

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ЩЕТИ

Част 4 от „Ейб Глицки“

Превод от английски: Петър Остоич, 2011

chitanka.info

На Лиза Марис Сойър, сега и завинаги

Общият сбор от болката и страданието в природата дори само за една година е невъобразима величина.

Ричард Доукинс

Човешкият живот е твърде евтин, ако съдим по делата на хората.

Хемингуей

ПРОЛОГ

Фелисия Нунйес го видя облеган на стената на една жилищна сграда. Гледаше точно към спирката, на която тя обикновено слизаше от трамвая. Сърцето ѝ заби лудешки; струваше ѝ се, че чува всеки негов удар. Вместо да слезе, тя се премести по-далеч от вратата и седна с гръб към него на една от седалките точно зад ватмана. Трамваят потегли отново и ускори. Без да смее да се обърне, тя все пак успя да го зърне отново с ъгълчето на окото си.

Беше ли той наистина? Много приличаше на него. Косата му бе малко по-дълга от последния път, когато го бе видяла в съдебната зала. Ала нямаше как да сбърка стойката му. Бе опрял подметката на единия си ботуш в стената; яките му, лишени от слънчев загар ръце бяха кръстосани на гърдите.

Фелисия знаеше защо е дошъл. Чакаше, и нямаше никакво съмнение, че е дошъл за нея. Едно време ѝ се привиждаше навсякъде, дори когато знаеше, че той е в затвора и няма как да я открие. Беше прекарала години в програмата за защита на свидетели. Нямаше начин да я открият — нито той, нито неговите хора. И все пак в продължение на година-две той ѝ се привиждаше всеки ден.

А днес?

Днес беше сигурна, че е точно той. Повечето други пъти това бяха мъже, които ѝ напомняха за него — косата, ръцете, фигурата му... Но днес беше той и никой друг — всички части бяха събрани заедно, частите, които нейното обсебено от ужас съзнание помнеше, сякаш беше вчера. Това беше нейният демон, чудовището, което повече не бе мислила, че ще види.

Тя слезе на следващата спирка. Вратите се затвориха зад нея. Спирачките се отпуснаха със свистене и трамваят влезе със стържене в наклонения завой, оставяйки я сама на ъгъла. Тя никак не обичаше да харчи пари излишно; можеше да си направи чаша кафе и вкъщи, ала той може би още я дебнеше. Ако я видеше, можеше, не, щеше със сигурност...

Младата жена не можеше дори да си представи какво можеше да стане. Не, за момент си представи. Побиха я ледени тръпки. Тя влезе в „Старбъкс“ и си поръча кафе. То струваше колкото половин час от работата ѝ на чистачка, но тя имаше нужда от малко време да помисли; също така, искаше да му остави известно време да си тръгне, ако все пак чакаше нея.

Как бе успял да я открие? Тя не можеше да си обясни, ала седна до прозореца, за да види, ако случайно се появи измежду пешеходците.

Първата малка глътка кафе опари езика ѝ. Болката сякаш пречупи нещо в нея. Тя остави картонената чаша и се помъчи да удържи напирещите сълзи на гняв и болка.

„Бастардо^[1] — извика тя наум. — Отвратително, животоунищожавашо копеле!“

Дълго потисканите спомени изникнаха отново ясни и непокътнати. Сякаш отново беше само на осемнайсет.

Слънцето светна в очите ѝ на излизане от вечерното училище, което семейство Къртли ѝ разрешаваха да посещава два пъти седмично за уроците си по английски; плащаха таксата като част от работното споразумение. Тя бе дошла толкова отдалеч, за да работи за тях, а те в замяна бяха осигурили необходимите документи и се задължаваха да ѝ помогнат да научи езика; някой ден тя щеше да бъде гражданка на Съединените щати, където децата ѝ щяха да израснат свободни и да получат образование.

Фелисия едва можеше да повярва на късмета, който я бе измъкнал от бедността в Гватемала. Бе израснала в мизерия, а майка ѝ бе починала наскоро, оставяйки Фелисия кръгъл сирак на седемнайсет. Но сега мечтите ѝ наистина се сбъдваха. Бе в Щатите вече пет месеца; въпреки че отначало се бе страхувала от робски труд и лошо отношение, до този момент нищо не се бе случило. Синът на семейство Къртли, млад мъж с похотливи очи и силни ръце, със сигурност беше някой, от когото трябваше да се пази, ала иначе семейството бе точно това, което изглеждаше на пръв поглед — добри хора, безмерно богати, които наемаха бедни млади момичета от Латинска Америка на работа единствено от доброта и щедрост.

И Господ, с цялата си мъдрост, някак си бе успял да доведе техния посредник точно до вратата на Фелисия.

Момичето вървеше по тротоара, свело очи, за да се предпази от палещото слънце. Бе топла есенна вечер и Фелисия носеше бяла лятна рокля и червени сандали, съвършено удобни за хълмовете на Сан Франциско. Тя каза „довиждане“ на една от своите съученички, която я бе изпратила донякъде, и сви в една от пресечките, която водеше към парка „Пресидио“, който тя трябваше да прекоси, за да стигне до дома на семейство Къртли. Бе почти преполовила разстоянието, когато той изскочи иззад един храст и ѝ препречи пътя. Дърветата хвърляха плътни сенки върху алеята, ала бе достатъчно светло, за да може тя да види уверената усмивка, с която той я приближи.

— Ола! — поздрави го тя с пресилена усмивка, надявайки се, че ще я остави на мира и ще продължи по пътя си. Тя направи опит да го заобиколи, ала той пристъпи встрани точно пред нея.

— Толкова си хубава — каза той с равен глас. Въпреки че продължаваше да се усмихва учтиво, дишането му бе станало учестено. Той извъртя очи надолу. Следейки жеста му, тя видя, че е разкопчал ципа си и мъжкото му достойнство стърчи навън.

— No, por favor — каза тя и повтори: — Por favor!

Продължавайки да се усмихва, ала със студен и пронизващ поглед, той я сграбчи с две ръце за кръста и я притисна до себе си.

— Не си мисли да се боричкаш! — каза грубо. — Ще те убия!

Въпреки това тя опита с всички сили да се измъкне от желязната му хватка, ала в отговор той ѝ зашлеви жесток шамар, без да пуска кръста ѝ. Със същата ръка, с която я бе ударил, той я стисна за гърлото и я бутна назад, докато най-накрая успя да я събори на тревата. С другата ръка той разтвори краката ѝ; опитваше известно време да проникне в нея, докато най-накрая успя. Тя изпищя, ала той затисна устата ѝ с длан, прошепвайки отново в ухото ѝ, че ще я убие. Тя му вярваше с цялото си същество, затова пое остатъка от мъчението мълчаливо. Когато всичко свърши, той стана и я изгледа с триумфална усмивка, тъпчейки ризата си обратно в панталона. Каза ѝ, че харесва нейните сандали и се радва, че не ги е събула заради него.

— Доста секси — каза той. — Толкова много го искаше, че даже нямаше време да ги свалиш! Скоро ще се видим пак и може би отново ще го правим! — добави той, обръщайки глава.

Фелисия се опомни. Кафето ѝ бе изстинало. Беше седяла неподвижно в продължение на двайсет и пет минути. Вън бе паднала мъгла и се стелеше по улицата на талази, духана от студения вятър. Ако той още я чакаше на същото място, със сигурност в момента зъзнеше. Фелисия излезе навън и се загърна в тънкото си есенно палто. Тя реши да се разходи до ъгъла, откъдето можеше да провери дали той я чака и, ако още беше там, да реши къде да се скрие. Ала той бе изчезнал.

Въпреки това, тя потрепери отново, закопча най-горното копче на палтото си, вдигна яката и сведе поглед към земята, подминавайки сградата, пред която го бе видяла. Продължи нататък с бързи стъпки, хвърляйки крадешком погледи към входовете, във всеки от който той можеше да я дебне. Спирайки в безистена, където се намираше входът на малкото ѝ жилище, Фелисия провери дали вратата е заключена. Всичко беше наред. Тя излезе отново на улицата и се огледа в двете посоки. Асфалтът блестеше, измокрен от лекия есенен дъжд. Погледът ѝ се плъзна към пощенските кутии. На номер шест бе ясно напечатан надписът „Нунйес“. Тя цъкна с език. Колко непредпазливо! След като отвори входната врата и се изкачи по стръмното стълбище до третия етаж, тя най-накрая достигна единственото място, където се чувстваше в безопасност — спалнята, мъничкия хол, кухненския бокс.

Тя заключи и залости вратата. Излизайки на прозореца, отново хвърли поглед към улицата, чиито мокър асфалт отново лъщеше на следобедното слънце. Тя се опита да си спомни — беше ли затваряла вратата на спалнята след себе си на излизане тази сутрин. Някак си този момент ѝ се губеше. Въпреки това, Фелисия Нунйес си позволи една малка усмивка. Може би дори не беше видяла него преди малко. Беше си позволила да се поддаде на отминали демони. Параноята, страшните спомени, събудилият се отново първичен ужас бяха идвали и преди; тя нямаше съмнение, че ще се появяват и занапред.

Но Фелисия не можеше да им позволи да властват над живота ѝ. Трябваше да се пребори с миналото. Може би още имаше време за

промяна, възможност да се измъкне от сянката на този момент на ужас и отчаяние. Мнозина бяха преживели и по-лоши неща и бяха продължили напред, постигайки велики неща.

Тя въздъхна дълбоко и измина трите стъпки до вратата на спалнята, след което я побутна с върха на обувката си, надзъртайки вътре.

„Виждаш ли? — помисли си тя. — Няма никой.“ И как можеше да има — та нали апартаментът ѝ бе заключен, както и входната врата. А и какво би искал от нея, какво повече му трябваше — светът бе пълен с млади момичета. Все пак тя вече не беше красавицата, която бе дошла в Сан Франциско на осемнайсет. Нарочно не искаше да е хубава и избягваше силното изкушение да се грижи за външния си вид.

Хубостта бе съсипала живота ѝ.

С тази мисъл тя отвори вратата на спалнята.

[1] Копеле (исп.). — Б.пр. ↑

1.

Рано сутринта, стягайки се за първия си ден на новата работа, един хубав, добре сложен, късо подстриган мъж застана пред огледалото до гардероба на спалнята си; бе само по най-обикновени боксерки от магазина на Joskey. Бъркайки в гардероба, той извади една тениска — най-горната от голямата купчина в отделението, заделено специално за блузи. След като я облече, той отново се огледа в огледалото, глътна си шкембето, каквото всъщност нямаше, сетне се обърна с театрално завъртане. Надписът на тениската гласеше: „Сватба насила — жена или смърт“^[1].

— Не си го и помисляй! — сопна се приятелката му, изправяйки се ядосано в леглото.

— Радва ме — възрази той.

— Уес, теб те радват всичките ти тениски!

— Вярно е. Глупав е онзи, който си купува тениска, която не му допада.

— По-глупав е онзи, който е областен прокурор на Сан Франциско и отива на работа с тениска, която само би могла да бъде възприета погрешно. Така и ще стане, вярвай ми.

— От кого?

— От всекиго. Всички... по най-различни причини.

— Сам — каза Уес, сетне се разходи до леглото, сетна до нея и сложи ръка на бедрото ѝ. — Първо, никой няма да я види. Не е като да я нося отдолу под вратовръзката си. Освен това, ако случайно получа инфаркт и се наложи колегите да разкъсат ризата ми, какво толкова? Надписът не е твърде неприличен, просто игра на думи, миличка!

— Не е игра на думи, това е политическа позиция!

— Каква точно?

— Показва, че подкрепяш отвличанията и сватбите насила, че за теб бракът не е свещена институция. Не мислиш, че жените имат равни права. Избери си което искаш от горните. Най-малкото, показва, че си доста нетактичен, цялостно нетактичен.

— Хората вече го знаят — засмя се той.

— Забавляваш се, но това никак не е игра. Всичко, което правиш, невинно или не, оттук нататък ще бъде приемано като израз на твоите виждания. Не ти ли е ясно? Мислех, че вече си го разбрал още по време на изборите за окръжен прокурор.

— Май не съм. Все пак искам да ти напомня, че спечелих.

Саманта направи кисела физиономия.

— Уес, ти спечели с деветдесет гласа от общо триста и петнайсет хиляди, и то след като главният ти опонент почина една седмица преди гласуването.

— Казваш го, сякаш е лошо нещо. Слушай, мила: това е доказателство, че Бог е искал да спечеля. Не би взел господин Декстър обратно при себе си, ако не бе желанието му аз да съм главен прокурор. Това е очевидно, аксиоматично, може би дори бих казал, кармично.

— Ти си безнадежден случай.

— Надявам се, че не. Все пак, това е едва първият ми ден на работа; сигурен съм, че ще става далеч по-зле с времето — каза той, сетне стана и се разходи до гардероба. — Ако наистина мислиш, че има значение, ще ида с тениската, която бях заделил за утре — съгласи се той.

— И утре ли ще носиш от *онези*?

— Сам, нося тениска всеки ден; те са улики, които стъпка по стъпка водят към скритото ми „аз“.

— Вече не е толкова скрито. Пресата ще иска да види тениските ти, ако се разчуе за тях.

— Нека иска. Ако се разчуе, това ще ме направи по-уе *ne sais quoi*^[2]. Ще изглеждам малко по-шантав, но много по-симпатичен за хората. Все пак, ако настояваш, за клетвата ще сменя тази тениска с утрешната — каза той добродушно и извади следващата тениска от купчината. Надписът гласеше: „Предозиран с лекарства в името на вашата безопасност“.

— Много по-добре! — възкликна Саманта. — Не, наистина мисля, че е по-добре. — Тя сведе глава и въздъхна. — Не ми обръщай внимание! Не, хич не ми обръщай внимание!

— Хей, Сам — каза той, — ако не можеш да се забавляваш, какъв е смисълът от всичко?

Само четири дена по-късно нямаше и следа от никакво забавление.

Офисът на Уес Фаръл на третия етаж на Районния съд приличаше по-скоро на портиерски килер. Половин дузина кутии с досиета бяха сложени до прозореца, който гледаше към Брайънт стрийт. Елегантните, изискани мебели на неговата предшественичка бяха изчезнали; Уес бе присвоил за временно ползване бюро и няколко стола от съседните офиси по коридора. Бе донесъл също и миниатюрния баскетболен кош от стария си офис и го бе завинтил върху един от рафтовете с книги.

Клиф и Тереза Къртли бяха седнали на два прости сгъваеми стола, които бяха сложени пред бюрото; току-що бяха поздравили Уес за победата му на изборите и размениха кратък многозначителен поглед. Собственици на втория най-голям вестник в Сан Франциско — The Courier, те имаха опит в това да получават това, което искат, от няколко различни бранша: автомобилния транспорт, пристанищата, фирмите, които се занимаваха с градските отпадъци. Имаха големи очаквания към Фаръл, понеже бяха основните спонсори на кампанията му за областен прокурор. Освен това, The Courier бе пуснал няколко неприкрито хвалебствени статии за Фаръл, заставайки зад неговата кандидатура.

Фаръл си бе „написал домашното“ по отношение на семейство Къртли. Знаеше, че техният син Роу бе прекарал изминалите десет години с доживотна присъда с право на помилване след двайсет и пет години за изнасилването и убийството на една от семейните домашни прислужници, Долорес Сандовал. В деня преди изборите за прокурор, Върховният съд на Съединените щати бе отказал да отмени решението на Федералния апелативен съд, или по-точно отделът, отговарящ за щата Калифорния, бе върнал делото обратно в Сан Франциско за ново преразглеждане. Федералният апелативен съд някак си бе отменил присъдата на Роу, отменяйки решенията както на Калифорнийския апелативен съд, така и на Калифорнийския Върховен съд. Роу беше на свобода до ново преразглеждане.

Клиф явно бе дал мълчаливото си съгласие Тереза да продължи разговора. Нейното лице, изопнато от ботокса, се изкриви в подобие на

усмивка и тя прочисти гърло.

— Искахме да говорим с вас за нашия син Роулънд, както може би сте се досетили вече.

Фаръл се усмихна, защото знаеше, че така изглежда по-приятелски.

— Какво има? — попита той подчертано. — Невинен ли е все пак?

— Цялата история е пълна гавра с правосъдието! — каза гордо Тереза. — Надяваме се, че с нов човек начело във вашата служба, ще можем да получим нещо в замяна на изгубеното време и усилията, които положихме. Искрено се надяваме, господин Фаръл, че обновлението, което носите тук ще помогне да се постигне съгласие за всички и че ще започнем да лекуваме раните на миналото...

— Разбирам ви — отвърна Фаръл. — Въпреки това, не съм сигурен доколко по-нататъшният ход на делото зависи от мен.

— Разбира се, че зависи! — отвърна Тереза. — Бихте могъл да не го подлагате на ново разглеждане. Всичко това е във властта на окръжния прокурор!

— Да, наистина, но разбирате, че няма как да сторя това. А семейството на жертвата?

— Но тя не е била негова жертва, Уес — отвърна Тереза, снишавайки глас сякаш искаше да приспи малко дете. — Точно това е проблемът. Той не ѝ е причинил вреда по никакъв начин! Само ако можехте да накарате семейството ѝ да разбере това...

Клиф сбърчи вежди.

— Какво семейство? — взе думата той. — Първо трябва да ги откриете, където и да са се скрили в Гватемала. Успех! Няма го това семейство, което би могло да ви притеснява. Но синът ми е тук, и трябва да бъде освободен!

Фаръл прочисти гърло.

— Доколкото разбирам, вашата жалба е в противоречие с доказателствата по първото дело — каза той, имайки предвид двете други жени, които бяха дали показания под клетва, че са били изнасилени от Роу.

Новият окръжен прокурор знаеше също така, че успешната жалба на семейство Къртли се основаваше на факта, че цялото семейство на жертвата се бе появило в съда носейки на гърдите си

значки с черно-бяла снимка на хубавата и усмихната Долорес Сандовал. Това, според Върховния Апелативен съд бе силно предубедило журито. Според федералните власти, това бе единствената причина за осъждането на Роу Къртли. Въпреки че Върховният Апелативен съд бе известен с това, че от време на време взема особени решения, това бе просто бисер, какъвто Фаръл не бе виждал през цялата си кариера.

Клиф Къртли махна с ръка, сякаш за да прогони мълчаливото негодувание, което видя в погледа на окръжния прокурор.

— И без това доказателствата няма да са достатъчни при евентуално преразглеждане. Чел сте, предполагам, папките от предишното дело и сигурно сам ще се убедите! Ами другите две така наречени жертви? Кой, за бога, са те? Изобщо не е трябвало да им разрешават да дават свидетелски показания! Роу признава, че е правил секс с момичето, но тя също го е искала. Вече изобщо няма с какво да се захване обвинението и никога не е имало!

— Все пак...

Тереза отново прочисти гърло.

— Каквото и да решите — дали ще има дело, или не, сигурна съм, че ще вземете правилното решение. Най-малкото бихте могъл да ни подскажите колко голяма би била евентуалната гаранция за Роу...

Фаръл поклати глава.

— Не бих искал да изглеждам несъпричастен към вас и към положението на вашия син, но не мога да сторя това. Такива случаи се водят като „особени обстоятелства“ и не подлежат на гаранция.

— А! — Мускулите на лицето на Тереза не можаха да поместят изпълнатите ѝ от ботокса черти и за да компенсира, тя вдигна показалец. — Точно това е и целият смисъл. Това не е случай с „особени обстоятелства“! Никога не е бил такъв!

Фаръл не успя да скрие объркването си.

— Моля? — попита той.

— Това бе единственото добро, което Шарън Прат стори за нас и то след цялата помощ, която ѝ оказахме — обясни Клиф, без да скрива своята неприязън към предшественичката на Фаръл.

С добре отрепетирана ловкост, Тереза сякаш продължи мисълта на своя съпруг:

— Обвиненията бяха за изнасилване и убийство — обясни тя. — А не за убийство при опит за изнасилване, както се полага, за да има „особени обстоятелства“. Две отделни обвинения!

Фаръл отбеляза наум логическия парадокс. Ако Роу наистина бе извършил престъплението, то обвинителният акт със сигурност трябваше да бъде „убийство при опит за изнасилване“. Това, обаче, очевидно бе „убягнало“ на Шарън Прат.

— Значи нямаме „особени обстоятелства“ — съгласи се сухо той. С други думи, обвиняемият подлежеше на пускане под гаранция. Тереза се усмихна леко.

— Точно така. Винаги е подлежал на гаранция и сега отново може да бъде пуснат!

— А миналия път пуснаха ли го под гаранция? — попита Уес.

— Не — отвърна Клиф. — Онзи фашист Томазино отказа да го пусне.

Уес кимна мълчаливо. Томазино всъщност имаше безупречна репутация във Върховния съд.

— Сам разбирате, че имаше предразсъдъци от самото начало — добави Тереза. — Проявяваха се през цялото съдебно дело. Беше очевидно за всички!

— И сега искате...

— Сега — подхвана отново Клиф, — гаранцията отново е законна опция и е на дневен ред. Тъй, че, Уес, бихме искали да отправим лична молба към вас: ако чуете, че има изгледи делото да се поднови, молим ви да се намесите отрано. Най-малкото, което можете да сторите, е да държите преразглежданията далеч от ръцете на Томазино. Може дори да дадете да се разбере, още преди делото да е стигнало до съдилището, че сте готов да пуснете Роу под гаранция.

— Не искаме от вас публично изказване — каза Тереза настоятелно. — Важен е резултатът. — Тя направи кратка пауза, след което продължи с по-мек тон: — Сега, след като е вече въвн от този ужасен затвор, Уес, просто се радваме на всяка минута с нашия син вкъщи!

Фаръл трудно можеше да си представи нещо по-близко до ада от това, някое от трите му вече пораснали деца да дойде на гости на него и Саманта за повече от три-четири дена. Въпреки това той видя своя шанс да приключи добронамерено неудобната среща, показвайки, ако

не желание да сътрудничи, то поне разбиране и съпричастност към двамата Къртли.

— Разбирам как се чувствате — каза той. — Обещавам ви да прегледам случая отново и ще направя всичко възможно да се съобразя с вашите искания.

При все това, новият окръжен прокурор знаеше, че дори и при добро желание, би могъл да промени твърде малко. Изглежда, обаче, че твърдостта в гласа му успя да ги заблуди. Тереза оправи полата си и стана.

— Това е всичко, което искаме от вас, Уес, наистина! — каза тя.

Изпитателният поглед на Клиф се спря за миг върху Фаръл. Заплаха ли беше тази малка, необяснима нотка, която Фаръл долови в него? След малко обаче и той се изправи.

— Добре е човек да си дава сметка кои са истинските му приятели — каза Клиф. — Знаете, че The Courier е вестник с доста влияние в този град...

— Не съм толкова вещ в политиката... Както може би сам сте разбрал от хода на изборите — отвърна Фаръл. — Но все пак се надявам да продължа да вземам правилни решения.

Тереза стисна ръката му и кимна сдържано.

— Наистина, Уес, това е всичко, което искаме от вас — каза тя. — Благодаря ви за ценното време, което ни отделихте.

— За мен беше удоволствие. Вратата ми винаги е отворена за вас.

Кабинетът на Аманда Дженкинс, който беше малко по-надолу по коридора, също бе винаги отворен. Все пак Фаръл почука.

Той и неговата заместничка бяха работили заедно от доста време. Въпреки това, а може би точно затова, в отношенията им имаше известна неловкост. Може би несъгласието беше на професионално ниво. Дженкинс се бе издигнала като прокурор, докато Фаръл, напротив, беше адвокат до мозъка на костите си. Може би по-важно, обаче, беше, че по време на прословутото дело за убийство, което бе направило Фаръл известен, той се бе изправил лице в лице с Дженкинс и бе спечелил решителна победа, оневинявайки напълно своя клиент.

Освен всичко друго, миналата година Дженкинс бе обмисляла тя самата да се кандидатира за окръжен прокурор. Ала силните на деня, които в крайна сметка се бяха спрели на Уес Фаръл, бяха намекнали на Дженкинс недвусмислено, че я смятат за „кон с капаци“ — тя бе жена и, според тях, можеше да гледа на нещата единствено през призмата на женските си проблеми. Освен това те смятаха, че е доста консервативна в някои отношения, например в това, че смята, че домашният арест не е подходяща мярка за извършителите на углавни престъпления. За сметка на това, обаче, малко след изборите за окръжен прокурор същите сили не се бяха посвенили да придвижат напред кандидатурата на Дженкинс за заместник-прокурор; The Courier не скъпеше похвалите си за нея — тя имаше нюх в следствените дела, познаваше отлично всичките си колеги в окръжната прокуратура, и, не на последно място, имаше отлични връзки в политическите среди, поне сред жените по високите етажи.

И ето, Фаръл и Дженкинс бяха на новите си постове вече четири дена, а това щеше да бъде първата им среща след церемонията по встъпване в длъжност.

Дженкинс вдигна поглед от купчината документи на бюрото си и изправи облегалката на въртящия си стол.

— Сър? — каза тя вместо поздрав.

Фаръл се обърна наполовина, сякаш искаше да види дали не ги подслушват. Още беше наполовина в коридора.

— Няма никакъв „сър“, Аманда, това съм аз, Уес. Бях „Уес“ за теб, когато заедно държахме изпитите си и дори когато изборите ни изправиха един срещу друг. Не помниш ли?

— Да, сър.

— Да, Уес.

Тя пое дълбоко въздух.

— Окей, Уес.

— Точно така. Свободно! — пошегува се той. — Имаш ли минутка? — попита той, влизайки вътре. — Нали нямаш нищо против да затворя вратата?

Дженкинс бе изпечен прокурор с железни нерви; бе винаги професионално облечена. Може би единственото изключение беше нейният патент — късите поли, които изкарваха на показ наистина главозамайващите ѝ крака. Тя удостои новия си началник с изтормозен

поглед и сви рамене; „затрупана съм с работа“ личеше от всяко нейно движение. Въпреки това тя избута стола си назад и склучи ръце в скута си. Бе готова да слуша.

— Казвай, какво има? — попита тя.

Фаръл затвори вратата и дръпна един от столовете.

— Току-що си побъбрих приятелски с Къртли и жена му.

— Доста бързо действаш! — каза тя с весели пламъчета в погледа. — Нека да позная! Пробвали са да те убедят да отмениш новото дело на Роу; след като не са успели, са поискали да го пуснеш под гаранция.

— Да не би да си турила „бръмбар“ в офиса ми?

Дженкинс нямаше чувство за хумор.

— Надявам се, отпратил си ги с ритници.

— Не точно, но в общи линии да. Казах им, че ще проуча отново въпроса и ще се постарая да взема най-правилното решение.

— Няма какво да проучваш. Тяхното момче Роу е чудовище.

Фаръл вдигна ръка с идеята да я спре. Тя издиша шумно няколко пъти.

— Вече попрегледах стенограмите. Но тъй като ти си била прокурорът тогава, реших да се отбия при теб. Със сигурност ще е побързо, отколкото да изчета всичко.

Дженкинс тлееше от яд.

— Видя ли под какъв претекст са го пуснали онези откачалки от Върховния апелативен? Семейството на жертвата носело значки със снимката ѝ, тъй че делото явно било съпътствано от „федерални конституционни грешки“. Чувал ли си подобна идиотщина? Имам предвид, дори за Деветия цирк^[3] това е твърде много!

Фаръл я остави да излее гнева си. Тя сякаш нямаше намерение да спре скоро:

— Надявам се, че някой от онези съдии има дъщеря! Надявам се Роу да я срещне и... Не. Всъщност не се надявам на това. Но, Исусе Христе! На това момче мястото му е в затвора! Какво им каза? Имам предвид, какво каза на семейство Къртли?

— Нищо, всъщност. Първо исках да чуя твоето мнение.

— Моето мнение ли? — Тя се облегна назад в стола си и притвори очи. — Дръж го в ареста. Гледай да насрочиш преразглеждането възможно най-скоро. Няма какво да се мисли, Уес.

Тоя тип е изнасиллил поне осем жени, пребил е жестоко три от тях и накрая е успял да убие последната.

— Осем?

— Най-малко осем, Уес. Най-малко. Спал е с всички прислужници, които са били доведени от Гватемала и Ел Салвадор от фирмата, която набира персонал за семейство Къртли. Всяка от тях е била с работна виза. Всичките осем отначало бяха съгласни да дадат показания, ала шест от тях са били подкупени с по сто хиляди всяка.

— Това факт ли е?

— Сто процента. Както знаеш, в нашия чудесен щат не можеш да накараш жертва на изнасилване да даде показания, ако не иска. Тя може просто да откаже да се яви в съда. Всяка от тези жени е предпочела да вземе по сто хиляди долара, и то тази сделка съвсем не беше неофициална. Не можехме да сторим нищо.

— Всичките осем жени са казали отначало, че Роу ги е изнасиллил?

Дженкинс сви устни и пребледня.

— Уес, тези жени са били изнасилени от Роу.

— Не се и съмнявам — каза Фаръл спокойно, желаейки да избегне евентуална конфронтация. — Но все пак искам да попитам, подали ли са жалба, когато изнасилванията са се случили?

Не последва отговор.

— Аманда?

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Роу ги е изплашил до смърт, Уес. Не казвам нищо за семейство Къртли, които са имали абсолютна власт над живота им. Плюс това не са били сигурни, че ще им повярват.

— Приемам това за „не“. Никоя от тях не е подала жалба, нали така?

Дженкинс изгледа Фаръл свирепо. Лицето ѝ беше като от камък.

— Наистина се надявах, че няма да трябва да водим този разговор.

— Какъв разговор точно?

— Преливаш от пусто в празно! Извърташ доказано углавно престъпление, само защото такъв е политическият климат.

Упрекът удари Фаръл като шамар. Той се облегна назад и поклати глава, сетне отвърна на атаката.

— Питам те един-единствен изясняващ въпрос и веднага аз ставам *враг*?

— Говорила съм с тези жени, Уес. Познавам ги лично. За мен няма съмнение — всяка от тях бе насилвана.

— Добре — каза Фаръл. — Значи всички сме съгласни с това.

— Нека всички да се съгласим също така, тъй като явно си говорим честно, че Къртли ти бяха фенове през цялата ти кампания. Може би чувстваш, че им дължиш мъничко... сътрудничество.

— Това изобщо не е вярно, Аманда. Не съм им давал никакви обещания. Доколкото знам, Роу е в ареста и ще бъде там, докато дойде време да се появи в съда. Със сигурност не съм замислил нищо, което би могло да го върне обратно на улицата. Такава е истината, Аманда. Независимо какво си мислиш, не получавам нареждания нито от семейство Къртли, нито от когото и да било. Е, понякога от Саманта... — Уес замълча и пое въздух, за да се поуспокои малко. Бързината, с която нещата бяха ескалирали, го хвана леко неподготвен. — Работя по правилата, окей? Изобщо нямам задни мисли, ако искаш да знаеш.

Тя не го удостои с отговор. Беше стиснала устни решително.

— Уес, те се мъчат да ме унищожат откак изпратих русото им синче в затвора. Цяло чудо е, че изобщо имам каквато и да е кариера след всичко, което ми причиниха.

— И ето те все пак тук. Не си коя да е, а номер две в прокуратурата! Назначи те същият човек, за когото знаем, че е тяхна марионетка. Тъй че кой е печелившият в цялата картинка?

— Номер две не е номер едно.

— Наистина, но все пак не бих нарекъл кариерата ти свършена, нали? А ти остават доста повече години, отколкото на мен, тъй че на твое място никак не бих губил надежда. Също така, ако бях на твое място, не бих избухвал в лицето на шефа си за нещо, което той няма намерение да направи.

Аманда замълча и сведе глава.

— Просто не вярвах, че ще можеш да им устоиш. Не знаех даже дали ще искаш да им се противиш... Съжалявам. Не бях права.

— Прощавам ти — каза Фаръл. — Но само този път.

Уес Фаръл бе успял да намери малко време в заетото си разписание. Двамата с неговата секретарка Трея Глицки употребиха ценните минути, за да разопаковат още кутии с документи. Трея бе яка, доста хубава жена със смесен произход — най-вече чернокожа, но със сигурност имаше и азиатска кръв. Съпругът ѝ Ейб бе началник на отдел „Убийства“ в полицията; имаха три деца. Рейни вече учеше в колеж, а Рейчъл и Закари, на шест и на три години съответно, живееха при родителите си.

Фаръл седеше на ръба на бюрото си, оставяйки повечето от черната работа на Трея.

— Казвам ти! — възкликна той. — Наистина не ми е мястото тук! Тази работа не е за мен. Може би трябва да си подам оставката, преди да съм свършил твърде голяма поразия.

Трея спря подреждането за момент, обърна се и погледна часовника си.

— Поставяш нов рекорд, струва ми се — каза тя. — На Кларънс му отне цяла седмица, преди да му се доще да напусне — отбеляза тя, визирайки предишния си началник Кларънс Джакман. — Помниш, че остана на тази позиция девет години, нали?

— Не съм замесен от неговото тесто — отвърна Фаръл. — Кандидатирах се за този пост единствено за да попреча на фашистите републиканци да го завладеят. Един вид, направих услуга на Саманта и нейните приятелки феминистки.

— И на латиносите и гейовете също така.

— Вярно, да, и на някои от тях. Все пак не забравяй, че може би съм получил около стотина гласа от бели хетеросексуални мъже над средната възраст. Точно с толкова спечелих! — възкликна радостно Фаръл, след което подритна бюрото с токовете на обувките си. — Вярно ли е? Кларънс също е искал да напусне?

— Всеки ден го казваше в продължение на два месеца. Но не се притеснявай, миличък! Ти все пак подобри рекорда за най-малко дни в този кабинет, преди да изразиш неизбежното желание да се пенсионираш.

— Успокой ме. А той защо остана цели девет години? За Кларънс говоря...

Трея замълча за миг и продължи с равен глас:

— Пристрасти се към властта, която получаваше тук.

— Питам те съвсем сериозно.

— Попита ме. Това е моят отговор. Власт.

Фаръл избухна в неприличен кикот.

— Е, това не съм аз. Не бих могъл да съм по-далеч от тези мисли.

— Съвсем не! — засмя се Трея в отговор. — Разбира се, че не си!
— промърмори тя мрачно, вдигайки тежка купчина книги.

— Сарказъм ли долавям в гласа ти?

— Не мисля, може би е от акустиката в помещението — отвърна тя, поставяйки книгите на един от празните рафтове, сетне се обърна и го погледна в очите. — Предполагам, искаш от мен да говоря с Аманда, нали?

— Не. Мисля, че се разбрахме. Нямам намерение да я подхлъзна нито по случая „Къртли“, нито по какъвто и да било друг повод. Надявам се, това вече е ясно на всички.

— Всички се надяваме да не го направиш — отвърна Трея.

[1] В оригинала „Shotgun weddings — a case of wife or death“; игра на думи — „wife or death“ наподобява на „life or death“, т.е. „живот или смърт“. — Б.пр. ↑

[2] Не мога да го изразя точно (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: Ninth Circuit е термин, който обозначава регионално подразделение федералния апелативен съд на САЩ. Circuit е близко по звучене до Circus, т.е. цирк. — Б.пр. ↑

2.

НАШИЯТ ГРАД

РЕДОВНА РУБРИКА

АВТОР: ШИЙЛА МАРЕНЯС

Правосъдието в Сан Франциско направи голяма, решителна стъпка в правилната посока. Синът на издателите на вестника, Роулънд Къртли, най-накрая бе пуснат под гаранция. Господин Къртли, чиято присъда бе преразгледана и отменена от Върховния Апелативен съд, бе несправедливо лишен от свобода след прословутото дело за изнасилването и убийството на домашната прислужница Долорес Сандовал. По време на съдебните заседания мнозина от семейството и приятелите на жертвата се явяваха, носейки големи значки с усмихнатото лице на Сандовал. Това бе доста ефективен, но както Върховният съд постанови, незаконен начин да се стигне до решение в ущърб на господин Къртли.

По време на делото господин Къртли никога не е отричал връзката си с покойната госпожица Сандовал. Това бе повече от достатъчно основание за резултатите от ДНК анализа, извършен от съдебните медици. Журито, обаче, избра да пренебрегне дългия списък от „обожатели“ на госпожица Сандовал; никой от тях не бе дори разпитан от полицията.

Въпреки че господин Къртли имаше право да получи свободата си под формата на гаранция още преди десет години, съдия Оскар Томазино отказа да го стори. Решението на Томазино, известен със своите

консервативни политически възгледи, бе заклеймено и отречено в юридическите среди. По думите на един професор от Станфорд „молбата за пускане под гаранция на господин Къртли така и не бе разгледана по каналния ред. Съдия Томазино подходи предубедено, приемайки вината му за доказана и отказвайки да се съобрази с гражданските права на обвиняемия“.

Днес в съдебната палата съдия Сам Барето най-накрая установи гаранция за наскоро преместения в ареста на следствената служба господин Къртли, определяйки сумата от десет милиона долара. Въпреки че на пръв поглед тази цифра изглежда астрономическа, семейство Къртли нямаха сериозни възражения. „Всяко усилие, която позволява на нашия несправедливо обвинен син да възстанови донякъде своя живот на обикновен гражданин, си струва“, каза майката на господин Къртли Тереза, след като сумата бе обявена. „Очакваме с нетърпение следващото дело и този път сме уверени, че справедливостта ще възтържествува и Роу ще бъде напълно оневинен.“

Аманда Дженкинс, както обикновено, обядваше със своя сериозен приятел, старши следовател Мат Люис.

— Фаръл обожава да играе на „о, по дяволите, аз да не съм политик“, но знаеше съвсем ясно, че ако не окаже натиск върху Барето, Роу ще бъде пуснат под гаранция. Виж, не казвам, че Уес трябваше да играе задкулисни игри или да го заплаши, че ще го изхвърли оттук, но въпреки това познаваме хора на изборни длъжности в този град, които не биха се поколебали да го сплашат поне малко. Фаръл най-малкото можеше да се появи в съдебната зала и, ако трябва, да се развика. Барето със сигурност щеше да разбере намека. Вместо това там бяха Къртли с всичките си оръдия срещу мен, заместник-прокурор без реална власт. Как мисли Фаръл, кой можеше да спечели в подобна ситуация?

— Все пак... — успокой я Люис. — Десет милиона хич не са малко.

— Те ще дадат десет милиона само ако Роу наруши гаранцията, а той, естествено, не е толкова глупав. Тези дяволи Къртли съвсем показно са ипотекирали имението си, за да покрият гаранцията, а и двамата знаем, че имат купища пари на други места.

— Значи се чувстваш измамена от Фаръл?

— Най-малкото ме е вкарал преднамерено в заблуда. Също така — продължи Дженкинс, — Фаръл сякаш пропуска да вземе под внимание, че до следващото дело ще минат поне две години, ако дори и тогава успеят да го насрочат.

— Две години?

— Че кой ще настоява да стане по-скоро — попита тя. — Адвокатите на Роу очевидно не искат това. Фаръл няма да настоява, тъй като семейството на жертвата отдавна е в Гватемала. Няма да го направи и по друга причина — иска семейство Къртли да са доволни и да продължават да го обсипват с хвалебствени статии. Боже, тази кучка Шийла Мареняс! Нали се сещаш кой единствен ще иска да върне тоя изрод обратно в съда? Добре де, може би не съм съвсем сама.

— Кой е другият?

— Глицки, но за него не съм съвсем убедена.

— Е, ако ти трябва съюзник, той никак не е лош избор. Особено като се има предвид, че жена му има достъп до кореспонденцията на Фаръл...

— Не зная, сигурно си прав.

Люис протегна ръка с длан нагоре и я постави на покривката. След минута колебание, Аманда сложи своята ръка в неговата.

— Фаръл изобщо си няма представа на какво са способни — каза тя. — Тези Къртли, нямам предвид само Роу, въпреки че той е чудовище от свой собствен калибър. Те са наистина безскрупулни, Мат. Самата мисъл, че отново се изправям срещу тях, ме ужасява до смърт. Да ти кажа честно, сигурно плаши и Глицки.

— Веднъж се изправихте срещу тях и победихте — успокой я Люис.

— Едва оцеляхме! — отвърна Аманда. Забелязвайки скептичния му поглед, тя продължи: — Дори и да преувеличавам, не е никак много. Знаеш ли защо ме изместиха от делата за убийства преди десет

години? Дали защото не съм си вършила работата като хората? Не, за бога. Изхвърлиха ме, защото успях да вкарам Роу в затвора. Родителите му прекараха следващите няколко години в неуморни опити да съсипят репутацията ми. Пиела съм твърде много. Спяла съм със случайни хора. Укривала съм доказателства. Накрая Шарън Прат се принуди да ме премести в друг отдел „за доброто на всички“. Сигурно си чел лъжите по мой адрес във вестниците.

Опитвайки да разведри обстановката, Люис попита:

— О, ти ли беше това?

Ала на Дженкинс не ѝ беше до смях.

— И с Глицки се случи същото.

— Аманда, той е началник на отдел „Убийства“ и доскоро бе заместник-шеф на полицията в Сан Франциско.

— И него почти успяха да го унищожат. Знаеш ли какъв беше, преди да го направят заместник-шеф? Откак се помня, винаги е оглавявал отдел „Убийства“. След делото „Къртли“, обаче, го преместиха редовен полицай. Сам виждаш, траекторията тук не е „нагоре“.

— Как се справи? Как успя да се върне на предишните позиции?

— Франк Батисте стана началник на полицията, ето как. Той и Глицки са приятели от години. А ако не беше Батисте, Глицки щеше да е свършен. И то свършен заради Къртли и тяхната марионетка Мареняс, която не преставаше да го тормози в печата. Не знам дали и самият Глицки знае колко усилия положиха, за да го съсипят. Ала със сигурност е виждал поне някои от статиите. Можеш ли да си представиш какво пишеха за него? Като шеф на „Убийства“ толерирал калпавата следствена работа. Това била истинската причина в нашия окръг да има най-малко осъдени престъпници. Рутинно нареждал на хората си да слагат фалшиви улики, а неговите момчета или задържали за себе си, или разпродавали на улицата конфискуваните наркотици. Измисли каквито искаш клевети — всички са вече написани за него. Ако има злодеяние измислено на този свят, той със сигурност го е извършил някога. О, и моето любимо — участвал лично в престрелката, в която загина Бари Герсън, предишният началник на „Убийства“. Глицки, според Мареняс, може би дори сам е дръпнал спусъка.

— Да, миличка, но никой не вярва на тези лъжи.

— Все пак излязоха в „Куриер“. Не си прави илюзии — някои хора наистина възприемат тези измислици: „Обама не бил роден в Щатите“; „никога не сме кацали на луната“...

— Е — усмихна се Люис. — Всички ги знаят тези истории...

Дженкинс повече не можеше да сдържа гнева си.

— Сам ще видиш на какво са способни! Семейство Къртли пробутват на печата всички лъжи, които им се струват удобни. И голяма част от ненормалниците, които в този град не са никак малко, вярват на всичко това! И знаеш ли какъв е резултатът? Преместиха ме в „престъпления срещу жени“ след цялата ми работа в „Убийства“, а Глицки трябваше да се мъчи десет години, за да се върне пак там, където беше, преди да арестува Роу Къртли! — избухна тя, изпивайки остатъка от своя сок от касис. — И сега, благодарение на Фаръл и Федералния апелативен съд, ето ни отново двамата — аз и Глицки, самички на света, единствените, които искат да дадат Роу пак под съд. И знаеш ли, Мат, този път не знам дали ще имам силите и куража. Не съм сигурна дали семейство Къртли няма да опитат да посегнат на живота ми. Даже да не говорим за Роу...

— Никога не са поръчвали убийства преди, нали?

— Не ми вярвай, ако искаш! Може би съм параноичка. Но знам със сигурност на какво са способни. И ще ти кажа нещо друго — продължи тя, снишавайки глас, след което се наведе през масата и прошепна в ухото му: — Даже ми се иска да опитат.

— Не ти се иска...

— Напротив, иска ми се. Забелязваш ли, че напоследък се разхождам с по-голяма чанта? За пръв път през живота си, Мат, нося оръжие.

Въпреки че Аманда Дженкинс още не го знаеше, имаше още един силен съюзник освен Ейб Глицки, който искаше да види Роу Къртли обратно зад решетките.

Бе осем и половина вечерта и Саманта Дънкан седеше сама на кухненската маса в своята къща в периферията на Буена Виста Парк. Вратата се отвори и тя чу гласа на Уес, който весело повика женския им лабрадор на име Герт^[1]. Тонът му бе мек и някак мелодичен; нямаше нищо общо с начина, по който говореше през повечето време.

— Знам, че е горещ, дълъг ден, миличка, но сега ще ти е добре, много добре, миличка! Ха така! Добро момиче! Най-доброто! Ти си мойто най-любимо момиче, Герт!

Нито кучето, нито Саманта отговориха.

— Нали е женска — обясни Уес, обръщайки се към приятелката си. — Герт е само на три години и затова ѝ викам „момиче“. Изглежда ми подходящо, въпреки че е куче. Докато ти, мила, си чудесна, пораснала, отговорна жена, която за нищо на света не бих нарекъл „момиче“.

Тя го изгледа без капчица радост.

— Не мога да повярвам, че си пуснал Роу Къртли под гаранция!

Фаръл замръзна на място, наполовина свалил палтото си.

— Не ти ли хрумва да кажеш, че аз съм „твоят любим мъж“? — каза той, имитирайки напевния глас на Сам. — Май днес няма „как си тази вечер, скъпи?“ — възнегодува той, слагайки палтото си небрежно на един от кухненските столове. — Всъщност не съм аз този, който пусна Роу Къртли под гаранция. Сам Барето го направи! — обясни той.

— А ти не трябваше ли недвусмислено да му намекнеш да не го прави?

— Точно това направих, и не само му намекнах. Моята асистентка Трея му изпрати препоръка в писмен вид. Не получи ли сведение за това?

— Как не можа да идеш сам до залата и да настояваш да остане под ключ? Много пъти си ми казвал, че Барето е пионка без капчица собствена воля. Защо не си пуснал слуха, че ще го предизвикваш на всяко заседание до края на живота му, ако пусне Роу под гаранция?

— Откъде знаеш, че не съм го направил?

— А ти направи ли го?

— Не — отвърна Фаръл, отстъпвайки крачка назад. — Колко съм глупав. Помислих си, че Барето, бидейки все пак старши съдия, може би си е направил изводите и е взел правилното решение. Може би наистина го е взел за себе си, ала все пак държа да отбележа, че това не беше решението, което аз предложих.

— Все пак можеше да го спреш, или поне да го накажеш подобаващо.

— Всъщност не мисля, че можех, Сам.

— Не знаеш със сигурност, понеже изобщо не си се опитал.

Фаръл се разходи напред-назад, след което издърпа един от кухненските столове и сложи ръце на облегалката му.

— Слушай, Сам. Всичко това е грешка на Шарън Прат, която с цялата си мъдрост реши да обвини Роу в убийство и изнасилване поотделно, а не в убийство при опит за изнасилване. — Той вдигна ръка, сякаш за да спре потока от възражения. — Знам, наистина знам. Ако е извършил едното, то със сигурност е извършил и другото. Решението на Прат няма логично обяснение, но явно това не я е спряло да вземе точно такова абсурдно решение. Единственото, което постигна, бе, че остави решението за пускане под гаранция в ръцете на съдиите. Последния път Томазино отказа да го пусне. Добро решение. За Барето мога да кажа точно обратното. Мислиш ли, че бих могъл да заплашвам Барето? Да, но би било неетично и освен това той със сигурност щеше да възрази срещу намесата в собствените му решения. А аз трябва някак си да се сработя с тези типове, съдиите, поне за следващите четири години. Мислех, че може би не е добра идея да ги антагонизирам точно през първия си месец на новата длъжност.

— И сега имаме осъден изнасилвач и убиец на улицата!

— Тъжно е, наистина, Сам. Но имаме далеч повече от един. Както ти обясних, заради „грешката“ на Прат Роу подлежи на гаранция. Гадна история, но какво мога да направя. Моята задача е да следя за спазването на законите, не да ги пиша.

Сам го изгледа с отвращение.

— Никак не съм убедена, че ще справиш като окръжен прокурор, да знаеш!

— И аз започвам да си мисля така — отвърна Фаръл.

[1] Съкратено от Гертрууд. — Б.пр. ↑

3.

Още от малки, Джанис и Кейти бяха свикнали да работят задружно в кухнята. Тази вечер двете се бяха събрали в дома на Кейти в Сейнт Франсис Ууд, който бе далеч по-луксозен от тристайния апартамент на Джанис, който бе на север сред прашните булеварди на Ричмънд и Сънсет. Слушайки радостния разговор, клюките и младежките закачки, наблюдавайки веселата и задружна работа, само най-проницателните биха могли да усетят, че Джанис трудно понасяше неравенството в благата, като се започне от кухнята и жилището и се завърши с онова трудно за описване качество, което разделя щастливия от нещастния.

Все пак Джанис Дърбин бе по-възрастна от сестра си с почти четири години; тя бе по-образованата, по-трудолюбивата и, не на последно място, по-красивата от двете. Въпреки това, Джанис често трябваше да преглъща болезнената завист, която пробождаше сърцето ѝ всеки път, щом се сблъскваше с материалното благополучие на сестра си: новата дизайнерска кухня, вносния фаянс от Тоскана, огромния хладилник „Sub-Zero“, последния модел печка „Вайкинг“, гладките полици от масивен дъб; навсякъде блестеше чисто нов хром и неръждаема стомана.

В по-мрачните си периоди, които бяха зачестили напоследък, Джанис понякога се чудеше как Кейти бе получила всичко това. Как го бе заслужила? Късметът ли бе единствената причина? Най-много, обаче, я тормозеха не *вещите*. Разбира се, Кейти имаше от всичко по много — чисто нови мебели, хубави дрехи, бижута... И защо не? По-малката сестра бе направила добре най-важния избор в живота си. Бе се омъжила за Чък Новио, професор по история на САЩ в Сан Франциско Стейт Юнивърсити. Новио беше на безсрочен договор, постоянен член на факултета и един от най-талантливите хора, които Джанис някога бе срещала; всичко сякаш му се отдаваше без усилие. Кейти му бе сложила венчалната халка малко след като бе долетял от източното крайбрежие. Висок, атлетичен, остроумен и забавен, Новио

излъчваше особено съчетание от спокойна увереност и благородна чувствителност, които сякаш се предаваха на Кейти и на двете им изискани и добре възпитани дъщери близначки Сара и Лесли.

Заради тези сравнения със сестра си Джанис често изпадаше в самосъжаление, което нерядко прерастваше в пристъпи на омраза към себе си. Тя бе добре запозната с механизма — все пак беше психиатър. Всъщност знаеше, че в действителност изобщо не е загубенячка. Мъжът ѝ Майкъл също не беше, както и трите им деца — Джон, Питър и Али. Просто проблемът беше, че Майкъл имаше свой собствен бизнес — франчайз на UPS^[1] на Юниън стрийт. Неизбежно, стресът от напрегнатото ежедневие оказваше своето влияние; Майкъл често се прибираше вкъщи уморен и изглеждаше на доста над своите четирийсет и една години. В добавка към това, и трите им деца бяха в гимназията. Трима тийнейджъри в малък апартамент никога не е рецепта за спокойствие.

Джанис застана пред кухненската мивка. Студената вода обливаше уморените ѝ ръце и пълнеше салатиевата с прясно обелени картофи. Тя погледна през прозореца; Чък, Майкъл и момчетата играеха американски футбол на улицата, окъпани в меката следобедна светлина. Тя въздъхна тежко.

— Джанис, наред ли е всичко? — попита Кейти.

— Добре съм — отвърна по-голямата сестра. — Всичко е наред. Просто за миг ги погледнах как играят. Толкова бързо растат моите момчета, нали?

— Интересно! — каза Кейти и застана до сестра си. — Синовете ти растат, а мъжът ти остава все тъй млад. И тримата са си момчета, като се замислиш...

— Доста оптимистично гледаш на нещата — отвърна Джанис с лека умора в гласа.

— Не знам дали съм оптимистка, просто така ми се струва!

— Това е по-добрият начин да се приема светът, бъди сигурна — увери я Джанис, спирайки кранчето. Тя изтръска мокрите си ръце и се облегна на барплота.

Кейти докосна ръката ѝ.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре.

Джанис кимна.

— Просто твърде дълга седмица... — каза тя и се изправи в цял ръст. — Съжалявам, че се муся. Да знаеш, много се радвам, че сме тук при вас, далеч от нашия апартамент. А неделната вечеря е винаги чудесно нещо. Съжалявам, ако развалям настроението.

— Не го разваляш изобщо!

— Е, не съм и Полиана^[2] — отвърна Джанис и отново погледна през прозореца. — Би трябвало да се чувствам щастлива, че Майкъл е навън и играе с Чък и момчетата. През цялата изминала седмица е като парализиран. А вкъщи всички живеем малко натясно и настроенията се натрупват и предават на околните... Всички сме леко изнервени — каза тя и се засмя. — Леко изнервени ли казах? Точно сега ми се струва особено разумно, че нямаме оръжие вкъщи.

— Моля те, Джанис, недей така!

— Е, не го казвам съвсем сериозно — отговори по-голямата сестра, подсушавайки ръцете си с една хавлия, която, след като свърши, подаде на Кейти. Спирайки се до високата вградена кухненска маса, тя издърпа един от трите високи стола за сестра си и сама седна на един от другите. — Нека да кажем само — продължи тя, — че за всички ни е чудесно, че сме тук и си общуваме с вас.

— А от какво се притеснява Майкъл? С работата ли е свързано?

— Не. Работата му върви. Коледният сезон бе по-доходоносен и от най-смелите му очаквания.

— А какво тогава? Да не е нещо между вас двамата?

— Хм — каза Джанис, колебаейки се за миг. — Имали сме и по-добри дни, като се замисля, но не е в това проблемът. Името Роу Къртли говори ли ти нещо?

Кейти смръщи моминското си лице замислено.

— Не мисля, Джанис. Кой е той?

— Помниш ли делото преди години? Майкъл бе призован за съдебен заседател.

— Спомням си, че си ми разказвала. Ала преди десет години дундурках моите двегодишни бебенца и всичко останало ми се губи. Майкъл беше говорителят на журито, нали така?

— Точно така. Намериха Роу за виновен и го изпратиха в затвора.

— Да. Спомням си вече. Ала неговите родители след това ви бяха вдигнали мерника, нали тъй?

— Именно — отвърна Джанис. Страшните спомени още бяха ясно отпечатани в ума ѝ. Пресата бе взела интервюта от останалите съдебни заседатели малко след делото; бе станало публично достояние, че мъжът ѝ бе изиграл решаваща роля в признаването на Роу за виновен. Журито бе започнало разделено петдесет на петдесет, ала Майкъл с дейното си участие в споровете бе успял да убеди останалите шестима да гласуват за „виновен“. Когато семейство Къртли научиха това, те направиха всичко възможно да съсипят нейния съпруг и почти бяха успели. Навремето Майкъл Дърбин беше началник на канцеларския отдел на една от големите адвокатски кантори в Сан Франциско. Работата му беше лека и му оставяше доста време, което той посвещаваше на своята страст — рисуването. Ала Къртли явно имаха доста влияние сред колегите и началниците му, защото Майкъл бе обявен в редица пакости — кражби на канцеларски материали от складовете, употреба на служебните компютри за собствени цели и така нататък, докато най-накрая беше уволнен. След седем години безупречна работа той не получи никакви обезщетения; шефовете му казаха в прав текст, че е късметлия, че не го преследват съдебно. За капак на всичко в „Куриер“ се появи статия, посветена на Дърбин — добрия самарянин лицемер, крадецът, който бе изпратил Роу Къртли в затвора. Всички адвокатски кантори в града му отказваха работа почти година. След цялата история Майкъл просто нямаше сърце да се върне обратно към рисуването.

Джанис въздъхна.

— Мисля, че най-тежкото нещо за него бе, че изостави изкуството.

— Помня, тежки времена бяха за вас — съгласи се Кейти. — Почти бях забравила всичко това... Боже, как рисуваше навремето...

— Майкъл не е забравил, Кейти. Така и не успя да приеме, че вече не му остава време за това.

— И трите ви деца... — каза Кейти.

— Така е. Все пак... — Джанис замълча за миг и стисна устни. — Цяло чудо е, че накрая успя да получи права да работи с UPS. Някак си всичко това е убягнало на семейство Къртли, за щастие. Доскоро си мислехме, че винаги са ни оставили на мира.

— А те не са ли?

— Може би са ни оставили. Искрено се надяваме. Но може би не са...

— Защо мислиш така?

— Защото миналата седмица някакви съдии идиоти са одобрили жалбата на Роу и са препоръчали преразглеждане на делото. А някакъв друг малоумник от нашите градски съдилища го е пуснал под гаранция и сега той е на свобода до следващото дело. И Майкъл се страхува, че всичко ще започне отново, че всичко, през което е минал, което е изстрадал, ще бъде напразно. Както ти казах, самата мисъл го докарва до вцепенение. Ако Роу отново е на свобода, усилията, които Майкъл положи като съдебен заседател, отиват на вятъра. Всичко, през което преминахме, е било напразно, Кейти. Било е просто космическа шега.

Вън на улицата, Майкъл Дърбин тъкмо пое един пас от по-малкия си син Питър. Когато се разделяха на отбори, Дърбин почти без колебание бе избрал Питър за съотборник срещу чичо Чък и Джон. И двете момчета бяха спортни натури, ала Джон заемаше специално място в сърцето на Майкъл. Бащата се опитваше, доколкото е възможно, да скрие това. Обичаше и двамата си синове; опитваше се да се държи с тях напълно равностойно. Въпреки това, Майкъл и неговият първороден имаха нещо общо, нещо, което ги свързваше — някакво *симпатико*, дълбока духовна връзка, която бащата знаеше, че би могла да нарани по-малкия му син, който за зла беда бе доста чувствителен. Затова той се стараеше да не спуска гарда си дори и за минута. Не биваше по никакъв начин да покаже, че единият син му бе любимец.

Това бе дълга, мъчителна борба. Затова винаги, когато му се удаваше възможност, както тук, при разделянето на отбори, Дърбин се обръщаше на сто и осемдесет градуса и избираше Питър. Знаеше, че Джон интуитивно разбира причината, че знае защо баща му на пръв поглед винаги предпочита малкия си син. Питър бе по-неуверен и винаги се нуждаеше от очевидните жестове, от по-повърхностните прояви на бащинска любов. За Джон те бяха без значение. Двамата с Майкъл дори нямаха нужда да говорят за това — разбираха се мълчаливо.

Дърбин се стрелна по лявото крило с топката. През това време Чък се зае да брой до пет на център линията, а Питър се понесе към вратата, опитвайки се да се отърве от пазещия го Джон. Когато Дърбин видя по-малкия си син да отстъпва крачка назад, измъквайки се от опеката на Джон с почти цяла стъпка, той направи висок, точен пас към Питър, който изпълни целта си перфектно.

Или почти перфектно.

Джон скочи с радостен вик и хвана топката във въздуха, след което се изтърколи на земята. Финтирайки Питър, той успя да се измъкне от него и притича по улицата, викайки на Чък да блокира Майкъл.

Ала Дърбин, изправен лице в лице с Новио, се направи, че отбива вляво, след което се понесе надясно. Оставяйки Чък зад гърба си, той се изпречи пред Джон и го забави за миг. Това даде време на Питър да достигне брат си и да го притисне откъм гърба. Въпреки че играеха „тъч футбол“^[3], Майкъл вдигна ръце и сграбчи любимия си първороден син, задържайки го в прегръдката си секунда повече от необходимото.

Контакт.

Щом момчетата се оттеглиха в стаята за телевизия на втория етаж, възрастните седнаха около вече почистената от чиниите и приборите кухненска маса. Всички пиеха Франджелико^[4] от малки, изискани чаши за бренди.

— Мислиш ли, че още го е грижа? — попита Чък.

— Прекара повече от девет години в пандиза — отвърна Майкъл.
— Това е доста време, през което можеш да обмисляш как да си го върнеш на хората, които са те пратили там.

Чък отпи и кимна.

— Също така е твърде дълго време да задържиш отмъстителните мисли в главата си, не мислиш ли? — попита той.

Майкъл сви рамене.

— Не мисля, че жаждата за отмъщение познава граници.

— Така е — отвърна Кейти. — Но все пак на мен ми се струва, че тези Къртли ви причиниха всичко това непосредствено след съдебното дело. Така е, стараеха се всячески да ти отмъстят. Роу бе току-що

осъден... А сега, когато е вече във от затвора, кого го интересува кой го е пратил там преди десет години? Ти вече не си заплаха за него.

Джанис хвърли многозначителен поглед към съпруга си.

— И аз това му разправям... — каза тя с нотка на упрек.

Майкъл погледна първо жена си, после сестра ѝ.

— Надявам се да се окажете прави — промърмори той. — Дори и да сте прави за родителите, остава самият Роу...

Чък поклати глава.

— Глупости. Сега не му е до лудории. Ще се прави на добро момче поне до преразглеждането на делото.

Майкъл разклати бадемовия ликьор в чашата си.

— Не мисля — каза мрачно той. — Роу просто не може да се държи като добро момче.

— Откъде знаеш, Майкъл? — попита жена му.

— Знам го, защото се изправих очи в очи с него. Видях го как лъже на подсъдимата скамейка. Това чудовище, този сериен изнасилвач! Опитваше се да ни убеди, че е имал нормални отношения с жената, която бе убил! Правили секс по взаимно съгласие, какво толкова? Можете ли да си представите!

— Може би наистина е било така — отбеляза Кейти.

— О, мога да те уверя, че изобщо не е било така! — възкликна Майкъл. — Била е само на осемнайсет, току-що слязла от самолета, изплашена от всичко наоколо. Живеела е с Роу под един покрив; имала е работна виза, която семейство Къртли са можели да „скъсат“ по всяко време. Със сигурност Роу е бил този, който е искал секс. Каквото и да е било, със сигурност не е било „по взаимно съгласие“.

— Все пак — каза Чък, — не е задължително да е било изнасилване. Нали така? Може би е била притиснатата, може би е чувствала, че трябва да го стори...

— Чък — каза Кейти. — Това все пак си е изнасилване.

— Само отбелязвам... Това не е, според закона...

Майкъл кимна мрачно.

— Не го споменавай пред двете прислужници, които дадоха показания — каза той. — Те казаха, че обичал да не си свалят обувките.

— Доста перверзно! — каза Кейти.

— Защо ги е карал да правят това? — попита Чък.

Майкъл поклати глава.

— Никой не знае. Той е откачалка. Но и двете споменаха това.

— И какво значение има? — попита Чък.

— Не се ли сещаш! — извика Майкъл. — Много ясно, че Роу е виновен; Долорес Сандовал е била открита чисто гола, с изключение на обувките. За какво „взаимно съгласие“ можем да говорим изобщо? Било е изнасилване и когато тя е запищяла, той се е видял принуден да ѝ затъкне устата. Просто няма друга възможност.

— А останалите две жени? — попита Кейти. — Тези, които са дали показания?

— Какво за тях?

— Какво е казал Роу в отговор на техните показания?

— Просто е казал, че лъжат. Не бил правил секс с нита едната от тях, още по-малко ги бил изнасилвал... Просто искали да го натопят. Но защо? Кой е знаел, кой е искал? Каза, че не знаел. Просто имало купища предразсъдъци срещу богатите хора.

— Все пак — намеси се Чък отново, — искам да кажа, Майкъл, че този тип Роу със сигурност няма да тръгне да ти откъщава. Няма да даваш показания в следващото дело, нали?

— Точно така. Ако изобщо се стигне до следващо дело.

— Е, дори и да не се стигне. Каква заплаха си ти за него?

Майкъл кимна.

— Може би си прав.

— Сигурен съм, че съм прав. Защо би искал да те преследва? Миналия път те изплашиха достатъчно. Вече не си тръгнал да го вкарваш обратно в затвора. Бих бил твърде изненадан, ако въобще знае или го е грижа къде си и с какво се занимаваш.

Джанис добави:

— Мисля, че Чък е прав, Майкъл. Не бива да се тревожим повече за тях. Направиха всичко, което можах, за да те унищожат, и не беше достатъчно.

— За малко да успеят — отвърна Майкъл. — За много малко...

[1] Американска фирма за експресна доставка на пратки. — Б.пр.

↑

[2] Героиня от едноименния роман на Елиноор Портър, синоним на оптимизъм и радост от живота. — Б.пр. ↑

[3] Любителски вариант на американския футбол, при който борбата за топката е забранена; достатъчно е да докоснеш играч от противниковия отбор, за да му вземеш топката. — Б.пр. ↑

[4] Италиански бадемов ликьор диджестив. — Б.пр. ↑

4.

Три седмици по-късно, точно в пет и пет в един петъчен следобед, началникът на отдел „Убийства“ в полицията на Сан Франциско вдигна телефона си, без да дочака края на първото позвъняване.

— Глицки — каза той, придърпвайки тефтера и химикалката.

— Лейтенант — обади се безизразен женски глас с леко метални нотки. — Имаме женско тяло; вероятен палеж в апартамент на „Бейкър“ номер двайсет и четири. Най-близкият булевард е Оук. Апартамент номер шест. Огънят е овладян. Отдел „Палежи“ поема контрол над случая, но все пак решихме да ви звъннем. Насам идват местните патрули, капитанът на районното, бърза помощ и хората на „Съдебна медицина“.

— Прието — отвърна Глицки. — Ще изпратя екип. „Бейкър“ двайсет и четири, апартамент номер шест, нали така.

— Точно така.

Глицки затвори телефона и стана. Беше доста едър, петдесетгодишен мъж, висок около метър и осемдесет и пет. Тежеше над сто килограма. Като студент в „Сан Хосе Стейт Юнивърсити“ бе играл нападател в отбора по футбол. Оттогава теглото му не беше мръднало. Въпреки че очите му бяха сини, кожата му бе тъмна, а носът — гърбав. Баща му Нейтън беше евреин. Майка му Ема, отдавна покойница, бе афроамериканка. Късата къдрава коса на Глицки бе почти изцяло посивяла. Дълъг, грозен белег разделяше устните му под ъгъл. Днес, както повечето дни на новата си работа, той носеше цивилни дрехи — черни обувки с кръгли бомбета, тъмносин панталон с тънък черен колан, светлокафява прилежно изгладена риза и черна вратовръзка. Въпреки че изглеждаше добре, никой не би го нарекъл суетен.

На бялата дъска, която висеше срещу бюрото му, той ежедневно записваше с маркер задачите на дванайсетте си подчинени инспектори,

както и делата, с които бяха натоварени. Днес цялата дъска бе запълнена. Убийствата бяха зачестили от миналата зима насам.

Глицки заобиколи бюрото си, след което се запъти към стаята на главните инспектори. За момент спря пред дъската. Нямахше особена нужда, понеже знаеше наизуст всичко, което се случва. Разполагаше с шест подчинени екипа от по двама, както и с един инспектор, който работеше сам. Всеки от инспекторите в момента работеше поне по два случая. Имаше нужда от повече хора, но с целите бюджетни проблеми на полицията бе извадил късмет, че щатът на „Убийства“ не бе съкратен допълнително от малоумниците и блюдолизците, които контролираха тези неща.

Откак се ожениха, втората му жена Трея безуспешно се опитваше да го накара да смени постоянното си изражение — безизразна маска, увенчана със студен и леко заплашителен поглед. Глицки, обаче, отказваше — твърдият поглед му помагаше много в работата, въпреки че понякога плашеше малките деца, даже и неговите собствени. Страничните ефекти, обаче, си струваха, а и той винаги бе смятал, че за децата е добре да имат малко страхопочитание към баща си. Глицки застана до прозореца. Голямото му интелигентно чело засенчваше острия син поглед. Когато мислеше за нещо или мечтаеше, което се случваше нередко, винаги бе леко намръщен и белегът се открояваше по-ясно.

По същия начин, по който никой не го наричаше суетен, много малко хора биха си помислили да го определят като „симпатяга“.

Когато Глицки най-накрая успя да стигне до местопрестъплението, лавирайки през пиковия трафик, здрачът бе почти отстъпил пред задаващата се нощ. За сметка на това, около скромната триетажна сграда в имитация на викториански стил беше пълно със светлини — червените и сини лампи на полицейските коли, каските на пожарникарите, уличното осветление и прожекторите, свалени от няколко фургона, които бяха маркирани с отличителните знаци на частни телевизионни станции; всичко приличаше на снимачна площадка.

Глицки паркира по средата на Бейкър стрийт до един от пожарните камиони, който блокираше движението. Слизайки от

служебната си кола, той вдиша с наслада крайморския въздух на Фриско, за съжаление примесен с тежката миризма на дим. Глицки показа значката си на полицаия, който контролираше достъпа до сградата, след което се промуши под жълтите ленти.

Началникът на екипа, който бе потушил пожара, лесно се разпознаваше по бялата каска. Глицки забеляза, че разговаря с мъж в цивилни дрехи. Двамата бяха застанали до безистена, през която се стигаше до входа на сградата. Началникът на „Убийства“ ги приближи; обувките му шляпаха по все още мократа улица. Спирайки за миг, за да закопчае тежкото си кожено яке, той забеляза няколко „квартални“, които стояха безцелно, облежани на патрулните коли. За миг се изкуши да иде при тях и да ги скастри. Време беше да се качат обратно в колите и да се върнат към патрула. Знаеше, обаче, че единствено може да бъде разбран погрешно — „големият мъж“, лейтенантът от отдел „Убийства“, който се взема твърде на сериозно и не зачита „редовните“ ченгета.

Самата идея, че му бе минала мисълта да ги скастри, го накара да се замисли. Беше въвн от себе си от гняв. Чувството го бе заварило неподготвен. Беше петък вечер и по това време трябваше да е у дома при семейството си. Не му се свидеше извънработното време. Винаги бе готов да работи и след края на смяната. Беше го яд на политиците и бюрократите — те не му оставяха избор. Когато нямаше достатъчно хора, трябваше да върши работата сам. Знаеше, че винаги би могъл да изпрати вече твърде зает екип да се заеме и с този случай, но това не беше добър началнически ход, а и просто не беше в негов стил.

Петдесет стъпки надолу по улицата някой даваше интервю пред камерите; беше насъбрал и тълпа зяпачи. Глицки, обаче, това не го интересуваше и той се запъти към сградата. Огънят вече бе угасен. Пожарникарите навиваха маркучите си и почистваха останките; готвеха се да потеглят. Всяка стъпка на лейтенанта се придружаваше от хрущенето на парченца стъкло. Щом приближи, той разпозна началника на екипа пожарникари — беше Норм Шекли. Говореше с главния инспектор в отдел „Палежи“, Арни Бекър.

Потискайки тъмните си мисли, Глицки отново възвърна привичното си изражение и каза „привет“ на двамата, които го поздравиха сърдечно.

— Май вече изпращат големите шефове да разследват убийства!
— отбеляза весело Бекър.

— Сам се изпратих — отвърна Глицки небрежно. — Бях единственият останал на етаж — обясни той и сви рамене. — А вие какви ги вършите? Какъв е точно случаят?

— Определено е палеш. Пожарът е започнал на третия етаж. Извадили са късмет — съседката е усетила пушека рано и е повикала пожарната. Има щети от водните струи, но обитателите ще могат да се върнат след по-малко от седмица. Апартаментът, където е започнал пожарът, обаче, е тотална щета.

— А жертвата?

— Не знаем много за нея все още. Апартаментът е бил нает от жена на име Фелисия Нунйес.

Глицки сбърчи вежди за миг.

— Май ми е познато името отнякъде...

Бекър сви рамене.

— Със сигурност има повече от една с това име. Доста често се среща. Както и да е, жертвата вероятно е наемателката, но още не знаем със сигурност. Трябва да изчакаме резултатите от челюстните отпечатъци... — Инспекторът от „Палежи“, който бе свикнал да вижда какво ли не, все пак видимо помръкна. — Инспектор Глицки — продължи той, — със сигурност човекът, който е подпалил апартамента, първо е подпалил нея. Била е гола, или почти. Този, който го е извършил, първо е залял женските ѝ части с нещо и я е подпалил. Огънят се е разпространил оттам.

— За изнасилване ли говорим?

— Вероятно, поне така ми се струва... Мисля, че първо я е убил, въпреки че това е работа на съдебните медици. Тяхна работа е да кажат как я е убил. Никой не е чул нито писъци, нито звуци от борба, а и двата апартамента — на долния етаж и от срещуположната страна — са обитаеми. Сигурно никога няма да бъдем съвсем сигурни за изнасилването — ще се изненадам, ако открият материал за ДНК анализ. Доста е обгоряла...

Глицки преглътна, мъчейки се да потисне погнусата.

— Никой ли не е видял нападателя?

— Никой, лейтенант. Никой не е видял нищо — отвърна Бекър.
— Вече сме пуснали хора из квартала да разпитват. Вече говорихме с

наемателите. Онзи или е бил много предпазлив, или е имал невероятен късмет, а може би и двете. Изчезнал е вдън земя. Кофти случай.

— Не думай — каза Глицки и се обърна към Шекли. — Тук ли са вече от „Съдебна медицина“?

Старши пожарникарят кимна.

— Пуснах ги да се качат. Фаро и неговите хора... Но от това, което Арни ми разказа преди малко, няма много какво да се гледа...

— Нищо ново — отвърна Глицки и погледна към зеещите черни дупки на мястото на прозорците на третия етаж. Лъчи от фенерчетата се пресичаха по опушения таван. Той въздъхна тежко. — Може ли да се кача?

При такива случаи главният пожарникар винаги отговаряше за достъпа до местопрестъплението — затова и Глицки бе длъжен да попита за позволение. Шекли кимна и се обърна към инспектора от палежи:

— Разбира се, ако Арни няма нищо против.

— Нямам — отвърна Бекър. — Всъщност и аз ще се кача.

5.

Ейб и Трея Глицки бяха решили да отидат на кино рано същата вечер, но тъй като той се прибра от местопрестъплението малко след девет, планът отпадна. Все пак детегледачката им Рита стоеше до късно и те решиха просто да карат, докато съдбата ги отведе до подходящото място. Това се оказа „Дейвидс“ на Гиъри стрийт; мястото не беше съвсем случайно избрано — Трея добре познаваше мъжа си и знаеше, че обожава добре сготвените еврейски деликатеси.

Очите на Глицки се стрелнаха към прозореца. Явно не мислеше за сандвича от еврейски ръжен хляб с лук и наденички от черен дроб, който сервитьорката току-що бе оставила пред него.

— Знам, че ми е познато името — каза той.

Трея тъкмо забождаше виличката в своето пастроми с швейцарско сирене. Парчето бе по-голямо, отколкото можеше да отхапе наведнъж. Тя спря вилицата на половината път.

— Да не е някоя от старите ти изгори?

— Някоя от моите изгори не е била стара. Всъщност, като се замисля, ти си най-старата ми любима на години. И даже ти никак не си стара!

— Благодаря за комплимента, ако мога така да се изразя. Може би съм имала предвид „бивша“, а не „стара“. Прощавай за грешката! — пошегува се тя. — Боже, колко неловко се чувствам!

— Неловко наистина — отвърна Глицки. — Но не е бивша любовница. Просто нейното име някак си изниква... Мотае се из главата ми. Фелисия Нунйес.

— О, не се притеснявай, ще се сетиш.

— Да, до Коледа ще се сетя — каза Глицки, след което отхапа разсеяно от сандвича си. — Съжалявам — каза той, след като преглътна. — Знам, че нашето правило е да не споменавам работата, когато сме излезли на среща.

— Сигурен ли си, че е свързано с работата? — попита Трея. — Имам предвид, тази жена, която си познавал, има ли нещо общо с

работата ти?

— Напълно съм сигурен.

— Е, ако искаш говори за нея — успокой го Трея. — И аз понякога съм нарушавала нашето правило. Мога да ти дам и примери.

— Благодаря за позволениято, Трея. Въпреки това, не съм сигурен, че бих искал да обсъждам работата. Нямах свободни инспектори за последния случай, затова трябваше сам да се кача в колата и да запретна ръкави, и то в петък вечер, въпреки че си бяхме уговорили среща само за нас двамата. В това е и целият проблем. Чак като започна да говоря, усещам колко съм бесен. И да ти кажа, това няма да е последното убийство преди моите хора да приключат своите случаи. Този проблем само ще се влошава оттук нататък, и то само заради ужасно обърканите идеи на идиотите, които този град избира на най-ключовите позиции. Какво да ти кажа, те никога няма да си научат урока.

— Добре е, че не искаш да говорим — каза Трея. — Усещам, че и на теб самия ти е неприятно да мислиш за тези неща.

— Да.

— Зная. Така че нека да пропуснем тази част... Кажете по-добре каква е тази Фелисия Нунйес.

— Тази от днес, или тази, която си спомням?

— Може би тя е една и съща. Арестувал ли си я преди?

— Не, не мисля така... Спомням си всички хора, които някога съм арестувал.

— Окей. Може би е била потърпевша, как мислиш?

Глицки поклати глава, напълно забравил за едва започнатия сандвич.

— Не зная, мила. Арни Бекър казва, че името се срещало доста често, но аз не мисля така.

— Може би е кандидатствала при теб. Да си я интервюирал случайно? Или, нека да помисля... Да не е била свидетелка по някой случай.

Глицки замръзна на място, след което вдигна ръка към устата си. Яносините му очи се стрелнаха към тавана. Трея знаеше кога да го остави на мира. Беше хванал някоя диря.

— Боже мили! — прошепна той, без да сваля ръката от устата си. Ейб Глицки рядко изглеждаше притеснен и още по-рядко споменаваше

името Господне в ежедневни разговори. Трея рядко го беше виждала толкова разтревожен.

— Какво има, Ейб?

Той свали ръка и каза с привидно спокойствие:

— Роу Къртли.

— Ох, пак ли той, за бога! — възкликна Трея. Никак не искаше да чува отново името, което от няколко седмици постоянно мътеше водите в окръжната прокуратура. — С него ли е свързана?

— Тя беше една от двете основни свидетелки на първото дело; трябваше да изиграе основна роля и на следващото. Но сега явно това няма да стане, нали е мъртва, сецаш се...

Трея помълча известно време, сетне каза:

— Да, явно. Това просто ще оправи деня на Уес!

— Трябва да му звънна, и то сега.

— Не бързай — отвърна Трея. — Може би Роу все пак няма нищо общо с тази Фелисия Нунйес.

Глицки, който вече набираше Фаръл на мобилния си телефон, погледна към небесата.

Уес Фаръл тъкмо бе преполовил речта си на ежегодното събиране на емигрантите, което се провеждаше на булевард „Валенсия“ в Мишън Дистрикт, когато телефонът му завибрира. Той мислено се прокле, че изобщо бе взел проклетата джаджа със себе си. Знаеше добре, че не е сред великите оратори в историята на човечеството и никак не обичаше да го разсейват. Въпреки това му се струваше, че до момента се справя доста добре — говореше за неща, които наистина вземаше присърце; обясняваше как окръжната прокуратура прави всичко възможно, за да защити от престъпността емигрантската общност в Сан Франциско.

— Това, което искаме да избегнем — тъкмо казваше той, — е често битующото впечатление, че емигрантите не са под реалната закрила от органите на реда. Ние правим всичко възможно, за да закриляме живеещите тук независимо от тяхното гражданство и имиграционен статус. Ако вие сте жертва на престъпление в Сан Франциско, искам да знаете, че за нас няма значение откъде идвате и дори дали имате виза, или не. Ние сме тук, за да ви помагаме и

закриляме. Ако бъдете посетени от редовни полицаи, не бива да се боите — ние нямаме нищо общо с имиграционните служби.

Тълпата, събрана в главната зала на Сентро дел Пуебло, избухна в аплодисменти. Фаръл, вдъхновен от оваците, хвърли поглед към приятелката си, която беше на първия ред. Тя също ръкопляскаше. Двамата със Саманта още не бяха решили дали новата работа на Уес е съвместима с връзката им и затова той се радваше на всеки признак, че е. През последните няколко седмици, от деня, в който Роу Къртли бе пуснат под гаранция, отношенията им бяха захладнели и нейното ръкопляскане бе някакъв вид признание; може би отбелязваше началото на затопляне между тях.

Поглеждайки към записките си, Уес продължи речта от мястото, където бе прекъснал:

— Тук в Сан Франциско приемаме много сериозно статуса си на град-убежище^[1] за емигрантите. А прилагането на това правило е най-важно, когато емигранти стават жертва на престъпления. Моето управление има за своя основна цел да не дискриминира по време на криминални разследвания; ние никога, повтарям никога, няма да се отнесем с вас различно, какъвто и да сте! Това просто не е заложено в принципите ни. Ако станете жертва на незаконна дейност, не се колебайте да позвъните на полицията и да се оплачете. Бъдете сигурни, че нищо лошо няма да ви се случи, независимо дали пребивавате тук законно, или не.

Последва нова вълна от аплодисменти. Ала Фаръл нямаше време да се радва на новооткритата си популярност; бе си позволил за миг да надзърне към телефона. Номерът на Глицки внезапно го изпълни с безпокойство. Ако шефът на „Убийства“ му звънеше в девет вечерта, явно беше спешно. Познаваше Глицки лично; той винаги оставяше това, което можеше да чака до сутринта. Обаждането беше спешно.

„Нещо повече — помисли си Фаръл. — Станала е някоя особено голяма поразия.“

Отвърщайки на аплодисментите с лек поклон, Фаръл благодари за вниманието и слезе от подиума. Щом излезе във фойето, той спря за миг да събере мислите си, след което извади отново чисто новия си телефон и докосна екрана, което автоматично го свърза с началника на „Убийства“.

Глицки вдигна почти веднага и, без да се церемони с поздрави, каза направо:

— Имаш ли представа къде е Роу Къртли?

— Откъде да знам? — попита Фаръл.

— Не знаеш, така ли? Значи не си му лепнал „опашка“ или нещо от сорта?

— Разбира се, че не. Какво се е случило?

— Фелисия Нунйес беше открита мъртва тази вечер. Вероятно първо е била изнасилена, а после тялото е било изгорено. Знаеш коя е Фелисия Нунйес, нали?

— Да, разбира се.

— Трябва да приберем този пакостник Роу още сега. Днес, както и по принцип, мястото му е зад решетките.

— О? Окей значи. Нека да го направим тогава! — отвърна Фаръл. В гласа му се прокрадна нотка на сарказъм. — Имаш ли представа как точно да стане това? Открити ли са някакви улики на местопрестъплението?

— Не. Всичко там е изгоряло. Роу изобщо не ми хрумна като заподозрян до момента, в който се досетих коя точно е Фелисия Нунйес. Трябва да го закопчая още сега и да го „поразклатя“ малко.

— Не прави това, Ейб. Наистина. Всичко, което макар и отдалеч намирисва на „тормоз“, а това, което си намислил, със сигурност влиза в тази графа, ще бъде повод да ни съдят чак до по̀ догодина. Ако го арестуваш, дори и да го прибереш в участъка само за да си „поговориш“ с него, не можеш да го задържиш за повече от ден-два.

— Това са си два дена, през които няма да може да убие никой друг — отвърна Глицки.

Глицки само „изпускаше пара“ — това бе свършено ясно на Фаръл. Все пак той почувства за необходимо да изкаже ясно своето становище по въпроса.

— Не. Слушай ме внимателно: ще ни бъде достатъчно трудно да насрочим делото му в разумни срокове, дори и без да мътим водата с „полицейски произвол“ и арест без доказателства. — Фаръл замълча за миг и си пое въздух. — А пресата? Научили ли са вече за убийството? Направили ли са връзката?

— Под апартамента бяха паркирани няколко фургона от кабелните телевизии. Не знам дали някой още е свързал Фелисия

Нунйес с Роу, обаче е въпрос на време да го направят. Просто няма начин — трябва да го прибера „на топло“ преди да излязат с новината.

— И после? Мислиш ли, че няма да има алиби? Как смяташ, дали ще те покани у тях да поговорите на чай? И още, че ще ти дадат разрешително за обиск? Мога да ти кажа още отсега — отговорът е „не“ по всичките три параграфа.

— Уес, това момче трябва да бъде прибрано на топло.

— Чувам какво ми казваш и съм съгласен с теб. Но не знам как бих могъл да уредя това.

— Отмени гаранцията му.

— Не мога да го сторя. Трябват ми доказателства, за да го направя.

— На сцена на палеж ли? Уес, мястото е изтърбушено.

— А дали ще открият ДНК доказателства върху жертвата?

— Помислих и за това, но няма начин. Уес, изобщо няма откъде да се вземат проби. Като я видях, даже не можех да кажа със сигурност, че е жена. Арни Бекър казва, че ще сме късметлии, ако успеем дори да вземем зъбни отпечатъци, за да потвърдим коя е...

Фаръл помисли за миг, сетне попита:

— Значи дори още не сте сигурни, че е Нунйес?

— Нейното жилище е, Уес. Само тя може да е.

— Все пак може би тялото не е нейното. В такъв случай Роу не е замесен...

— Стига, Уес. И двамата знаем, че това е Фелисия. И оттам следва, че Роу я е убил. Няма кой друг да е.

— Така е, зная. Просто се чудех как да представим нещата пред пресата...

— Не това е проблемът.

— Това е част от проблема. При всички случаи би било по-добре за нас да не раздухват жаравата...

— А междувременно той ще убие и последната свидетелка...

— Сигурно няма. Поне така се надяваме. Коя е тя?

— Още една бивша прислужница на семейство Къртли. Глория Гонсалвес.

— Знаем ли къде е тя?

— Все още не, но се надявам скоро да разберем. Междувременно, след като вече говорим по темата, какво пречи да се

насрочи в най-скоро време новото дело на Роу? Щом започне, Роу ще бъде в ареста и така ще го махнем от улиците.

— Работа по този въпрос, Ейб, повярвай ми! Но преди това да стане, неговият адвокат Денарди трябва да потвърди, че е запознат с документите. Казал е на Барето, че ще му трябват поне шест месеца. Въпреки силните ми възражения, Сам прие, че това е разумен срок и реши да говори с Денарди чак през август и едва тогава ще реши кога да насрочи делото.

— Дяволите да го вземат! — Глицки не успя да се сдържи. — Барето си е заплаха сам по себе си! — Той замълча за миг, сетне продължи: — И какво сега? Не можем да позволим нещата да продължават по този начин.

Фаръл почеса леко брадичката си с ръката, в която държеше телефона.

— Някой в района на местопрестъплението все пак трябва да е видял или чул нещо. Кажи на Арни Бекър да прати хора да разпитат целия квартал. Говори и с хората от „Съдебна медицина“. Намерете ДНК някъде, ако можете. Ако откриете нещо важно, Ейб, повикай Роу. Ще говоря с него лично и съм готов да поема ответния огън. Но и ти самият се подготви добре, защото очаквам доста сериозен отпор.

[1] В САЩ осемнайсет големи града, включително Сан Франциско, се считат за градове-убежища, където нелегалните емигранти могат да пребивават без заплаха от преследване и депортация. — Б.пр. ↑

6.

Имението на семейство Къртли заемаше последната третина от улица „Валехо“. Беше разположено от страната на височините, а задният двор опираше в горичките и пищната зеленина на „Пресидио“, която изглеждаше почти черна в тъмното.

Глицки бе седнал сам зад волана на своя служебен форд таурус. Страничният му прозорец беше свален изцяло. Лейтенантът гледаше през улицата към внушителната фасада на имението, която бе на двайсетина метра от пресечката, където бе спрял и се виждаше отлично. Триетажната сграда с бяла гипсова мазилка се открояваше ясно на фона на тъмнозелените дръвчета по склона. Храстчетата и кипарисите около автомобилната алея почти изцяло скриваха първия етаж, но Глицки забеляза, че шест от шестнайсетте прозореца на горните два етажа светеха. От мястото, където бе паркирал, се виждаше и дясната страна на къщата; през огромния френски прозорец на първия етаж, който бе частично скрит от живите плетове, се мяркаха проблясващи светлилки и движещи се фигури.

Глицки още не бе решил защо точно е дошъл. Разбира се, разследваше убийство, а основният заподозрян бе един от обитателите на този дом, който наскоро бе пуснат от затвора. Това бе напълно вярно. Но също така нямаше съмнение, че нещата, които Уес му бе казал по-рано същата вечер, бяха верни. Нямаше нито доказателства, нито разрешително за обиск. Роу със сигурност имаше алиби и най-вероятно изобщо би отказал да го приберат доброволно. Семейство Къртли бяха не само богати; те вече бяха придобили солиден опит в разправиите с органите на реда и в провалянето на всички техни усилия. Глицки бе напълно сигурен, че още щом се появи на вратата, те щяха да повикат своя адвокат и знаеше, че ще трябва да се изправи срещу него с празни ръце.

Но на лейтенанта изобщо не му пукаше.

Той държеше цялото семейство да разбере, че вече е по дирите им. Искаше да им припомни, че въпреки парите им и несметните им

богатства, последния път той бе излязъл победител; трябваше да им покаже, че и този път ще спечели. След убийството на Фелисия Нунйес, той все пак щеше да издейства задържане поради „особени обстоятелства“, нещо, което не му се бе удало преди заради грешката, допуснатата при делото „Сандовал“. Може би дори щеше да успее да доведе нещата до смъртна присъда, защото вече му бе ясно, че Роу заслужава единствено такава.

Желанието му беше детинско, недисциплинирано, и някак примитивно. Глицки разбираше това добре и донякъде го беше срам. Все пак имаше непреодолимото желание да покаже на това опасно и безскрупулно семейство, че щетите, които бяха нанесли на кариерата му, не го бяха пречупили, и че дори бе успял да си възвърне предишните високи позиции. Въпреки че Къртли бяха дали всичко от себе си да го съсипят с клевети, очерняне и лоши намеци, той отново оглавяваше отдел „Убийства“.

Глицки отвори вратата на своя „Форд“. Когато светлинката до шибидаха светна, той погледна часовника си. Беше десет и петнайсет и отдавна бе минал часът, до който бе разрешено на полицаи от Сан Франциско да проверява граждани, които не са доказани извършители на престъпление. Той знаеше, че още щом звънне на вратата, ще въоръжи семейство Къртли с основание да твърдят, че им оказва полицейски тормоз. Но вече имаше готов отговор: обстоятелствата около смъртта на Фелисия Нунйес, заедно с ролята, която бе изиграла тя на предходното дело, бяха достатъчно основание за спешен разпит с основна цел Роу да бъде елиминиран като заподозрян. Можеше дори да твърди, че им прави услуга.

Лейтенантът излезе от колата, засенчена от високите кипариси край оградата и тръгна по красивата, притихнала улица.

Прислужникът, който отвори вратата, очевидно бе нов в дома на Къртли. Глицки не си го спомняше от последния път, когато бе идвал преди десет години. Тогава имаха само портиер, а този път отвори професионален иконом. Мъжът изглеждаше на малко над четирийсет години и бе доста представителен. Имаше осанката на борец. Прилежно сресаната му коса бе гарвановочерна, прошарена тук-там със сребристо. Тъмносивият му костюм и черната вратовръзка

говореха за студена ефикасност. Ацтекското му лице остана каменно при вида на Глицки. Не го впечатлиха нито извадената значка, нито настояването на инспектора да говори с някой член на семейството.

Икономът имаше изключително дълбок басов глас без следа от акцент и говореше с преувеличена любезност.

— Имате ли среща? — попита той.

— Не. Както вече ви казах, аз съм от полицията, от отдел „Убийства“.

— Разбирам. Имате ли разрешително?

— Не. Надявам се, че ще мога да говоря с някой от семейство Къртли. Искам да ги уведомя за една наскоро възникнала ситуация.

— Можете ли да ми предадете съобщението?

— Бих предпочел да говоря лично с тях.

Мъжът замълча за миг, преди да вземе окончателно решение.

— Как казахте, че се казвате? Повторете, моля.

— Лейтенант Глицки. Отдел „Убийства“, Сан Франциско.

— Да, сър. Изчакайте, ако обичате. Ще проверя дали някой от тях е свободен — отвърна мъжът, след което се обърна и затвори вратата в лицето на Глицки тихо, но решително.

Лейтенантът се обърна и реши да се поразсее малко, гледайки алеята и улицата зад нея. Там, където свършваше градината, нямаше нито ограда, нито порта — никакви препятствия към външния свят. За първи път това му направи впечатление. Какво ли беше значението на тази липса? Какво говореше тя за семейство Къртли, как се съвместяваше с тяхната гордост и арогантност? Наистина в този квартал нямаше особено много пешеходци, а колкото минаваха, не бяха твърде опасни, за разлика от, да кажем, обитателите на Тендърлойн Дистрикт. Ала всички съседни къщи имаха огради и железни порти. Най-вероятно семейство Къртли предполагаша, че всеки се досеща кой точно живее тук. Бяха уверени, че никой не би се осмелил да ги обезпокои, защото това би означавало да предизвика техния гняв и отмъстителност. Оградата просто не беше необходима, нямаше нужда и от порта; психическата бариера беше достатъчна.

Глицки дочу приближаващи стъпки отвътре и се обърна. Вратата се отвори и на прага се появи Роу Къртли.

Младият мъж бе понапълнял малко през времето, което бе прекарал зад решетките, ала светлосините му очи и тясната, нервна

челюст все още му придаваха вид на голямо, намусено дете. През няколкото седмици откак го бяха пуснали под гаранция, светлорусата му коса бе пораснала и покриваше ушите му. В затвора бе успял да се сдобие с белег на челото, който започваше малко над веждите му и се губеше в гъстата коса. Бялата му тениска без ръкави бе затъкната в панталоните и откриваше на показ две големи силни ръце с още по-ясно изразени отпреди бицепси. Явно беше, че доста е тренирал през последните години.

Виждайки Глицки, Роу се засмя презрително и поклати глава с привидно неверие.

— Ез каза, че си се дотърлил чак дотук и ни притесняваш късно вечер, и то през почивен ден. Отначало не повярвах — казах му, че със сигурност вече си се научил да не вършиш подобни лудории. Тъй че дойдох да видя лично, и ето те наистина! Бая смелост имаш, трябва да ти се признае. Пак се показваш пред дома ми. Какво, за бога, искаш този път?

— Надявах се да те елиминирам като заподозрян за едно убийство, което е било извършено днес.

— Със сигурност това си искал. Коя патица си е намерила края?

Глицки замълча за миг.

— Кой е казал, че жертвата е жена?

Лицето на Роу за миг изгуби всякакво изражение, след което на него се появи крива усмивка.

— Опа! Хвана ме, и то още на вратата. Добра работа! Може би е добре да повикам адвоката си, преди да съм се изложил още повече. Да не би да носиш диктофонче?

— Не.

Роу цъкна с език.

— Кофти. Иначе би могъл да използваш тая дреболия в съда.

— Още мога.

— Олеле, цял съм се разтреперил! Особено ако наистина е била убитая някоя жена...

— Искаш ли да познаеш коя е?

— Не мисля. Няма да е никак добре, особено ако позная. Как би изглеждало това според теб? Разбираш за какво говоря, нали?

— Да. Твърде си умен, за да се хванеш на подобна елементарна въдичка, Роу. Но това, за което съм дошъл, е да те попитам къде си бил

този следобед и с кого.

— Аз пък не мисля, че ти дължа каквито и да е обяснения.

— Точно така, не ми дължиш. Но и на двама ни би спестило доста проблеми, ако ми кажеш къде си бил.

— Точно това е и моята цел, сержант. Иска ми се да ти спестя доста проблеми.

— Вече съм лейтенант. Повишиха ме.

— Без бъркане? Е, поздравления, значи! Мислех си, че кариерата ти е отишла на бунището след моето дело... Все пак арестува грешния човек, нали се сещаш?

Устните на Глицки се свиха леко в угълчетата.

— Е, не мисля, че беше арестуван грешния човек. Осъдиха те, нали? Сещаш се...

— Какво да се сещам?

— Давай да говорим по същество. Къде беше днес следобед?

— Навън. Карах за удоволствие.

— Сам?

— Естествено. Радвам се на свободата си.

— Къде отиде?

— До долината Напа, после до Сонома. Накрая се върнах тук за вечеря.

— Спря ли някъде?

— Взех си хамбургер и шейк в „Тейлърс Рефрешър“ в Напа. Знаеш ли това място? Чудесна, проста храна. Не е като завъртените глупости, които сервират по ресторантите в нашия квартал.

— Мда — каза Глицки. — Добро място. Какъв точно шейк?

— Шоколадов.

— Чудесно. Сещаш ли се за някой там, който би те разпознал? Може би някой, който работи в „Тейлърс“?

— Нямам представа.

— А колата ти?

— Какво за нея?

— Каква кола караше?

— Z-4 роудстър. Баварец, нали се сещаш? Кабрио.

— Какъв цвят е?

— Лилав.

— Бие на очи значи.

— Хората го забелязват, да. Страшна кола е! Това ли е всичко, което искаше да ме питаш?

— Добро начало е.

— И кого са убили?

Глицки погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Скоро ще бъде по новините. Пусни си телевизора и виж сам.

— Роу? — дочу се женски глас от втория етаж. Беше Тереза Къртли. — Кой е там по това време?

Роу Къртли се поколеба за миг, след което се усмихна разсеяно и погледна възрастния полицай право в очите.

— Никой — процеди той през зъби, след което затвори вратата.

Глицки можеше без проблем да се прибере вкъщи. Може би това би бил най-добрият вариант в случая. Но кръвта му кипеше и той знаеше, че Трея няма да може да спи, ако той ходи напред-назад в хола или просто седи на дивана, затова потегли обратно към центъра, остави колата си на общинския паркинг, качи се по стълбите и влезе в малката, самостоятелна вселена, която беше неговият офис. Светлината сякаш го дразнеше, затова изключи лампите и опря длани на бюрото си. Пет тесни, запрашени прозорци бяха единствената връзка с външния свят. Въпреки тях дори и през деня бе трудно да се чете без включена лампа. На лявата стена висяха няколко семейни снимки в рамки, а до тях бяха окачени куп почетни грамоти. Сред тях се открояваше една — Глицки бе избран за полицай на годината на Сан Франциско през осемдесет и седма; имаше и други немалки отличия. Под рамките стоеше шкаф, пълен с дреболии и спомени — старата му фуражка на патрулен полицай, топка за американски футбол, подписана от неговите съотборници от Сан Хосе Стейт Юнивърсити и още много други малки, но важни за него неща. Цялата дясна стена бе заета от полици, пълни с папки с избрани случаи, които Глицки бе разследвал. Зад гърба му имаше библиотека, пълна с доста разнообразни за стандартите на един полицай книги — стотина романа с меки корици, пълната колекция от морските новели на Патрик О'Брайън заедно с томовете с анотации към тях, десеттомна Енциклопедия Британика, съкратен вариант на Оксфордския речник,

който все пак беше огромен, пълен справочник на медицинската фармакопея, половин дузина книги за спорта, преведените либрети на „Севилският Бръснар“ и „Тоска“ (един от синовете на Глицки от първия му брак, Джейкъб, бе доста обещаващ баритон в операта на Сан Франциско). На горния рафт бяха наредени множество четива по наказателно право, сред които се открояваше калифорнийският наказателен кодекс.

Тази вечер, обаче, Глицки бе сляп за всичко наоколо. Току-що бе обмислил и отхвърлил идеята да отиде направо при дежурния съдия на нощна смяна, чийто кабинет се намираще някъде из долните етажи и да вземе от него разрешително за обиск на базата на догадката на Роу, че жертвата е жена. Въпреки че Глицки намираще известна утеха във факта, че можеше при следващото дело да използва този лапсус в своя полза, все пак за момента нямаше никакви солидни доказателства. Въпреки това, днешният разговор бе премахнал от ума на Глицки донякъде интуитивно и най-малкото съмнение, че точно Роу бе убил Нунйес.

Глицки извади един адвокатски тефтер от бюрото си и надраска няколко реда. На първо време трябваше да открие Глория Гонсалвес, последната свидетелка от предишното дело, преди убиецът изнасилвач да е успял да се добере до нея. Трябваше и да събере и няколко „шестици“ — снимки в анфас и профил на Роу и две други лица, които да показва наоколо.

И още една бележка: как бе успял Роу да се добере до адреса на Нунйес? Беше ли си уредил среща с нея? Може би бе звънял у дома ѝ или на мобилния ѝ номер? Звънял ли беше някой от неговите адвокати на Фелисия? Живееше ли тя все още в същия апартамент, както по време на предишното дело?

Слагайки тефтера настрана, той извади своя ролодекс и завъртя барабана с листчета, след което набра мобилния телефон на Арни Бекър. Инспекторът от „Палежи“ вдигна на второто позвъняване въпреки късния час. Явно още беше на работа. Знаеше кой му звъни и започна направо:

- Откри ли нещо, Ейб?
- Две-три неща... Имам и основен заподозрян.
- Доста бързо действаш.
- Още ли си там?

— Да. Моите момчета едва сега започват. Твоите от „Съдебна медицина“ току-що си тръгнаха. Ние, обаче, смятаме да работим цяла нощ.

— Медиите дали вече знаят коя точно е Фелисия Нунйес?

— Не. Единствено знаят, че тя е жертвата.

— Свидетелствала е по дело за убийство и е щяла да бъде призована съвсем скоро да даде показания срещу същия човек.

— Кой е това?

— Роу Къртли.

— Същият, когото Фаръл пусна наскоро, нали?

— Всъщност Барето го „откопча“, но да, той е.

— Гадна работа. Пуснали са го и той е дошъл и я е убил.

— Бих се обзаложил, че точно така е станало.

Бекър въздъхна продължително.

— Защо изобщо ги пускат тези копелета? — попита той.

— Чудесен въпрос, Арни. Доколкото знам, свързано е с основите на правосъдната ни система и с правото на обжалване... Питай своя конгресмен или някой друг по високите етажи.

— Проклетници...

— Да. Както и да е... Най-важното е, че е карал лилаво БМВ Z-4 кабриолет и може би го е паркирал някъде наблизо, преди да се качи в апартамента. Някой сигурно го е видял. Пригответе съм и няколко „шестици“, които можеш да започнеш да показваш из квартала утре. Ако са го забелязали, ще имаме основание да го приберем и да го разпитаме хубавичко, може би дори ще получим разрешително да обискираме проклетото му имение... Попаднахте ли на нещо вече?

— Така мисля... — Бекър замълча за миг. — Но не искам да ти давам напразни надежди все още.

— Кажи все пак — каза Глицки. — И най-малкото нещо е добра новина.

Бекър отново се поколеба.

— Още не сме съвсем сигурни как да го тълкуваме, но до краката й открихме две локвички обгоряла гума или пластмаса; утре ще знаем със сигурност.

Сърцето на Глицки сякаш се преобърна. Няколко години по-рано вече беше получил един инфаркт. Въпреки че днешното усещане

изобщо не беше толкова силно колкото онзи път, той все пак тури ръка на гърдите си и пое дълбоко въздух.

— Била е с обувки, когато я е убил — каза той без ни най-малко съмнение в гласа.

— Поне така изглежда. Не сме сигурни. Има ли значение?

Глицки все още дишаше на пресекулки.

— Роу Къртли винаги е постъпвал по един и същи начин с жените, които е изнасилвал. Винаги е настоявал да не си свалят обувките.

— Че защо?

— Бог знае, Арни. Трябва ли да има причина?

— Съжалявам, че ти звъня в такъв неудобен час, Уес — чу се гласът на Глицки от другия край на линията, — но исках да научиш новините първи. Предлагам ти да вземем разрешително за обиск веднага щом се уверим, че локвичките разтопена гума са били обувките на Фелисия.

Фаръл въздъхна от другия край.

— Не мога да го направя, Ейб. За бога, дори не сме напълно убедени, че тялото е на Нунйес! И, как да ти кажа, може и никога да не узнаем със сигурност. Ако никога не е ходила на зъболекар в Щатите, което ми се струва доста вероятно, зъбните отпечатъци няма да ни дадат никаква информация. А без потвърдена самоличност нямаме нищо, с което дори да свикаме жури. По време на последното му дело споменаваше ли се нещо за неговия навик с обувките?

— Не зная, Уес, но можеш съвсем лесно да провериш. Обаче аз говорих с изнасилените прислужници още преди да подкупят повечето от тях. Те всички казаха едно и също нещо за обувките. Никога не ги свалял — явно това му е нещо като фетиш.

— Напълно ти вярвам. Но не е убил никоя от другите жени, нали?

— Убил е една и е пребил жестоко три от тях.

— Тази, която е убил, Долорес Сандовал, е била открита навън в парка, нали? — попита той и продължи, без да обръща внимание на мрачното мълчание на Глицки: — Имам предвид, не е изгорил никоя досега. Тук имаме ново развитие. Това не е старият му начин на

действие, нали така? Тоест, откъде сме сигурни, че точно той го е извършил?

— Знам, че е той, Уес. Просто някой в затвора му е подшушнал, че като изнасилиш и убиеш някоя, е добра идея да изгориш тялото и всичко наоколо, за да скриеш доказателствата...

— И точно затова, както ти каза и Бекър по-рано, никога няма да получим доказателства, че Нунйес е била изнасилена, нали така?

— Най-вероятно не.

— Окей, значи това е недоказуемо. Освен това няма и нищо, което да подсказва, че Роу е бил в жилището ѝ, нали? Няма свидетели...

— Все още не.

— Окей. Все още не. Няма доказателства за сексуално насилие. Имаме просто тяло на жена, което е обгоряло в пожар. Дори не знаем причината за смъртта. Нали? Имам предвид, удушена ли е била, простреляна, намушкана? Ти ми кажи.

— И това сигурно няма да разберем, Уес. Много зле е обгоряла.

— Това ти казвам, Ейб. Може би е била убита, а може би не. Откъде да знаем? Може би е носела свещ на път за банята и е получила сърдечен удар, паднала е и така е причинила пожара.

— Нищо такова не се е случило.

— И аз не мисля така. Да ти кажа, вероятно си прав за всичко и Роу я е убил. Но „вероятно“ не ни върши работа пред прокурора и ти сам го знаеш.

— И какво ще правим тогава?

— Нямам идея, Ейб. Можем да се надяваме, че ще допусне грешка и ще се издаде.

— Имаш предвид да допусне грешка, докато убива другата свидетелка, нали?

— Не — отвърна главният прокурор. — Преди това.

7.

Фаръл беше доста доволен от новото обзавеждане в офиса си. Голямото помещение вече изобщо не изглеждаше по начина, по който го бе оставил предишният главен прокурор. Безбожно скъпите и консервативни мебели бяха отстъпили мястото си на обикновени предмети в светли тонове, които сякаш бяха излезли от гаражна разпродажба или търг с благотворителна цел.

„Дано никога не изглежда по стария кошмарен начин — помисли си Фаръл. — Доста е по-уютно.“

Той си спомни с неприязън тираничното присъствие на огромното писалище в средата. Сега мястото му бе заето от маса за джаги, около която бе разчистено място за четирима играчи. До вратата имаше диван с масичка за кафе пред него; подобен бе и аранжментът зад масата за джаги. Пред масичките за кафе имаше по два фотьойла. Единият комплект бе изпълнен в кожа и хром, а другият бе от дърво с текстилна тапицерия.

„Работното бюро“ на Уес беше всъщност неголяма чамова маса, която гледаше към прозорците на „Брайънт стрийт“. Компютър, телефон, принтер и факс заемаха цялата ѝ повърхност. Друга маса до срещуположната стена служеше за поставка на петдесет и два инчов телевизор, а пред нея имаше няколко прости сгъваеми стола. Тези, разбира се, винаги можеха да бъдат преместени до някоя от масичките за кафе, ако имаше нужда от настаняване на повече хора. Последният и най-важен детайл от обзавеждането бе минибар с машина за еспресо марка „Юра“, който се намираще на лавицата с юридически компендиуми в съседство с коша за минибаскетбол. На бара имаше още чашки и малки прибори, както и неголяма раkitова кошница със сладки, а горният рафт бе зает от половин дузина шишета с най-различни видове алкохол.

Часът бе десет и четирийсет и пет на сутринта след убийството на Нунйес. Фаръл седеше в края на кожения диван. Говореше с Ейб

Глицки и Аманда Дженкинс, които бяха седнали във фотьойлите около масичката.

— Не знам какво да правя — каза Фаръл. — От една страна, съгласен съм и с двама ви. Мисля, че наистина най-вероятно Роу е убил Фелисия Нунйес. От друга, обаче, това все пак е вероятност, а не нещо сигурно. Не виждам начин да процедираме при това положение, а сигурно и вие самите няма да измислите...

— Имам някои идеи — отвърна Глицки.

Фаръл сви рамене и продължи:

— Най-важното е, че не искам никой от вас да си мисли, че не го поддържам изцяло. С вас съм от начало до край. Ако имате конкретни предложения, ще се радвам да ги чуя. Затова и ви повиках тук. Обаче не мога да ви дам разрешително за арест без причина.

Дженкинс, която седеше облегната във фотьойла с кръстосани крака, отвърна:

— Разбира се, че можеш. Просто ще кажеш на момчетата в патрулните коли. Ще го спрат, докато кара. Ще им „се стори пиян“. После ще го намерят за „подозрителен“ — все пак това ще стане в някой от по-бедните квартали, където се употребяват много наркотици. Той, разбира се, ще направи някоя грешка. Ще плюе на тротоара, например — и ще го приберем. Всяко ченге, което поне малко си разбира от работата, ще намери поне десет причини да арестува някого без да се затрудни. Не съм ли права, Ейб?

— Общо взето да.

— Общо взето ми се струва достатъчно добре — отвърна тя и кимна на Глицки, сетне се обърна отново към Фаръл: — Все пак, Уес, Мат казва, че може да прибере Роу, когато поискате и по какъвто и да е повод. Когато поискате, ще го закопчат. Вече сме говорили с него.

— Радвам се. И кой е Мат, все пак?

Дженкинс едва се въздържа да не избухне.

— Мат Люис! — каза тя с привидно спокойствие. — Един от инспекторите от твоята служба, Уес! Да не споменавам, че ми е гадже от доста време, не че това е важно за теб!

Фаръл се усмихна гузно.

— Струва ми се, че политикът в мен трябваше да се сети за това — отвърна той. — Трябваше да го имам предвид. Обаче аз съм безнадежден случай, когато трябва да се помнят имена. Просто не съм

създаден за това. Мат Люис — ще го помня отгук насетне... — обеща той и се усмихна. — А как изглежда?

— Като Кларк Кент — отвърна Дженкинс с каменно лице. — Само че без очилата. Все пак това, което е важно за нас е, че може да арестува Роу по всяко време. Само трябва да му измислим причина. Готови сме.

— Не, не сме — каза Фаръл, поклащайки глава. — Каквото и да направим, ще го задържим в участъка само десет минути и за капак ще изглеждаме като идиоти. А след това пресата ще ни разпъне на кръст. Но това също не е най-важното. Просто, казвам ви, няма да го направим. И край на споровете! Няма смисъл да действваме без реално, доказано нарушение от негова страна!

— Мисля, че „убийство“ е достатъчно основание! — възкликна Глицки.

Фаръл въздъхна.

— Добре. Намери ми каквото и да е доказателство и речено-сторено. Обещавам.

Глицки погледна към Дженкинс и тя пое топката.

— Уес, изслушай ме, моля те. Всичко е в твоята власт. Можеш да ни дадеш разрешително и нямаш нужда от причина!

Лицето на Фаръл внезапно помръкна и придоби уморено изражение. Той вдигна ръка и разтри очите си, след което сложи пръсти на слепоочието си. Истината е, че се чувстваше донякъде отговорен за смъртта на Фелисия Нунйес и не бе успял да спи добре през изминалата нощ.

— Как да го сторя, Аманда? — попита той. — Каква причина да измисля?

— Позволи на Ейб да го задържи по повод убийството на Нунйес. Това не се води „тормоз“. Първо, той наистина го е извършил. И второ, ако се разчуе в пресата, повечето хора ще подкрепят действията ни.

— Да, може би, но...

— Без „но“! Слушай! Безпокоиш се, понеже засега нямаме достатъчно доказателства да започнем ново дело срещу него, нали?

— Не само „нямаме достатъчно“, Аманда. Нямаме нищо!

— Е, не е точно нищо. Въпреки това, няма значение. Това не е най-важното.

— А кое е?

— Няма значение дали имаш достатъчно доказателства, за да го обвиниш за Нунйес. Няма и да се споменава за нея. Най-важното е да го приберем на горния етаж в ареста, за да не прави повече поразии. Адвокатите му ще се готвят за повторното разглеждане на делото, а междуременно той ще е на топло и няма да може да убие никой друг.

Фаръл се отпусна във фотьойла и въздъхна.

— Боже, за какво се борех да ме избера на тази длъжност? И защо бяха всички тези усилия? — с тези думи той се изправи и започна с нови сили: — Чудесна идея, Аманда, наистина! Обаче все пак имаме този леко старомоден казус, наречен „вероятна причина“, без който младият господин Къртли ще е на свобода най-много след четирийсет и осем часа. А, забравих да спомена. Без „вероятна причина“ лейтенант Глицки могат да го осъдят за неправомерен арест.

— Мисля, че имаме вероятна причина — отвърна Дженкинс.

Фаръл я изгледа свирепо.

— Добре. Нека да си въобразим, че имаме. След това, нали знаеш, следва предварително разглеждане на делото. Сигурно си чувала, нали? Арестуват някого, след това винаги го пращат тук в прокуратурата на предварително заседание. И ако не го пуснат още тогава, след десет дена следва официално заседание, по време на което се разглеждат доказателствата. Ако нямаме такива, той е пак на свобода.

— Стига, Уес! — възкликна Дженкинс и се наведе напред. — Спомняш ли си някога да е имало предварително заседание, след което да са пуснали обвиняемия да си ходи? Не, нали? Може би ще имаме и такива след десетина години. Никога не ги пускат. Достатъчна е каквато и да е „вероятна причина“, дори „силно подозрителен“.

Фаръл вдигна ръка спокойно.

— Недей, спести ми тези глупости! Чел съм наказателния кодекс. Тази клауза се дефинира като „силно подозрение в ума на психически здрав човек, че престъплението е било извършено и че обвиняемият го е извършил“.

— Помисли все пак — продължи Дженкинс. — Имам предишната присъда на Роу, откъдето е и връзката с Нунйес. Имам потенциалната заплаха тя да свидетелства отново на следващото дело, тази история с обувките... Това, което ти казвам, е, че който и да е

психически здрав човек (а тази категория включва повечето ни съдии) силно би заподозрял, че точно Роу е убил Нунйес, а това е всичко, което ни трябва. Много е просто, Уес, и всичко е в твои ръце.

— Рискът е неприемлив — възрази Фаръл.

— Рискът е съвсем малък! — опълчи се Дженкинс. — Незначителен, бих казала. По-голям е рискът да те бутне кола, докато пресичаш улицата. Но ако все пак те притеснява, можеш да придвижиш нещата директно към ново дело и да прескочиш предварителното разглеждане.

Фаръл знаеше, че това е вярно, но този вариант също криеше своите рискове. Ако избереше краткия път, щеше да избегне предварителното заседание, но вероятно щеше да се изправи пред журито с повече от недостатъчни доказателства. При евентуален успех Уес беше в правото си да поиска делото „Нунйес“ да бъде обединено с делото „Сандовал“. Ала както вървяха нещата с Барето, той вероятно щеше да откаже да обедини делата и случаят „Нунйес“ щеше да се разглежда отделно; адвокатите на Роу щяха да настояят, както беше в правото им, делото да се реши в срок от шейсет дена и решението да бъде окончателно. При тези обстоятелства, вземайки предвид очевидната липса на доказателства по случая „Нунйес“, никое жури в Сан Франциско не би осъдило Роу. Рано или късно, най-много след три месеца, той щеше да е отново на свобода. А всички тези процедури щяха да забавят насрочването на делото „Сандовал“, което и без това имаше своите собствени трудности.

— Помисли, Уес — намеси се Глицки. — Няма да се стигне до присъда, но ако избереш този път, това са си десет дена, даже може би две седмици, през които ще чакаме да насрочат заседание и Роу ще бъде в ареста. Имай предвид, през това време той би могъл да направи още куп поразии.

— Ето защо, Уес, и двамата с Ейб бихме искали да тръгнеш по краткия път. Издай заповед за арест и го прати в съда без предварително разглеждане. Лесно и бързо! Поне ще го приберем на топло.

Когато срещата свърши, Глицки се качи обратно на горния етаж, където беше офисът му. Две нови идеи вече се въртяха в ума му. И

двете бяха свързани с Арни Бекър. Спешно му трябваше потвърждение, че жертвата е Нунйес. Ако се окажеше, че не е тя, то теорията, която двамата с Дженкинс защитаваха до скоро, ставаше безсмислена. Необходима беше вероятна връзка с Роу Къртли и тя трябваше да бъде установена по най-бързия начин. Зъбните отпечатъци щяха да свършат работа, но Глицки знаеше, че тези анализи понякога отнемат доста време. Можеше изобщо да не успеят да открият личния зъболекар на Нунйес; в този случай нямаше да има с какво да сравнят отпечатъците. Затова трябваше да се прибегне до друг метод за идентификация.

Глицки вдигна слушалката и набра номера на Бекър. Инспекторът от „Палежи“ очевидно никога не спеше, защото вдигна почти веднага. Не само това, ами очевидно беше поел инициативата. Идентификацията на обгорелите жертви винаги е една от най-важните задачи при разследването на палежи и с годините Бекър беше научил немалко трикове.

— Тя е, Ейб — каза той направо. — Фелисия Нунйес. Когато е горяла, ръцете й, както обикновено, са се свили в юмруци. Забеляза го, нали?

— Разбира се — излъга Глицки.

— Наредих на момчетата в моргата да ги отворят и, както се надявах, се сдобихме с четири почти перфектни отпечатъка, по два от всяка ръка. Сравнихме ги с базата данни на имиграционната служба.

— В събота сутринта?

— Един стар приятел работи в архивите. Както и да е, той веднага вкара отпечатъците и — бинго! Наистина е била Фелисия Нунйес.

— Ако си търсиш работа в моя отдел, Арни, заповядай! — похвали го Глицки. — Само ми звъни и си при нас.

— Ще го имам предвид, благодаря. Но съм доволен и от сегашното си място.

— Със сигурност — пошегува се Глицки. — Гледам, че даже и уикендите не спиш!

— Хората надценяват съня — каза Бекър. — Каза, че имаш да ме питаш за още нещо, нали?

— Обувките, или каквото и да са онези разтопени неща.

— Какво за тях?

— Знаем ли със сигурност, че гумата или пластмасата са били обувки?

— О, да! Когато миналата вечер ми каза, че може да се окаже важно, ги занесох в нашата лаборатория и взех резултатите тази сутрин. Това са подметки от маратонки „Адидас“, купени от „Хъни Лоу“, струват по около петдесет и пет долара чифта. Трийсет и осми номер, между другото. Горната част е изгоряла напълно.

Апартаментът на Фелисия Нунйес беше близо до булеварда, по който Фаръл обикновено се прибираше от работа. Той отби по една странична пресечка, след което зави по булеварда, където се намираше опожареният апартамент. Отначало подмина сградата въпреки жълтите полицейски ленти, които опасваха входа; беше доста изморен и умът му бе зает с други неща. Навигационната система на колата се задейства със закъснение и той установи, че вече е десет номера по-нататък. След като погледна в страничното огледало, той направи обратен завой на следващото кръстовище, върна се до правилния адрес и спря точно пред лентите.

Глицки и Дженкинс го бяха тормозили почти цял час и накрая аргументите му се бяха изчерпали. Все пак още не бе взел решение — просто искаше да се прибере вкъщи и да прекара следобед в удобни домашни дрехи. Щеше да пробва и да поспи — все пак вечерта отново трябваше да държи реч някъде, вече бе забравил къде точно. Може би дори щеше да му се удаде да се повъргаля със Саманта в постелята. Нямахше да се изненада, ако точно така станеше — и по-странни неща се случваха в събота следобед.

Тъкмо бе минало дванайсет и времето беше тръгнало към разваляне. Вятърът духаше на пориви, носейки ситен, остър дъждец. Фаръл свали прозореца на колата и вдигна поглед към изпочупените прозорци на горния етаж.

Нещо му се струваше не на място, но не можеше да каже какво точно. Нямахше опит в оглеждането на подобни сцени. Бе направил кариера като криминален адвокат, а огледите бяха работа на полицаите и следователите.

„И ето ме днес — помисли си той. — От другата страна на барикадата — главен прокурор и човекът с най-висок ранг в силите на

реда в Сан Франциско.“ Работата определено не му подходеше и шапката вече беше започнала да го стяга.

Още преди да се кандидатира за окръжен прокурор, беше известен със становището си, че всички подсъдими наистина са извършили престъпленията, в които ги обвиняват. „Моята работа е просто да ги измъквам“ — шегуваше се той. Най-често успяваше, невинаги напълно, но в повечето случаи съумяваше да им осигури помалки присъди. В света на адвокатите целта рядко беше да се оневини подсъдимият напълно; най-често идеята беше да се намали присъдата или да се стигне до пускане под гаранция. Тъй като клиентите най-често наистина бяха виновни, един професионален адвокат като Уес почти никога не се сблъскваше с несправедливо обвинени хора.

Точно затова мисълта, че Роу вероятно е убил Фелисия Нунйес не впечатли Фаръл ни най-малко. Много от бившите му клиенти бяха убийци. Със сигурност беше съгласен, че повечето от тях не са добри хора, но бе успял да се сближи с неколцина, които изглеждаха почовечни и споделяха неговите убеждения. Много от тях имаха близки, които обичаха — майки, приятелки, деца. Някои дори чувстваха разкаяние за това, което бяха извършили. Не всички убийци бяха изгубени души.

Точно затова адвокатската закалка на Фаръл, която бе и основата на неговия мироглед, се сблъскваше толкова често с гледните точки на Глицки и Дженкинс. След като говори с тях тази сутрин и се опита да приеме и техните аргументи, той бе убеден повече от всякога, че между него и тях двамата се издига планина.

За Фаръл законите бяха система от обективни и негъвкави правила, които обществото беше създало, за да разрешава вътрешните си спорове. Имаше твърде малко място за лавиране, за индивидуален подход. Процедурите си бяха процедури и бяха почти винаги едни и същи. Моралът не играеше почти никаква роля. И, най-важното, законът не беше оръдие, което позволява да се арестуват селективно някои, а други — не. Глицки и Дженкинс, обаче, сякаш нямаха особени скрупули да огъват правилата по един или друг начин и бяха готови да направят всичко възможно да вкарат Роу Къртли в килия. Фаръл беше убеден, че това не е правилният подход и че подобно отношение е изначално погрешно. Въпреки това Глицки и Дженкинс явно си

мислеха, че имат закона, и нещо повече, моралното право, на своя страна.

Фаръл знаеше, че това е наклонена плоскост и поведението им го притесняваше не на шега. Докато миналата нощ се въртеше в леглото и си мислеше колко голяма е неговата вина за пускането под гаранция на Роу Къртли и последвалата смърт на Фелисия, той изгуби цели часове, но накрая успя да се помири със съвестта си, понеже знаеше, че е действал съобразно законите и ги е приложил съвсем обективно и справедливо. Той просто вършеше работата, за която го бяха избрали на този пост.

А какво мислеше за предложението да използва закона, за да вкара Роу зад решетките на всяка цена, без доказана вина? Струваше си, разбира се, но беше ли правилно да се постъпва така? По отношение на Роу, да. Вече го бяха осъдили за убийство и изнасилване и успехът на жалбата му пред апелативния съд изобщо не беше свързан с фактите по делото. Истината е, че изобщо нямаше място за съмнение във вината му за тези престъпления. Фаръл знаеше, че ако Роу бе дошъл от бедно семейство, никога не би могъл да си позволи да плати гаранцията от десет милиона и още щеше да е зад решетките.

Проблемът беше практически. Фаръл знаеше, че Глицки няма никакви доказателства, че Роу е убил Фелисия Нунйес. Без съмнение имаше чудесен мотив, а вероятно и алибито му не бе желязно, но Фаръл не вярваше, че може да се изправи пред журито само с това. Предложението на Дженкинс да се използва клаузата „вероятна причина“ беше разумно и може би щеше да свърши работа — критериите бяха доста гъвкави. Със или без доказателства, можеха да го приберат в предварителния арест. По този начин Роу щеше да остане на сигурно известно време, може би дори до преразглеждането на делото за убийството на Сандовал. Точно тук, обаче, се намесваше моралният фактор — за Фаръл подобни действия бяха цинични — това си беше огъване на закона, подчиняване на съдебната система на определена цел.

Фаръл знаеше, че и той самият не е светец. Имаше куп недостатъци — достатъчно беше да попиташ бившата му жена и вече порасналите му деца. Въпреки това, той не беше лицемер. Беше се заклел да крепи закона по начина, по който го вижда, и точно това възнамеряваше да прави и за в бъдеще.

След като хвърли един последен поглед към зеещите прозорци на изгорелия апартамент, той стисна зъби, седна в колата и потегли.

8.

Роу отби на север по „Лейк“, след което сви в една малка глуха уличка, която, подобно на неговата собствена, опираше в парка „Пресидио“, но се намираше в далеч по-скромен квартал от този, в който живееха семейство Къртли. От двете страни на улицата бяха построени почти идентични, долепени една до друга двуетажни сгради. На приземния етаж сградите имаха по два гаража, а между тях имаше малки алеи, които водеха към вътрешни дворчета, във всяко от които се виждаше входна врата за апартаментите на първия етаж и тясна външна стълба, която водеше към втория.

Роу слезе от колата. Носеше светли дънки, здрави туристически обувки и зелено непромокаемо яке, което бе закопчал срещу поривите на вятъра. Главата му беше гола.

Той погледна адреса на сградата точно пред себе си, след което тръгна по тротоара с енергична стъпка, хвърляйки от време на време погледи настрани. Почти беше стигнал до края на уличката, когато откри адреса, който търсеше. Знаеше, че апартаментът е на горния етаж, затова изкачи дванайсетте стъпала на външната стълба, спря се за миг пред вратата, след което натисна звънеца.

— Минутка само! — чу се отвътре приветлив женски глас.

Роу изчака търпеливо.

Не след дълго вратата се отвори. Срещу него бе застанала доста привлекателна чернокожа жена с ръст почти колкото неговия.

— Сър? Мога ли да ви помогна с нещо?

Посетителят почти не можеше да повярва на късмета си. Бе отворила направо, без дори да попита кой е; дори и да бе погледнала през шпионката, това му бе убягнало. На вратата нямаше верига, така че, ако решише, можеше спокойно да влезе вътре и нищо нямаше да му попречи. Всичко това му се стори доста странно за този дом — бе проява или на доста голяма самоувереност, или на пълен идиотизъм.

Жената бе облечена в лилав анцуг и маратонки; очевидно току-що се бе върнала от джогинг. Малко момиченце на пет или шест

години бе хванало ръката ѝ и наблюдаваше новодошлия преценяващо и уверено. Без съмнение беше наследила този поглед от баща си.

Роу хвърли бегъл поглед към момиченцето и го удостои с полуусмивка, след което отново се обърна към майката.

— Надявах се, че ще мога да говоря с лейтенант Ейб Глицки — каза той.

— В момента не е у дома — отвърна му тя. — Очакваме го след десетина-петнайсет минути.

През един дълъг измамен миг, от тези, които обикновено изпълват сивата зона между намерението и действието, на Роу му се стори, че тя ще го покани да изчака в гостната. Вместо това, обаче, жената отстъпи крачка назад и опря длан на вратата, сякаш се канеше да я затръшне, въпреки че погледът ѝ остана все така приветлив и донякъде любопитен.

— Ако желаете, може да минете след половин час. Сигурна съм, че ще го заварите у дома.

— Няма нужда. Ще го открия като сляза към центъра утре-вдругиден и ще говоря с него тогава. Просто бях наблизил и реших да се отбия. Надявах се да го заваря вкъщи, както той ме навести снощи.

— Снощи ли?

— Точно тъй — отвърна той със самодоволна усмивка. — Ако нямате нищо против, бихте ли му предали, че го е търсил Роу Къртли? Бих ви бил много признателен.

Очите на жената се разшириха уплашено и приветливата ѝ усмивка изчезна почти мигновено. Инстинктивно тя се отдръпна от него, избутвайки дъщеричката зад себе си. Ръката ѝ стисна ръба на вратата, докато кокалчетата ѝ побеляха.

— Какво правите тук?

Роу бе получил реакцията на страх и гняв, на която се надяваше.

— Просто исках да кажа на мъжа ви, че знам къде живее, нали се сещате? Точно същият номер, който той ми извъртя снощи.

Тя отдръпна пръстите си, за да може, при нужда, да затръшне вратата.

— Най-добре е да си тръгнете веднага. Нямаме работа тук.

С гримаса на лицемерно разочарование, той възрази:

— Жалко. Тъкмо си говорехме така приятелски... — каза той и посочи към малкото момиченце. — Много сладка дъщеричка имате!

— Набирам 911! — чу се гласът на жената отвътре.

— Няма нужда — извика той в отговор. — Когато дойдат, отдавна ще съм си тръгнал! — с тези думи той слезе обратно по стълбите и се насочи към колата си.

Глицки бе седнал с чаша чай в ръка в едно от креслата в препълнения с папки офис на Дженкинс и тъкмо ѝ предаваше последните новини от Арни Бекър — потвърдената самоличност на Нунйес, разтопените подметки и останалото, когато го достигна обаждането на Трея. Той слуша няколко минути с безизразно лице — усещаше гласа ѝ право в сърцето си — нисък и равен, но все пак от време на време треперещ зад привидното спокойствие, с което тя му разказа случката. Долови колко близо бе тя до паниката, колко на косъм се бе разминало всичко в нейните очи...

Без да си дава сметка, той стана и започна да се разхожда напред-назад между вратата и бюрото. Белегът на горната му устна изпъкна — гневна, бледа светкавица на тъмното му лице. Той приклепна до бюрото на Дженкинс, за да не гледа поне нея, след което докосна челото си със свободната си ръка.

— Ейб? — повика го Трея от другия край, прекъсвайки неколкосекундното мълчание.

— Тук съм — отвърна той. — Той тръгна ли си?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Видях го да се качва в колата си и да потегля.

— Децата са при теб, нали?

— Да. Всичко е наред. Малко сме разтърсени, това е всичко...

Глицки пое въздух и издиша бавно, после още веднъж.

— Ейб? — сепна го отново гласът на Трея.

— Слушам те. Просто мисля...

— Искаш ли да си дойдеш къщи? Това би било добре... Рейчъл иска да ти каже „здрасти“!

Преди да може да възрази, той чу гласа на малката в слушалката.

— Здравей, татко! Мама е разстроена. Всичко окей ли е?

— Всичко е наред, миличка! Само че този човек, който е почукал днес на вратата, не е добър човек...

— Трябва да го арестуваши!

— Знам, знам. Мисля, че точно така ще стане. Ти добре ли си?

— Само се безпокоя за мама! Той много я уплаши. Ще си идваш ли скоро?

— Съвсем скоро. Може ли пак да говоря с майка ти?

— Окей.

— Хей — чу се почти веднага гласът на Трея от другия край. — Тук съм.

— Трея, изпращам патрулна кола.

— Не. Не мисля, че има нужда...

— Ще говорим повече, когато си дойда. Пращам ги най-малкото да ти вземат показания, но и да пазят, в случай че... Идвам си съвсем скоро. Междувременно, когато почукат, погледни през шпионката, за да се убедиш, че наистина е полицията. Не сваляй резето, преди да си сигурна.

— Не бях подозирала, че Роу...

— Всичко е наред — каза Глицки. — Нали се е разминало. Сега вече сме предупредени. И погледни през шпионката, нали обещавах?

— Чакаме те.

— Ще се върна до половин час. Дръж децата под око дотогава.

— Не се притеснявай.

— Няма. Обичам те.

— И аз теб. Ела си по-скоро!

— Обещавам.

Щом затвори телефона си, той погледна към Дженкинс.

— Чу за какво става въпрос, нали?

— Роу ви е дошъл на гости, или?

— Да, точно така! — отвърна той. Раменете му се отпуснаха под тежестта на новия товар, който му се беше стоварил. — Почукал на вратата и казал в очите на жена ми, че Рейчъл е много сладко момиченце — погледът на Глицки се стрелнаха към тавана, сетне се спря отново на Дженкинс. Той въздъхна и поклати глава.

— Какви си ги замислил? — опита се да го развесели тя.

— Как какви? Искам да му пръсна главата.

— Не бих те обвинила, но сигурно ще те хванат и ще идеш в затвора.

— Някой трябва да го спре.

— Има и друг начин.

— Няма такъв, който да е по-добър от този.

— Не, но по-добър за теб самия. Иди и го закопчай.

— Уес не изглеждаше особено въодушевен от идеята.

— Да, но тогава още нямахме за какво да го арестуваме. Сега имаме.

— И какво е то?

— Заплаха срещу семейството на полицейски служител. Това си ти. Алинея шейсет и девет или четиристотин двайсет и две, избири си коя ти харесва повече. И двете се водят престъпления, а не дребни нарушения.

— Вярно ли е това? — учуди се Глицки. Беше свикнал познатите му адвокати и прокурори да цитират наказателния кодекс по памет, но всеки път беше доста респектиран.

Дженкинс небрежно се завъртя на стола си, затвори очи и каза:

— Шейсет и девет: „Всяко лице, което се опита, посредством каквито и да е насилствени действия или заплахи, да попречи на служител на закона да извършва задълженията, които му се полагат... и така нататък...“. Ето ти и Четиристотин двайсет и две: „Всяко лице, което заплашва да извърши престъпление с цел убийство или нанасяне на тежка телесна повреда на друго лице, с ясната цел, че изказването му се приема като недвусмислена заплаха...“. — Дженкинс замълча за миг. — И ето тук следва най-добрата част: „Дори и да няма намерение да извърши тези действия, ако лицето се изкаже по такъв ясен, безусловен и конкретен начин, че успее да внуши чувство на непосредствена заплаха и по този начин причини чувство на дълготраен страх за личната безопасност на жертвата и за безопасността на семейството на жертвата...“. Добиваш представа, нали?

— Добра памет имаш — отвърна Глицки.

Дженкинс сви рамене.

— Върви с работата. Ако не можеш да помниш добре, не отивай да учиш право... Както и да е, мисля, че е най-добре да изберем четиристотин двайсет и две.

— А Уес?

— Уес каза, че ако има реални доказателства, е готов да повдигне обвинение, а твоите момчета вече намериха такива. Освен това имаме

и днешната заплаха. Аз съм ти свидетелка, че в момента си в състояние на дълготраен страх за собствената си безопасност и за тази на твоето семейство. Вярно ли е това?

— Достатъчно близо е.

— Ето ти казус като по учебник. И това си е престъпление, а не дребно нарушение. Имаме достатъчно, за да го вкараме обратно зад решетките.

Глицки вдигна ръце от бюрото.

— За какво седя тук тогава?

— Чакаш, за да доизясня всичко с Уес. Той ще настоява да не вършиш нищо без разрешително. Всъщност и той и аз бихме предпочели някой друг да извърши ареста, а не ти. Уес би казал, че имаш твърде лично отношение към този случай. Мога да звънна на Мат и съм сигурна, че той и двама от неговите момчета само чакат подобна възможност. Сигурно ще ме питаш кой е Мат, нали?

Глицки застана до вратата.

— Мисля, че си спомням, но се страхувам, че това е работа за полицията, Аманда, а не за детективите от следствието. Това е сериозно нещо — имаме си работа с углавен престъпник, който заплаши семейството ми. Той ще бъде в ареста веднага щом успее да се докопам до него.

Ала Глицки нямаше какво да предприеме по отношение на Роу, преди да е научил къде се намира той в момента. Тревожеше го и мисълта, че може би все още дебне някъде около дома им. Третьо го бе видяла през шпионката да се качва в колата си, но това изобщо не значеше, че все пак не е паркирал някъде наблизо; може би дори чакаше Глицки да се покаже сам на улицата, лесна мишена за засада.

Затова той звънна в районното и нареди да изпратят патрулна кола до неговия адрес, като поръча тя да чака там до завръщането му. На път за дома му трябваше да се оглеждат за лилав кабриолет и да позвънят веднага на Глицки, ако го забележат.

След това лейтенантът убеди една от жените полицайки да позвъни в дома на семейство Къртли. Тя се представи като чиновничка от съда и каза, че се обажда, за да потвърди информация, свързана с пускането му под гаранция. Някой от прислугата вдигна телефона,

след което повика Роу, който я поздрави любезно с: „каква, по дяволите, е тая свинщина?“. Жената му каза, че просто има нужда от потвърждение на адреса му и, след като бе постигнала целта си, която всъщност беше да провери дали Роу си е у дома, затвори телефона.

Глицки, който все още бе разтопен до бяло от гняв, излезе от общото помещение и, вече в коридора, се впусна в бесен тръс.

Има три начина, по които служителите на реда могат да извършат законен арест в Калифорния и Глицки бе натрупал доста богат опит с всеки един от тях.

В първия случай прокуратурата повдигаше обвинение, след което съдът издаваше разрешително и се изпращаше екип (обикновено двама редови полицаи), който да извърши ареста. При втория случай следствието решаваше, че има достатъчно доказателства, за да задоволи клаузата „вероятна причина“ и предаваше случая на магистрат (обикновено някой от избраните съдии във върховния съд), след което се подписваше разрешително и отново се изпращаше екип от двама служители на реда, който да извърши ареста. Третият и последен случай, така нареченият „арест по преценка“, беше едновременно най-често срещаният и най-спорният, понеже при него винаги имаше елемент на субективност. Един или повече патрулни полицаи едностранно вземаха решение да арестуват заподозрян по една или повече причини, обикновено защото го бяха хванали на местопрестъплението, обаче понякога с цел да го спрат от извършване на ново престъпление или да му попречат да се измъкне от юрисдикцията на калифорнийските закони чрез бягство в друг щат или в Мексико.

Глицки не можеше да каже по памет кой е дежурният магистрат в събота следобед, но знаеше две други неща със сигурност. Първо, той можеше да се окаже Сам Барето, който не би подписал разрешително за арест при наличие на каквито и да е пролуки, а и беше достатъчно способен да намери такива. И второ, Роу Къртли трябваше да бъде вкаран в ареста още сега. Тези две точки вероятно влизаха в противоречие, а за Глицки втората не подлежеше на оспорване.

Затога, щом излезе от асансьора във фоайето, Ейб вече бе взел окончателно решение. Поради явната заплаха за семейството му, вярваше, че може да оправдае арест по преценка. Уес Фаръл вече му бе обещал, че при наличието на каквито и да е реални основания за задържане кабинетът на окръжния прокурор щеше да го подкрепи изцяло. Освен в полицейската работа, както и в повечето останали, беше винаги по-добре да искаш прошка постфактум, отколкото да молиш за позволение преди всяко свое действие.

Правилният курс беше ясен и Глицки нямаше да се поколебае да извърши необходимото.

Глицки знаеше, че Дженкинс е права да настоява друг да извърши ареста. Той просто бе твърде пристрастен към цялата работа. Лейтенантът също така си даваше сметка, че няма право да влиза в къщата на заподозрян без разрешително за арест, дори и за сериозно нарушение. Можеше, обаче, да изпрати една-две патрулни коли с полицаи, които да дебнат около имението и да арестуват Роу още щом си покаже носа навън. Не му отне много време да обясни ситуацията на офицерите от долния етаж, които му осигуриха една кола и двама сержанти. Малко преди да потеглят, към тях се присъедини втора кола от районното до Саутърн Стейшън, което се намирало в сградата на градския съд. Двата екипа трябваше да дежурят около дома на Къртли известно време, след което щяха да отстъпят мястото си на четири детектива от следствената служба.

Не след дълго три коли бяха паркирали в пресечката, която беше най-близо до имението. Най-отпред беше цивилният „Форд“ на Глицки; зад него бяха двете черно-бели патрулни коли с решетки между предната и задната седалка. Петимата полицаи слязоха и се събраха до оградата. Ситният дъждец се усили до степен, в която започваше да пречи на видимостта. Времето, обаче, сякаш не правеше впечатление на никой от мъжете.

Глицки веднага хареса вида на младите мъже — всичките бяха на под двайсет и пет, едри и добре сложени и не можеха да скрият ентузиазма си, че работят с началника на „Убийства“. Може би по-важно в случая беше, че всички бяха доста здрави и очевидно тренираха редовно. Най-едрият от тях, на чиято сержантска униформа

се четеше името Дали, се бе облегал на каменната ограда с ръце на гърдите. Неговият партньор Мънроу, строен и жилив чернокож мъж, пристъпваше от крак на крак привидно небрежно, но без съмнение готов да пристъпи към действие. Другите двама си приличаха толкова много с тях, че спокойно можеха да минат за техни братовчеди. Всичките четирима имаха пълен комплект на коланите си — пистолети, палки и белезници. Глицки бе в цивилни дрехи и носеше само личното си оръжие, скрито в кобур на гърдите под тъмнокафявото му яке от гортекс^[1].

— Ами ако не се покаже? — попита Дали.

Устните на Глицки се свиха в ъгълчетата в полуусмивка, която така и не стана пълна.

— Ще чакаме, докато се покаже. Той отива в ареста още тази вечер.

Четиримата патрулни полицаи се спогледаха, наелектризирани от мисълта, че скоро им предстои реално действие.

— О — добави Глицки. — Забравих да спомена още една подробност. Те имат нов иконом, доста едър господин, който има разрешително за носене на оръжие и може да се опита да ни попречи. Ако се намеси по какъвто и да било начин, прибираме и него в ареста. Не се церемонете — и двамата са опасни. Ясно ли е?

— Да, сър — отвърнаха младите полицаи почти в унисон.

— Добре тогава. На работа!

С тези думи Глицки отпрати едната двойка от другата страна на имението, за да отреже пътя на Роу, ако последният реши да побегне към „Пресидио“. В своя ентузиазъм момчетата бяха забравили да изключат сигналните светлини и патрулната кола мина пред имението по най-очевидния възможен начин. Глицки сбърчи вежди. Добре поне че не бяха пуснали сирените. Оказа се, обаче, че мигащите сини и червени светлини са достатъчни. Глицки тъкмо се канеше да седне в колата си, когато Роу Къртли излезе през парадния вход с чаша уиски в ръка и тръгна самоуверено по алеята към мигащите лампи на патрулната кола. Носеше сив суитчър със спусната качулка, нови дънки и нови кецове.

— Каква е тая простотия! — извика той в мрака. — Не мога да повярвам! — добави той.

Докато се заканваше на първата патрулна кола, обаче, не забеляза Глицки и другите двама полицаи, които приближиха откъм храстите.

— Време ти е да повярваш! — каза Глицки, щом прецени, че е достатъчно близо. — Роу Къртли, арестуван сте за заплахи срещу служител на закона и неговото семейство. Имате право да запазите...

Лейтенантът не успя да довърши. Поклащайки самоуверено глава, сякаш предвкушаваше някое ново забавление, Роу му показва среден пръст и спокойно се насочи обратно към вратата.

Дали излезе напред и му препречи пътя, докато Мънроу го заобиколи откъм гърба. Роу бе вече обграден от трима полицаи, ала остана невъзмутим. Явно не си беше губил времето в затвора, понеже се обърна към Глицки съвсем спокойно и се усмихна приветливо.

— Няма проблем, братлета — каза той и вдигна ръце в знак, че не оказва съпротива. Пристъпвайки напред, обаче, той ненадейно замахна с длан към врата на Дали, който вдигна ръка да блокира удара, но успя едва отчасти — пръстите на Роу все пак достигнаха гърлото му и той залитна назад, опитвайки се да запази равновесие. Роу използва този миг на слабост и изблъска по-едрия мъж до най-близкото дърво. Без да губи и част от секундата, той хвана Дали за колана и заби коляно в слабините му. Щом сержантът се преви, Роу веднага посегна към кобура му, издърпа пистолета и го удари по главата с дръжката, след което бутна превиващия се от болка Дали към Глицки. Младият Къртли тъкмо вдигаше пистолета, когато Мънроу, вече готов да употреби всяка необходима сила, го удари с палката в лакътя. Ударът, който би накарал всеки друг да изпусне оръжието, не произведе желанния ефект. Роу замахна с дръжката на пистолета към лицето на чернокожия мъж, ала без успех. Мънроу блокира замаха с палката, след което нанесе нов удар по лакътя му и го блъсна с цяло тяло.

Роу залитна назад и, насочвайки дулото в посока на Мънроу, но без да се прицелва особено, натисна спусък. За щастие Дали не бе заредил патрон в цевта и спусъкът щракна, без да произведе изстрел. Това безполезно действие даде на Мънроу възможност да ритне Роу в корема и да нанесе премерен удар с палка по китката му, избивайки полуавтоматичния пистолет, който се изтъркаля по калдъръма на алеята.

В този момент се намеси Глицки, който хвана своя арестант за яката на суитчъра и го дръпна с все сила към себе си. Роу залитна

напред, но успя да посрещне земята с ръце в последния момент, праметна се и се изправи моментално, след което ритна Мънроу в коляното с все сила. Вторият патрулен полицай извика и падна на земята, превивайки се от болка.

Междувременно, обаче, Глицки бе успял да издърпа палката на падналия Дали от колана му и нанесе мощен кръгов удар към ребрата на Роу, който вдигна ръка да се предпази, ала това му изигра лоша шега — твърдото дърво го уцели точно над китката с пукот. Той извика от болка и залитна назад. През това време Дали вече се бе окопитил и го събори с рамо подобно на играч на ръгби и го притисна към земята. Роу тръгна да рита и блъска с лакти, ала вече нямаше полза — едрият сержант нямаше намерение да отслаби хватката си. Мънроу се изправи, вдигна палката и удари падналия по главата, сетне по рамото и отново по главата.

— Стига, държа го! — извика Дали, извивайки едната ръка на Роу зад гърба му. Арестантът продължаваше да се опитва да се измъкне, но в това време Мънроу вече бе натиснал рамото му, а Глицки притисна ритациите му крака към земята.

След още няколко секунди всичко беше свършило. Двамата сержанти вдигнаха Роу на крака. От разбитата му устна течеше кръв; мястото на главата му, където го бе уцелила палката на Мънроу, също беше подуто и разкървавено.

— Счупи ми ръката, говедо такова! — извика Роу на Глицки, който стоеше наблизко с извадено оръжие. — Педал! — продължаваше да сипе ругатни той.

— И носа ще ти счупим — каза Дали и го удари с юмрук в лицето.

— Ще ви съдя! — извика Роу с дрезгав глас. — Ще ви взема значките!

— Разправяй ги на тия, на които им пука — каза Мънроу и дръпна заподозрения за лакътя. Дали го хвана от другата страна и двамата заедно го затикаха към патрулната кола. Роу не спираше да сипе обиди.

Следвайки няколко стъпки по-назад, Глицки хвърли последен поглед към отворената врата на имението, след което въздъхна и последва двамата куцащи сержанти и арестанта. Цялата сцена бе отнела по-малко от минута. Скоро към групичката се присъединиха и

двамата полицаи от другата кола, които помогнаха на Дали и Мънроу да натикат Роу на задната седалка и затвориха вратата.

[1] Непромокаема материя за ловни дрехи и работни облекла. — Б.пр. ↑

9.

Беше осем и половина вечерта и дъждът се бе превърнал в монотонен студен душ. Уес Фаръл гледаше пороя през прозореца на кметството.

Той не беше единственият нов човек на изборна длъжност тази година. Кейти Уест наскоро бе приключила двата си мандата като кмет и според слуховете се канеше да се премести в щатския парламент на Калифорния в Сакраменто. Нейният приемник бе четирийсет и пет годишният Лийлънд Кроуфърд, бивш адвокат и член на неправителствени организации. Встъпването в длъжност на Фаръл и Кроуфърд бе съвпаднало с промени в полицейския департамент. Дългогодишният началник на SFPD^[1] Франк Батисте се бе пенсиониран официално в деня преди клетвата на Фаръл и на негово място, след дълго търсене из целите Съединени щати, което сякаш нарочно бе пропуснало няколко доста обещаващи кандидати сред старшите офицери в Сан Франциско, бе назначена Вай Лапиър, четирийсет и осем годишна афроамериканка и бивш заместник-шеф на полицията във Филадельфия.

Още преди Роу да бъде откаран в болницата „Сан Франциско Дженеръл“, където той в момента бе под стража, семейство Къртли бе позвънило на Уес. Не след дълго последва обаждане от самия Кроуфърд, който викаше Уес на спешен разговор в своя изкусно украсен кабинет и, както Фаръл предполагаше, щеше да използва тази възможност да наложи своята воля и да докаже управленските си умения. Новият кмет бе висок почти метър и деветдесет. Гъстата му къдрава черна коса тъкмо бе тръгнала да посивява около слепоочията. Кроуфърд би могъл да се нарече красив или поне представителен, ако не беше твърде широката му усмивка и постоянната му битка с екземата, която загрозяваше лицето и ръцете му. За разлика от Фаръл, който бе направил своя офис възможно най-приветлив, Кроуфърд имаше неприятния навик да използва старинното си бюро като бариера между себе си и останалите. Тази вечер, обаче, явно беше решил да

направи изключение. Вместо да посрещне гостите си официално, той бе седнал до сгъваема масичка за кафе, около която бяха разположени в полукръг Фаръл, Лапиър, Глицки и Аманда Дженкинс.

Кроуфърд не беше прополицейски в убежденията си — той бе известен с това, че вярва в минималната намеса на силите на реда в градските дела. Подобно на Фаръл, той бе дългогодишен член на борда на съдебните защитници и бе убеден, че полицаите и детективите от следствената служба са склонни да пренебрегват правилните процедури и да нарушават правата на заподозрените по всяко време. За него полицейският произвол беше не изключение, а по-скоро правило и обичайно ежедневие. Току-що бе получил пример в подкрепа на своята теория, и то само няколко седмици след встъпването си в длъжност, а от обаждането, което бе приел същата вечер от семейство Къртли, по всичко личеше, че се канят да обвинят него за случилото се. Кроуфърд знаеше, че немалка част от електората му чете вестника им. Беше кмет едва отскоро и нямаше намерение да се изложи на обстрел още от началото на мандата си. Затова и бе свикал тази среща.

— Значи искате да ми кажете, лейтенант, че дори имайки предвид настоящата ситуация, бихте действали отново по същия начин? — обърна се той към Глицки.

— Без колебание — отговори началникът на отдел „Убийства“. — Този мъж заплаши семейството ми. Ако е необходимо, и утре съм готов да предприема същите мерки.

Кроуфърд повиши глас:

— И утре пак ще действате по същия начин, така ли? Без разрешително? И дори след като окръжният прокурор изрично ви е казал да не правите така? Не сте уведомили нито прекия си началник, госпожа Лапиър, нито мен. Невменяем ли сте, лейтенант, или просто не можете да се контролирате?

— Извинете ме, сър — намеси се Вай Лапиър. — Но ако Роу Къртли не бе излязъл пиян от дома си и не бе нападнал моите подчинени, нищо подобно нямаше да му се случи. Лейтенантът и другите четирима просто са се видели принудени да неутрализират заплахата, а през това време аз и чиновниците от департамента вече подготвихме необходимите документи за арест.

— Аз пък чувам съвсем други неща — отвърна остро Кроуфърд. — От това, което ми обясниха семейство Къртли, си правя извода, че

Роу не е отишъл до къщата на Глицки с цел заплаха.

Дженкинс се изсмя презрително.

— О, да, естествено, че не е! — процеди през зъби тя.

Кроуфърд спря студения си поглед върху нея.

— Не е ли вярно, мис Дженкинс, че лейтенантът се е появил миналата вечер пред дома на Роу с единствената цел да му окаже натиск? Роу просто е искал лейтенантът да разбере как се чувства той от цялата работа.

Лапиър сбърчи вежди и се намести в стола си. Дори и да не оправдаваше напълно действията на Глицки, се чувстваше длъжна да защити своя подчинен, поне докато успее да го хване насаме и да му скъса ушите. В крайна сметка, тя бе съгласна с начина по който бе постъпил, въпреки недоглеждането с разрешителното и подкрепата прозвуча в гласа ѝ:

— С цялото ми уважение, господин Кроуфърд, миналата вечер лейтенант Глицки просто е отишъл да се осведоми за действията на заподозрения по времето, когато една от свидетелките по неговото дело е била убита. Това е рутинна полицейска работа.

Кроуфърд поклати глава.

— Семейство Къртли не мислят така. Лейтенантът не е записал разговора и почти не е задавал конкретни въпроси. Всъщност, дори и според разказа на лейтенант Глицки, момчето на Къртли не е заплашило семейството му явно, дори, бих искал да подчертая, Роу не е казал и една груба дума.

Глицки бе побеснял от яд. Понеже не вярваше, че ще може да каже нещо без да избухне, той се обърна към Дженкинс, която разбра погледа му и отвърна вместо него:

— Сър, как мислите вие? Когато един осъден убиец позвъни в къщата на полицаия, който го е арестувал и коментира децата му, това не е ли явна заплаха? Какво бихте искали лейтенантът да направи?

— Добър въпрос, мис Дженкинс, но за него си има и добър отговор. На ваше място бих настояла хора, които не са пряко засегнати от тази така наречена заплаха, да извършат ареста. В краен случай, ако той настоява лично да го извърши, бих го накарал да уведоми своите началници и да вземе разрешително. За бога, поне е трябвало да действа по правилата!

— И как мислите вие, сър, как бихме се почувствали всички, ако, докато „следва правилата“, семейството му бъде убито? — ядоса се Дженкинс. — И какво значение ще имат правилата тогава?

— Това е мелодраматична помия — отвърна Кроуфърд и показва всеизвестната си широка усмивка. — Честно казано, на мен ми е свършено ясно, а мисля, че и на целия град ще му стане ясно най-късно утре, че проблемът сте вие, мис Дженкинс — с тези думи кметът направи широк жест с ръка, — и вие, лейтенант Глицки. Обсъждаме тази удобна за вас така наречена заплаха срещу семейството на лейтенанта, а всички знаем, че истинският повод за ареста е, че вие сте се договорили един с друг да провалите решението на съда да пусне Роу Къртли под гаранция след обжалването на присъдата му.

Дженкинс гневно вдигна брадичка.

— При цялото ми уважение, сър, това е свършена измислица.

Кроуфърд се изправи на стола си и стисна подлакътниците.

— Не мисля, мис Дженкинс. Това, с което си имаме работа, е произвол от страна на полицията и прокуратурата в най-лошата възможна форма. Просто класическо нарушение на правата на заподозрения и тормоз и аз нямам намерение да го подкрепям. Не и в моя град. Имате ли представа за каква сума семейство Къртли искат да осъдят кметството? Някой иска ли да опита да познае?

— Няма значение — каза Дженкинс. — Каквото и да поискат, няма да го получат.

— Бихте ли си заложили работата на бас, мис Дженкинс? Защото мисля, че обстоятелствата предполагат точно това. Просто ме поставяте в ситуация, в която нямам избор. Сега мисля да се обзаложа с вас дали ще ни глобят със сто милиона долара! Имате ли представа колко пари са това?

След дълго мълчание Глицки най-сетне се осмели да отвори уста.

— Този човек е осъден убиец, Ваша чест, и заплаши семейството ми. Мястото му е в затвора.

— Е, със сигурност постигнахте целта си, лейтенант. Обаче действихте противно на решението на съда и, предвид това, нямам представа колко дълго ще можете да го задържите в ареста. Вие как мислите, кажете честно? — с тези думи кметът внезапно прекъсна

мислите си и погледна Фаръл в очите. — Уес, доста сте мълчалив днес. Смятате ли да повдигнете обвинение срещу Роу Къртли?

Фаръл, който все още не бе свалил шлифера си, изглеждаше ядосан. Беше се облегал назад на стола със скръстени ръце и кръстосани крака. След известно колебание той каза:

— И аз също тълкувам посещението на Роу в дома на Ейб като недвусмислена заплаха. Мисля, че съдът ще се съгласи с нас на предварителното заседание в понеделник. Ейб просто направи това, което се налагаше. Ако Роу не беше от семейство Къртли...

Кроуфърд вече не можеше да се сдържа.

— Но той е син на Къртли, по дяволите! Това е и основния повод да ви събера да си побъбрим, ако още не сте се досетили! — почти извика той и огледа полукръга от каменни лица пред себе си, като се спираше на всяко едно от тях. Накрая погледът му се закова върху новата началничка на полицията. — Най-малкото, госпожо Лапиър, очаквам от вас да отстраните лейтенант Глицки от случая и да му забраните да се занимава с това последно убийство, имам предвид случая с тази Нунйес. На мен ми е съвършено ясно, че той изобщо не е безпристрастен, когато става въпрос за Роу Къртли.

Лапиър пое дълбоко въздух, сетне го изпусна шумно. След тази среща нямаше да се учуди, ако времето ѝ на сегашния пост се окаже най-краткото в цялата история на Сан Франциско, но знаеше, че няма избор и може да отговори на кмета по един-единствен начин.

— Сър, лейтенантът е началник на отдел „Убийства“, и в това му качество аз нямам право да се намесвам в това как разпределя ресурсите и служителите на отдела, включително и себе си. Уважавам решенията му и мисля, че в случая, а и по принцип, той може да действа както намери за добре.

Притиснат в ъгъла, Кроуфърд нямаше какво да отговори и се обърна отново към Фаръл.

— А ако пуснат Роу в понеделник, Уес, тогава какво?

— Съдът има последната дума и ние ще се съобразим с решението му.

— А телесните повреди, които е получил? — попита кметът. — Здравата сте го набили.

Глицки отговори, още преди да е чул края на въпроса:

— Оказа съпротива при арест — каза той. — И то много сериозна. Нанесе сериозни травми на двама от нашите редови полицаи. И за това ще му повдигнем обвинение.

— Чудесно! — каза сухо Кроуфърд. — Нямам думи, просто чудесно!

Фаръл, Глицки и Дженкинс бяха дошли при кмета с колите си и бяха спрели на общинския паркинг точно срещу кметството. След като разговорите и порицанията свършиха, те притичаха под дъжда и се спряха едва в асансьора, мокри и изстинали като улични котки; чакаха с нетърпение да се приберат у дома.

Глицки, който вървеше най-отпред, посегна да натисне копчето на асансьора. Ала Фаръл внезапно мина пред него и закри с ръка таблото с бутоните.

— Стой за момент, Ейб. Искам да си поговоря с теб и Аманда.

— Не мислиш ли, че е малко късно, Уес, а и, може би, няма нужда да ти казвам, че сме бая измръзнали — оплака се Дженкинс, която носеше една от обичайните си къси поли и бе обгърнала тялото си с ръце; леката блуза явно не беше достатъчна бариера срещу студа. — Не може ли някой друг път?

— Знаеш ли, всъщност... — пресече я Фаръл с необичайна за него безцеремонност. — Не може, по дяволите, Аманда — изстреля той и изгледа двамата с Глицки доста студено. — Сега сте ми на мушката и двамата. Искам да ви е ясно, че никак не ми е приятно положението, в което ме поставихте преди малко.

Глицки и Дженкинс се спогледаха.

— Какво има? Сякаш не ви е особено ясно за какво ви говоря, може би? Хич не се правете. Говорихме как е правилно да се постъпи още сутринта, или сте забравили?

— Това беше, преди Роу да навести дома ми... — намеси се Глицки.

— Ха така! *Твоят дом*, а? Добре. Това ми е ясно. Но, Ейб, има едно нещо, което не мога да си обясня. Дори и да приемем, че това е била заплаха *парекселанс* срещу семейството ти, в което не съм напълно убеден...

— По дяволите, точно такава е била! — прекъсна го Дженкинс.

— Може би. Но защо все пак да смятаме това посещение за заплаха? Няма ли и друга възможност? Ако е искал да те нарани, Ейб, или да причини нещо на семейството ти, защо не го е направил, когато е имал тази възможност? Трея му отваря вратата — и бум! Никой не е знаел, че идва при вас. Стреля и изчезва! Но не го е направил. И защо? Някой от вас може ли да ми каже правилния отговор? — Фаръл замълча за миг, за да си поеме дъх, направи няколко крачки напред-назад, след което отново спря пред Дженкинс и Глицки и ги огледа изпитателно. — И дори и да е било заплаха — окей, но защо не сте взели разрешително? Кажете на дежурния съдия, направете нещата по каналния ред! Не е като да няма поне един на долния етаж, дори и в събота следобед! Вместо това, Ейб, ти си се понесъл с две коли разгорещени новаци и просто сте отишли и сте му наритали задника. Пълна свинщина! Но, Ейб, подозирам, че точно това си искал да постигнеш.

— Не, изобщо... — започна да отрича лейтенантът.

— Недей да лъжеш професионален лъжец, Ейб! Не се и опитвай! С тази последна дивотия си дал на тия изроди Къртли всичко, което им е необходимо да повдигнат срещу теб обвинение, че тормозиш скъпото им синче престъпник. Или бъркам?

— Но той се съпротивляваше... — Глицки отново се опита да вземе думата.

Ала Фаръл го отрязва отново:

— *Хич не ме интересува* какво е правил! — надигна глас окръжният прокурор. — Не ме ли разбра, пак ли трябва да повтарям? Кметът е напълно прав за начина, по който печатът ще подходи към тази история, и то не ти говоря само за вестника на Къртли. Мога да те уверя, че и „Кроникълс“ няма да те пожалят ни най-малко.

— Стига, Уес — прекъсна го Аманда. — Сам знаеш, че печатът не е основният проблем.

— Окей, може би не е. Даже мисля, че си права. И знаеш ли защо? Проблемът, Аманда, е, че ме поставяте пред свършен факт. Сега съм принуден да ви защитавам и да заставам зад гърба ви, а вие постъпихте точно по начина, който обсъдихме днес и решихме, че е най-погрешният възможен.

— Спри за минутка, Уес — намеси се Глицки, който вече беше започнал да се ядосва не на шега. — Уговорихме се, че ако се появят

доказателства или той ни даде повод, е време да го арестувам и ти ще ме подкрепиш изцяло, нали така?

— Нали току-що го направих, и то пред кмета! — отговори Фаръл и вдигна пръст. — Доста бързо забравяш! Но има нещо, което не разбирам, Ейб, и, за бога, то ме смущава неимоверно много — продължи той с равен глас, но всеки можеше да види, че е съвършено бесен. — Защо, с твоята чудесна причина да арестуваш Роу съвсем правомерно, не се отби при мен да споделиш? Знаеш ли как циник като мен възприема това? Сега ще ти кажа как. Мисля, че сам си даваш сметка, че основанията не са достатъчно солидни. Опасявал си се, че ще сложа вето, нали? И знаеш ли какво? Може би наистина щях да те спра.

— И защо?

— Защото, за бога, не беше достатъчно за арест, не и предвид политическата страна на нещата и всички останали гадости, които ще ни се стоварят на главите през следващите месеци, а аз те уверявам, че такива ще има. И ти сам знаеш, за бога, и въпреки това ми плю в лицето и се впусна в саморазправа. Днес все едно ми каза в очите да си го начукам. И двамата направихте точно това. И знаете ли кога разбрах? Когато шибаният Клиф Къртли ми звънна — о, да, звънна първо на мен, а след това на Лийлънд Кроуфърд и му поиска да ти вземе значката. Запознат ли си с това, Ейб? И ето ме тук — защитавам и двама ви, а вие подходихте по най-погрешния възможен начин, направихте всичко наопаки. Бесен съм, Ейб, даже бесен е слаба дума. — Фаръл се обърна за миг и погледна в нощта, след което се обърна отново към Дженкинс и Глицки и продължи: — И държа да отбележа, че се чувствам предаден и намушкан в гърба и от двама ви и не знам какво ще се случи в понеделник. Мога само да ви кажа, че ако съдът нареди Роу да бъде освободен от ареста, и тримата сме загазили яко. При всички случаи вече сме врагове с Лийлънд Кроуфърд, за което ви благодаря особено. Чудесна работа! — завърши той.

Изчерпал силите си, се обърна и натисна копчето на асансьора, ала преди да го натисне, спря за миг и наведе глава.

— Вие се качвайте — каза той. — Аз ще сляза по стълбите — с тези думи той посегна, отвори металната врата и погледна към зле осветеното тясно стълбище.

Глицки се прибра у дома едва в десет и четирийсет и пет. Порано същата вечер се бе чул с Трея, която му бе звъннала, докато беше в болницата и току-що бе получил обаждане, че го чакат в кабинета на кмета незабавно. Тогава беше казал на жена си, че ще се прибере у дома след около час, ала срещата с кмета, избухването на Фаръл на паркинга и последвалият половинчасов разговор с Аманда Дженкинс бяха превърнали изминалото време в почти три часа.

Още от улицата забеляза, че прозорците не светеха. Не беше намерил удобно място да паркира и му се наложи да ходи почти половин километър през дъжда. Щом отвори вратата, свали подгизналото си яке и го окачи на закачалката. Без да светва лампата, той остана за минута-две в полутъмното антре, заслушан в дъжда, след което се спря до прозореца на гостната, вдигна щорите и погледна към мокрите улици, които лъщяха на уличното осветление.

— Какво има? — сепна го гласът на Трея. Беше решил, че вече е заспала, ала тя седеше съвършено будна на дивана в полутъмния хол и го чакаше.

— Просто гледам дъжда — отвърна той, все още облегнат на прозореца, след което рязко се обърна, стреснат от една очевидна липса, която едва сега му направи впечатление.

— А къде са момчетата, които трябваше да вардят тук? — попита той.

— Изпратих ги у дома, след като ми каза, че си арестувал Роу...

— Заповедите им бяха да чакат тук, докато дойда.

— Казах им, че могат да си ходят. Всъщност, отначало се възпротивиха и се наложи аз да им заповядам...

Глицки въздъхна.

— А с теб какво става? Да не ти се е развалил телефонът? — попита Трея със спривава нотка в гласа.

Той я погледна в очите.

— Не ми трий сол на главата, жено!

— Само казвам...

— Да, разбирам. Но просто недей, моментът никак не е добър. Съжалявам, наистина. Бих звъннал, но просто нямаше как.

Тя потупа възглавницата на дивана до себе си.

— Ела, седни.

Той приближи бавно и се отпусна на дивана, сякаш изтощен от дълъг физически труд.

— Ял ли си нещо? — попита го тя.

— Не съм. Но недей да ставаш — помоли я той и стисна ръката й. — Всичко наред ли е при теб?

— Добре сме. Просто доста се уплашихме...

— Вече е в ареста.

— Знам, нали ми каза.

— Тези гадове Къртли искат значката ми. Мисля, че и кметът вече иска.

— Не мисля. Според мен не го е грижа чак толкова, а ако наистина не ти мисли доброто, ще те гледа известно време и ще си промени мнението.

— Да не забравяме и твоя началник.

— Уес ли? — попита Трея.

Глицки усети леко напрежение в тялото й, което беше притиснато до неговото.

— Той не искаше да арестуваме Роу още. Твърдеше, че идването му тук не е било истинска заплаха.

— Няма как да знае. Не е бил тук, когато се случи.

— Зная. Но не това го ядоса най-много. Просто ми каза, че е трябвало да му звънна, преди да действам. И може би наистина трябваше. Както и да е, изглежда съм го вкарал между чука и наковалнята...

— Бедният Уес!

— Беше доста разстроен днес. Даже си беше направо бесен.

— Затова че си арестувал Роу ли? Ейб, това *си беше* заплаха. Нито ти, нито той бяхте тук, но аз бях и нямам никакво съмнение. Да не мислиш, че си измислям?

— Никой не мисли това, мила.

— Освен, може би, Уес.

— И той ти вярва... Просто мисли, че е трябвало, преди да действам, да взема съдебно разрешително за арест, или най-малкото да говоря първо с него. Сигурно е прав. Може би трябваше също така да пратя някой друг да извърши ареста.

— Мислех, че целият ти екип е претоварен със задачи.

— Така е. Все пак...

— Ейб, не можеш да спечелиш всички битки. Такъв е светът...

— Да, така е — прекъсна я той и стисна ръката ѝ. — Но можеш да спечелиш някои битки. Както и да е, най-важното е да не си разваляте отношенията с Уес заради мен.

— Спокойно, няма да си ги развалим.

— Беше побеснял. Никога преди не съм го виждал такъв.

— Такава ни е работата. Изнервя ни — отвърна тя. — Едва сега малко по малко е започнал да усеща какво е да си главен прокурор. Отговорностите му идват малко в повече и не иска да прави грешки, особено в началото.

— Нещо повече — отвърна Глицки. — Тресе го параноя; иска всички около него да са безупречни. Страхува се, че ако някой се издъни, ще завлече и него. И правичката да ти кажа, днес май направих точно това.

— Глупости — отвърна Трея. — Просто си свършил това, което е трябвало.

— Точно така — съгласи се Глицки. В гласа му се прокрадна студена нотка. — И какво от това?

— Не си постъпил противозаконно, нали? А и моралното право ми се струва на твоя страна.

— Така е. Всичко си беше правилно и законно.

— Ето, виждаш ли? — този път беше ред на Трея да стисне ръката му. — Какво може да ти навреди тогава?

— Нямам представа — каза той и поклати глава. — И изобщо не съм сигурен, че искам да разбера.

[1] Полицейският департамент на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

10.

Беше понеделник сутрин и Майкъл Дърбин караше към центъра. Напоследък го преследваха мисли и видения, които не можеше да си обясни изцяло. Откакто бяха пуснали Роу под гаранция, всеки път, когато се качваше в колата си и потегляше, в главата му се мяркаше заставката на сериала „Сопрано“. Чувстваше се като Тони Сопрано, който потегляше нанякъде всяка сутрин; в главата му дори звучеше песничката от саундтрака. „Купи си пистолет“ — се пееше там. Беше доста особено. Може би трябваше да направи точно това.

„Толкова е странно — помисли си той. — И въпреки това е доста на място, предвид моята ситуация. А и е толкова реалистично.“ Наистина се чувстваше като Тони Сопрано, който кара през Ню Джърси, пушейки пура. Погледна през прозореца и видя около себе си познатите булеварди на Сан Франциско. За миг се сепна, обаче идеята фикс, която го преследваше от няколко дни, се завърна отново. Всяка сутрин, щом потегляше от дома си на „Юниън“ и минаваше през Пасифик Хайтс (кварталът, където живееха семейство Къртли) се чувстваше по един и същи начин. Това усещане ставаше особено силно вечер, точно преди да се завърне у дома си; профучавайки покрай последните няколко пресечки, той изцяло се отпускате в кожата на Тони Сопрано, мафиотския бос от източното крайбрежие, с неговия присъщ решителен поглед. Спираше пред дома си, отваряше вратата на колата и слизаше, обзет от мислите на своето алтер-его, оглеждайки се наоколо сякаш тъкмо се канеше да свие сърмите на някого.

Всеки път щом го обземаше това състояние, идваха и други мисли и фантазии. Отначало най-често се появяваше фантазията, че убива Роу Къртли. Можеше наистина да си купи законно оръжие и да превърне тази мисъл в реалност. Въпреки че никога не бе притежавал пистолет, а и обстановката в дома им не го предполагаше, можеше да промени това само за няколко дни. Спомни си, освен другото, че в гаража му има стара ловна пушка, останала от баща му. С нея на гърба или с някой новичък полуавтоматичен пистолет в джоба можеше

съвсем спокойно да паркира близо до имението на Клиф Къртли някоя вечер и да пръсне главата на сина му, още щом онзи си покаже мутрата навън.

Щеше ли някой да разбере? Все пак той беше бял, семеен, от средната класа и притежаваше собствен бизнес. Нямаше криминално досие. Просто не бе възможно да го заподозрат. Можеше най-спокойно да гръмне Роу и да тури край на страховете и тревогите си веднъж завинаги.

Проблемът беше, обаче, че фантазиите му не се ограничаваха само с Роу Къртли. Щом убиеше Роу във въображението си, мислите му се насочваха в друга посока, а именно към Джанис. Това го притесняваше особено, понеже с ума си и със сърцето си я обичаше, но не само затова. През дългите трудни години след делото на Роу тя бе неговата скала и опора. Тя беше спасила семейството им, изкарвайки голямата част от приходите; тя бе поддържала Майкъл през целия му дълъг и труден преход от обещаващ, но все още едва проходящ художник портретист, за когото работата идваше на второ място, до сегашното му положение — успял и наложил се на пазара дребен частник. Нейната ръка го бе съпроводила по пътя от изпълнените с притеснения и егоистични трепети плитчини на начинаещия художник до спокойната *terra firma* на обикновената, отговорна и стабилна работа, която подхождаше толкова повече на човек на неговите години.

Част от него я мразеше за това.

Не му беше съвсем ясно защо именно пускането на Роу от затвора бе отключило тези чувства, но беше сигурен, че именно тогава бяха започнали да му идват лоши мисли. Майкъл винаги беше вярвал, или поне се беше самоубедил доста добре, че всичките мъки и несгоди, които понесе за това, че беше отстоявал позицията на правото и закона пред останалите членове на журито, си бяха стрували, защото в крайна сметка този гад и социопат Роу Къртли бе отстранен от обществото. И изведнъж всичко се бе променило. Вече не вярваше в своя предишен идеализъм. Постъпката му в съда беше вече за него празен жест, който не бе довел до нищо добро нито за него, нито за обществото.

И за какво бе пожертвал своята страст — рисуването? Някак си не можеше да се отърси от огорчението, което заплашваше да погълне

цялото му съществуване. Но каква беше причината за гнева му към Джанис?

Оказва се, имаше такава. Още навремето, преди делото „Къртли“, Джанис можеше да изкарва достатъчно пари, за да издържа семейството, ако искаше. Просто беше достатъчно да премине на пълно работно време, нещо, което тя постоянно отлагаше, цитирайки грижата за децата и дома. Тя бе настояла, и двамата заедно бяха решили, че не искат да дават синовете си на ясла или детска градина. Просто щяха да се редуват — единият да работи сутрин, а другият вечер — и така щяха да могат да отгледат децата сами, както според Джанис беше редно.

Фактът, че Майкъл бе изгубил постоянната си работа заради машинациите на семейство Къртли наистина беше променил начина им на живот, налагайки им финансови ограничения. Но истината беше друга — и двамата го знаеха. Тя се издигаше между Майкъл и Джанис като невидима стъклена стена навсякъде, където бяха заедно, но особено в дома им. Истината беше, че въпреки всичко щяха да успеят да се оправят, ако бяха продължили постарому. Майкъл можеше да продължи да рисува, да не спира да усъвършенства техниката си, да взема от време на време поръчки от богати клиенти, да започне да излага по-често работата си в галерии, да расте в сферата на изкуството, докато може. Досега — той беше сигурен в това — усилията му щяха да са дали щедри плодове. Може би нямаше да бъде богат и известен, но поне щеше да има име и репутация. И щеше да прави това, което обича, това, за което вярваше, че е роден.

Джанис, обаче, подмолно — защото подмолна беше цялата ѝ натура — бе видяла пролуката, която бе чакала от години и нито за миг не спря да оказва натиск върху Майкъл да търси постоянни доходи. Искаше от него да бъде добър съпруг според нейните убеждения, да бъде непоклатима финансова опора на семейството. И така в продължение на шест години, в разцвета на силите си, той бе работил в склад и боядисвал къщи; беше работил като барман, декоратор и дори като градинар. Изкуството, неговата най-голяма страст, трябваше да бъде пожертвано. Вече дори не му беше хоби. И през цялото това време Джанис го бе водила за ръка — понякога с тихи упреци, понякога с приятелско рамо и го бе отвела далеч от неговото призвание. Накрая идеята му да започне собствен бизнес като

франчайз на UPS бе изглеждала почти негова собствена. И тъй като Майкъл беше умен, организиран и старателен, този бизнес бе успял и в момента процъфтяваше. И Джанис го обичаше, но не защото беше той, а защото се бе превърнал в мъжа по поръчка, когото тя винаги бе искала — потънал в работа, солиден, подчинен на задълженията си към семейството.

Все пак, мислеше си Майкъл, това само по себе си не беше толкова лошо. Може би можеше да ѝ прости — с времето. Може би можеше да приеме, че това е цената, която е трябвало да плати за всичко — за жената, която обичаше и за семейството, което беше създал. Може би такъв беше редът на нещата — предишният Майкъл, художникът и съзидателната натура, който Джанис сигурно мислеше за вятърничав, може би наистина трябваше да си отиде.

Той вярваше, или поне се беше накарал да вярва, че всичко това си струваше — струваше си да пожертва изкуството, собственото си аз, за да задържи Джанис и да я направи щастлива. Беше си казал, че това е начинът, по който нещата трябва да се развият, по същия начин, по който навремето си бе казал, че саможертвата му по време на делото „Къртли“ си струваше. И може би щеше да продължи да си казва това, ако Джанис му бе останала вярна.

А сега всичко изглеждаше по друг начин. Майкъл беше сигурен, че Джанис има тайна връзка с един от пациентите си.

С песничката от „Сопранос“ още в главата, Майкъл Дърбин спря на паркинга срещу съдебната палата. Таксата беше доста солена — дващест долара на ден без право на повторно влизане и излизане. Първото съдебно заседание беше насрочено едва след час, но въпреки това паркингът бе почти пълен. Първата пресечка на „Брайънт стрийт“ беше пълна с полицейски коли и черни служебни лимузини. Имаше и няколко фургона от местните телевизии и дори два от държавните.

Дърбин излезе от колата си, плати дващест долара на служителя и закопча шлифера си — студеният вятър и утринната мъгла още не бяха отминали. Сивата гипсова мазилка на съдебната палата изглеждаше почти синя на утринната светлина. Майкъл бе започнал да се качва по стълбите, когато нещо в близката тълпа от около стотина протестиращи му направи впечатление. Обръщайки се, той огледа

лозунгите им: „Свобода за Роу“, „Пуснете Роу“, „Стига полицейски тормоз“... Един от по-циничните му направи впечатление — „SFPD да го духа“.

„Свобода на словото — помисли си Дърбин с горчивина. — Не е ли прекрасно?“

Част от протестиращите изглежда нямаха нищо против да останат отвън, но над половината тръгнаха да се качват по стълбището, макар и бавно. Неколцина репортери бяха обградили тълпата и прилежно интервюираха добрите граждани. Погледът на Дърбин се спря върху едно лице и стомахът му се сви. Беше Шийла Мареняс, същата продажница, която на времето той наричаше „подлата Мареняс“. В този миг му мина през ума, че вероятно голямата част от тълпата, особено тези с по-цивилизованите лозунги, вероятно бяха наети от Клиф Къртли. Накъдето и да извърнеше поглед, хората разлистваха сутрешния „Куриер“, в който арестът на Роу и призивите за оставка на Глицки бяха на първа страница.

Дърбин не искаше да се сблъсква с Мареняс и с никой от останалите репортери, затова се смеси с тази част от тълпата, която си проправяше път по стълбището. Пет минути по-късно вече бе успял да премине през металдетекторите на входа.

За миг спря във фоайето, за да успокои нервите си. Нервите му още бяха обтегнати от срещата с Мареняс. Част от него все още се чудеше защо беше дошъл тук — дали за да види поредния съдебен фарс, или за да се измъкне от сутрешната рутина във фирмата. В този момент пред него се появи познато лице — беше Чък Новио, мъжът на сестрата на Джанис. Чък тъкмо го бе забелязал и вдигна ръка за поздрав.

— Окей, Чък, аз имам извинение — каза Майкъл, приближавайки по-високия мъж. — Идвам, за да се уверя, че ще върнат Роу обратно в затвора, където му е мястото. А ти какво правиш тук?

Новио отвърна с привичната си небрежна усмивка.

— Моля? Майк, миличък, не си ли чувал за предмета „История на САЩ“? Преподава се в университетите. Това ми е работата. А ако този случай не е история, здраве му кажи. Освен това, моите студенти просто обожават подобни изцепки. Подобни неща ги карат да усещат,

че историята е наоколо, че се случва във всеки един момент. И то си е така.

— Това не е история, Чък. Това е просто една отрепка, която трябва да бъде прибрана зад решетките или по-лошо.

— Шегуваш ли се? — попита Новио с усмивка. — Историята е просто парад на отрепките, безкрайна редица от говеда. Един след друг, тук и навсякъде. Точно в това е тръпката!

— Радвам се на ентузиазма ти — отвърна Дърбин. — Все пак трябваше да ми кажеш вчера на вечеря, че ще идваш насам. Можехме да дойдем заедно.

— Не бях решил дали ще идвам. Едва тази сутрин ми се стори добра идея. А и ти не каза, че ще идваш насам.

— Не съм ли споменал? Може би и аз не съм бил сигурен дали ще идвам насам. — Дърбин се замисли за миг. — Как мислиш, че ще протече?

— Мисля, че засега ще го оставят в ареста.

— И аз се надявам така да стане.

— А как може да стане иначе? — учуди се Новио.

Дърбин извърна поглед към тълпата от нелицеприятни протестиращи.

— Само виж тая тайфа. Чувал ли си за рода Къртли?

Новио сви рамене.

— И какво от това? Синчето им е осъден убиец, който е пребил двама полицаи, оказвайки съпротива при ареста. Ако щеш ми вярвай, но мисля, че никой съдия на планетата не би го пуснал на свобода.

— Дано си прав.

— Прав съм, разбира се. Искаш ли да се обзаложим?

— Не, разбира се — отвърна Майкъл, усмихвайки се за първи път. — И аз искрено се надявам да си прав.

— Но ако се обзаложим и се окаже, че сбъркам, печелиш пари, нали? Давам ти залог две към едно в твоя полза.

— Имаш двацет от мен — отвърна Дърбин, протягайки ръка уморено.

— Готово! — извика радостно Чък.

Двамата си стиснаха ръцете.

Зала единайсет побираше малко над сто зрители и беше оформена като театрална сцена. Въпреки че бяха подранили, Дърбин и Новио едва успяха да открият свободни места и седнаха на предпоследния ред.

Арестът на Роу Къртли бе не само на първа страница в „Куриера“; „Сан Франциско Кроникъл“ също беше публикувал доста голяма статия. Повечето от местните канали бяха пуснали репортажи за историята във вечерните новини. Пускайки телевизора в десет, Дърбин бе попаднал на един от тях и той бе последното нещо, което беше видял, преди да заспи на дивана в хола. Беше сам; синовете му си бяха легнали отдавна, а след вечерята у семейство Новио Джанис бе отишла на спешна консултация с един от пациентите си. Дърбин имаше известна представа за кого точно става дума, въпреки че не знаеше точно името му.

Майкъл беше хванал част от интервю с Уес Фаръл, новия окръжен прокурор, който изглеждаше доста уморен на вид и с изпито лице. Последваха няколко думи от бесния на вид Лийлънд Кроуфърд, който каза, че може би е време да се създаде специална комисия, която да се занимава с „културата на насилие и груби правонарушения“, която според него бе дълбоко вкоренена в полицейските сили на Сан Франциско. Разбира се, в ефира се появиха и Клиф и Тереза Къртли, които роптаеха срещу жестоката несправедливост от страна на силите на реда и настояваха, че лейтенант Глицки, а не Роу трябва да бъде в ареста.

И двамата Къртли бяха седнали на първия ред в залата. Щом Дърбин ги видя толкова наблизно, жлъчката отново се надигна в стомаха му.

— Проклети самодоволни копелета — прошепна той на Новио. — Чудя се дали наистина вярват, че Роу наистина не е извършил нищо от това, в което го обвиняват, или просто не ги е грижа. Имам предвид, как може човек да продължи да оказва подкрепа на сина си, ако знае, че той е убиец?

Новио, заслушан в глъчката наоколо, обходи първия ред с поглед в търсене на Клиф и Тереза.

— Може би жената, която е убил, е толкова надолу в тяхната йерархия на еволюционното или икономическо развитие, че просто не се брой за човешко същество. Или това, или пък сигурно е имал добра

причина. Щом е била достатъчно добра за него, значи няма проблем и за тях.

Дърбин поклати глава.

— Да, разбира се.

Изглежда заседанието щеше да започне всеки момент. Двама пристави влязоха през портала от лявата страна на трибуната, следвани от възрастна дама, която зае секретарското място отпред. Друга, по-млада жена, очевидно стенографка, седна на бюрото от едната ѝ страна. По едната от пътеките през зрителските места слязоха мъж и жена в полицейски униформи. Щом ги видя, Майкъл се обърна и прошепна в ухото на Новио:

— Това е Глицки, високият мъж с орловия нос и белега. А тази до него е Вай Лапиър, новата му шефка.

Малко след тях влезе и Фаръл. Очите му бяха зачервени от безсъние, но с изключение на това видът му беше безупречен — носеше доста скъп на вид черен костюм, бяла риза и елегантна червена раирана вратовръзка. Зад него вървеше хубава жена на средна възраст, която Дърбин веднага разпозна.

— А тя какво прави тук? — обърна се той към Новио.

— Коя?

— Тази с дългите крака. Аманда Дженкинс.

— Откъде я познаваш?

— Беше прокурор на предишното дело на Роу. Не знаех, че и тя ще бъде тук днес.

— Майк, струва ми се, че всички, освен общинския пъдар са на днешното заседание — пошегува се Новио.

През това време Глицки и Лапиър бяха вече преминали покрай парапета, който разделяше зрителските места от трибунала и тъкмо заемаха местата си на привилегирвания първи ред, който беше запазен за близките на страните по делото и второстепенните свидетели. На двете места до тях вече седяха двама млади сержанти от полицията в парадни униформи — единият чернокож, а другият — бял. Фаръл и Дженкинс заеха местата си на прокурорската трибуна точно пред тях. Дори от мястото си в дъното на залата Дърбин долавяше студенината, с която новият главен прокурор и заместничката му седнаха един до друг; двамата нито споделиха погледи, нито си проговориха.

На масата на защитата сякаш властваше възрастен мъж с царствена грива от чисто бяла коса. В отговор на някакъв жест от един от приставите, който Дърбин не може да интерпретира, адвокатът се обърна към Клиф и Тереза Къртли, които седяха на първия ред точно зад него. Те явно му казаха нещо, защото той стана от мястото си, запъти се към задната врата зад трибунала и изчезна по коридорите, запазени за съдиите и другите служители в сградата.

— Това беше адвокат Денарди — обясни Дърбин на своя съсед.
— Виждаш съм го и преди.

— Сигурно — отговори Новио. — Шоуто скоро ще започне. Настрой се за зрелища.

Дърбин преглътна тежко. Стомахът му отново се сви.

— Така е — отвърна той. — Времето приближава.

Зад тях в залата се дочу глъчка. През една от страничните врати влезе самият кмет, Лийлънд Кроуфърд. Двама яки бодигардове му проправяха път през тълпата; Кроуфърд говореше оживено с Шийла Мареняс, която нетърпеливо движеше пръсти по диктофона си, може би надявайки се да вземе интервю с него в този удобен момент. Кметът слезе по стълбите. След като се увери, че всички в залата са го забелязали, седна на предварително запазеното за него място точно до Клиф Къртли. Виждайки това, Аманда Дженкинс прошепна нещо в ухото на Фаръл. Окръжният прокурор, леко стреснат, се обърна към публиката, за да се увери с очите си. Намекът на Кроуфърд не можеше да бъде по-ясен.

Не без известна церемониалност в походката, възрастният адвокат влезе през задната врата, следван от своя клиент. Последния път, когато Дърбин беше видял Роу Къртли, богатият наследник бе гладко избръснат, представителен млад мъж с късо подстригана коса. Тогава носеше елегантен костюм и вратовръзка. Това беше преди повече от десет години. Този път Роу изглеждаше съвсем различно — носеше оранжев затворнически анцуг и домашни чехли; китките и глезените му бяха стегнати във вериги, а благодарение на окаения си вид, подутото лице и гипсираната ръка, Роу изглеждаше като сломен от живота човек, тъкмо прескочил средната възраст. Беше небръснат, а светлата му коса бе всичко друго, но не и сресана. Устата му беше подута; имаше лепенка на носа си и огромна морава синина под окото.

Щом пресече подиума, следван от Денарди, публиката отначало се смълча, след което избухна в гневно мърморене и ругатни.

Новио се усмихна, след което се наведе към Майкъл и прошепна в ухото му:

— Силен ход! Гледа да спечели съчувствие...

Дърбин долови гневни реплики срещу полицията от реда пред себе си; в глъчката се смесваха реплики като „нацисти“, „побойници“, „копелета“, „прасета“...

Ала преди суматохата да достигне до върхната си точка, Роу се настани до адвокатата си на подсъдимата скамейка, а приставът застана до трибунала и извиси глас:

— Всички да станат на крака! Единайсети департамент на Централния съд на щата Калифорния е вече в сесия. Процесът ще се ръководи от съдия Ерин Донахоу.

11.

На пръв поглед дребният ръст на съдия Донахоу и нейните резервирани жестове подхождаха на жена с прикрита и донякъде плаха натура. Когато бе замислена или развеселена от нещо, чертите на лицето ѝ не бяха никак лишени от хубост и свеж момичешки чар. Малкият ѝ, чип нос, яносините очи, модерните и все пак класически очила с метални рамки, гъстата кестенява коса — достатъчно лъскава, за да бъде в реклама на шампоан или боя — всичко това само допринасяше към едно доста приятно първо впечатление. Когато се изправяше лице в лице с бурните драми и обрати в съдебната зала, обаче, лицето на съдия Донахоу придобиваше съвсем различно и непривично изражение. Очите се присвиваха и веселите бръчици около тях се превръщаха в строги линии. Малката уста ставаше ядно, стиснато червено петно; нерядко нездрава руменина избиваше и по бузите на тази иначе доста впечатляваща жена, издавайки порочна склонност към гняв и раздразнение. Още щом съдия Донахоу се качи на подиума, стана ясно, че нещо вече я е извадило от равновесие. Зле прикритата нервност бе поне толкова очевидна, колкото черната съдийска тога.

Докато Дженкинс и Денарди заемаха местата си отстрани на трибунала, Донахоу хвърли мрачен поглед към Роу Къртли; Дърбин не можа да определи дали тя негодува срещу белезите на побоя, или просто удостоява един осъден изнасилвач и убиец като Роу с отношението, което му се полага. Ала погледът не омекна никак, когато се спря на прокурорската скамейка, след което обходи залата, която беше притихнала в очакване.

— Държа да отбележа от самото начало — започна съдия Донахоу с необичайно тих глас, който едва достигна до първите редове и се чу в дъното на залата само благодарение на твърде високо сложения микрофон, — че днес трябва да сложа печата си на осемдесет и пет „реда“ и да председателствам на тринайсет предварителни изслушвания. Възнамерявам да свърша всичко докрай.

„Редовете“ бяха досиетата, които се представяха официално пред върховния съд; всяко от тях се появяваше единствено като кратка бележка от един ред на календара на съда, но, разбира се, изискваше много повече работа.

— По препоръка на прокурор Фаръл реших да се заема първо с дело номер дванайсет — продължи Донахоу. — Разчитам да приключа с този цирк колкото е възможно по-бързо, за да мога да продължа с наистина важните дела. Може ли обвинението и защитата да се представят, ако обичат?

След като Дженкинс и Денарди казаха имената си, тя уточни за по-слабо осведомените, че делото е с цел единствено да определи дали е необходима временна мярка за задържане; на дневен ред стоеше също така и въпросът за евентуална отмяна на освобождението на Роу Къртли под гаранция.

— Това дело няма нищо общо с предварителното изслушване по случая за убийството на Долорес Сандовал — уточни Донахоу. — Господин Фаръл — обърна се тя към Уес, — надявам се, разбирате, че няма да се занимаваме цяла сутрин с това, нали така?

— Да, Ваша чест.

— Съгласен ли сте, господин Денарди?

— Да, разбира се, Ваша чест — отвърна адвокатът на обвиняемия.

— Добре тогава. Бихте ли прочели обвинението? — обърна се тя към съдебната секретарка.

Младата жена започна, без да вдига глава от бюрото:

— Дело дванайсет: *Гражданите на щата Калифорния срещу Роулънд Къртли...*

— Господин Денарди, вашият клиент съгласен ли е да пропуснем обясненията на съдебните процедури и формалното представяне на обвинителния акт и да преминем направо към делото? — прекъсна я Донахоу.

Денарди се изправи на крака.

— Да, Ваша чест — отвърна той.

— Как ще пледирате?

— „Невинен“ — отговори Роу Къртли без колебание, изправяйки се на крака след доста недискретен подканящ жест от страна на Денарди.

Донахоу днес не изглеждаше особено привързана към техническите подробности по делото; може би наистина искаше да приключи колкото е възможно по-бързо.

— Адвокат Денарди — обърна се тя към възрастния белокож мъж, — преди да преминем към въпроса за гаранцията на вашия клиент, предполагам, че ще настоявате за отменяне на временната мярка за задържане под стража, нали така?

Цялата атмосфера на ред и благоприличие, която Донахоу се бе опитала да наложи в началото на заседанието, мигновено се изпари. Денарди, който още беше на крака, повиши тон без никакво колебание.

— Точно така, Ваша чест! По време на *неправомерен* арест без съдебно разрешително, извършен от лейтенант Ейбрахам Глицки и двама други полицейски служители в събота вечер, моят клиент Роу Къртли е бил жестоко пребит и подложен на *морален тормоз*. Последствията от побоя можете да видите и днес в залата.

— Ваша чест — прекъсна го Аманда Дженкинс, скачайки от мястото си. — Възразявам срещу използването на понятието „неправомерен арест“. Обвиняемият е отишъл до жилището на лейтенант Глицки и е заплашил семейството му с насилие. Както знаете, по член четиристотин двацет и две от Наказателния кодекс...

— Ваша чест, може ли? — прекъсна я Денарди и, без да дочака позволение от Донахоу, която не го прекъсна, продължи: — Споменаването на член четиристотин двацет и две е напълно неуместно. Абсурдно е да се смята, че посещението на моя клиент в дома на лейтенанта е с противозаконна цел. Няма никакви доказателства, особено предвид формата на ясна заплаха, която се отбелязва в предпоставките за прилагането на член четиристотин двацет и две...

По принцип адвокатите винаги трябваше да насочват забележките си към съдията, но положението явно беше преминало границата на нормалното в една съдебна зала; Донахоу може би не искаше, а може би и не можеше да спре словесната престрелка между прокуратурата и защитата.

Дженкинс се обърна направо към Денарди.

— Отричате ли, че клиентът ви е посетил дома на лейтенант Глицки? — попита тя.

Възрастният адвокат поклати глава с лека усмивка, сякаш нещо го беше развеселило.

— Не, разбира се, че не. Господин Къртли е отишъл там, но с цел да изрази гражданската си позиция по проблема с полицейския тормоз, което е негово конституционно право. Да не забравяме, че предишната вечер лейтенантът е посетил дома на семейство Къртли, и то без всякакво основание. Моят клиент има правото да даде вербален израз на своето негодувание срещу подобен произвол.

— Без основание ли е отишъл там Ейб? — прекъсна го Аманда. — Не говорите сериозно, нали? Лейтенант Глицки е разследвал убийството на свидетелка по предишното дело на господин Къртли. Това не е ли достатъчно основание, според вас?

— Ако наистина вярвате, че е станало точно така, мис Дженкинс, а не е просто чист полицейски тормоз. А последното, както знаете, е ежедневна практика в нашия град, за съжаление...

— О, за бога, може би просто не съм склонна да приема вашето мнение по въпроса, адвокат Денарди, за което, впрочем, ви плащат, и то доста добре. Но доказателствата сочат точно към обратното, и недейте да ни заблуждавате! Господин Къртли е започнал боя! — повиши тон Дженкинс, след което се обърна към съдия Донахоу. — Ваша чест, тези недомислени намеци за полицейски тормоз са просто смешни. Свидетелка по предишното дело на обвиняемия е била убита и в това няма нищо случайно. Не трябва много ум да се досетим кой стои зад това — виновен е Роу Къртли!

— Безумие! — извика Денарди, давайки израз на добре подготвения за случая гняв. — Само погледнете клиента ми! Това, което ме вбесява, и което не убягва на присъстващите в залата, са следите от начина, по който полицията се е отнесла с господин Къртли. Той е бил пребит почти до смърт! Как бихте го определили, Ваша чест, ако не като полицейски тормоз?

Донахоу сякаш осъзна, че положението почти напълно се е изплъзнало от контрол и удари леко с чука, след което прочисти гърло.

— Мис Дженкинс, мистър Денарди, ако обичате, нека не навлизаме в лични кавги. Сигурна съм, че ще стигнем до дъното на цялата работа и можем да направим това без да повишаваме тон, нали тъй? Имате ли нещо против да седнете — и двамата? Благодаря ви. Нека продължим със случая. Господин Фаръл — обърна се тя към

окръжния прокурор, — обвинението запознато ли е с условията за пускане под гаранция на Роулънд Къртли?

След бързо кипналата кавга между Дженкинс и Денарди тишината, която настъпи в залата след този въпрос, беше доста обезпокоителна.

Фаръл мълча няколко секунди, след което си прочисти гърлото.

— Ваша чест — започна той, — обвиняемият в момента очаква преразглеждане на предишното дело за убийство. Пуснат е от „Сан Куентин“ под гаранция. Едва няколко дена след пускането му на свобода един от ключовите свидетели по делото е станал жертва на убийство. Лейтенант Глицки е отишъл да разпита господин Къртли за местонахождението му по време на това престъпление. Едва на следващия ден обвиняемият е отишъл до прага на дома на лейтенанта и е заплашил него и семейството му...

Денарди нямаше намерение да остави очевидното неоспорено.

— Ваша чест, това сме го чували и преди и просто не е вярно — намеси се той.

Фаръл също наруши протокола, понеже съдия Донахоу явно не беше особено придирчива по отношение на реда в залата, и се обърна към опонента си:

— Напълно вярно е, Тристан, и ти си наясно с това.

— Изобщо не е така, Уес. Кажете ми една-едничка дума на заплаха, която моят клиент е изрекъл. Дори ми дайте и обяснението, което лейтенант Глицки дава за случилото се, ако изобщо се е потрудил да измисли такова.

— Господин Къртли е посочил дъщерята на Глицки с ръка. Казал е със заплашителна интонация, че е много хубаво дете.

Вдигайки ръце в театрален жест, Денарди се засмя и се обърна към съдията.

— Нямам възражения, Ваша чест. Да кажеш на едно дете, че е хубаво — това ли наричате заплаха?

— *Адвокат* Денарди — повиши тон Фаръл, губейки търпение, — *самото идване* в дома на лейтенанта е заплаха. Господин Къртли е осъден изнасилвач и убиец, пуснат под гаранция. Заподозрян е в убийството на главната свидетелка по делото си и е отишъл до вратата на човека, който разследва убийството. Трябва да сте невменяем, за да не осъзнавате какво точно се е случило.

Донахоу отново удари с чука.

— Господа, ако обичате — каза тя. — Прокурор Фаръл, доколкото си спомням, обсъждахме пускането под гаранция, нали така. Каква е била изискваната сума?

— По предишното дело — десет милиона долара, Ваша чест. Когато служителите на реда са се опитали да арестуват господин Къртли, той е извадил пистолет и е стрелял по един от тях. Опит за убийство на полицай е престъпление, което определено нарушава условията за пускане под гаранция.

Кимайки мъдро, Донахоу попита:

— И кой определи тази сума?

— Съдия Барето.

— И какви са исканията на прокуратурата в този момент?

— Настояваме за отменяне на гаранцията, Ваша чест. Искаме обвиняемият да остане в ареста предвид поведението му наскоро и криминалното му досие.

— Просто невероятно! — извика Денарди. — Пълно безумие.

Донахоу кимна, въпреки че защитата не бе поискала думната официално.

— И какви са точно настоящите обвинения, господин Фаръл? — попита тя.

Фаръл погледна в бележките си с безизразно лице, сигурен, че го чакат нови препятствия. Знаеше, че по отношение на казуса със заплахата той, Глицки и Дженкинс стоят на относително твърда почва — бяха си изградили случая предварително. Ала шумотевицата около ареста и така наречения побой заплашваше да засенчи причината за обвинението, а и твърде недостатъчните основания на Глицки и Дженкинс вероятно нямаше да издържат. Освен това Донахоу изглежда изместваше фокуса на дискусията от евентуалната мярка за временен арест към по-цялостния и по-рисков въпрос за запазването или отмяната на освобождението под гаранция. Трябваше просто да премине някак си през това дело. Само малко кураж...

— Заплаха срещу служител на закона, Ваша чест... — започна той. — Член четиристотин дващест и две; опит за убийство на полицай (шестстотин шейсет и четири и сто осемдесет и седем). Троен опит за въоръжено нападение срещу служител на закона (член двеста четирийсет и пет), като при единия случай имаме утежняване на

обстоятелствата заради употреба на огнестрелно оръжие. Имаме и нанасяне на телесни повреди на трима офицери, по член двеста четирийсет и три. Всички тези обвинения се утежняват, заради факта че горните действия са извършени от обвиняемия, докато е бил на свобода под гаранция, както е според член дванайсет, алинея втора, точка първа на Наказателния кодекс.

— Ваша чест! — извика Денарди, скачайки на крака. — Нямало е никакъв опит за убийство! Един от полицаите просто е изтървал служебното си оръжие и господин Къртли го е взел от земята.

— И е дръпнал спусъка ли? — обади се Дженкинс от прокурорското място.

— Не мисля, Аманда — удостои я с полуобръщане Денарди, след което отново продължи пледоарията си. — И освен това, Ваша чест, така нареченото въоръжено нападение е било просто опит за самозащита от страна на моя клиент. Лейтенантът и другите двама са спрели пред дома му без разрешително за арест. Господин Къртли е излязъл от дома си, за да види каква е причината за засиленото полицейско присъствие, при което тримата са го нападнали от засада. Това е чист неправилен арест, както казах и преди; отново настоявам, че е станало точно така. Всеки би се възпротивил срещу подобно отношение и всеки е в правото си да се защитава, когато върху него упражняват сила незаконно.

Тази кратка реч предизвика леки аплодисменти в залата и негодувание откъм прокурорската скамейка, но съдия Донахоу отново реши, че моментът да се наложи още не е дошъл, оставяйки нещата да вървят по старому.

— Ваша чест — започна Фаръл, надигайки глас над глъчката, която тъкмо беше започнала да утихва. — И тримата полицаи, които са взели участие в ареста, в момента са в залата и имат готовност да дадат показания по случая.

Тук, обаче, Донахоу явно вече имаше възражения. Тя стисна уста и характерната нервна руменина изби по бузите й.

— Нямаме намерение да превръщаме това кратко заседание в дело по обвиненията, мистър Фаръл. Единствената ни цел днес е да определим мярката за неотклонение, ако изобщо се спрем на такава; мисля, че казах това достатъчно ясно, още щом излязох на трибуната. Въпросът в момента е дали да бъде отменена гаранцията, или не, и,

честно казано, се изкушавам да върна делото на съдия Барето и да видя какво мисли той по въпроса.

— Ваша чест! — каза Дженкинс, заставайки до Фаръл, едва успявайки да запази добрия тон. — С цялото ми уважение, както господин Фаръл вече ви каза, гражданите^[1] настояват решението за освобождение под гаранция да бъде отменено. Дори и сумата от десет милиона долара не е достатъчна в настоящия случай. Самият факт, че обвиняемият е бил пуснат на свобода е подигравка със закона и правосъдието.

— Чакайте, чакайте — прекъсна я Донахоу. — Не мислите ли, че се изказвате твърде остро?

— Подигравка е, съгласен съм — намеси се изненадващо Денарди, ставайки на крака. — Но това, което е подигравка, са лъжливите обвинения, които сме принудени да слушаме днес в съда! Тези обвинения не са само изфабрикувани, те са плод на лична вендата от страна на лейтенанта и прокурор Дженкинс, заради която, както вече видяхме, те са готови да нарушават законния ред и да използват средствата на силите на реда неправомерно...

— Стига, *господин* Денарди — прекъсна го Донахоу. — Достатъчно чухме. Приемам възраженията ви. Дайте ми минута да обмисля случая; бихте ли били така добър? — попита тя и заби нос в бюрото, разлиствайки няколко от страниците в папката пред себе си.

След като взе химикалката си, тя направи няколко бележки, след което вдигна поглед неуверено и отново обърна няколко страници. Залата потъна в тишина. След минута-две съдия Донахоу вдигна поглед и удостои първо прокуратурата, сетне Денарди с ведра, уверена усмивка. Едва ли беше възможно човек да се държи по-двусмислено.

— Мисля, че съдия Барето е установил добър прецедент по случая — започна тя. — Евентуалната временна мярка за неотклонение е под въпрос заради съмненията в това доколко законен е бил арестът. Мисля, че настоящото освобождение под гаранция би могло да бъде продължено срещу разумната в този случай сума от петстотин хиляди долара.

При тези думи залата избухна в овации, които бяха прекъснати от Дженкинс, която не можеше да се сдържа повече.

— Ваша чест! — избухна тя.

— Кажете, прокурор Дженкинс! — обърна се към нея Донахоу. — Както знаете, настоящото заседание е просто с цел да решим дали е необходима мярка за неотклонение. Няма жури, което да впечатлявате с изящна реторика. Знаете поне толкова добре, колкото и аз, че обвиняемите също имат права. Всичко останало ще изясним по-нататък — настоя Донахоу, след което прибегна до любимата си фраза: — *Ще стигнем до дъното на нещата*, бъдете сигурна. Обвиненията за насилие и заплаха срещу служители на реда, съпротивата по време на арест ще бъдат разгледани по-нататък; всичко това предстои и мястото му е на предварителното изслушване по случая. А междувременно си направих бележка да преразгледам въпроса с пускането под гаранция когато стане време да разглеждаме тези нови обвинения срещу господин Къртли.

В залата последва нова вълна ръкопляскане и Донахоу се усмихна, доволна, че е взела решение, което е угодно на народа.

— А сега, господин Денарди — продължи тя, — да приемем ли, че нямате възражения срещу условията за освобождение под гаранция?

Това, което питаше всъщност, беше дали Денарди има нещо против делото по новите обвинения срещу Роу да се проточи отвъд наложения от закона срок от десет дни, който трябваше да се спазва, ако обвиняемият остане в ареста. И, естествено, на Роу щеше да му е от полза делото да се проточи колкото може повече. След предварителното изслушване Денарди можеше да избере да отсрочи същинското заседание с поне два месеца. Това беше началото на добре отработена тактика, посредством която компетентен адвокат можеше да отложи евентуално съдебно решение с година или повече.

— Ваша чест! — изправи се Дженкинс за последен опит, въпреки че възможностите за промяна на изхода от делото бързо се изчерпваха, а и очевидно вече беше и доста уморена. — Гражданите имат възражения.

Донахоу я погледна с лека неприязън.

— Благодаря ви за изразеното становище, прокурор Дженкинс, но защитата има право да се подготви за делото. Господин Денарди?

— Защитата е съгласна делото да бъде отложено, Ваша чест. Ще имаме нужда от доста време, за да проверим професионалните досиета на офицерите, извършили ареста. Два месеца от днес до предварителното заседание?

— Имате ги.

— Благодаря ви.

— Моля — каза небрежно Донахоу, след което погледна за последен път към Фаръл и Дженкинс и сви рамене, сякаш се извиняваше, че не е имала възможността да промени нещо, което те отлично знаеха, че беше в силите ѝ. След това тя се обърна към съдебния пристав:

— Призовете следващото дело.

Залата се изпразни, освобождавайки място за второто дело за деня.

Дърбин погледна към Роу Къртли, който тъкмо стискаше ръката на Денарди с доволна усмивка. Новоосвободеният добър гражданин се обърна, кимна на кмета и на баща си, които седяха на първия ред и прегърна майка си, която беше дошла да го види.

„Няма я болезнената гримаса, която правеше допреди малко — помисли си Майкъл. — Вече няма нужда да показва колко са го били!“

— Пълен фарс — прошепна той в ухото на Новио. — Опитвам се да повярвам какво се случи пред очите ни и още ми е трудно!

— Във велика страна живеем — каза Новио с мрачна усмивка. — Няма съмнение в това...

Дърбин не можеше да свали поглед от мъжа, когото бе помогнал да пратят в затвора преди десет години. Роу се измъкна от прегръдката на майка си и огледа залата. Очите му за миг се спряха на Майкъл. Беше ли го познал? Дърбин бързо извърна лице, избягвайки острия поглед. Сърцето му заудря като парен чук. Когато реши, че е в безопасност, вдигна поглед отново. Роу, естествено, вече се беше обърнал към първите редове и по-точно към Глицки, Лапиър и двамата сержанти, които се бяха скупчили около Фаръл и Дженкинс, очевидно бесни до краен предел.

За разлика от Дърбин, Глицки сякаш не се боеше от погледа на младия Къртли. Когато Роу спря поглед върху лейтенанта, очите им за миг се срещнаха в мълчалив дуел. Доскорошният арестант се усмихна самоуверено и поклати глава, сякаш двамата с Глицки си бяха направили добра шега, след което вдигна показалеца си към по-

възрастния мъж и, за огромна изненада на Дърбин, се направи, че стреля по него с невидимо оръжие.

Глицки сякаш не обърна никакво внимание. Лицето му беше като тържествена дървена маска. Тънкият белег беше по-бял от всякога, а погледът му не помръдваше. Накрая Роу беше принуден да оттегли своя.

— Исусе Христе — обърна се Дърбин към Новио.

— Какво има?

— Видя ли това?

— Да, разбира се. Твоят Роу явно е доста курназ момче.

— Плаши ме безумно много. Даже се страхувам дали току-що не ме разпозна.

— И какво значение има?

— Нямам представа... — каза Дърбин и погледна крадешком към първите редове, където Роу все още говореше с кмета и с родителите си. Един от приставите се присъедини към групичката, очевидно с намерението да ги накара да напуснат залата, и каза нещо, което завърши с „да махнем арестантските дрехи и да попълним документите за гаранцията ти“. — Може би нищо не е станало. — Майкъл се обърна отново към Новио. — Но ако ме е забелязал отново тук, със сигурност ще последва нещо лошо.

— След всичките тези години ли? — попита Чък. — Не мисля така.

Дърбин сви рамене.

— Надявам се да се окажеш прав — отвърна той, след което въздъхна тежко. — Може би не биваше да идвам тук и да гледам този цирк. Ако наистина иска да си го върне на хората от предишното дело и ако ме е забелязал...

Новио го хвана за лакътя.

— Спокойно, Майкъл. Дори и той да е убил онази свидетелка по предишното си дело, било е, защото тя е щяла да даде показания на следващото. С теб изобщо не е същото.

— Окей. Сигурно си прав.

Защо ли наистина беше дошъл? Дърбин мислеше и не можеше да си даде отговор. Дали защото искаше да види делото си — това, за което беше жертвал толкова много — завършено? Може би наистина му беше необходимо — много искаше този безскрупулен престъпник

да бъде върнат обратно в затвора и да остане там до края на дните си. Но това не се беше случило. В този миг Майкъл осъзна, че е уплашен. Страхуваше се за живота си. Не искаше Роу или никой друг от семейство Къртли да си спомнят за него.

Задните редове на залата вече бяха започнали да се изпразват. Дърбин и Новио се смесиха с тълпата. След няколко минути вече бяха в кулоарите на съдебната палата. Майкъл вече нямаше търпение да се махне, да бъде по-далеч от това място. Ала кулоарът също беше препълнен и твърде малко от хората сякаш имаха намерение да се запътят към изхода. Всички останали се бяха събрали на групички и говореха помежду си, възбудени от току-що приключилата драма. Някои от по-любопитните и амбициозните може би искаха да разменят дума-две с кмета на излизане.

Дърбин тъкмо си проправяше път към изхода, когато се озова рамо до рамо с Шийла Мареняс. Тя бе извадила диктофона си и тъкмо интервюираше някои от „случайните“ хора в залата. Майкъл тъкмо я видя и понечи да се извърне, когато тя се обърна и натика микрофона в лицето му.

— Здравейте, Шийла Мареняс от „Куриер“. Кратък коментар, сър. След това, което чухме днес за ареста на Роулънд Къртли и за начина, по който са се отнесли с него, мислите ли, че проблемът с полицейския произвол вече е станал достатъчно сериозен?

Преди дори да може да обмисли думите си, отговорът на Дърбин сякаш се изплъзна от устата му:

— Не, не мисля. Изобщо не мисля, че това е толкова сериозен проблем, за разлика от съдиите, които продължават да дават на осъдените изнасилвачи и убийци карта за излизане от затвора^[2].

Очевидно изненадана от отговора, понеже повечето от присъствалите на заседанието днес бяха клакьори, подкупени от семейство Къртли, Мареняс отстъпи крачка назад и огледа лицето на Дърбин изпитателно.

— Познавам ли ви отнякъде? — попита тя.

— Не мисля — отвърна той. — Сигурно бих се сетил за вас.

Тя не сваляше поглед от лицето му.

— Извинете ме — каза той. — Търся изхода.

НАШИЯТ ГРАД

АВТОР: ШИЙЛА МАРЕНЯС

Беззаконието напредва с малки, но сигурни стъпки.

В началото на миналата седмица, както писахме по-рано в тази рубрика, Роулънд Къртли, синът на собствениците на „Куриер“, беше пуснат под гаранция в очакване на преразглеждане на делото за престъпление, което може би е извършил, а може би не, преди цяло десетилетие. Въпреки че е обвинен в убийството на жена, с която със сигурност е имал връзка, господин Къртли наскоро беше освободен от Федералния апелативен съд на основание предразсъдъците, които подкопаваха обективността на съда по време на предишното му дело. Роулънд Къртли бе пуснат под гаранция, за да може адвокатът му да се подготви за новите предстоящи битки със съдебната система. И всичко би протекло нормално, ако не бяха прекомерните усилия от страна на департамента на полицията в Сан Франциско, в частност действията на началника на отдел „Убийства“, лейтенант Ейбрахам Глицки.

Глицки беше главният разследващ инспектор по предишното дело срещу господин Къртли и един от основните свидетели по време на съдебното заседание. Няколко дена след пускането на Роулънд под гаранция, една от свидетелките при процеса, протекъл преди повече от десет години, Фелисия Нунйес, е загинала при пожар в апартамента си. Въпреки че тази смърт още не е официално обявена за убийство, лейтенант Глицки е предприел самоволни действия, отивайки пред прага на господин Къртли, твърдейки, че целта на посещението му е да се осведоми за алибито на Роулънд по време на престъплението. В същото време, обаче, лейтенантът не е записал разговора; явно е, че визитата му не е имала

никаква друга цел, освен да се окаже психически натиск върху заподозрения.

Желаейки да обсъди въпроса за посещението на лейтенанта, господин Къртли е потърсил Глицки в дома му на следващия ден, посещение, което началникът на „Убийства“ веднага е окачествил като заплаха срещу него и семейството му. С това измислено обвинение в ръка, лейтенант Глицки се е появил заедно с още четирима полицаи пред дома на семейство Къртли. Без да показва разрешително и пренебрегвайки изцяло гражданските права на Роулънд, Глицки се е опитал да го арестува. Когато господин Къртли е поискал обяснение, полицаите са го нападнали и хладнокръвно са му нанесли жесток побой, при който са го удряли по главата и раменете, причинявайки множество охлузвания и отворени рани върху лицето му и счупвайки ръката му, след което са го натикали в патрулната кола насила и са го заключили във временния арест на SFPD, където той остана до тази сутрин.

Вчера Роулънд Къртли беше изправен в съда. Бяха му предявени множество абсурдни обвинения, включително опит за убийство. Тази подигравка с правосъдието, която би била смешна, ако не беше трагична, бързо завърши с решението на съдия Ерин Донахоу, която освободи Роу под гаранция въпреки специално оркестрираното дрънкане със саби на полицейския департамент (в залата присъстваше дори новият началник на полицейския ни департамент, госпожа Вай Лапиър, заедно с окръжния прокурор Уес Фаръл, заместничката му Аманда Дженкинс и самия лейтенант Глицки). Не бива да пропускаме и появата на другите двама офицери, нанесли побоя, която не би могла да бъде нищо друго, освен преднамерен опит да се сплаши обвиняемият.

Рядко се случва полицията в нашия град толкова отявлена да демонстрира своето пълно пренебрежение към гражданските права на хората, към личното им пространство и към законоустановените процедури при

разследването на криминални случаи. Фактът, че лейтенант Глицки все още остава на длъжност, която му предоставя значителни отговорности и авторитет, говори, че полицейският тормоз, грубите нарушения на конституционните права на гражданите и пренебрежението към устоите на правосъдната система се подкрепят от хора на най-високо ниво в полицията и прокуратурата. И когато законите и самите устои на нашата демокрация бъдат подкопани толкова злонамерено, колкото в този случай, можем да бъдем сигурни, че безобразието напредва и заплахата нашата страна на свободата да се превърне в полицейска държава става все по-реална.

[1] В щатското законодателно право, когато делата са без конкретен ищец и делото е на местно, а не федерално ниво, прокурорът говори от името на гражданите на конкретния щат. — Б.пр.

↑

[2] Препратка към играта „Монополи“, където подобна карта може да се падне като късмет на играчите. — Б.пр. ↑

12.

Беше петък сутрин; делото беше отминало предишния ден. Глицки тъкмо бе станал от леглото и мина покрай кухнята, поглеждайки към дъщеря си, която ядеше палачинки. Съсредоточена подобно на скулптор, който довършваше нов шедьовър, Рейчъл обираше чинията с навито резенче, опитвайки се да събере колкото може повече кленов сироп. Пееше си някаква песничка. С едно бързо движение детето поднесе хапката към устата си, внимавайки да не капне от сироба на покривката. Едва тогава малката забеляза баща си. Пълната ѝ уста не попречи на веселата усмивка.

— Я, татко е станал вече — каза тя, мляскайки.

— Станал е. Как е моето слънчице тази сутрин?

— Добре!

Глицки се приближи и я целуна по темето.

— Ще си говорим, като се наядеш, окей? Не бива да се говори с пълна уста — обясни той, след което се приближи до печката и си сипа чай от чайника, който Трея бе загреяла предварително. Беше му сложила и чаша на масата. Когато се обърна, видя, че Рейчъл беше сбърчила вежди въпросително.

— Събота ли сме днес? — попита тя.

— Не.

Детето замълча за миг.

— По халат ли ще ходиш на работа?

— Точно така!

— Ама наистина ли? — оживи се детето.

— Да. Реших, че ще е забавно. Ти как мислиш?

— А те дали ще ти позволят?

— Кой те?

— Всички.

— Мислиш, че някой ще се опита да ме спре ли? Ами ако ги погледна по оня начин?

— По кой начин?

— Ей този — каза Глицки и се наведе към лицето на дъщеря си. Орловият му нос и белегът го правеха строг по принцип, но когато се намръщеше, ставаше наистина страшен. Той направи най-безкомпромисната си възможна физиономия, сбърчи вежди и почти допря носа си до този на Рейчъл, ръмжейки заплашително.

Детето избухна в смях.

— Хей! — каза Глицки. — Ама че ти сега трябва да се уплашиш. Какъв полицай съм аз, ако не мога да плаша хората?

— Плашиш другите, но не и мен! Знам кога ме баламосваш!

— Не те баламосвам, а само се упражнявам!

— Май трябва повече да се упражняваш.

Глицки седна и посрбна чая си.

— Права си. Може би трябва. Къде е майка ти?

— В хола е. Разправя се със Зак. Май пак се е напикал — каза тя и зачовърка в чинията с вилицата, след което бодна последната сочна хапка и я изяде. — Няма да носиш халата си на работа, нали? — каза тя с пълна уста.

— Не, миличка. Просто малко бавно се обличам за работа тази сутрин.

— И мама бавно се обличаше, да знаеш.

— Така ли? Не забелязах.

— И тя беше по халат.

— Наистина ли? Може би трябва да си направим клуб на халатите — усмихна се Глицки.

Лейтенантът си вземаше почивен ден изключително рядко. Преди години, когато беше получил инфаркт, а не много след това го бяха простреляли, си беше позволил доста дълга отпуска; така се налагаше, но това не му пречеше да се чувства виновен. Оздравяването му се беше проточило; раната от куршума беше повлякла след себе си усложнения, които бяха твърде многобройни, за да ги помни всичките. Тогава беше излязъл в пенсия за инвалидност за година и половина. В крайна сметка, работещите граждани на Сан Франциско му бяха осигурили с данъците си петстотин трийсет и два дни у дома на пълна заплата. Това нередко торможеше съвестта му. Петстотин трийсет и два дни бяха повече от достатъчно болнични за цяла кариера; дължеше на

града всичките си останали работни дни; вътрешно знаеше, че не е редно да взема повече, особено когато не беше болен.

Подобно на мъжа си, с изключение на отпуските около ражданията на Рейчъл и Закари, Трея не си беше вземала болнични през цялото време, докато беше на служба при предшественика на Фаръл, Кларънс Джакман. Бяха минали само няколко седмици от началото на мандата на Уес и тя все още се боеше да не остави у новия си началник неприятно впечатление. Искаше той да знае, че тя не е от хората, които си вземат болнични когато им е угодно.

Трея влезе в кухнята, заварвайки съпруга си да пие чай по халат. Леко се намръщи; тъкмо беше успяла да му зададе няколко въпроса, когато Закари влетя и се затича около масата. Предната година го беше блъснала кола; беше получил тежко мозъчно сътресение и оттогава носеше специална предпазна шапка през цялото време, когато не спеше. Трея внимаваше да не я сваля. Малкият се качи в детското си столче и погледна с недоверие празната чиния пред себе си.

— Рейчъл ми е изяла палачинките! — измънка недоволно той.

— Нямахте те — нацупи се Рейчъл.

— Тук бях!

— Но излезе...

— Хей, стига — каза Трея, приближавайки до масата. — Стига сте се карали, вие двамата! Ще направя още и за двама ви. Ейб? Ти искаш ли — тестото е готово, имаме още много.

— Ще се насиля, но всъщност да. Благодаря, мила.

— Още палачинки! — извика на висок глас Трея, усмихвайки се радостно.

— Хей, татко — погледна го Закари, смръщвайки нос. — Как стана така, че още не си се облякъл?

— Не ми викай „хей“ — скастри го Глицки. — „Хей“ се вика на добитъка. Не съм се облякъл, защото днес съм в болнични.

Спирайки да бърка тестото, Трея се обърна.

— Наистина ли?

Глицки кимна.

— Наистина.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Нищо. Може би ще си сготвя обяд у дома. Може би ще ида да видя баща си. Ще мисля върху нещата.

Трея скръсти ръце на гърдите си.

— А би ли искал компания?

— Не мислех да те моля — усмихна се Глицки. — Но щом предлагаш, приемам с отворени обятия.

Дърбин влезе в офиса си през задния вход. Идваше на работа с половин час закъснение и неговият заместник-мениджър Лиза Сатоу го посрещна с леко повдигане на веждата, ала той избегна неизказания въпрос, махвайки с ръка, след което се насочи към машината за кафе.

Двайсет и осем годишна, общителна и оправна, свръхкомпетентна в работата си, неомъжена и, може би най-важно от всичко, изключително приятна за окото, Сатоу беше, според мнението на Дърбин, една от основните причини за успеха на малкото частно предприятие в тези трудни времена. Тази сутрин, както и всяка предишна, тя бе отворила офиса по разписание, без да чака началника си. Така беше направила и в понеделник сутрин по време на делото. Техният бизнес препращаше колетите на UPS, FedEx и Parcel Dispatch; беше, освен това, и регистриран пощенски клон в района. В момента, в който Дърбин пристигна, вече се бяха оформили доста дълги опашки на всяко от седемте гишета.

Половин час по-късно сутрешният час пик отиваше към своя край. Стационарният телефон на Дърбин звънна в кабинета му. Той влезе, затвори вратата и вдигна на второто позвъняване. Едва беше казал „Здравейте“, когато разпозна гласа на единия от съседите си.

— Майк? Добре е, че най-накрая те открих! Трябва да дойдеш насам, и то веднага. Мисля, че има пожар у вас...

Скачайки в колата си, Дърбин се понесе по улиците с превишена скорост. Почти му се искаше да го спре някой полицаи; не му се мислеше за това, което го чака. Той опита да набере Джанис, ала го посрещна само студеният глас от телефонната компания, казвайки му, че номерът е временно недостъпен. От няколко булеварда разстояние мерна първите валма пушек. Щом стигна кръстовището на „Юниън“ и „Броудуей“, видя, че над целия квартал се издигаха валма черен дим.

Колоната пушек беше почти толкова висока, колкото „Сътроу Тауър“^[1]. Това не беше просто случаен кухненски пожар...

Със свистене на гумите той най-накрая влетя в своята уличка, Ривера стрийт, и видя, че няма да може да се приближи на по-малко от сто метра, без да продължи пеша — улицата беше преградена от полицейски коли и жълти ленти. Пред сградата бяха спрели шест пожарни камиона. Четири маркуча бълваха огромни струи през счупените прозорци и въпреки това домът изглеждаше изцяло погълнат от пламъци.

Сестрата на Джанис, Кейти Новио, дойде при Дърбин, който тъкмо разговаряше с началника на пожарникарите. Скръстила ръце, сгушена в топлото си есенно яке, тя не правеше никакво усилие да скрие сълзите си.

— Не мога да понасям това повече — каза тя, подсмърчайки. — Очакването ме убива.

— Зная — отвърна Майкъл. — Мен също.

— Не мога да спра да се страхувам, че е останала вътре!

Дърбин я прегърна леко през раменете.

— Нямаме никаква причина да мислим, че е у дома.

— Майкъл, *не е отишла на работа!* — каза Кейти със смесица от страх и гняв в гласа. Веднага щом беше получила обаждането на Майкъл, тя беше дошла направо тук, но по пътя, не успявайки да се свърже с Джанис, беше спряла пред частния кабинет на сестра си, който се намираше срещу търговския център „Стоунстън“. Светлините в кабинета не светеха. За да се увери, Джанис беше удряла по вратата; беше викала, но без никакъв резултат.

— Зная. Каза ми вече. Но това все още не значи, че е вътре. Може да е отишла някъде по работа и да не ни е казала.

— И си е изключила телефона ли?

Дърбин сви рамене.

— Понякога го изключва. Понякога изобщо забравя да го вземе. И защо би била вътре? Няма никаква причина!

— Не знам. Не знам, изобщо не знам, Майкъл! — Очите на Кейти се стрелнаха към опустошената от огъня двуетажна постройка. Пожарът вече беше овладян, въпреки че два маркуча още бълваха вода

вътре и от горния край на прозорците още излизаха кълба черен дим. — Боже, толкова ме е страх! — изхлипа Кейти. — Толкова ме е страх, че е в къщата!

Дърбин отново я притисна до себе си.

Чък долетя тичайки; беше паркирал в съседната улица, не намирайки удачно място заради кордона. Кейти прегърна съпруга си, който наведе глава до нейната и я целуна леко, сетне, движейки ръка по гърба ѝ, той прошепна няколко окуражителни думи в ухото ѝ.

След минута той погледна през рамо към Дърбин.

— Съжалявам, че ми отне толкова време. Проверих си съобщенията едва след сутрешната лекция — извини се той.

— Боже, Майкъл! Исусе Христе — каза той, поглеждайки към догарящото жилище, сетне замълча. — Къде е Джанис? — попита той най-накрая.

Кейти, обляна в сълзи, издаде нечленоразделен звук и скри лице в гърдите му.

— Не знаем още — отвърна Дърбин мрачно. — Ни вест, ни кост. Не си вдига телефона.

Чък хвърли поглед към догарящия пожар, след което отново се обърна към Дърбин и махна към пожарникарите.

— *А те* знаят ли нещо?

— Още не. Инспекторът по палежите влезе вътре само преди пет минути. Не е излизал оттогава.

Майкъл едва успя да довърши, когато от входната врата се появи инспекторът. Беше Арни Бекър. Вървеше приведен, все едно брулен от невидим насрещен вятър. Походката му навяваше мрачна решителност. Бекър вдигна поглед и очите му срещнаха тези на Дърбин; началникът на пожарната команда ги беше представил един на друг преди около половин час. Инспекторът извърна поглед, след което се обърна в противоположната посока и прошепна няколко думи в ухото на един от подчинените си.

Дърбин каза на Кейти и Ново да изчакат за момент, след което също се запъти към сгъваемата маса, на която бяха седнали Бекър и

началникът. Приблужи навреме, за да чуе последната дума на инспектора — „полиция“.

— За какво ви трябва полицията? — попита Дърбин.

Двамата мъже се обърнаха и го погледнаха. Израженията им говореха сами за това, което беше станало. Нямаше нужда да казват и дума, за да бъдат разбрани. Въпреки това, Бекър протегна ръка и я сложи бащински върху лакътя на Майкъл.

— Много съжаляваме, господин Дърбин. Имаме лоши новини. На горния етаж открихме обгорено тяло на жена.

Кейти и Чък вече бяха до Майкъл.

— Не, господи! — изпищя младата жена, раздирайки въздуха. — Боже мой, Джанис! Как е възможно?

Чък се обърна да я прегърне, но беше вече късно — Кейти падна на колене и заудря лице в земята.

След като и двамата се обадиха на работните си места, оставяйки не съвсем ясни причини за отсъствието си, Ейб и Трея оставиха Рейчъл в нейното училище, а Зак — в детската градина, след което се върнаха вкъщи и скочиха направо в леглото. Там прекараха целия предобед. Беше единайсет и нещо и те седяха в едно от сепаретата на италианския ресторант „Гаспаре“.

— Най-добрата пица в целия град! — възкликна Трея. — Хич не ми допадат тези наскоро отворили места в центъра, да знаеш! Толкова са стерилни! А старите ресторантчета не могат да стъпят на малкия пръст на това място.

— А „Томазос“? — попита Глицки.

— Добро е, няма спор. Просто не е толкова добро.

— А „Ей-Сикс“?

Трея поклати глава.

— Пак ти казвам. И там готвят доста добре, но се чака твърде дълго. Нека те попитам нещо, разрешаваш ли?

— За пицариите ли?

— Не.

— Окей. Стой за момент — каза Глицки, оставяйки предпоследното резенче пица в чинията си. — Да не искаш да ме питаш за битката при Термопилите?

— Моля? — намръщи се тъмнокожата жена. — Нищо подобно. Бъркаш.

— Битката при Термопилите — усмихна се Глицки. — И как можеш да ми кажеш, че бъркам, като не знаеш за какво говоря?

— Знам за какво говориш — каза Трея намусено, след което се усмихна до уши. — Битката между гърците и някой друг, нали така?

— Правилно. Много добре. Коя година?

— Знаех си, че ще ме питаш за подробности. Някоя си година в древна Гърция, откъде да знам? Познах ли?

— Как мислиш, дали е било четиристотин и осемдесета преди Христа?

— Там някъде. Добре звучи. Звучи ми правилно.

— Напълно правилно е — отвърна Глицки. — И, да ти кажа, всичко, което свършихме днес, беше съвсем редно и хубаво.

— Все пак не ми отговори на въпроса, който щях да ти задам — скастри го Трея. — Ако си спомням правилно, щях да те питам дали се чувстваш толкова виновен за днешната ваканция, колкото и аз.

— Е, какво ще ме питаш? — заяде се Глицки.

— Как така какво ще те питам? Шегуваш ли се? — попита Трея, след което поклати глава и се усмихна. — Още от младини ми усукваш главата с твоите измишльотини — захили се тя, след което срамежливо погледна в чинията си.

— Май ставаше въпрос за някаква измислена вина, нали така? — Глицки се пресегна през масата и сложи ръка върху нейната. — Наистина ли ти е гузно?

Трея извърна поглед.

— Малко — отвърна тя, след което въздъхна. — Чувствам се все едно съм предала Уес. Все още е толкова бос като окръжен прокурор, милият. И не си следи всичките срещи и ангажименти. Ако не съм там да го храня с лъжичка...

— Стига, Трея, той е голямо момче. Ще се оправи.

— Не е, да ти кажа. И май тази длъжност му е малко над възможностите.

— Забелязал съм.

— Не си единствен. Знам, че не четеш „Куриер“, но там сипят хули срещу него всеки ден. Чудят се как да го разнищят.

— Този вестник е парцал. Никой човек с нормален интелект не го чете.

— Прав си за това, че е парцал. Но не се заблуждавай, Ейб. Много хора го четат. Този вестник купува и продава гласове, трябва да имаш това предвид...

Глицки сви рамене. Политиката и гласуването не бяха част от неговата вселена и той не криеше презрението си към хората, за които тези неща бяха от значение.

— Нямам представа, скъпа, и не ме е грижа. Ако питаш мен, Уес си заслужава да го поразлюлее малко бурята.

— Не знам как ти дава сърце да говориш такива неща, Ейб. Притискат го от всички страни и въпреки това те подкрепи в съда миналата седмица.

— С огромна неохота... Да не забравяме, миличка, че причината Роу Къртли да беснее из улиците в момента е именно бездействието на Уес в онзи решителен момент, когато трябваше да се опълчи на Барето. Тогава можеше да настоява да няма пускане под гаранция и със сигурност щеше да успее.

В този момент беше ред на Трея да сложи ръката си върху неговата.

— Знам, скъпи. Той беше наивен. Разчиташе, че всичко ще се размине без да си разваля отношенията с Клиф Къртли. Сега вече знае как стоят нещата. Знам, че и ти и Уес направихте най-доброто, което ви беше по силите. И не мисля, че беше безрезултатно. След ареста се съмнявам, че Роу би се осмелил да посегне на семейството ни.

Глицки се намръщи.

— Да се надяваме. Бих бил много по-щастлив, ако Уес беше оказал натиск върху Донахоу да насрочи по-скорошна дата за делото със заплахата и съпротивата при арест. А по отношение на това дали се чувствам виновен, че съм си взел един ден болнични... Малко. Да ти кажа, не мисля да ми става навик. След понеделнишкото дело, с тази откачалка отново на свобода, и при положение че нямам достатъчно инспектори, а и бюджетът не позволява да наема повече... Не знам, Трей — обърна се той към нея с любимия си прякор. — Чувствам, че в съда и прокуратурата вече гледат на мен като на слон в стъкларски магазин. Трябва някак да разпръсна лошите настроения, преди да

навредят на мен и на моите хора, да кажем Дженкинс. Даже си мисля — дали не е по-добре да напусна отсега?

— Наистина ли ти минава това през ума?

— Понякога. Често, всъщност. Не знам какъв е смисълът от всичко.

— Как така? Миличък, смисълът е, както винаги, да вкарваш убийците в затвора...

— Да — отвърна Глицки. — Ама после те ги пускат.

— Невинаги. Дори, да ти кажа, доста рядко го правят.

— Знам, знам. Права си. Ето защо си взех деня по болнични. Трябва да се гледа на нещата в перспектива. Като си говорим за това...

— Глицки не успя да довърши. Телефонът му вибрираше и той го извади от джоба си.

— Ако са от службата, хич недей да вдигаш — каза му Трея.

Ала Глицки поклати глава.

— Не е от „Убийства“ — отвърна лейтенантът. — Арни Бекър... Мисля, че е важно — отбеляза той, сетне прие повикването. — Арни! — каза той. — Друже! Ейб на телефона. Какво има?

[1] Радиомачта в Сан Франциско, висока почти триста метра. — Б.пр. ↑

13.

— Разбира се... — обясняваше Бекър на лейтенанта. — Все пак, Ейб, още нямаме конкретни доказателства и не можем да знаем със сигурност, докато...

— Стига, Арни — прекъсна го Глицки, вдигайки ръка. — Имаш ли каквито и да било съмнения?

Бекър си пое дълбоко въздух. Миризмата на пушек беше още твърде силна, ала през нея вече надделяваше друга, която би накарала много здрави и прави мъже да повърнат. Напомняше на печено месо.

— Много малки — отвърна той.

Двамата стояха с ръце в джобовете на изгорелия втори етаж под прогорена дупка в покрива на къщата на Майкъл Дърбин. Навън беше малко под десет над нулата, доста студено време за Сан Франциско дори и през зимата. Тялото беше в изгорялата съседна спалня, която бе почти изцяло овъглена. Фургонът от „Съдебна медицина“ току-що бе спрял под прозореца, ала следователите от отдела на Глицки вече работеха в спалнята, правейки снимки, събирайки всякакви доказателства, още преди лейтенантът сам да се появи преди около десет минути.

Лицето трудно можеше да бъде разпознато. Тялото, обаче, беше доста по-добре запазено от това на Фелисия Нунйес. Нито една от обувките на жената — в този случай елегантни боти с нисък ток — не беше изгоряла напълно. Едната се беше изхлузила, може би в резултат на мощните струи на пожарните коли, и лежеше под овъгленото легло. Ала другата беше още на мястото си. По тялото нямаше никакви други дрехи, даже бельо. Бекър знаеше, че тъй като жената лежеше на пода, ако е била облечена по време на пожара, между нея и паркета със сигурност щеше да има запазени парчета тъкан. Затова той бе осведомил Глицки, че жертвата почти със сигурност е била чисто гола и в безсъзнание в момента, когато е избухнал пожарът.

— А материал за ДНК анализ? — попита Глицки. — Имам предвид, сам казваш, че тялото е по-запазено от това на Нунйес...

— Е — каза Бекър. — Всичко е относително. Можеш да се убедиш и сам, ако искаш, че „по-запазено“ изобщо не означава „добре запазено“. И вече е съвсем ясно откъде е тръгнал огънят, точно както беше и при Нунйес. Така че, Ейб, бих казал, че шансовете за успешен ДНК анализ са минимални. Все пак ще направим всичко възможно... — добави инспекторът от „Палежи“ и хвърли бегъл поглед през вратата на спалнята. — И тук свършват приликите с Нунйес, за което и ти позвънях.

— Благодаря, че звънна — отвърна Глицки, гледайки да си поема въздух през устата и да не хваща тялото дори и с крайчеца на окото си. — Сещам се за какво ми говориш. Нещо не е наред и аз го усещам.

— Какво те притеснява?

— Имам предвид, бил ли е наистина Роу Къртли? Доста кураж се иска след ареста му миналата седмица...

— С тази последна мизерия просто ти казва да си го начукаш.

Щом чу ругатнята, Глицки ядно сви устни.

— И как? Като избира случайна жертва ли?

Бекър вдигна рамене.

— Може би я е познавал...

— Да, но всички останали, които е изнасилвал, са били домашни прислужници. Как би срещнал някоя като днешната ни жертва? Да не мислиш, че това тяло е на чистачка, или някоя друга подобна? Виж обувките...

— Със сигурност не, Ейб. Съпругът и други нейни роднини чакат на улицата. Просто са сломени от мъка. Сигурни са, че тялото е на Джанис... Тя е единствената жена, която би била в къщата по това време... Дъщеря им е още на училище. Съпругът току-що е звъннал да провери.

Глицки погледна през зеещата дупка на покрива.

— Боже! Колко е голяма дъщеря им?

— Гимназиална възраст. Имат и две момчета.

— Прав си — каза Глицки. — Има ли значение? Такива като Роу нищо не ги спира — отбеляза лейтенантът и хвърли последен поглед към тялото, затваряйки очи, за да прогони кошмара. — Знаем ли със сигурност коя е тя?

— Съпругата. Името ѝ е Джанис Дърбин. Мъжът ѝ...

Глицки внезапно се обърна и втренчи острия си поглед в лицето на Бекър.

— Майкъл Дърбин ли се казва?

— Да. Откъде знаеш?

Глицки кимна мълчаливо, сетне отново пое дъх през устата си.

— Майкъл Дърбин беше председател на журито тогава, когато тикнахме Роу в затвора.

— Не знам защо се притесняваш, когато си вземаш болнични — каза Глицки. — Когато аз го правя, почти никой не забелязва.

— Може би — отвърна Аманда Дженкинс. — Все пак ето те днес в прокуратурата. Говориш за криминален случай, все едно не си в отпуск. Затова, ако хората не внимават особено, биха си помислили, че все пак си на работа. И, само да отбележа, по какъв начин се различава днешният ден от нормалните ти работни дни?

— Не е голяма разликата — отвърна Глицки. — Ти го каза.

— Ето, съгласихме се — отвърна Дженкинс, избутвайки стола си назад, след което се облегна и вдигна крака на бюрото, излагайки на показ над осемдесет процента от това чудо на природата. — Би ли затворил вратата, ако обичаш? Някой може да ни види и да си помисли, че отново заговорничим с противозаконна цел, точно както последния път.

Глицки се обърна и затвори вратата.

Дженкинс скръсти ръце на гърдите си и го огледа изпитателно.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Нямам представа. Затова идвам да говоря с теб. Може би ти имаш...

— И аз нямам идеи, с които да мога да се похваля — отговори Аманда. — Всъщност това не е съвсем вярно. Имам една.

— Стреляй.

— Преди да предприемем каквото и да било, искам да ти кажа, че този път не можем да си позволим да арестуваме Роу отново без доказателства.

Глицки се усмихна мрачно.

— И аз си помислих, че така ще кажеш. Няма значение, права си. Разбира се, това си има един недостатък — той е на свобода и може да

продължи да убива когато му скимне. Но, хей, ние нямаме вина за това.

— Не се предавай, Ейб.

— Защо мислиш, че имам такова намерение?

— Дано да не съм права. За миг ми се стори, че си се вгорчил нещо.

— Откъде ти минават такива мисли, Аманда? Весел и неподатлив на депресии, такъв съм си аз — отвърна началникът на „Убийства“, придърпвайки удобен дървен стол, след което седна на него на обратно, слагайки ръце върху облегалката. — Вече съм решил. Ще се правя, че Роу Къртли изобщо не ми е минал през ума като заподозрян за убийството на Джанис Дърбин. Мисля засега да съм понисък от тревата. Все ще дойде удобният момент.

— И ще постъпиш умно. Ако си покажеш страшната физиономия в близост до Роу, циркът ще започне отново преди да си се усетил.

— Това не значи, че не съм готов да действам.

— Естествено, Ейб. Какъв е твоят план?

— Планът е засега да мълчим за възможната връзка на това убийство с Роу.

— А по-нататък? Какво печелим по този начин?

— Печелим време. Може би семейство Къртли ще спрат да сипят хули срещу мен във вестника си. Междувременно аз ще се зароя в делото. Нали знаеш — сивата, методична работа на криминалния инспектор. Ще говоря със свидетели. Ще изградя няколко възможни версии, може би дори ще си съставя списък със заподозрени, в който, за да сме сигурни, още няма да записвам името на Роу. И ще продължавам така, докато не открия нещо голямо, някое неоспоримо доказателство, което свързва нашия Роулънд със случая. И без това ще ни е необходимо нещо солидно, в случай че добрият ти началник Фаръл най-накрая ни даде зелена светлина да повдигнем обвинение по случая преди да сме се пенсионирали.

— Хм — ухили се Дженкинс. — Честно казано, мисля, че този път вече имаш директни доказателства, че Роу е замесен — каза тя триумфално.

— Моля? За какво говориш?

— Избери си сам — отвърна Аманда. — Престъплението е извършено по същия начин. Имаш еднакъв *modus operandi*. Онази

подробност с обувките... Освен това е била съпруга на председателя на журито, нали така? Извършителят сам сочи към себе си.

Глицки я прекъсна.

— Хм, знаеш ли, Аманда, това е другото, за което си мислех...

— За какво говориш?

— Теорията на Арни Бекър е, че това ново убийство отново е дело на Роу, който по този начин ме предизвиква. Да цитирам думите му: „иска да ти каже да си го начукаш, ти и Аманда“.

Дженкинс се намръщи.

— Поласкана съм. Бекър винаги е имал дар слово.

Глицки сви рамене.

— Хм. Но, Аманда, мисля си, ако Бекър е прав и целта на Роу е да размаха червения плащ пред очите ни, как ли би се почувствал нашият негодяй, ако, след като е оставил всички тези доказателства, сочещи към него, ние не успеем да направим връзката? Аз мисля да не му давам тази дребна радост; възнамерявам да лая в някой друг двор, правейки се, че не забелязвам за какво става въпрос.

Дженкинс замълча за миг, сетне кимна.

— Прав си. Ако мотивът за убийството е да ни разяри, все някак ще иска да се досетим, че той го е извършил, но без да имаме преки доказателства. Хммм... Знаеш ли, Ейб, това никак не е лоша идея. Като нищо ще го накараме да се издаде. Наистина, Роу ще иска да ни покаже, че именно той е извършителят.

— Не, мила Аманда, не просто ще иска. Познавам ума на хора като него — той ще има нетърпима нужда да ни покаже, че именно той е извършителят. Мисля, че си струва да опитаме!

„Трея е права за шефа си“ — каза си Глицки наум. Без нейните безспорни организаторски умения и нейното прямо и леко грубо поведение на армейски сержант, Уес би бил изгубен като началник. Явно и самият Фаръл го осъзнаваше, понеже в нейно отсъствие бе хлопнал кепенците на офиса си и беше изчезнал някъде или поне така изглеждаше на пръв поглед. Не само главният прокурор не се виждаше — явно беше разпуснал и останалите, защото стаята на помощния персонал бе заключена и прозорците не светеха. Нямаше и чакащи просители. Лейтенантът коленичи до вратата и тури ухо на

ключалката. Отвътре не се чуваше нито звук. Без да очаква твърде много, той все пак почука силно три пъти.

Нищо.

Глицки изчака няколко секунди и тъкмо се канеше да си тръгне, когато отвътре се дочуха тежки стъпки. Той застана прав с ръце отстрани, все едно беше част от параден строй. Фаръл се показва само след миг; видът му бе, меко казано, небрежен. Ръкавите на ризата му бяха разкопчани и запретнати, а под очите му личаха сенки на умора.

„Прекъсвам следобедната му дрямка“ — реши Глицки, хвърляйки поглед към спуснатите щори, които не даваха на слънчевия ден да проникне в полутъмния офис.

— Ако не е удобен моментът... — започна той.

— Няма проблем, Ейб. Просто медитирах за момент. Ти правиш ли го понякога, Ейб?

— Не особено. Рядко имам свободно време.

— Двайсет минути на ден — само толкова ти е необходимо! Всеки може да си го позволи.

— Все се опитвам — излъга Глицки. — Но мисля, че децата ми вземат свободните минути...

— Сигурно е така. Децата ти са си у дома, нали?

— Да, и така ще бъде следващите осемнайсет или двайсет години. Не разчитам да си тръгнат скоро...

— Прав си. И аз не бих разчитал при днешната икономика. Сигурно и аз на твое място не бих медитирал. — Фаръл замълча за миг, след което разсеяният му поглед се оживи и се втвърди някак. Явно си беше спомнил къде е и кой е всъщност. — И ето те тук днес, Ейб. Какво мога да направя за теб? Искаш ли да влезеш за момент? Всичко наред ли е с Трея? Не дойде днес... Как се чувства?

— Малко по-добре. Сутринта ѝ беше лошо.

— Надявам се, че ще дойде в понеделник, нали?

— Това е планът.

— Добре. Добре. Ела, заповядай! — Фаръл се поколеба за миг, след което отстъпи крачка назад.

Когато Глицки влезе, той затвори вратата зад гърба му и я заключи, след което пусна осветлението и седна на един от диваните, посочвайки на лейтенанта съседното кресло. Глицки, обаче, остана прав.

— Кажи, какви новини носиш днес?

— Роу отново е направил поразия.

Фаръл се плесна по челото и втренчи поглед в Глицки.

— Бъзикаш се, нали?

— Не, никак даже. Джанис Дърбин. Жената на председателя на журито, което го тикна в затвора. Изгорил е и нея; още не знаем дали не е била още жива. Целият етаж около нея е изгорял. Била е гола; с изключение на обувките... Все едно си е оставил визитната картичка, Уес!

— Така изглежда — отвърна Фаръл и разтърка лице с ръка. — Гръм и мълния! Какво възнамеряваш да правиш, Ейб?

— Предлагам като начало ти да идеш при Барето.

Фаръл се усмихна и поклати глава.

— Няма да докосне това дело. Не и след Донахоу. Сега вече двама съдии са преценили, че Роу не е опасен за околните. Няма начин Барето да го върне обратно.

— Хм. А обувките и целия *modus operandi*^[1]? Кога ще преценят, че извършителят е един и същ?

— Честно да ти кажа, не знам. Точно в момента няма смисъл да опитваме.

— Може би аз трябва да говоря с Барето и да му обясня как стоят нещата.

Фаръл отново поклати глава.

— Не помниш ли какво стана на делото, Ейб? По отношение на целия случай „Къртли“ вече гледат на теб като на недостоверен човек. Вече мислят, че имаш някаква лична вендета срещу него. Не бива да се докосваш до тая работа, поне докато не излезе нещо повече. — Фаръл се поколеба за миг. — Може би трябва да ти кажа. Говорих с Вай Лапиър; тази сутрин тя дойде лично тук и, да ти кажа, ме изненада доста неприятно.

— Тя пък какво общо има със случая?

— Не е нищо свързано със случая, Ейб, но те касае. Дойде да се посъветва с мен.

— За какво?

— Кроуфърд иска да те отстрани. Не само от този случай, ами от работата ти изцяло. Както той се изразява, половината град вече

мисли, че местната полиция и в частност отдел „Убийства“ са Гестапо. А ти си бил нещо като жив пример, според думите му.

— Ох, господи. Пак Мареняс е драскала нещо. Тази жена е пълен боклук — изръмжа Глицки, след което се поколеба за миг и седна срещу Фаръл. Навеждайки се леко напред, той се усмихна. — Е, какъв беше твоят съвет?

— Казах ѝ, че трябва да поддържа хората си и да те подкрепи. Кметът няма да се осмели да я уволни толкова скоро след встъпването ѝ в длъжност; освен това едва преди месец той сам одобри кандидатурата ѝ. Разбира се, може и да греша. От известно време насам преценката ми се оказва погрешна за почти всичко, така че съм забравил усещането нещата да са под контрол. Но мисля, успях да я убедя, че кметът ще изглежда като пълен глупак, ако я отстрани толкова скоро, след като я е назначил, така че си в безопасност.

— А той заплашвал ли е да уволни нея самата?

— Мисля, че по-скоро го е намекнал... Но по лицето ѝ разбрах, че посланието е било съвсем ясно.

— Така че може би е най-добре да напусна сам.

— Няма да те лъжа, Ейб. Това също е вариант, въпреки че далеч не е най-добрият и на мен лично никак не ми харесва. Най-добре ще бъде да успееш да намериш сериозни улики срещу Роу. Това ще те върне в играта и ще докаже на всички, че си прав.

— Последния път си мислех, че съм го заклецил достатъчно добре.

— Да... Е, видяхме какво излезе от цялата работа...

Глицки замълча за миг, след което се усмихна.

— Както и да е, имам архивно копие от предишното дело и го прегледах наскоро — обясни той. — Показанията на Нунйес са вече записани и могат да се използват и при преразглеждането. Журито със сигурност ще ги прочете. Далеч по-ефектно щеше да бъде самата Нунйес да се появи и да им каже в очите всичко, което е преживяла... Е, за съжаление вече нямаме тази опция. Остава ни другата свидетелка, Глория Гонсалвес.

— Но тя е изчезнала, доколкото си спомням, нали така? Няма я адресно регистрирана никъде, вероятно си е сменила и името...

— Още не съм започнал да я търся. Може би ще се появи. Ще потърся и другите прислужници, онези, които на времето приеха

подкупа. Искрено се надявам да успея да говоря с поне някои от тях.

— Мислиш ли, че биха се съгласили да се появят като свидетели? След толкова време?

Глицки сви рамене.

— Нямам представа. Почти съм сигурен, че няма да го направят. Но може би някоя от тях все пак има съвест и съжалява за решението си. Доста малко вероятно е, знам това. Все пак в последно време доказателствата ни са все косвени... Трябва да опитаме и по този начин.

— Ти решаващ, Ейб. Няма да ти се меся.

— Като си говорим за преразглеждането, още ли е насрочено за август?

— Това е най-скорошната възможна дата. Няма да можем да ускорим делото дори и да искаме, освен ако не извадиш нови доказателства за Нунйес или тази последна жертва...

— Ако намеря, Уес, ще бъдеш първият, на когото ще звънна.

[1] Начин на действие (термин на латински, използван в криминалистиката). — Б.пр. ↑

14.

Преди много години, малко след като бизнесът им набра скорост, семейство Къртли бяха започнали да вземат на работа латиноамериканци, най-често от Гватемала или Ел Салвадор. Вместо да рискуват с общността на незаконните емигранти в Сан Франциско, те направо изпращаха агенти в Централна Америка, които бяха опитни в набирането на кадри. Семейство Къртли се нагърбваха да им уредят визи и медицински застраховки. Късметливите, които идваха да работят при тях, се радваха на невероятен за своите разбирания стандарт на живот, много по-добър дори от този, който повечето им сънародници емигранти получаваша в Калифорния. В замяна те даваха много — бяха лоялни, честни, трудолюбиви, благодарни и, може би най-важно за Клиф и Тереза, всички без изключение се бояха да не ги върнат в родните им държави.

Малко след края на съдебното дело за убийството на Долорес Сандовал, един от техните агенти в Сан Салвадор се натъкна на Езтли или, по-точно казано, сам беше открит от този особен и със съмнително минало, но безспорно много талантилив в някои отношения човек. На езика *мехика*, който свирепите предколумбови стопани на тази земя, наричани от белите ацтеки, говореха, „езтли“ означаваше кръв. Както беше обичайно за всички, които бяха останали от този стар народ, Езтли имаше само собствено име. Едно име, според разбиранията на народа му, беше достатъчно и в този случай подходеше особено добре.

Трийсет и пет годишен тогава, той говореше отличен английски без акцент; разбираше намеците и скритите значения без проблеми благодарение на своя баща американец, който беше напуснал семейството, когато синът му бе едва на дванайсет години. На шестнайсет Езтли бе подправил личните си документи и се беше записал в армията на Салвадор, където беше служил почти десетилетие. Връзките, които бе завързал тогава, му помогнаха да си намери цивилна длъжност — беше станал майордом на Енрике

Мололо, изключително влиятелен наркобарон с донякъде консервативни разбирания. За свое нещастие Мололо беше отказал да сподели печалбите си и каналите си за разпространение с Мара Салватруча, една от най-мощните престъпни организации в целия свят и със сигурност най-влиятелната в Салвадор. Това решение се бе оказало фатално за Мололо. Един ден Езтли отиде в столицата, може би случайно, а може би не, да вземе от сервиза една от новите лимузини на своя покровител и така пропусна едно масирано нападение над имението от доста голяма армия наемници, при което старият барон беше убит заедно с цялата си прислуга. Ако бе останал там, майордомът със сигурност нямаше да е между живите.

За свое щастие, Езтли беше пропуснал купона и не само това — в същия ден се обади на агента на семейство Къртли, на когото беше посочил няколко способни млади жени през изминалата година. Не му трябваше да казва твърде много — имаше определени умения, беше готов да постъпи на служба при нов господар, трябваше да напусне страната и Латинска Америка изобщо.

Беше късметлия — семейство Къртли си търсеха точно такъв човек.

Десет години по-късно, в един облачен неделен следобед, Роу седеше на мястото до шофьора в новичък джип тойота Фор рънър, а Езтли караше по прочутата Първа калифорнийска магистрала, успоредна на Интерстейт сто и едно, която предлагаше една от най-зашеметяващите гледки към океана в целия свят. Лявата ръка на Роу беше още в гипс, но с изключение на това младият Къртли по нищо не приличаше на човека, който се бе появил в залата на съдия Донахоу само преди шест дни. Беше гладко обръснат; носеше елегантни и в същото време непретенциозни поръчкови панталони в цвят каки, черна копринена риза на Томи Бахама и скъпи италиански официални обувки. Превръзката на носа му бе изчезнала и на нейно място нямаше и драскотина. Синините бяха изчезнали, а от подутината под окото му бе останало само едва забележимо жълтеникаво петно.

Този ден, когато се събуди сутринта, Роу направо отиде в квартала около стриптийз клуба „О’Фаръл“, най-известния в Сан Франциско, и си поръча лично сепаре; след десет години в затвора сексът все му се виждаше недостатъчен. Нямаше планове за следобеда — следобедите все му се виждаха скучни и обичаше да си подремва.

След като се върна от „О’Фаръл“ обаче, откри, че Езтли го чака на вратата. Икономът повтори още веднъж колко съжالياва, че не е бил на разположение по време на ареста. Имаше си причина — тогава бе с Клиф и Тереза Къртли по бутиците в качеството си на бодигард.

— Все пак грешката е моя — каза Езтли с безизразно лице. — Моята работа е да защитавам цялото семейство, не само майка ти и баща ти. Но бих искал да ти се реванширам. Искаш ли да се разходим с джипа? Ще ти покажа едно доста интересно забавление.

Неделя беше почивният ден на Езтли и той беше чул, че в едно добре познато нему съмнително заведение в Пескадеро устройват нелегален бой с петли. Това и предложи на Роу.

— Вие янките не ги разбирате тези работи — поусмихна се той. — Но шоуто е неимоверно. Идват и много момичета да гледат боя, това ги възбужда...

Предразсъдъците на Роу не му позволяваха да общува с персонала; за него те бяха една стратосфера по-надолу като хора.

Езтли, обаче, беше различен.

Първо, той беше иконом, а не слуга. Беше мъжага — силен и опитен в боя, а около сина на Къртли това винаги беше плюс. Освен това беше добре възпитан, малко по-добре от самия Роу, и можеше да се държи добре пред хората от сой.

Може би още по-важно, обаче, беше, че по време на престоя на Роу в затвора, Езтли беше предложил на болните от тревоги за сина си Клиф и Тереза възможността да се свърже с една ключова част от испаноезичната общност, а именно жестоката мексиканска банда Ла Еме. Бе им обяснил, че Роу не бива да бъде тормозен от тях в затвора и нещо повече — намекнал им беше, че ще има възнаграждения, ако пазят Роу от останалите.

Двамата мъже — иконом и осъден господарски син — се бяха срещали няколко пъти на свижданията в „Сан Куентин“, за да обсъждат паричните възнаграждения на Ла Еме и по време на тези срещи се бяха намерили; може би не бяха истински приятели — това и не се искаше — но се разбираха съвсем добре. Този следобед Роу беше склонен да поотпусне малко стандартите си, може би за ден, а може би за повече, и да види какви точно забавления може да предложи икономът му.

И ето ги двамата в колата — Езтли по-голям само с няколко години. Тъкмо подминаваха голф игрищата в Хаф Муун Бей и хотел Риц Карлтън, когато икономът запали силен мексикански джойнт. Двамата споделиха лековатото спокойствие на канабиса.

— Няма да стане — тъкмо казваше Роу. — Няма да им позволя пак да ме тикнат зад решетките. По-добре да ме гръмнат, отколкото пак „вътре“.

Езтли дръпна дим лекичко и му подаде цигарата.

— Майка ти и баща ти са сигурни, че няма да се стигне дотам.

— Те все така разправят. Аз, обаче, хич не съм толкова сигурен. Отначало ми казваха, че държат конците на тоя козел Фаръл, ама май не е баш така.

— Е, нали видя — успокой го икономът.

— Какво да съм видял?

— Ами че ето те пак на свобода!

— Да, но Фаръл нищо не е свършил за мен. Плюеше по мен в залата, за бога. Въобще не е на наша страна.

— Щом казваш — Езтли сви рамене.

Роу задържа за миг дима в дробовете си и хвърли поглед към по-възрастния мъж. Отново му дойде това усещане, което му бе идвало и на свижданията в затвора, това интуитивно разбиране, че в ума на този странен човек се случваше доста повече, отколкото прозираше през каменното му лице. Родителите му държаха Езтли на работа вече почти десет години. Те бяха хитри хора — за тях нямаше такива неща като емоции и привързаност. Ако Езтли беше просто мускули, за толкова време все щеше да е направил някоя грешка и да са го отстранили. Но ето че не само беше още иконом, ами и живееше в имението заедно със семейството. Явно бе, че допринася за благо на Клиф и Тереза по не един начин. Да не говорим, че беше спасил задника на Роу в затвора (буквално), а и може би беше единствената причина той да е още жив.

„Така си е — помисли си младият мъж. — С толкова латиноси в затвора и тази глупава патка Сандовал в досието ми със сигурност някой от тия испански откачалки щеше да ми види сметката.“

Той изпусна дима и погледна напред към свечеряващото се небе над Хаф Муун Бей.

— Не си ли съгласен с мен? — попита той. — За Фаръл, имам предвид.

Езтли не отклони нито за миг погледа си от пътя.

— Мисля същото, което мислят майка ти и баща ти по въпроса — отвърна той след не по-малко от половин минута.

— И то е?

— То е, че ако Фаръл *реши* да те прати в затвора, отиваш в затвора.

— Но той...

Езтли поклати глава.

— Играе двойна игра. Котка и двете страни. Политик е — всички те винаги правят това — каза Езтли с равен глас и протегна дясната си ръка. Роу му подаде джойнта. Салвадорецът изпуши на един дъх целия останал половин инч от цигарата. След като изпусна бавно дима, той продължи: — Не си мисли друго. Ако иска, ще те прати на топло. Но точно в момента не иска. Ако реши, просто отива лично при някой съдия и хоп — отменят ти гаранцията. Но не направи това нито вчера, нито днес. Не го гледай какви ги ръси в съдебната зала. Даде ти време — на теб и на адвоката ти. Шест месеца. Да се подготвите. Може би ще бъде шест, може би повече. Момче, Фаръл е най-добрият ти приятел. Той ти дава *време*.

— Време за какво?

— За *всичко* — отговори Езтли, без да отклонява очи от пътя, след което внезапно се обърна и хвърли на Роу многозначителен поглед. — За *всичко, което трябва да се направи*.

Глория Серано, с моминско име Гонсалвес, обичаше да слага в пералнята дрехите на семейството си. Понякога мислеше, че може да прави това цял живот и да продължи да се чувства щастлива, стига да го прави в своя дом, за своите двама сина, за дъщеря си и мъжа си. Обичаше миризмата повече от всичко — чистия аромат на праха за пране и лекото ухание на чай, в което се превръщаше то след двайсетината минути горещ въздух в сушилнята. Обичаше да разделя белите и цветните дрехи, да вади ризите първи и да ги слага веднага на закачалките, за да не се мачкат. За нея удоволствие беше дори да прокарва ръка отвътре на барабана на пералнята, за да проверява дали не е останало нещо.

Беше неделя следобед; неделя беше единственият ѝ почивен ден в седмицата и тя тъкмо сгъваше последните дрехи на купчината пред сушилнята в гаража на малката двуетажна къща, която тя и Роберто най-накрая бяха успели да си купят в Сънивейл.

Днес беше изчезнал един от виненочервените чорапи на мъжа ѝ. Глория коленичи пред сушилнята и бръкна в барабана с ръка. Беше дребна жена и главата ѝ почти влезе вътре. Обърна барабана, но от чорапа нямаше и следа.

„Дано не е между сгънатите дрехи“ — помисли си тя. Единствената друга възможност беше да е останал в пералнята, но тя обикновено гледаше да се увери, че не е оставила нищо вътре. Тя беше внимателна във всичко; понякога намираще монети и дори банкноти в джобовете на мъжа си, но ги използваше основно да купува подаръци за Роберто и децата.

През октомври беше купила на Рамон сглобяемо корабче от „Лего“, който малкият ѝ син беше разглобявал и сглобявал поне двайсет пъти. Оттогава беше намерила в прането малко над двайсет долара, включая днешния изключителен добив от двудоларови банкноти и една монета от петдесет цента.

Нито за миг не ѝ минаваше през ум, че краде от мъжа си. Парите винаги се връщаха по един или друг начин обратно в семейството. Банкнотите бяха по-скоро глоба, която Роберто плащаше за своята разсеяност.

Чорапът, обаче, продължаваше да липсва, а тя не искаше да разгъва дрехите и да проверява отново. Може би, развълнувана от двете банкноти, днес беше по-небрежна от обикновено. Тя отвори пералнята и провери барабана отново. Откри чорапа почти веднага — това беше, за нея, знак на добър късмет. Не искайки да пуска сушилнята отново, просто остави мокрия чорап и сухия му „брат“ вътре за следващия път. Глория се огледа за последно, след което вдигна купчината сгънати дрехи и отвори вътрешната врата на помещението, през която се влизаше в кухнята.

За неделната вечеря беше планирала енчиладас, които вече се печаха във фурната. Чудесната им миризма я посрещна в кухнята и тя се поддаде на един от редките си емоционални моменти, оставяйки дрехите на кухненския плот и придърпвайки, след един уморителен почивен ден, своя стол от масата. След минута тя стана и си наля от

чудесното си гватемалско кафе, след което се взря в облачното небе през прозореца на кухнята.

Цветът на небето нямаше значение. Да седиш в собствената си къща в неделя следобед, да пиеш превъзходно кафе, да вдъхваш аромата на чудесната храна, с която ще вечеряш със семейството си — това беше далеч по-важно. То беше като целувка от Господ Бог, миг на чисто удовлетворение.

И кой би могъл да си представи, че ще успее да стигне дотук? Особено след първите месеци от деня, в който беше дошла да работи за семейство Къртли? И след като ужасният им син си я беше набелязал още в първите дни и успя да я насили няколко пъти през месеците, в които беше работила при тях?

Какво можеше да направи тогава? Към кого можеше да се обърне за помощ? Семейство Къртли в най-добрия случай толерираха мълчаливо лудориите на сина си, а в най-лошия случай активно му помагаша да си намира свежа плът. Това, че беше успяла да си намери друго богато семейство, за което да работи, бе чудо номер едно. Чудо номер две беше, че някак си семейство Къртли я бяха пуснали да си тръгне от техния дом без да й анулират работната виза. Това със сигурност нямаше да се случи, ако Долорес, бедното момиче, не беше вече наета по техните канали в Гватемала. Горката Долорес!

Глория нямаше съмнение, че тя би могла да се окаже на нейното място, ако обстоятелствата се бяха стекли по различен начин.

В страшните месеци преди и след като беше дала показания в съда, Клиф и Тереза Къртли отначало се бяха опитали да купят мълчанието ѝ, а след това я бяха заплашили чрез адвокатите си с депортация. Ако не бяха неколцина далечни роднини, с които Глория бе успяла да се свърже и които я бяха укрили, може би щеше да стане и обект на физическо насилие. Отначало беше живяла у приятели на своите братовчеди в Гилрой, а после беше срещнала Роберто и се бе установила като домашна прислужница в Сънивейл.

Сега вече имаше собствен бизнес — чистеше двайсет и пет къщи в Пало Алто и Менло Парк всяка седмица — устойчива, законна работа. Беше наела и две жени да ѝ помагат. Имаше семейство, собствен дом, собствена детегледачка, и трудолюбив мъж, който безспорно я обичаше.

И тя благодареше на Бога всеки ден — в живота ѝ вече го нямаше нита Роу, нито който и да е от семейство Къртли.

Нямаше ги и нямаше да ги има — никога вече.

Семейство Новио имаха малка шестоъгълна беседка от кедрово дърво в задния си двор. Същата вечер Чък тъкмо вървеше към малката пристройка зад гаража, където складираше дървата за камината, когато забеляза Майкъл, който седеше на полукръглата пейка в беседката. Дърбин гледаше към улицата, сложил лакти на коленете си. Чък приближи и почука на един от стълбовете на беседката.

Майкъл се обърна към него, след което наведе глава.

— Здравсти — каза той.

— Какво има? Добре ли си? — попита Новио.

— Само си почивам малко — отвърна Майкъл.

Кейти бе настояла цялото семейство Дърбин да останат при тях поне до поклонението следващия четвъртък. Същинското погребение още не беше насрочено — чакаха тялото да бъде освободено от лапите на съдебните медици. Мъката и тъгата се бяха натрупали в къщата им като пресли сняг. Самата Кейти бе сломена от мъка; близначките на семейство Новио също скърбяха, да не говорим за Али — дъщерята на семейство Дърбин, Джон, който не можеше да си намери място от гняв, и малкият му брат Питър, който само плачеше. Всички се носеха в къщата като призраци; телевизорът беше включен през цялото време, най-често на спортни канали.

— Не съм толкова добре, да ти кажа — каза най-накрая Майкъл след кратко мълчание.

— Не, разбира се, че не — отвърна Чък. — И аз съм така — добави той, след което седна срещу Майкъл.

Дърбин вдигна глава.

— Чудя се какво да правя. Разбираш ли? Не знам как да продължа живота си.

— Мога да си представя... — отвърна Новио. — Ако беше Кейти... Всъщност не мога и да си помисля...

— Сигурно не — каза Дърбин сухо. — И няма причина да опитваш — добави той, след което замълча за миг. — И аз все още се опитвам да възприема случилото се и не мога да измисля никакъв

вероятен сценарий. Имам предвид, защо е била вкъщи тогава? Какво е правила толкова късно сутринта сама у нас? Трябваше да излезе малко след мен, и следващото нещо, което се случва — някой друг е в къщата и тя е мъртва горе в спалнята. Как стават такива неща, Чък?

— А полицията какво казва? Имат ли някаква теория?

Лицето на Дърбин потъмня.

— Шибаните полицаи! Да не започваме изобщо тая тема! Няма нищо. Даже резултати от съдебните медици — нищо! Дори още не са насрочили аутопсията. Още не могат да потвърдят, че е била убита, а не е станала жертва на инцидент, представяш ли си? Имат даже теория, че целта не е била убийство — просто Джанис е била у дома, някой е запалил къщата, тя се е опитала да изгаси пламъците и е припаднала от дима. Представяш ли си?

— Значи поне казват, че е било палеж, нали така? Не инцидент — поне потвърждават, че някой го е извършил...

— Точно така. Но това е другото — казах ти, че е по-добре изобщо да не засягаме темата...

— Твърде късно. Какво е другото — кажи?

— Този Глицки, главният инспектор. Когато говори с мен, се държеше сякаш и аз съм обект на разследване, част от групата на заподозрените, представяш ли си?

Чък кимна с разбиране.

— Да. Имаше някои въпроси и за мен, докато те чакахме да слезеш...

Дърбин внезапно вдигна глава.

— Говорил е с теб? Разпитвал те е? За какво?

— За телефона ми или по-точно за телефона на Джанис, който не е изгорял. Бил е оставен в кухнята и някак си се е измъкнал от пламъците. Глицки каза, че съм получил дванайсет обаждания от нея през последните две седмици. Казах му, че сигурно е така. Има ли значение? Планирахме изненада за четирийсетия юбилей на Кейти следващия месец. Какво лошо има в това?

— А той какво точно питаше?

Новио сви рамене.

— Нищо особено. Даже не си води бележки. Но, боже мой, има ли смисъл кучетата да душат под всяко дърво? Знам, че това му е работата, но не ти ли се вижда малко прекалено?

— Така си е. И знаеш ли кое е най-забавното? До снощи си мислех, че Глицки и аз се разбираме добре.

— Ти и Глицки ли? Да не би да го познаваш?

— Е, не сме били точно приятели, да ти кажа, но след делото на Роу се видяхме няколко пъти и обменихме мисли за опитите на семейство Къртли да се бъзикат с нас. И затова доскоро си мислех, че се разбираме добре. Снощи, обаче, останах с впечатлението, че той не изключва възможността аз да съм я убил.

— Ами. Просто гледа под всеки камък.

Дърбин поклати глава.

— Може би. Но това е глупаво и е загуба на време. Казах му, че аз и Джанис сме имали дребни проблеми, както, за бога, всяко семейство на планетата с деца тийнейджъри. Но не беше нищо специално, нищо, което да не можем да решим като нормални хора...

— Значи, вие имахте проблеми?

Майкъл направи неопределена физиономия.

— Нищо специално, Чък. Нищо, за което бих я убил, за бога...

— Нямах предвид това...

— Няма значение — каза Дърбин и махна с ръка. — Просто исках да ти кажа, че Глицки ме човърка. Веднага щом му казах за проблемите, наостри уши и започна: „От кога имате тези конфликти?“ и „Виждали ли сте се с някой по въпроса?“. Казах му, че може би не е наясно, но Джанис е психиатър. А и освен това изобщо не сме имали нещо, което да е толкова сериозно, че да се обърнем към чужда помощ. Както и да е, в крайна сметка може би не биваше да казвам нищо. Следващото, което изтърси, беше, че е говорил с някои от моите хора в офиса. Пита ме защо съм закъснял в петък сутрин. Казах му, че дори не съм забелязал, че съм закъснял. И тогава той започна: „да, наистина, с половин час...“. Замълча и зачака, все едно имам нещо да му кажа, след което започна да разпитва за Лиза.

— Коя е Лиза?

— Моята заместничка. Умна и хубавица. Когато Глицки е отишъл да си вре носа в офиса, тя се е застъпила за мен. Казала е, че няма нищо необичайно в това, че съм закъснял малко. Обяснила му е, че съм се държал съвсем нормално.

— А той лично ли е отишъл в офиса? — попита Новио недоверчиво.

— Да. И то веднага, след като си е тръгнал от това, което остана от дома ни. Казвам ти, Чък, в черния му списък съм.

— Доста нелепо — отвърна професорът по история, след което сбърчи леко нос.

— Даже е отвъд нелепо — отбеляза Майкъл. — Разпитваше за отношенията ми с Лиза. Направо все едно си мислеше, че аз и тя сме решили да се отървем от Джанис. Исках да го удуша! — избухна Майкъл. — Откъде му хрумва, че мога да си помисля подобно нещо?

Чък се наведе напред.

— Не може да го е мислил сериозно, Майк. Просто започва разследването си. Нали знаеш, те си съставят списъци, събират доказателства... Според мен просто си запълва времето, докато излязат резултатите от аутопсията. Спокойно, нещата ще си дойдат на мястото.

Дърбин се облегна назад в беседката.

— Прав си, Чък. Така е — отвърна той, след което вдигна ръка към челото си и погледна по-младия мъж със зачервени от безсъние очи. — Просто съм толкова уморен, толкова изнервен... — в този миг погледът му се оживи.

— Нещо ти хрумна ли? — попита Чък. — Рядко виждам този светнал поглед на лекциите ми.

Дърбин му хвърли кос поглед.

— Чък, май току-що разбрах нещо. Сецаш ли се за тези проблеми, за които ти споменах? Караниците с Джанис? Сега си ги обяснявам. Мисля, че е имала любовник.

Новио замръзна на място, след което поклати глава.

— Няма начин, Майк. Не и Джанис — каза той твърдо, след което сякаш се разколеба. — Какво те кара да мислиш така?

— Просто знам.

— Но с кого?

— С един от пациентите си, поне така си мисля. — Майкъл замълча за миг, след което продължи по-уверено: — Просто се чудех кой би имал причина да стори това с нея. Няма начин да е било случайно. Някой да е минавал по улицата и да е решил ей така да изгори жилището ни, и то втория етаж... На теб не ти ли изглежда невероятно? Но ако е имала връзка с някого и е искала да я прекъсне, и той е дошъл до прага ни бесен... Сецаш се... Емоциите са пламнали. Ето, мисля си, че разбирам как е станало. Това вече е нещо, което бих

могъл да кажа на Глицки, нещо, което реално може да му помогне в разследването.

Кимайки леко, Чък реши да не спори с Майкъл.

— Може би си прав — съгласи се той. — Поне е нещо, с което би могъл да започне — добави той, след което си прочисти гърлото. — Или би могъл да провери моята теория.

— Каква е тя?

Чък се поколеба за миг.

— Хм, не съм специалист по тези неща, Майк. Но си мисля нещо друго. Може би причината не е била у Джанис. Може би някой е искал да си го върне на теб.

— На мен ли? Че кой би имал такива желания? — след което, сякаш нещо му просветна. — Боже мой, Роу Къртли!

Новио се почеса по брадичката.

— Не се ли сецаш? Първата жена, която беше убита, когато го пуснаха на свобода, не беше ли изгорена по същия начин. А ти каза, че може би те е разпознал в съда миналата седмица.

— Мили боже! — каза Дърбин и вдигна ръка към устата си.

15.

— Наистина мисля, че трябва да се преместим в Ню Йорк. — Тереза Къртли хвърли поглед към мъжа си.

Беше понеделник сутрин и двамата закусваха сами в голямата трапезария. Тя посрбна малко кафе от изящната си чашка, част от оригинален Майсенски сервиз, след което посегна към висока винена чаша от планински кристал, пълна с вода „Пелегрино“ и гарнирана с резенче лимон. Ниската водна чаша със сок от грейпфрут обаче остана недокосната. В чинията ѝ самотно жълтееха две парченца пресен ананас. Дългата маса между нея и Клиф се огъваше от купищата храна, повечето от която щеше да свърши на боклука. Или, по-точно, масата би се огънала, ако не беше от вековен английски дъб. Имаше няколко големи чинии с крок-мосю^[1] и хавайски тостове, купа с бъркани яйца и друга с хемендегс, наденички, бекон, пушена съомга, франзели, английски кексчета, понички с парченца боровинка и една огромна кристална купа с плодова салата.

— Не ми харесва тук, с цялата тази завист и омраза към нас — добави тя. — Не виждам причина да не се насладим на някой истински град.

Клиф остави днешния брой на „Куриер“ настрана.

— Трудно ще управляваме бизнеса си от Ню Йорк — отвърна той. — А и не е хубаво да оставяме корените си на стари години; въпреки това, и мен честно казано Ню Йорк ме изкушава, особено след цялата тая дандания около Роу... Искрено се надявам, обаче, да го оставят на мира.

— Аз пък не мисля, че Глицки ще се откаже — отвърна Тереза сухо. — Понякога изпитвам чисто физически страх, че мога да се спъна в този човек в някой от храстите на двора ни, че ще го забележа да дебне сина ни ден и нощ...

— О, не мисля, че го прави лично, скъпа — отвърна Клиф. — Сигурен съм, че е натоварил с това подчинените си, обаче. Не бих се учудил, ако е поискал и някоя и друга услуга от районното, някое

допълнително ухо. Ако питаш мен, е достатъчно луд да наеме частен детектив. Но не толкова, че да дебне лично — усмихна се Клиф и бодна малко парченце бъркани яйца.

Тереза сложи чашката с кафе на масата.

— Това имам предвид, Клифърд — намръщи се тя. — Защо трябва да живеем в страх всеки ден? Не разбирам защо не можем някак си да отстраним този човек.

— Опитвали сме и преди — отвърна Клиф. — Ако не помниш... Но проклетникът е упорит. Бях сигурен, че изобщо ще напусне полицията по времето, когато го отстраниха от отдел „Убийства“. Но не стана. Ето го отново на същото място, и освен всичко друго, сякаш се ползва и с подкрепата на новата си шефка. Проклетите полицаи си пазят гърба... А нея още няма как да я отстраня. Поне засега съм с вързани ръце.

— И ето ни отново тук — каза Тереза, избърсвайки безцветните си устни с платнената салфетка. — Не разбирам какъв беше смисълът да натрупаме толкова влияние, ако не можем да се изолираме поне малко от целия боклук, от всички изтъркани помияри в този град. За това ли работихме цял живот? Вместо това, постоянно сме принудени да даваме пари на същите тези помияри и всичките ни опити да вършим добро завършват по един и същи начин. Просто не ми се струва честно, Клиф!

— Животът не е честен, мила. Такъв е и градът ни — една прашна лудница.

Тереза си отрязва ново парченце ананас и го предъвка надлежно.

— А и не мисля, че добрият господин Фаръл би ни позволил да вземем Роу с нас, ако си позволим кратка ваканция на източното крайбрежие, нали така? — попита тя, сбърчвайки леко нос.

— И аз не мисля така.

— И защо, пак да попитам, вложихме всичките тези пари в кампанията му за главен прокурор?

— Той е по-малкото зло, Тереза. И в негова защита трябва да кажа, че имаше реален риск той да заеме по-твърда позиция по въпроса с гаранцията на сина ни, а той не го направи. Фаръл всъщност пусна Роу, за което трябва да му благодарим. Мисля, че парите си струваха напълно, не си ли съгласна? Поне засега Фаръл ни е в услуга.

Надявам се да не почне да се прави на твърде праведен; тогава вече ще трябва да го отстраним.

Погледът на Тереза се стрелна към чинията с тънки ивици суров бекон. Тя посегна с ръка, но премисли и се отказа. Вместо това разклати леко чашата със сок от грейпфрут и каза:

— Боже, Клиф, защо толкова са се настроили срещу него?

— Роу ли имаш предвид? — попита Клиф, предъвквайки парче бекон.

— Него имам предвид — започна тя. — Какво толкова лошо е сторил? Спал е с няколко диви кози, свършил е някоя и друга лудория... Но кой млад мъж не го е правил? — попита Тереза. Очите ѝ блеснаха от влага, изглеждаше сякаш всеки миг ще заплаче. — И като си помисля за цялото време, което вече е изгубил, и ето, сега вече е при нас, но за колко дълго? Не знам дали ще го понеса, ако отново ни го отнемат... Просто не знам защо е този лов на вещици, Клифърд. Наистина не знам. Какво толкова е сторил? Просто не разбирам.

— Мила, това, което е направил, е, че не се извинява на сам и нагам за класата, от която произхожда. Не го е срам от факта, че е син на хора като нас. И в този град, както знаеш, няма по-голямо престъпление. Защото уж всички трябва да сме равни, не си ли забелязвала какви мисли им се въртят на хората?

— Но това е толкова абсурдно?

— Така е, но именно завистта на хората не взехме под внимание на предишното дело. Това е донякъде и моя грешка. Имам предвид, наистина може да е прекалил с някое от онези момичета и, разбира се, това не е правилно, но тогава беше млад, а и, като се замислиш, кои са те всъщност? Важни ли са били за някого? Каква е ролята им в обществото?

В този миг влезе Линда Салседо, една от младите им, привлекателни прислужници от Латинска Америка. Тя остави на масата сребърен поднос с горещо кафе.

— А! — каза Клиф. — Нашата спасителка! Точно навреме идваш, момичето ми! Още мъничко ми сипи, ако обичаш! Достатъчно. Ти си ангел, Линда. Какво бихме правили без теб?

Младата жена се усмихна любезно и направи лек поклон.

— Gracias — каза тя, след което се обърна към Тереза. — Senora?

— Не, благодаря, миличка, няма нужда!

Последва нов поклон и Линда изчезна обратно в кухнята.

— Толкова мило момиче! — възкликна Тереза.

— Чудесна — съгласи се Клиф, след което се върна към предишната тема на разговора. — Не казвам, че ако Роу беше навредил на някое от тези момичета, не заслужава наказание, но и на мен, и на теб е ясно, че тази умопомрачителна присъда беше без всякаква мярка. И моята грешка, както и тази на нашите адвокати, беше, че не разбрахме колко предубедено е всъщност журито и колко много значи за тях класовата бариера. Съдебните заседатели просто не искаха да му простят. Искаха да го разпънат за пример на околните. Гледайки назад, толкова пъти съм се удрял по челото... Просто трябваше да го изкараме жертва, както направихме миналата седмица. Това свърши доста добра работа, както забеляза. Съдийката просто нямаше как да реагира, виждайки, че той просто е момче с малко повече пари и може би донякъде ум на лидер, но все пак жертва на несправедливостта, която ни обкръжава.

— Едва понесох да го гледам така. Такъв маскарад, Клифърд! Това изобщо не беше той...

— Не. Но това е, може би, човекът, който трябва да се появи в съдебната зала следващия път, ако иска да бъдат благосклонни към него.

— Най-добре би било да няма следващ път.

Клиф кимна.

— Разбира се. Съгласен съм. Знам много добре, че Тристан се опитва да постигне точно това, а и Роу прави всичко необходимо... — Клиф замълча за миг. — Просто ще изчакаме и ще видим как се нареждат нещата. И може би все пак ще успеем да се наложим и да убедим Фаръл да насрочи делото след година, или да го отмени изцяло, особено ако никоя от предишните свидетелки не бъде открита, а, както виждам, точно така може да стане.

— Да се надяваме. Но ако все пак се наложи да се ходи пак в съда... — започна Тереза и сниши леко гласа си. — Все пак може би е най-добре да изпратим Роу на някое безопасно място. Някоя държава, от която не екстрадират...

Клиф въздъхна.

— Е — каза той. — Това винаги е възможност. Но, скъпа, това е решение, което ще ни струва десет милиона и половина. Пак ще се

оправим, но нека първо да изчерпаме всички останали възможности.

Изпълнен с неясна носталгия по миналото, Уес Фаръл спря колата си пред своята предишна крепост — частната си кантора на Сътър стрийт. Името му все още беше част от надписа на вратата — Фриймън, Фаръл, Харди и Роук, въпреки че вече нямаше клиенти за частната му практика; хората приемаха, и не без основание, че окръжният прокурор не би искал да се заема с нечия защита, особено имайки предвид, че неговите подчинени предявяваха обвиненията в съда. Все пак Уес знаеше, че името му прави доста добра реклама на кантората. От останалите съдружници трима вече не бяха практикуващи адвокати; Дейвид Фриймън беше починал наскоро, Фаръл беше окръжен прокурор, а Джина Роук прекарваше повечето си свободно време в писане на втория си роман след относителния успех на първия.

От големите имена оставаше единствено Дизмъс Харди.

Фаръл се качи по ниското стълбище, влезе във фойето и спря пред полукръглото бюро на рецепционистката. Щом го забеляза, тя прекъсна работата, която вършеше и погледна часовника си. Младата жена първо се нацупи леко, след което с усилие нагласи една студена усмивка.

— Господин Фаръл — каза тя с фалшива бодрост. — Добре дошли отново при нас!

— Благодаря, Филис — отвърна окръжният прокурор. — Диз на работа ли е днес?

Това беше въпросът, който младата жена се бе надявала да не чуе. Лицето ѝ възвърна болезненото си изражение и тя отново погледна часовника си.

— По разписание има среща след двацет и пет минути — каза тя кисело, подчертавайки разликата във времето между неочакваната поява на Фаръл и времето на първата за деня среща на Дизмъс. — Той очаква ли ви?

— Не. Просто реших да се отбия за минутка. Може ли да му звъннеш? Кажу ми, че е Уес. Или може би най-добре да... — Той се обърна и тъкмо се канеше да тръгне директно към кабинета на своя съдружник.

— Не! Не! — спря го Филис и направи жест с ръка. — Трябва първо да му кажа, че си дошъл. — Тя вдигна телефона и набра един от вътрешните номера.

Една минута по-късно Дизмъс Харди се появи от първата врата вляво и я затвори след себе си.

— Внимавай, Уес, въоръжена е — каза весело той.

— Шегуваш ли се?

Харди поклати глава.

— Съвсем не, Уес! Носи пистолет от няколко месеца насам. Тогава ми каза, и аз се съгласих, че ако някой човек с лоши намерения се опита да влезе в офиса ми, тя няма начин да го спре физически. Просто няма начин. Затова слязохме с нея в центъра и купихме голямо старомодно парче — 357 Магнум. Патрони с куха главичка.

— О, боже — намръщи се Уес. — Чак толкова ли е необходимо да попречиш на хората да се срещат с теб?

— Да, ако нямат уговорен час — каза Харди. — Това е ключовият критерий.

Двамата влязоха в кабинета на Харди и Уес се настани в един от големите, тапицирани с кожа викториански столове.

— Че то и аз нямах среща — поусмихна се той. — И само като си помисля, че тръгнах към вратата ти без позволение...

— Добре че някак си те е разпознала, преди да открие огън — захили се Харди.

— Не мислиш ли, че тази работа прехвърля някои граници? — попита Фаръл.

— Принципно би прехвърляла — отвърна Дизмъс и се облегна назад, — ако беше истина.

Фаръл се отпусна в стола си.

— Май си губя тренинга — оправда се той. — За миг ти повярвах. Но самото обсъждане на нещо му придава истинност; имам тениска с подобен надпис...

— Ти имаш тениски с цялата световна класика — отбеляза Харди. — Искаш ли кафе?

— Разбира се. Две захарчета, както обикновено.

Харди влезе в малка странична стаичка и се върна с две чаши еспресо.

— Още ли те бъркат в прокуратурата? — попита той.

— Не толкова, колкото си мислиш — отвърна Уес.

— Чувал ли си вица за двамата канадци, които играят на въпроси и отговори?

— Не, но...

Краткото съгласие беше достатъчно за Харди и той не остави време на Уес да възрази.

— Значи единият от двамата си е намислил думата „пенис“. Въпросите са с „да“ и „не“. „Може ли да го ядеш?“ — пита го другият още с първия въпрос. „Не, но ти можеш“ — отвърща първият. „Член“ — познал веднага питащият.

Фаръл едва не се заля с кафето си. Реакцията му беше моментална, и въпреки че не изплю нито капчица, на Дизмъс за миг му се стори, че съдружникът му ще се задуши. Фаръл обаче изгуби битката за самоконтрол и избухна в смях, пръскайки малки капчици кафе из цялата стая.

— Боже, Диз, съжалявам — извини се той. — Килимът ти... — Фаръл извади носната си кърпичка и избърса уста, след което отново избухна в кикот. Тънка струйка кафе потече от носа му.

Харди стана, завъртя се на пета, и подаде пакет с „Клинекс“, след което отиде до минибара и се върна с руло кухненска попивателна хартия и започна да бърше паркета. Фаръл се присъедини към него, вадейки салфетките от кутията една след друга. Забавната атмосфера, обаче, още не беше напуснала стаята. Килимът, за щастие, беше засегнат само от няколко капки. Не след дълго двамата бяха седнали отново.

— Трябваше да те изчакам да преглътнеш — извини се Харди. — Не се притеснявай за килима.

Фаръл се облегна назад със сълзи в очите.

— Уау — каза, поемайки дълбоко въздух. Когато възвърна приличния си вид, той скръсти ръце и започна по същество: — Диз, дошъл съм да искам външно мнение за тази работа с Роу Къртли. Вестниците хвърлят боклук по мен. Саманта почти не ми говори. Аманда Дженкинс е в доста напечено положение и няма да се учудя, ако напусне заради цялата каша. За Глицки от „Убийства“ даже да не споменавам...

— Ейб ли? Какво за него?

— Мисли, че Роу е убил отново. Става дума за жена на име Джанис Дърбин.

— И тя е?

— Тя е жената на председателя на журито по предишното му дело. Но Ейб не може да арестува Роу отново, не и след фиаското миналата седмица. Кроуфърд направо иска да го разкара, твърди, че бил пример за полицейски тормоз. А Вай Лапиър в момента го защитава, което прави нейното собствено положение меко казано рисковано. Цялата работа е ужасна, и, да ти кажа, Сам може би е права, че всичко е моя грешка. Но не знам какво друго можех да направя тогава и, честно казано, не знам как да постъпя сега.

Харди се замисли за миг и отпи от кафето си.

— Какво искаш да постигнеш?

— Искам да върна времето назад. Искам да бъда в съдебната зала, искам да попреча на Барето да пусне Роу под гаранция.

— Ех, ако можехме да правим така — отвърна Харди. — Какво би променил, ако имаше начин да се върнеш?

— Бих намекнал по най-ясния възможен начин, че за пускане под гаранция не може и дума да става. Бих излязъл там лично и бих настоял, че Роу Къртли е звяр и заплаха за обществото.

— Прости ми за невежеството, но какво каза тогава.

— Нищо, Диз. Нищичко. Изпратих Аманда сама в залата. Разчитах, че ще е достатъчно.

Харди му хвърли многозначителен поглед.

— Знам какво си мислиш — продължи Уес. — Според теб съм клекнал под натиска на Клиф Къртли.

— Нямам никаква представа за отношенията ти с него и жена му, Уес. Изобщо не си мислех това. Иначе каква е работата — доколкото си спомням, те лобираха за теб на изборите за главен прокурор, нали така?

— Донякъде. Не беше особено очевидно, но във вестниците пишеха доста добри неща за мен...

— И какво стана — искали ли са от теб нещо?

— Дойдоха да говорят с мен. Намекът беше ясен.

— И ти не говори с Барето преди делото, така ли?

Уес поклати глава.

— И да не бяха идвали, пак нямаше да говоря с него.

— Защо не?

— Хммм — като изключим факта, че би било съвършено неетично... Нямам право да влияя на съда задкулисно, нали знаеш. Всъщност разчитах на Барето да вземе правилното решение. Може би той все пак го направи — десет милиона долара не са точно джобни пари, нали така?

Харди отново само отпи от кафето си.

Фаръл се почеса.

— Може би съм сгафил. Ти как мислиш?

По-възрастният адвокат сви рамене.

— Все пак, когато Роу го пуснаха, беше в офиса само от три дена, нали?

— Толкова. Но миналата седмица имах нов шанс при делото с Ерин Донахоу и пропилях и него. И ето ни днес — имаме още една мъртва жена. Може би не и последната.

Харди замълча за миг.

— А не може ли просто да го дадете под съд за убийство? Няма ли начин там нещо...

— Нямам доказателства, Диз. И нямам предвид, че са малко — просто няма нищо.

— А откъде знаеш изобщо, че тези нови убийства са работа на Роу?

— Оставя обувките на краката на жертвите си. И двете жени имат връзка с предишното му дело. Той просто е откачалка, Диз, и това му доставя удоволствие.

— Това са си доказателства, Уес, макар и косвени. Може и да е достатъчно за пред някое жури. Поне ще му наложат временна мярка за неотклонение и няма да е по улиците.

— Имаш предвид да го арестуват втори път тази седмица ли? Как мислиш, че ще изглежда това?

— Че на кого му пука? Случвало се е и преди. Ако задвижиш отсега делото за убийствата, съдът ще насрочи дело след десетина дена. Тогава вече можеш да арестуваш Роу. Тъй като е особено опасен, може дори да го направиш със спецчасти. Ако имаме късмет, отново ще окаже съпротива при арест и ще го гръмнат.

— От твоите уста в божиите уши! — зарадва се Фаръл.

Харди отново сви рамене.

— Виж, Уес, вече си окръжен прокурор, а не цивилно лице и със сигурност вече не си адвокат. Свикни с тази мисъл. Каквото и да правиш, ще си създаваш врагове. Имайки предвид това, единственото, което можеш да направиш, е да действаш по начина, който мислиш за правилен. Ако мислиш, че мястото на Роу е в затвора, намери начин да го вкараш там.

Фаръл прие съвета мълчаливо. След няколко секунди посегна и отпи от кафето си. След като преглътна, той погледна Харди в очите.

— Доста неприятно положение.

— Знам.

— Сам си го изпросих, нали?

— Така говорят злите езици.

Фаръл се изправи на крака.

— Е, Диз, благодаря за съветите. Още веднъж, съжалявам за килима.

— Изобщо не го споменавай! Ще кажа на Филис, че машината се е повредила и отново е протекла. Тя ще поиска да купим нова и тогава аз ще кажа, че наистина ми харесва старата, въпреки честите повреди. Това ще доведе до двуседмични спорове дали да купим нова, или не. Със сигурност ще е забавно.

Фаръл се усмихна, въпреки че никак не му беше до шеги.

— Диз, напомни ми пак, защо реших да напусна това място?

— Съдбата те повика за по-големи дела, миличък! Винаги си добре дошъл тук и го знаеш! Но, Уес...

— Да?

— Моля те, докато още си окръжен прокурор, направи услуга на целия свят и вкарай това копеле зад решетките.

[1] Френски запечен сандвич с шунка и сирене „Грюйер“ или „Ементал“. — Б.пр. ↑

16.

Началникът на отдел „Убийства“, както беше негов стар обичай, вдигна слушалката на телефона си още след първото позвъняване.

— Глицки. Слушам!

— Лейтенант, Майкъл Дърбин е на телефона.

Глицки не отговори веднага.

— Как сте, как се оправяте? — попита той.

— За да сме честни, последните дни никак не ни е лесно.

— Сигурен съм, че не е — отговори Глицки. Позвъняването на Дърбин му дойде изненадващо и той побутна с нокът една бабунка на бюрото си.

— Лейтенант?

— Тук съм. Слушам ви.

— Не сме говорили много, когато дойдохте у нас в събота, но през уикенда се досетих, че има нещо, което може би трябва да знаете. Това, което се опитвам да ви кажа, е, че ви чувствам като човек, на когото бих могъл да имам доверие. След делото на Роу ми се стори, че сме някак си близки и се разбираме...

Глицки обмисли добре отговора си.

— Пихме кафе два-три пъти след това, да, спомням си.

— И аз, лейтенант. Даже, доколкото си спомням, тогава предпочитахте чая.

— Точно така. Все още пия чай.

— Е, реших, че тогава между нас се изгради известна близост, а и двамата бяхме на барикадите под огъня на семейство Къртли. Мислех си, защо да не се видим тези дни за неформален разговор, както направихме тогава.

— По повод случая с жена ви ли? — попита Глицки, придърпвайки жълтия си детективски бележник.

— В известен смисъл да. Тогава добих впечатлението... Може би трябваше да го спомена още тогава, но ми се стори, че ме възприемате като заподозрян.

Мисълта, че Майкъл Дърбин може да бъде сериозен заподозрян изобщо не беше минавала през ума на Глицки. За миг той се почувства удовлетворен, че другите също възприемат тази мнима безпристрастност, която се беше опитал да внуши на околните при разследването. Но той не искаше да довери нито това, нито каквото и да било друго на мъжа, с когото говореше.

— Господин Дърбин — каза той. — Току-що започнах разследването по случая. Имам неограничен брой възможни заподозрени по случая.

— Чакайте... Не може да причислявате и мен към тази група, защото не съм в нея. Че как бих могъл да бъда заподозрян, лейтенант? Знаете, че нямам нищо общо...

— Откъде да знам това?

— Защото знаете какъв човек съм още след делото преди десет години и оттогава не съм се променил. Знаете, че не съм убиец. Не мога да убия и муха. Не съм убивал жена си и не съм палил никакви пожари.

— Дори не знаем дали жена ви е загинала преди или след пожара, господин Дърбин. Надяваме се скоро да имаме резултати от аутопсията и лабораторния анализ и тогава ще имаме по-добра представа с какво си имаме работа.

— Окей. Разбирам. Но каквото и да се случи по-нататък, жена ми е мъртва и няма смисъл да си губите времето да разследвате и мен. Особено като имам предвид това, за което се досетих този уикенд. Вие и аз, лейтенант, вече се досещаме кой го е извършил.

— Така ли?

— Стига, лейтенант. Помислете.

— Това и правя от два дена насам.

— И Роу Къртли не ви е минал през ума?

Глицки не отговори.

Дърбин помълча известно време, след което продължи:

— Разбирам. Може би не е най-очевидното нещо на света. Признавам, че не ми мина през ума до вчера. Може би бях объркан, защото ме притеснихте с въпросите си...

— Каква причина би имал Роу да убива жена ви?

— Искал е да ми го върне. Също както и с онази жена, свидетелката по предишното дело...

— Така е. Но тя е щяла да даде показания съвсем скоро. Била е съвсем реална заплахата за него. Жена ви не е имала връзка с делото и не би повлияла на изхода му. Съвсем не е същото...

— Той е бил. Просто знам, че е бил той — повтори Дърбин. — Слушайте, бях на делото за ареста му миналата седмица. Сега разбирам, че вероятно съм постъпил грешно... Тогава той се обърна и погледна право в мен. Сигурен съм, че ме разпозна. Вероятно това му е дало идеята... Тръгнал е да си разчиства сметките отпреди десет години...

Глицки се усмихна. Току-що беше получил точно такъв тип улика, на какъвто се беше надявал. Думите на Дърбин за делото идваха от независим източник и водеха направо към Роу, без каквато и да било връзка с разследването на лейтенанта — това си беше важна следа, такава, която би трябвало да провери, дори и да нямаше предубеждения към Роу Къртли. Лейтенантът вече имаше начин да се заеме с Роу, без да го обвинят в полицейски тормоз.

— Доста смела теория — каза Глицки в слушалката.

— Не особено — отвърна Дърбин. — Бас хващам, че точно това е, което се е случило онази сутрин.

— Е, надявам се, че ще можем да докажем това.

— Не и ако имате най-малки съмнения в мен, лейтенант. За бога, очевидно е, че трябва да се концентрирате върху Роу. Трябва да го хванете, преди дирята да е изстинала.

Глицки беше малко изненадан от безкомпромисната убеденост в гласа на Дърбин. Някаква дълбока, интуитивна част на съзнанието му отбеляза, че мъжът на Джанис е твърде настоятелен. Все пак лейтенантът отхвърли тези съмнения — Роу със сигурност беше убил Джанис и Глицки разбираше желанието на Дърбин да го види арестуван и осъден. Беше изгубил жена си, за бога! Роу беше не само най-вероятният заподозрян. Той бе и голяма потенциална заплахата. Дърбин едва ли щеше да се чувства в безопасност с него на свобода.

— Сър, ще отида там, накъдето ме отведе следата — каза той сухо в слушалката. — Имайки предвид това, което ми казахте днес, може би ще ме отведе и към Роу Къртли.

— Според мен няма място за съмнение... — прекъсна го Дърбин.

— Може би не — отговори Глицки. — Но моята работа е да проверя това.

В понеделник сутрин инспекторът по палежите Арни Бекър се появи ненадейно в офиса на Глицки. Началникът на „Убийства“ тъкмо обобщаваше резултатите от разпитите на съседите. Накратко, никой не бе видял нищо подозрително около дома на Дърбин във фаталния петъчен предобед.

— Късметът на този негодник е направо феноменален — обясняваше Глицки. — Винаги, във всеки случай, с който съм се занимавал някога, все някой нещо е видял. И особено като се има предвид, че по времето, когато е започнал пожарът, децата тъкмо са излизали за училище... Естествено, никой не е забелязал лилаво спортно БМВ, но, разбира се, това не бива да ни изненадва ни най-малко.

Бекър се прокашля.

— Колко коли мислиш, че имат семейство Къртли, Ейб? Шест? Осем? Сигурен съм, че имат цял малък автопарк на свое разположение.

— Естествено — каза Глицки и почеса темето си. — Просто искам да изскочи нещо, каквото и да е... Толкова искам да излезе нещо, че чак физически го усещам.

— Е, може би ще мога да ти помогна. Имам новини.

— Думай.

— Току-що дойдох от зимника на Страут — каза Бекър. „Зимникът“ беше работното място на съдебните медици — малка пристройка зад централната сграда на полицията в Сан Франциско. Страут беше главният съдебен лекар — над осемдесетгодишен ветеран, който сякаш оставаше недосегаем от нормалните правила за пенсиониране, може би защото беше все още толкова точен и толкова обективен, че никой не искаше да рискува да го замени. — Започвам с основните неща — продължи Бекър. — Дори без резултатите от токсикологията, без съмнение става въпрос за убийство. Подезичната кост е счупена, както е, между другото, и при Нунйес. Няма съмнение, че Джанис е била удушена. Пожарът е подпален след като е била убита.

— Дотук ясно — каза Глицки.

— Определено е било палеж — обясни Арни. — Но тук имаме малка изненада. Този път огънят е започнал от кухнята и трапезарията

и се е разпространил оттам. Извършителят е използвал вестници и бензин. Донесъл е бензина в двулитрова пластмасова бутилка от кока-кола, която е почти изцяло разтопена, но може да се идентифицира и още носи следи от горивото вътре.

Глицки кимна мълчаливо.

— Как е започнал пожарът при Нунйес?

— Пак с бензин, но са били посипани дрехите на жертвата.

— Там открита ли е бутилка?

— Не, но при щетите в нейния апартамент наистина би било трудно да потвърдим. Все пак не намерих нищо, а, както си спомняш, претърсих мястото изцяло.

— Точно така — каза Глицки. — Значи тази нова жертва не е била подпалена.

— Е... Била е в спалнята, която е в съседство. А апартаментът на Нунйес имаше само една стая и кухненски бокс. Там не намерихме парченца вестник. Не знам дали знаеш, но хартията е на практика най-добрия начин да се започне пожар. Може би усъвършенства техниката си... — добави колебливо Бекър.

— Арни, Джанис не е обгоряла толкова, колкото Нунйес, нали? — попита Глицки със съмнение в гласа.

— Не. Поне не толкова... Ейб, това води до другото, което открихме в дома на Дърбин.

Глицки едва не подскочи.

— Каж ми, че си открил ДНК!

— Не, но открихме нещо друго, с което ще можем да работим — хламидия^[1].

— Казваш, че Джанис е имала хламидия, така ли?

Бекър кимна.

— Страут дори не е търсил подобно нещо, когато един от асистентите му е забелязал бактериите през микроскопа. Проверявали са няколко пъти — няма съмнение, че е имала.

Глицки се облегна назад и кръстоса крака.

— Когато говорих със съпруга, Майкъл, той спомена, че са имали семейни проблеми... по думите му, „сериозни, но нищо, което да бъде причина за убийство“. Сега знам какъв е бил проблемът, и може би караниците са били доста по-сериозни, отколкото той ги изкарва.

— Значи знаем, че е имала странична връзка — каза Бекър.

— Или той е имал — отбеляза Глицки. — Може би тя е установила, че я е заразил с хламидия, скарали са се и той я е убил. Или може би тя го е заразила. Резултатът би бил същият.

— Да — каза Бекър. — Все пак хората имат подобни проблеми през цялото време, но най-често съпрузите не се убиват един друг, нали?

Глицки изгледа Арни с весели пламъчета в очите.

— Какво разправяш? Не се убиват ли? Ами че ако не се убиваха, Арни, половината работа на отдела щеше да изчезне и може би тогава вече щях да имам достатъчно инспектори.

— Да не би да се колебаеш за Роу?

— Не — отвърна лейтенантът. — Просто се чудя как да наместя тази нова подробност в картинката.

— Има и добри новини — каза Бекър. — Ако Роу я е изнасилил и го закопчаем в близко време, ще даде положителен резултат за хламидия.

— Не е сигурно — отвърна Глицки. — Не и ако е използвал презерватив. А може и да не я е изнасилил. Доколкото си спомням, няма доказателства, че го е направил, нали така?

— Още няма — потвърди Бекър. — Но, кажи ми, откога изнасилвачите са започнали да използват кондоми?

— Някои го правят — отвърна Глицки, облягайки се назад. — По-умните. Доста често се случва — добави той, след което замълча и забарабани с пръсти по масата. Когато проговори отново, прозвуча някак си вгълбен в себе си. — Знаеш ли, може би Роу не е изнасилил Джанис. Тя изобщо не прилича на типа, по който си пада. Не е имал нищо лично против нея. Просто е била начин да си го върне на Дърбин. Как ти звучи това?

— Ейб, всичко, което включва Роу, ми звучи добре като версия. Бях и на двете местопрестъпления, така че говориш с човек, който вярва, че Роу е зад всичко.

— Това ни прави двама — каза Глицки.

Майкъл Дърбин седеше в колата си, паркирана на запазеното му място зад офиса. Чакаше някакъв вътрешен глас, който да му даде

тайната ключова дума, която да го пришпори към действие. Плътните облаци най-накрая се бяха разпръснали и слънчевите лъчи огряваха паркинга, осеян тук-таме от сенките на посадените наоколо дръвчета.

Дърбин не знаеше какво точно прави тук. Цялата сутрин в дома на Кейти и Новио бе преминала като в мъгла; беше останал сам в къщата, след като децата бяха тръгнали на училище. Малко преди пладне Кейти се върна, натоварена с покупки. Майкъл каза, че отива в офиса и се качи в колата си.

Накрая се реши, излезе от колата и влезе в офиса през задния вход. Малкото звънче над вратата звънна. Двама-трима от хората, които работеха на гишетата, се обърнаха с изненада и леко безпокойство, ала той само помахаша с ръка, влезе в кабинета си и седна зад бюрото.

Лиза Сатоу се появи след по-малко от десет секунди. Облечена беше в плътно прилепнали дънки и небрежен суитчър. С ръце на кръста и изражение колкото изненадано, толкова и притеснено, тя попита:

— Какво, за бога, правиш тук, Майкъл?

Дърбин опита да се усмихне, ала усмивката му замръзна на половината път.

— Не съм сигурен, честно да ти кажа. Стори ми се добра идея.
— Той махна с ръка. — Как вървят нещата?

— Всичко е наред, с изключение на факта, че не бива да идваш.

— Че къде да бъда иначе?

— Вкъщи, не мислиш ли?

— Това е донякъде проблемно, Лиз. Няма вече „вкъщи“.

Очите на младата жена се разшириха и тя посегна с ръка към устата си.

— О, за бога! Нямах предвид...

— Няма нищо. Зная какво имаше предвид. Искаш ли да влезеш?
Не ми е удобно да си говорим през вратата.

— Разбира се — отвърна тя и затвори вратата зад себе си, след което се облегна на стената със скръстени ръце. — Майкъл, просто не знам какво да кажа. Толкова съжалявам!

Майкъл вдигна рамене, след което постави длани на плота на бюрото и просто поклати глава. Лиза се отдръпна от стената, дойде при него и обви ръка около раменете му, след което го целуна по

темето. Той въздъхна леко в ръцете ѝ, което тя възприе като някакъв вид знак и се отдръпна, след което седна на бюрото.

— Наистина, Майк — каза тя. — Няма нужда да идваш в близко бъдеще.

— Знам. Но нямам представа къде другаде бих могъл да отида — въздъхна той. — Тази сутрин спрях пред дома си, или по-точно пред останките от него. Знаеш ли колко беше особено? Имам предвид, миналия петък тръгнах за работа и там беше домът ми, мястото, където живееха децата ми, където бяха всичките ни мебели и спомени, където беше преминал животът ни заедно. Тази сутрин спрях там и всичко това вече го нямаше. Нямаше я и Джанис — добави той и погледна асистентката си със зачервени очи. — Какво да правя сега?

— Никой не те задължава да правиш нещо все още, Майк.

— Така е. Но поне трябва да бъда вкъщи при децата си. Поне добре, че са на училище, защото иначе щяха да ме подлудят. Не знам как понасят всичко... За бога, вече нищо на този свят не ми е ясно! Но да знаеш, не съм дошъл, за да плача на нечие рамо...

— Няма проблем, Майк — успокои го тя. — Винаги може да си поплачеш на моето. Няма нищо погрешно в това!

— Не, не е редно — отвърна той и я погали леко по коляното. — Но благодаря за предложението. — Той избута стола си на колелца малко по-назад от бюрото, след което смени темата: — Чух, че си говорила с инспектор Глицки в събота сутринта.

Тя кимна.

— Така е. Тогава дойде.

— А според него съм бил закъснял за работа в петък сутринта...

— Така ли? — учуди се Лиза.

— Той така твърди. Някой от хората, които работят тук, му го бил казал. От въпросите му личеше, че го смята за важно.

— Така ли? Че защо?

— Намекваше, че може би съм останал у дома по-дълго, за да се уверя, че огънят се е подпалил достатъчно добре.

Погледът на Лиза потъмня.

— Това е напълно откачено! Не може да си го мисли наистина?

— Все пак тогава закъснях, това не е ли вярно?

Тя се замисли за миг.

— Е, спомням си... В петък аз отворих офиса, но с изключение на това... — Тя сви рамене. — Наистина, какво от това?

— Не би трябвало нищо да последва — съгласи се Майкъл. — Все пак си спомних защо закъснях малко онази сутрин. В бензиностанцията се бях престоил зад един миниван, на който му трябваша поне сто литра бензин, след което трябваше да чакам на опашка, за да си взема касовата бележка. Хората пред мен се скараха с жената на гишето, защото била пропуснала да им даде бонус лотариен билет. Както и да е, това е ако решат да питат пак от полицията, иначе няма значение.

— Според мен не е чак толкова важно, Майкъл.

— Е, според мен за Глицки си беше важно... И, като си помисля, бих си спомнил онази глупост в бензиностанцията, но, за бога, след пожара всичко ми беше толкова мъгляво...

— Е, да — отвърна Лиза. — И на мен да ми се беше случило, да не дава господ...

— Така е. Разбираш защо съм забравил, нали? Просто исках да ти кажа.

— Не ми е направило впечатление закъснението ти, Майкъл. Наистина.

— Е, добре тогава. При всички случаи сигурно няма да се стигне до повторни потвърждения.

— Защо мислиш така?

— Защото вече съм почти сигурен кой го е направил.

[1] Една от най-честите болести, предавани по полов път. — Б.пр. ↑

17.

Роу Къртли и неговият адвокат Тристан Денарди седяха на бара в Тадич Грил. И двамата ядяха чопино^[1].

— Знам, че сигурно не трябва да ме питаш, и че може би е по-добре да не знаеш — започна Роу. — Сигурно и не искаш да знаеш. Но все пак държа да ти кажа — в онази сутрин не съм стъпвал където и да е в близост до дома на онази жена Нунйес. Не съм я убивал, въпреки че никак не се натъзвавам от това, че е въвн от картинката.

— Не е изцяло въвн от картинката, Роу — възрази Денарди и потупа по-младия мъж по ръката дружески. Въпреки спектаклите, на които беше способен в съдебната зала, Денарди се държеше с клиентите си бащински и кротко, със съвсем малка нотка патрицианска резервираност. Гъстата му сребриста коса, гладкото лице с тен, който свидетелстваше за времето, прекарано в на леглата за изкуствен тен в някой скъп козметичен салон, красивият италиански костюм и копринената вратовръзка — всичко това допринасяше към външния вид, който можеше да излъчва както комфорт, така и властна безкомпромисност. — Не си мисли, че е отстранена, Роу — обясни Денарди, — винаги могат да прочетат стенограмите от показанията по миналото дело.

— Със сигурност. Но няма да бъде там, на място. Казваш, че ще четат показанията ѝ от миналия път, нали така.

— Точно така. Няма как да се избегне.

— Колко убедително ще бъде това?

— Не особено. Това определено е плюс за нас. Въпреки това, признавам, че би ми допаднало повече, ако беше още жива и можехме да я убедим да не дава показания или дори да си промени показанията. Между другото, ако беше жива, нямаше да се съмняват, че си я убил.

Роу забарабани нетърпеливо по масата.

— Тристан, колко пъти трябва да ти казвам.

Денарди вдигна ръка във властен жест.

— Разбирам. Не те обвинявам в нищо, Роу. Просто това съвпадение никак не говори в наша полза, нали се сещаш. Била е убита няколко дена, след като са те пуснали от затвора. Трябва да признаеш, че цялата работа никак не е безобидна.

— Не е мой проблем, Тристан, нито твой — отбеляза Роу и набоде една обелена мида с вилицата си. — Изглежда ни остава само още един проблем. Говоря ти за втората свидетелка, Глория Гонсалвес. Трябва да я открием и да я убедим да си промени мнението за това, което възнамерява да каже на делото, или в краен случай да я убедим да не се появява отново в съда. Най-малко бихме искали да се появи изненадващо, преди да сме говорили с нея...

— Това ми е ясно. Но, както вече ти обясних, тя изчезна вдън земя веднага след предишното дело. Ако питаш мен, няма голям риск да се появи отново. Щом и родителите ти не са успели да я открият, вероятно ще бъде изключително трудно и за властите...

Роу поклати глава.

— Не ми се вярва — смъмри той и разбърка супата.

— Така ли? Защо?

— Защото просто не са я търсили като хората. Ако не беше изчезнала тогава, щяха да я торМОЗЯТ, да ѝ вземат работата може би, но тъй като я нямаше в картинката, решиха да я оставят. И тогава наистина нямаше смисъл. Но сега вече за нас нещата стоят съвсем различно. Сега тя сам-самичка би могла да убеди цялото жури, че съм виновен. Разбираш го, нали?

— Доста е възможно, да — съгласи се Денарди.

— Казвам ти, трябва да я открием първи.

— И как предлагаш да го направим?

— Имаш частни детективи, които работят за теб, нали така?

— Точно така. Няколко даже.

— Тогава пусни най-добрия си човек по дирите ѝ.

— Знаеш ли, Роу, според слуховете тя си е на спокойно в Гватемала. Наистина не вярвам да се появи отново.

— Просто ти казвам — защо да не се подсигурирам?

След като се раздели с Арни Бекър, Глицки отиде направо в офиса на Дърбин. Двамата седнаха един срещу друг на бюрото в

кабинета на Майкъл. На празната повърхност между тях бе поставен служебният диктофон на лейтенанта. Вратата беше плътно затворена, но въпреки това през нея се долавяше шумотевицата от опашката на гишетата; разговорите не можеха да бъдат различени ясно и се смесваха в постоянен страничен шум.

Когато влизаше в офиса, Глицки веднага разпозна Лиза Сатоу; спомни си и отговорите, които тя даде в събота сутринта. С периферното си зрение я видя няколко пъти да застава на вътрешния прозорец на офиса, който гледаше към гишетата; може би беше любопитна да разбере как вървят нещата между нейния шеф и инспектора в цивилни дрехи.

Диктофонът на Глицки току-що беше записал обстоятелствата на Дърбин за закъснението му във фаталната петъчна сутрин. Майкъл беше вече обяснил защо подозира Роу Къртли за смъртта на жена си; беше пресъздал в детайли и случилото се в залата на съдия Донахоу. Глицки само слушаше мълчаливо и задаваше правилните за случая въпроси. Разказът на Дърбин тъкмо отиваше към своя край, когато лейтенантът реши да внесе един страничен въпрос, за да изглежда по-обективен.

— Щом сте били на съдебното заседание с господин Новио, значи и двамата знаете за неотдашните събития, които се разиграха между мен и Роу Къртли, нали? Приемам, че знаете за ареста, както и за обвиненията, които му бяха предявени в съда.

— Разбира се.

— Просто съм любопитен защо не дойдохте да ме поздравите тогава.

— Изглеждахте твърде зает, а и ние бяхме седнали на задните редове. Щеше да ми се наложи да се блъскам с излизащата тълпа, за да стигна до вас. И, разбира се, тогава няхах никакъв конкретен повод да говоря с вас.

— Какво се случи тази сутрин, за да ви накара да ми звъннете?
— попита Глицки със сериозен тон.

— Просто вчера привечер, докато говорехме с един роднина, се досетих за възможната връзка на Роу със смъртта на жена ми. Помислих, че ще ме разберете. Просто осъзнах, че той е най-вероятният извършител, имайки предвид резултата от делото преди десет години.

— Да не сте решили, че ще ви бъде лесно да ми пробутате тази идея?

— Изобщо не мислех по този начин. Реших просто да ви предоставя информацията, която имам по случая. Мисля, че постъпих правилно.

— Разбира се — отвърна Глицки. — Съвсем правилно.

— Това ме успокоява донякъде. Не бих искал да внасям никакви предубеждения, просто... знаете. Роу е изключително опасен човек.

— Така е.

— Слушайте... — започна Дърбин и прочисти гърло. — Може ли да направим малка пауза? Доста ми е пресъхнало гърлото. Умирам от жажда. Желаете ли вода, или може би кафе? Кока-кола? Имаме само нискокалорична, за съжаление.

— Не, благодаря. Но вие си сипете, ако имате нужда.

Дърбин стана от мениджърското си място, заобиколи бюрото и огледа доволно малкия си, добре уреден кабинет. На пръв поглед това затвърждаваше впечатлението, че е спретнат, подреден човек. Той излезе и се върна след минута, носейки чаша, пълна с ледени кубчета и пластмасова бутилка кока-кола. Седна и си напълни чашата догоре, изчака пяната да се слегне, след което доля кола до ръба на чашата и остави бутилката на бюрото.

Глицки отново включи диктофона си.

— Когато говорихме в събота — започна той, — споменахте, че вие и жена ви сте имали семейни проблеми...

Чашата на Дърбин замръзна на половината път към устата му и той я върна обратно на масата.

— Не разбирам — отвърна той. — Какво значение има това сега?

— Не знам защо днес би имало по-малко значение, отколкото, да кажем, вчера.

— Защото вчера още не се досещахме кой именно е убиецът — отговори Дърбин. — Сега вече знаем, така че какво значение биха могли да имат някакви си дребни спорове между мен и жена ми.

Глицки подходи внимателно.

— Това, че Роу Къртли има вероятен мотив за престъплението, още не значи, че го е извършил — обясни той. — Също така не изключва вероятността някой друг да е имал мотив. Още нямаме доказателства, че Роу е бил в къщата в петък сутринта.

— Как да нямате, за бога! — повиши тон Дърбин. — Какво повече ви трябва, по дяволите!

— Трябват ни улики, сър — отвърна лейтенантът, запазвайки самообладание. — Отпечатъци, ДНК, свидетели, които са го видели да влиза у вас. Трябва ни нещо, с което евентуално бихме могли да убедим съдебните заседатели.

— Ами гледайте около Роу за доказателства. И аз не знам — следете го, разпитвайте го! Какво значение имат проблемите между мен и жена ми? — вбеси се Дърбин.

Глицки, леко изненадан от тази емоционална реакция, помисли, преди да отговори.

— Аз задавам въпросите тук, господин Дърбин. Може да решите да не отговаряте, но трябва да знаете, че рано или късно, по един или друг начин, ние получаваме своите отговори.

— Значи ми казвате в очите, че съм заподозрян, така ли?

— Още нямам главен заподозрян, господин Дърбин. В момента съм в процес на търсене на такъв.

Дърбин удари по масата.

— Как да нямате! — разгневи се той. — Имате, за бога! Колко още помощ искате? Ясно е като бял ден — бил е Роу Къртли!

Глицки замълча за миг, след което изстреля:

— Вие ли имахте странична връзка, или тя?

Дърбин поклати глава.

— За бога, просто не мога да повярвам! — отвърна той. — Да не би да ми трябва адвокат?

— Имате право да поискате адвокат, ако чувствате, че имате нужда — отговори Глицки спокойно.

— Боже, какви простотии.

— Не са простотии, господин Дърбин, а разследване за убийство — отвърна Глицки и се облегна назад, стискайки устни. — За протокола държа да отбележа, че не обичам да се нарушава добрият тон. Така че имаме пред себе си избор. Или можем да се държим възпитано, или не. Отново държа да подчертая, изборът е изцяло ваш. Имам нужда да знам всички факти, които биха могли да имат отношение към случая, за да знам под кой камък точно се крие истинският убиец. Ще ми съдействате ли, или не?

— Разбира се — отвърна Дърбин, успокоявайки гласа си. — Нали за това ви звъннах. На практика съм ви дал отговора.

— Ще проуча тази възможност, обещавам. Междувременно и двамата сме тук и искам да знам името на човека, с когото жена ви е имала извънбрачна връзка, или с когото, може би, вие сте имал.

Дърбин се облегна назад и си пое дълбоко въздух. Той размисли за кратко, след което каза:

— Аз не съм имал подобна връзка. Ако тя е имала, сигурно е бил някой от нейните пациенти.

— Имате ли представа от колко време е тази връзка?

— Не знам нищо, освен факта, че тя си имаше любовник и дори това не е сигурно — просто подозрение от моя страна... Не сме били близки, знаете, какво имам предвид, поне от два месеца, въпреки че не съм броил от колко дни точно. Но все пак мина доста време... Не искам да си мислите, че не съм я обичал, даже напротив. Все още я обичам. Бях сигурен, че каквото и да бе имало между нас, щеше да се оправи. А сега тя е мъртва.

— Никога ли не говорихте по този въпрос с нея? Не я ли изправихте лице в лице с фактите?

— Не.

— А миналия петък?

— Не. Нито тогава, нито изобщо — замълча Дърбин, след което посегна към чашата и отпи голяма глътка кола. — Вие имал ли сте неприятности с жена си, лейтенант? Понякога човек просто трябва да почака. Понякога се изисква търпение.

— Разбира се — отвърна Глицки, без да има намерение да обсъжда семейството си и отношенията си с Трея нито с Дърбин, нито с когото и да било. — Имате ли случайно списък с имената на нейните пациенти? — попита той.

— Не — отговори Дърбин. — Но в нейния кабинет до Стоунстън със сигурност ще можете да откриете — каза той и извади една визитка на покойната Джанис от портмонето си. — Ето, тук е адресът на частната ѝ практика. Надявам се да откриете нещо, но не съм сигурен дали ще успеете. Тя пазеше грижливо всички данни на пациентите си — беше маниак на тема лекарска тайна...

— Сигурно... Има ли нещо друго, което искате да ми кажете?

— Това е всичко.

[1] Люта супа от риба и плодове на морето, произхождаща от Сан Франциско и понякога смятана погрешно за италиански деликатес. — Б.пр. ↑

18.

Езтли беше свободен през по-голямата част на деня. Задълженията му понякога го отвеждаха на улица „Кастро“, където беше централният офис на „Куриер“ и където Клиф и Тереза прекарваха предобедите от работната си седмица, но най-често Езтли изпълняваше именно функциите иконом — беше отговорен за къщата, надзираваше домашната прислуга и градинарите, грижеше се всичко да е наред в кухнята и навсякъде да е почистено, организираше доставките, ремонтите и периодичните идвания на градинари и декоратори. Той беше изключително добър организатор и тези задължения, дори и в най-напрегнатите моменти, най-често му отнемаха по два-три часа на ден. Следобедните часове бяха за него свободно време, но най-често, когато не изпълняваше някоя специална поръчка, семейство Къртли очакваха да е у дома и облечен в костюм, да посреща посетителите и да служи като бодигард, без да се набива на очи.

Имаше разрешително за оръжие, издадено от шерифа на едно малко градче в Централната долина на Калифорния и най-често, когато се разхождаше из къщата с костюм, под самото му се криеше грозен и ъгловат полуавтоматичен пистолет в подмишничен кобур. Понякога го носеше и извън къщи. Откак беше дошъл в Съединените Щати обаче, не му се беше случвало да стреля на месо.

Този ден Езтли беше излязъл с Роу — случваше му се за втори път след боя с петли в Пескадеро. Гъделичкаха го приятни предчувствия; някак си му допаднаше младият Къртли. Момчето определено знаеше как да живее и му се случваха вълнуващи неща. Днес носеше и кобура си, който почти не личеше под коженото му яке с емблема на Оукланд Рейдърс. Двамата тъкмо бяха хапнали в Тадич Грил и Езтли караше своя „Фор рънър“ по „Бей стрийт“ в посока „Пресидио“.

— Някой ни следва — обърна се икономът към своя пътник. — Една от колите на магистралата е същата, която влезе зад нас в

общинския паркинг.

Когато Роу се обърна, Езтли поясни:

— Бялата „Хонда“, мисля, че е „Хонда Акорд“ или нещо подобно. Шофьорът е бял, с вратовръзка, леко оплешивяващ...

— Видях го — каза Роу, след което попита: — Познаваш ли го?

— Никога не съм го виждал преди.

— Сигурно е някой от „цивилните“ на Глицки.

— Така е — съгласи се Езтли. — Най-вероятно.

— Хммм. Добре значи — каза Роу. — Да си поиграем. Отбий по „Ван Нес“!

Икономът направи ляв завой. Щом приближиха Полк стрийт, той забеляза празно място за паркиране отстрани на улицата и спря, без да изключва двигателя. Бялата „Хонда“ ги подмина със средна скорост. Шофьорът си свирукаше, следвайки мелодията на радиото, а погледът му беше вперен право напред.

— Я го гледай! Състезава се за музикалните награди — отбеляза Езтли. — А сега?

— Според мен ще завие вдясно на пресечката отпред и ще заобиколи сградите по малките улички. Ще ни излезе в гръб и ще продължи да ни причаква. Поне аз бих направил така на негово място. Давай, да не го изпускате — извика младият мъж.

Езтли натисна газта и джипът се понесе напред със свирене на гуми. Изпревариха автобус от градския транспорт и хванаха последните секунди от зелената светлина на кръстовището; тъкмо навреме — бялата „Хонда“ правеше нов десен завой, явно с намерението отново да им излезе в гръб. Езтли нямаше нужда от указания; след като набра скорост, той взе завоя почти на две десни гуми и продължи по склона, скъсявайки дистанцията между двете коли. Доскорошният им преследвач явно забеляза, че вече той е „дивечът“, защото повтори техния номер и паркира на първото свободно място.

— Бързо! Блокирай го! — извика Роу.

Езтли дори нямаше нужда от командата. С едно бързо завъртане на волана той отби от основното платно и препречи изхода на бялата кола. Преди още джипът да спре напълно, Роу отвори дясната врата и изскочи на улицата, размахвайки средния пръст на негипсираната си ръка.

— Ей, маймуно! — извика той към шофьора на бялата „Акорд“, след което удари с длан по стъклото. — Какво става тук? Не искаш ли да ни се махнеш от задника?

Стъклото на спрялата кола се смъкна и шофьорът, който никак не беше впечатлен от ругатните, вдигна значката си за показ. В дясната си ръка държеше пистолет, който сочеше право в лицето на Роу.

— Кой си ти, за бога? — попита младият мъж. — Писна ми вече от твоите приятели.

Виждайки, че Езтли приближава с ръце в джобовете на своето яке с емблема на „Рейдърс“, човекът зад волана обърна значката си към него, за да няма обърквания.

— Аз съм инспектор от следствената служба към главната прокуратура на Сан Франциско — обясни той. — Тук съм, момчета, за да се уверя, че няма да има неприятности.

— А аз съм тук, за да ти кажа да се разкараш от живота ми! — извика Роу. — Имам граждански права. Мога да ходя където си искам и да правя каквото ми скимне! Ясно ли ти е?

Езтли спря изблика на своя спътник с жест, след което се наведе към стъклото.

— Уес Фаръл ли те прати след нас? — попита тихо той.

— В този град има и други прокурори — отвърна мъжът, който всъщност беше Мат Люис. — Приемам задачи от доста от тях. А сега се върнете в колата си и се махайте — заповяда той.

— Шибаната Дженкинс — каза Роу, обърнат настрана, след което се обърна към Езтли: — Тя ще да е, как мислиш?

— Доста упорита жена, нали? — усмихна се леко икономът.

— Да. Сигурно и доста високо си вдига краката, не мислиш ли? Аз бих я пробвал, ти не би ли, Ез?

— Не бих отказал.

— За последен път ви казвам, отдръпнете се от колата — повиши тон Люис.

— О! — усмихна се Роу и се наведе към отворения прозорец. — Мисля си, че май уцелихме болно място, Ез. Май нашето момче вече си топва в меда, а?

Мат Люис почти опря пистолета си в лицето му. Виждайки дулото, Роу тръгна да отстъпва назад, но Езтли се оказа точно зад гърба му, непоклатим като стена.

— Значи не те е изпратил Фаръл — каза той, заобикаляйки Роу отляво. — Хубава бракмичка, между другото. Да не е новата „Акорд“?

Вместо отговор, Люис насочи дулото към него и каза:

— Броя до три. Едно.

Езтли запази спокойствие.

— Инспекторът иска да се отдръпнем, Роу — отдръпна се той към по-младия мъж.

— Чух го.

— Да тръгваме, казвам аз — усмихна се леко икономът.

Двамата тръгнаха към спрелия „Фор рънър“, разговаряйки весело.

— Нали знаеш, че градските власти не използват „Акорд“ като служебни коли — отбеляза Езтли. — Как, според теб, се свързва с началниците си без радио?

— С мобилния си — отвърна Роу.

— Хм, не и когато шофира. Това би било незаконно — добави икономът, след което заобиколи задната броня на спрелия джип и зае шофьорското място.

Големият джип потегли, освобождавайки блокираната „Хонда“.

Мат Люис, все още разтърсен от адреналина, върна своя „Глок“ обратно в кобура си и изчака мощният „Фор рънър“ да се скрие зад завоя.

Веднага щом завиха по „Калифорния стрийт“, Роу се обърна към Езтли.

— Каква беше тази работа със служебните коли и радиото? — попита той.

Икономът надзърна в огледалото за обратно виждане.

— Гледай назад — каза той вместо отговор. — Казвай ми какво прави.

Роу се обърна. Люис ги следваше както допреди малко.

— Просто кара след нас.

— А телефон? — попита Езтли.

— Не се вижда. Може да го е включил на високоговорител.

— Отваря ли си устата?

— Не.

— Както си и мислех. Освен това телефонът му е твърде стар модел, за да има хендсфри.

— И какво от това? — попита Роу с лека досада.

— Значи разбрахме, че колата е лично негова, а не служебна — обясни Езтли. — Няма радио и не използва телефона си.

— Да.

— Съответно никой не знае къде е и с какво се занимава.

— Някой знае, че задачата му е да ни следи.

— Хмм. Не ми прилича на официална задача — отвърна икономът. — Освен това никой няма представа дали ни е следил успешно и дали не сме се измъкнали.

— Ясно, да. И какво от това?

— Ей сега ще видиш.

Джипът зави по „Ван Нес“, сетне продължи по „Франклин“ и после по „Гоу“. Очите на Езтли се стрелкаха между пътя отпред и огледалото за обратно виждане. Щом приближиха кръстовището с „Филмор“, икономът даде сигнал с левия мигач и се престрои в платното за ляв завой.

— Къде отиваме? — попита Роу.

— Просто малка отбивка. Твърде гъсто е движението тук — каза Езтли.

Джипът продължи по „Филмор“, от началото, което беше оживена търговска улица, до самия запуснат край, опиращ в едно от емигрантските гета. Езтли, който вече караше по-бавно, забави още малко и започна да оглежда пресечките за движение.

Когато стигна до „Търк стрийт“ и видя, че не се задават коли отникъде, той внезапно зави надясно, продължи още малко и спря в малка глуха уличка, оградена с тухлени зидове.

— А сега какво? — попита Роу.

— Този тип ме изнервя — каза Езтли. — А теб?

— Мен ме изнервят всички.

— Окей. Виждаш ли някого наоколо?

— Къде?

— Където и да е.

Роу се обърна назад и огледа тротоарите и това, което се виждаше от „Търк стрийт“.

— Не.

— И аз не виждам.

Мат Люис спря недалеч от тях — предницата на бялата „Акорд“ леко се показва в огледалата за обратно виждане. Явно се чудеше какво да прави.

„Няма смисъл да карам след тези клоуни из целия град — помисли си той. — Вече знаят, че ги следя.“

Изначалната идея на Аманда, нейна собствена инициатива, несъгласувана с никого, дори и с Уес, беше Мат да провери дали Роу няма да спре пред дома на Нунйес или този на семейство Дърбин. Може би двамата с иконома дори щяха да ги доведат до липсващата свидетелка, Глория Гонсалвес. Ако и да не станеше така, Аманда се надяваше, че все ще спрат някъде да свършат нещо незаконно, например да си купят наркотици. В такъв случай Мат просто щеше да позвъни на униформените да ги арестуват. Миналата вечер той и Дженкинс бяха говорили надълго и нашироко. Имайки предвид какви хора бяха Роу и икономът му, шансовете да свършат някоя беля никак не бяха малки.

Мат вдигна поглед от приборното табло и видя Езтли да приближава пеш откъм глухата уличка.

„Пълен абсурд — каза си той. — Май е по-добре просто да ги зарежа и да ги подхвана отново утре или вдругиден с различна кола.“ Ала мъжът с ацтекското лице и черното яке на „Рейдърс“ сякаш имаше нещо да каже. Люис свали стъклото и подаде глава навън.

— Сега пък какво има? — попита той.

Езтли беше само на два-три метра от него. Лицето му беше спокойно, дори с леко извинително изражение.

— О — каза той. — Нищо особено. Просто забравих... — без повече предупреждение, той извади пистолета от страничния джоб, след което с едно бързо, едва доловимо за окото движение го опря в главата на Люис и натисна спусъка.

19.

Докато обикаляше офисите на третия етаж на Съдебната палата и проверяваше работата на персонала си, Уес Фаръл все повече се замисляше за предложението на Дизмъс да изправи Роу пред съда с обвинение за тройно убийство. Дори и да не се стигнеше до присъда, съдът най-вероятно щеше да отмени гаранцията на Роу.

Когато дойде сутринта, все още не беше убеден в логиката на Дизмъс. Все пак още след убийството на Нунйес бе обмислил подобна стратегия и я бе отхвърлил по ред добри и логични причини. Първо, тази съдебна пътека беше „експресна“. Щеше да му се наложи да се изправи пред съда до два месеца, без да е сигурен дали дотогава ще има доказателства по случая. Изходът от делото съвсем не беше сигурен. А евентуално оправдателно решение на съда по тези обвинения в нови престъпления щеше да постави под съмнение изхода от преразглеждането на старото дело на Роу за убийство и изнасилване... Фаръл знаеше, че по този начин вероятно щеше да задържи Роу във временния арест за шейсет дни, но за съжаление твърде много се увеличаваше рискът след тези шейсет дни Роу да бъде изцяло оневинен и да си тръгне свободен гражданин.

Имаше и друг вариант — Фаръл можеше да опита да убеди Върховния съд да обедини двете дела — новото и старото, но не можеше да разчита на успех, особено след изхода на последните две заседания около Роу. А в случай че съдът решеше да разглежда двете обвинения поотделно, това би означавало не само провал по отношение на случая „Къртли“, но и окончателен крах на авторитета на Фаръл като главен прокурор.

Всички тези възможни капани, обаче, отстъпиха на заден план след убийството на Джанис Дърбин. Още щом чу за станалото, Уес вече бе убеден, че Роу трябва да бъде заключен на всяка цена, независимо за колко време. Ако можеше да убеди Голямото жури на предварителното заседание, шейсет дни щяха да бъдат доста добро начало.

„А и не е задължително да са само толкова — мислено се усмихна главният прокурор. — Все ще се намери начин. Вече знаем що за човек е Роу. Може да поискам отлагане на делото. Ще говоря и с Барето и Донахоу да видя какво ще шикалкавят те. Мисля, вече няма да могат да си защитят решението за освобождение под гаранция. Ще ги пречупя, каквото и да ми струва.“

Срещата на Фаръл с подчинените му мина доста добре. Повечето от тях, дори чиновниците и правните консултанти, бяха започнали кариерата си именно в тази сграда и бяха почти толкова фанатични и праволинейни, колкото и действащите прокурори. Събитията от последните седмици, особено двете съдебни заседания, които бяха оставили Роу на свобода, силно бяха подронили духа на хората. Предложението на Фаръл за контраатака срещу решенията на Барето и Донахоу се прие с нескрит ентузиазъм от всички. Най-накрая! Фаръл сякаш все пак имаше гръбнак; беше главен прокурор и вече започваше да се държи като такъв.

Вземаше нещата под контрол.

Нито един от старши прокурорите в отдела нямаше съмнение, че Роу е виновен, както по първоначалния случай за изнасилването и убийството на Долорес Сандовал, така и за смъртта на двете последни жертви — Фелисия Нунйес и Джанис Дърбин. Всички те бяха съгласни, че едно евентуално изправяне пред Голямото жури по обвинение в тройно убийство, предвид наличните доказателства, беше законен и целесъобразен ход и, с малко повече късмет, щеше да остави Роу зад решетките, където му беше мястото, и може би дори щеше да го прати по пътя към инжекцията^[1].

Денят мина незабележително, но след брифинга хората от третия етаж на Съдебната палата бяха видимо по-бодри.

„Няма смисъл да имаш армия и да не я готвиш за сражение“ — помисли си Фаръл с усмивка, след което се отпусна в стола си. Стенният часовник над вратата показваше точно пет. — „Време е да събера тежката артилерия“ — реши той и вдигна телефона.

Трябваше да научи всички нови факти около убийствата, иначе нямаше да има с какво да удари Роу пред журито. Беше му необходимо всяко късче информация, което Аманда, Глицки и останалите имаха по случая. С тази мисъл той започна да набира необходимите номера. След по-малко от половин час в офиса му, който за съжаление все още

оставаше в доста импровизиран вид, непроменен от първите дни на Фаръл като главен прокурор, бяха събрани всички ключови играчи. Нямаше много място за аранжировки, затова хората насядаха както им дойде. Стариат доайен на „съдебна медицина“ Джон Страут седна до Вай Лапиър на единия диван, Арни Бекър се разположи на другия, а Глицки и Аманда Дженкинс седнаха на съгъваеми столове, донесени в последния момент от отрудената Трея.

Фаръл, може би по липса на стол, а може би за да е „една глава над другите“, седна на плота на бюрото си и помоли всички да изключат мобилните си телефони. След като им благодари за бързата реакция, той пристъпи направо към същността на нещата:

— Вече на всички ни е ясно, че Роу Къртли приема пускането си на свобода като възможност да си го върне на хората, които заедно направиха възможно въдворяването му в „Сан Куентин“ преди десет години. Ейб, Аманда, вие бяхте убедени в това от самото начало. Искам да се извиня и на двама ви, че не се опълчих по-твърдо на районните съдии тогава. И двамата бяхте прави. Аз грешах. Всъщност, Ейб, за да сме честни, твоят инстинкт да го арестуваш директно след заплахата срещу Трея също беше съвършено правилен. Дори и да беше поискал разрешително, вярвам, че Нейна чест Ерин Донахоу щеше да ти откаже. И сега ситуацията не може да бъде по-ясна. Необходимо е не само да докажем вината на Роу, но и да намерим обиколен път около решенията на съда от последните две седмици. Има само един начин — трябва още сега да задвижим обвинение в тройно убийство.

Главният прокурор спря за миг, пое си дъх, след което разпери длани в жест на доверие и приятелска молба, който изглеждаше по-искрен, отколкото само преди месец-два, когато Фаръл го употребяваше в съда от другата страна на барикадата като защитник на криминално проявените. Той продължи:

— Имам нужда от помощта на всеки един от вас. Знам, че този лайтмотив с обувките присъства и при двете нови убийства. Имаме установена връзка на заподозрения с жертвите и вероятен мотив — отмъщение. И в двата случая имаме палеж. Не се иска много ум, за да знаем кой е извършителят. За съжаление, имаме само косвени улики. Просто няма да можем да изправим Роу пред съда с тях. Бих могъл да склоня Голямото жури към присъда, ако разигравам отново и отново картата с ясните мотиви за престъплението, но, отново, шансът не е

голям; със сигурност ще постигнем временно задържане в ареста, но присъда — не. Трябва да имаме предвид, също тъй, че делото ще привлече вниманието на медиите. Наречете ме, ако искате, лош пророк, но мисля, че без преки доказателства ще ни разпънат на кръст. Няма да ги спре и за миг това, че ние сме добрите в случая...

Фаръл замълча. За няколко секунди в кабинета му се възцари гробовна тишина. Глицки погледна първо Бекър, след което Аманда и накрая Фаръл.

— Това е всичко, което имаме, Уес. С малки подробности — Нунйес и Джанис Дърбин са били удушени; имат счупени подезични кости. Били са голи, с изключение на обувките. Но друго не сме открили още.

Дженкинс и Фаръл се спогледаха. И двамата знаеха, че положението не е чак толкова лошо. Голямото жури почти винаги беше като тесто в ръцете на прокурорите; това като правило бяха хора без голям опит в сферата на закона. Съдията не присъстваше на техните закрити заседания и най-често никой адвокат на защитата не съумяваше да разсее впечатлението, че обвиняемият е виновен до доказване на противното, колкото и това да противоречеше на основите на правото в свободния свят. Въпреки че стандартите на самото жури бяха доста ниски, на теория обвиняващата страна трябваше да разполага с преки доказателства. Такива, засега, липсваха.

— А свидетели? — попита Фаръл. — Арни, как е при теб?

— При Нунйес имаме. Възрастно семейство на „Бейкър стрийт“. Двамата са видели кола, подобна на лилавото БМВ кабрио на Роу, паркирана на две преки от апартамента на Нунйес. Вероятно е била неговата. Но не си правете илюзии — не са й записали номера и никой не е видял човек с описанието на Роу да влиза или излиза от нея.

— А дали са забелязали същата кола пред Дърбинови? — попита Фаръл с лек интерес в гласа.

Бекър поклати глава.

— Минахме целия квартал със ситен гребен, но нищо не излезе. Разпитваме и още хора, но нямам големи надежди...

Фаръл въздъхна.

— Джон? — обърна се той към Страут.

Възрастният патоанатом почеса побелялата си глава.

— Знам, че подозирате изнасилване... Един успешен ДНК анализ би ви свършил работа. За съжаление, онази Нунйес беше твърде обгорена. Нямаше смисъл дори да вземаме проби. При Дърбин, доколкото видях, няма индикации за изнасилване. Тя също беше доста обгорена, но направихме всичко възможно. Както споменах по рано на Арни, открихме хламидия... Но никакви преки доказателства за изнасилване, нито при Джанис Дърбин, нито при Нунйес. Затова, на ваше място, не бих говорил за изнасилване пред журито...

— А хламидията? — попита Фаръл. — Джанис Дърбин е била заразена, нали така? Ако някой е посягал на честта ѝ, вероятно... — Той се усмихна леко.

— Да, била е заразеноболна — отговори Страут с известно раздражение в гласа. — Но дори и да е предала инфекцията на въпросния Роу, нямаме начин да докажем, че той се е заразил от нея, а не от някоя друга.

Аманда Дженкинс прочисти гърло.

— Може ли? — попита тя, след което, без да дочака позволение, продължи: — Спомнете си съдебното заседание, което прати Роу в затвора преди десет години. Тогава даже не ни питаха за доказателства. Имахме две свидетелки и, разбира се, неговото ДНК в тялото на жертвата...

— Да — каза Фаръл. — Но, Аманда, той оспори това решение съвсем успешно пред Върховния съд и наскоро го пуснаха, не си ли спомняш? Не може да връщаш старото дело за преразглеждане преди минималния срок, дори и обвиняемият да е свършил нови бели. Просто не е законно.

— Разбира се. Но, Уес, точно тук идва място за скритата ми карта. Просто ще подходим от различен ъгъл. Кажеш пред съда, че искаш да обединиш стария случай, делото „Сандовал“, с делата за тези две нови убийства. По този начин няма да ти се налага да ускоряваш самото дело „Сандовал“, което, както ти казваш, би било незаконна стъпка. Просто придвижваш напред обвинение в тройно убийство, което изисква срочно разглеждане в съда, също както и отменяне на всякакъв вид освобождение под гаранция. А какво е основанието ти да обединиш трите дела в едно? Просто казваш пред съда, че първото убийство повлича след себе си мотивите за другите две. И така вече имаш не „изнасилване и убийство“ а „тройно убийство“, което, както

сигурно знаеш, си е случай с „особени обстоятелства“, тоест Роу не може да остане на свобода под гаранция, ами ще трябва да се настани в следствения арест. И, Уес, нещо, което наистина ми харесва — делото може да се разглежда в срок от два месеца, или да бъде отложено. Печелим и в двата случая. Ако адвокатите му поискат делото да се разгледа веднага, губят, защото имаме доказателствата по стария случай. Ако поискат отлагане, позицията им няма да се засили, защото архивните улики и свидетелски показания няма да изчезнат, а ние може междувременно да открием преки доказателства за Нунйес и Джанис Дърбин.

Фаръл се усмихна леко, но не даде мнение веднага. Вместо това той повъртя една химикалка в ръцете си, след което каза:

— Много добре, Аманда, но все пак ми се струва, че законовите ни основания за такава стъпка никак не са солидни.

— Напротив, са — сопна се Дженкинс. — Ако го гонехме отново по делото „Сандовал“ преди официалния срок, нямаше да бъдат. Но ние не правим това. И най-хубавото е, че сме му приготвили обвинение в тройно убийство, а не в изнасилване и убийство, както онези кретени преди нас са направили. Уес, ако имаме доказателства дори само за едно от трите убийства, ще можем да спечелим делото.

Фаръл мислено одобри идеята. Все пак му трябваха повече специфични детайли.

— И как точно искаш да убедя Голямото жури да обедини трите случая?

— Чудиш се как да докажеш, че убийствата са свързани, нали така? — попита Аманда. — Първо, това е очевидно за всеки, който има и капчица мозък. И, все пак, Уес, помни, че говориш пред съдебни заседатели, а не пред юристи. — Тя направи кратка пауза и смигна. — Кажим им: „Дами и господа, Джанис Дърбин е била жена от средната класа, добра майка и съпруга, живяла е в предградията. Кой би я убил? И кой би имал тази възможност? Как би могла тя да влезе в контакт с криминогенни елементи? Има само един човек, който би могъл да го направи — Роу Къртли. Той единствен е имал мотив. И какъв е бил той? Дами и господа, чисто и просто отмъщение“. — Дженкинс махна с ръка, имитирайки Фаръл в разгара на някоя от нелишените му от патос пледоарии, които го бяха издигнали като адвокат, след което

продължи: — „Искал е да си го върне на Майкъл Дърбин, на човека, който го прати в затвора за десет години.“

Дженкинс замълча за миг, след което, долавяйки мълчаливо съгласие от останалите, продължи още по-убедено:

— Припомни на журито, че, за да решат да обединят трите дела в едно, нямат нужда от неоспоримо доказана връзка, а само от вероятна такава. Попитай ги: „Можете ли да повярвате, че начинът, по който са били убити Фелисия Нунйес и госпожа Дърбин е просто съвпадение? Кой според вас е бил най-вероятният заподозрян, при положение че и двете престъпления са били извършени броени дни след пускането на Роу Къртли под гаранция? Можете ли да игнорирате очевидното? Колко още хора, според вас, ще бъдат убити, ако не вкараме Роу зад решетките още сега?“.

Фаръл, кимайки мъдро, най-накрая каза:

— Съгласен съм, Аманда. И аз мислех общо взето по този начин. — Той замълча за миг и огледа останалите. — Някой да има да добави нещо?

Вай Лапиър се обади за първи път от началото на вечерта:

— Мисля, че ще е най-добре да не споделяме с никого това, което си казахме днес.

— И аз се надявам — каза Фаръл. — Мисля, че необходимостта да пазим тайна се подразбира от само себе си.

— Съжалявам — каза Лапиър и се усмихна безрадостно. — С вас се познавам отскоро, а във Филадельфия невинаги се подразбираше и сме имали много проблеми. — Тя въздъхна, след което се обърна към Глицки. — Ейб, ако случаят не беше толкова политизиран, бих направила всичко възможно да регистрирам твоите следствени дела като приоритетни — обеща му тя. „Приоритетни“ означаваше, че разследването щеше да разполага с практически неограничен бюджет, осигурен директно от градския съвет на Сан Франциско. — Но знаеш как е. За такива неща ни трябва подписът на многоуважаемия Лийлърд Кроуфърд, а вече сме нежелани в офиса му и не можем да се появяваме там, особено с молби за финансиране. Така че, след като няма начин да осигурим външни средства, трябва да те питам, Ейб, имаш ли достатъчно персонал?

— Бих могъл да поразместя малко хората. Сигурно ще се наложи да плащам извънработно време и може да прескоча годишния бюджет

на отдела.

— Ейб, имаш моите уверения, че дори да надхвърлиш годишния си бюджет, ще покрием парите, които не достигат — обеща Лапиър.

— Благодаря ти — каза Глицки. — Ще видя кои от момчетата ми са по-малко заети и ще ги пусна да гонят Роу. — Той се обърна към Фаръл. — Колко време остава до началото на процеса?

Фаръл сви рамене, след което погледна към Дженкинс.

— Аманда?

— Ако изоставя всичко останало, бих могла да се подготвя с новия обвинителен акт за седмица. Сигурно и ти би успял за толкова време, Уес, ако решиш, че ти се занимава. Бих могла да ти дам материалите, които съм събрала по случая.

— Няма нужда — отвърна Фаръл. — Този случай е твой.

— Окей — отвърна Дженкинс, явно доволна от отговора му, може би предвкушайки предстоящата победа. — Ще ми трябват колкото е възможно повече свидетели. Опитайте се да намерите Глория Гонсалвес и останалите момичета отпреди десет години; дайте призовки на всички, които са видели нещо свързано с последните две убийства. Ако всичко е по план ще минем безпроблемно предварителното разглеждане и след най-много две седмици ще имаме билети за Голямото жури.

— Исусе Христе! — възкликна Арни Бекър. — Не може ли по-бързо? Дотогава този Роу ще е избил половината град!

Дженкинс го изгледа накриво.

— Може би, инспектор Бекър — каза тя студено. — Ако наистина бърза.

— Междувременно бих могла да пратя полицаи от другите отдели да го следят — каза Лапиър.

— Вече съм се погрижила за това — каза Дженкинс с усмивка.

— Моля? — стресна се Фаръл. Тази новина го изненада доста. Как беше успяла Аманда, неговата заместничка, която нямаше никакви правомощия в полицията, да тури „опашка“ на Роу?

— Неофициални канали! — вирна нос Дженкинс. — Мат Люис. Всъщност не съм го пращала аз, той доброволно реши да се заеме. Беше го страх, че може би аз съм следващата мишена на Роу и реши да държи този калпазанин под око. Е, не го следи през цялото време.

Нещо като хоби е. Втората половина от работния му ден и може би по час-два привечер...

— Може би трябва да пратим някого с него — каза Лапиър.

— Да, няма да е излишно... — съгласи се Дженкинс.

Фаръл се вгледа в лицата на всички присъстващи.

— Окей — каза той. — Изглежда, вече имаме добър план и разумни срокове. Наистина, делото няма да се задвижи тутакси, но просто в случая е най-доброто, което можем да направим. Аманда, ти ще бъдеш нашият фронт пред Голямото жури, така че мисля, че е най-удачно ти да координираш общите ни усилия; нашите действия ще се съобразяват с това, което ти е необходимо за делото. След две седмици, ако Фортуна е с нас, това животно ще бъде зад решетките, преди да е успяло да натвори още поразии. Отново ви благодаря искрено, че...

Заключителните думи на главния прокурор бяха прекъснати от почукване отвън.

— Влез — каза Фаръл.

Трея се вмъкна със свитък хартия в ръце и, без да затваря вратата, се обърна към всички:

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза тя. — Ейб, търсят те навсякъде и са разбрали, че си тук. Иди на телефона, спешно е.

[1] Калифорния остава един от трийсет и седемте щати, където смъртното наказание още не е отменено. Единственият легален метод е отровна инжекция (газовата камера е отменена през 1996-а); въпреки голямата популация от затворници, осъдени на смърт, екзекуциите са сравнително редки. — Б.пр. ↑

20.

Мат Люис беше първата жива мишена на Езтли през изминалите почти десет години. Новият иконом на семейство Къртли почти бе забравил усещането — чистата доза адреналин, удоволствието от бързината, с която се развиваше всичко, краткия момент на несигурност, в който ловецът не беше сигурен дали няма да се превърне в жертва. Това бе чувството да убиваш, древно, атавистично прераждане, изгубено за цивилизования свят. До момента, в който натисна спусъка, Езтли не осъзнаваше колко много му бе липсвала тръпката, колко много го бяха притъпили дългите години, в които единствено развлечение му бяха нелегалните боеве с петли и кучета, организирани от испаноезичните емигранти.

Този ден, обаче, бе различно. Докато вървеше към джипа, Езтли почти усещаше вкуса на пролятата кръв в устата си. Чувстваше се като гладно дете, на което бяха дали храна, като затворник, пуснат на свобода, като наркоман, когото бяха подложили на продължително лечение в комуна и който тъкмо бе опитал чистия хероин от родната улица и отново се къпеше в неповторимия му блясък. Без да може да си го обясни логично, метисът някак си усещаше, че Роу е извор на това чувство, на тази проста и безкрайно ефикасна емоционална дрога. Преди пускането му под гаранция, Езтли просто отбелязваше дните в календара; живееше удобно и сигурно у семейство Къртли, нагаждаше се донякъде към обстановката, изглаждаше белезите от последните си няколко дни в родината, дни, в които дивечът бе той, съставени от безкрайни минути лепкав страх, всяка от които можеше да се окаже последна.

Когато Роу се върна у дома с несломената си младежка енергия и кураж, икономът нямаше как да не се зарази. Часовете, прекарани заедно с по-младия мъж в колата или в скъпите клубове припомниха на Езтли какво е да живееш истински; той се чувстваше, сякаш се е събудил от дълга, непробудна летаргия. Роу беше катализаторът, новият източник на емоции в живота на Езтли. Може би съзнателно, а

може би не, наследникът на семейство Къртли бе запалил фитила, който доведе до последния изстрел, който Люис някога щеше да чуе.

И Езтли беше твърдо решен да не позволи на огъня да угасне. Никой не биваше да посяга на Роу, нито да заплашва свободата му.

Тъкмо минаваше девет сутринта. Езтли седеше сам в своята лична кола, паркирана точно до входа на „Буена Виста Парк“ откъм Хайт. Уес Фаръл живееше наблизко, в нелоша двуетажна къщичка с английски двор, която се намиреше на две преки по-надолу по улицата. Езтли и Роу бяха научили адреса предишната вечер благодарение на един от частните детективи на Денарди. Тристан не поиска компенсация — това беше нещо като подарък по случай освобождението на младата надежда на семейство Къртли от съдия Донахоу. Езтли знаеше, че Фаръл е ключът към по-нататъшната съдба на Роу. Вярваше, също така, че новият главен прокурор е слаб и нерешителен и можеше да бъде контролиран. Езтли се усмихна леко при мисълта за завоалирания и безнадеждно неефикасен подход на тоягата и моркова, който Клиф и Тереза се бяха опитали да приложат върху Фаръл. Аматьори.

Опитът му го бе научил, че е необходимо да видиш човека в естествената му среда и да откриеш къде и колко силно да натиснеш, за да контролираш решенията му. Това, което Езтли беше казал на Роу по-рано беше свършено вярно — Фаръл бе най-добрият му приятел. Не беше в интерес на младия господин Къртли, нито на Езтли окръжният прокурор да бъде елиминиран изцяло. Фаръл бе необходим — той бе част от всяка възможна схема, която би могла да отърве Роу от евентуално връщане в затвора.

Единственото, което се изискваше от Езтли, беше да го убеди колко е сериозна ситуацията. До момента Фаръл изглеждаше свършено доволен да гледа нещата отстрани и влиянието на Клиф и Тереза се бе оказало достатъчно, за да предопредели решенията на съда. В крайна сметка, обаче, окръжният прокурор все някога трябваше да вземе решение — дали да отстоява страната на прокуратурата, или да преустанови опитите за съдебно преследване. Езтли не искаше да остави и капчица съмнение у него по отношение на това кой избор е правилният.

Затова и трябваше да го опознае по-добре, да види слабостите, да установи точките, където можеше да бъде упражнен натиск.

Същата вечер Фаръл се прибра вкъщи едва в девет и половина. Не можеше да си спомни някога да е бил по-уморен. За негова изненада, антрето бе полутъмно. На горния етаж също не светеше. Нямаше да се учуди, ако Сам беше излязла да вечеря сама или с някоя от приятелките си. Напоследък Уес беше просто ужасна компания.

Тази вечер Фаръл не ѝ бе звъннал, за да ѝ каже, че ще закъснее, не беше дори и помислил за нея в целия вихър от паника и безумие, който беше обхванал прокуратурата след новината за убийството на Мат Люис във Филмор Дистрикт. Аманда Дженкинс едва не получи сърдечен удар, притисната като в менгеме между мъката от загубата му и смазващото чувство за вина. Джон Страут, Трея и самият Фаръл се чудеха как да я успокоят, а Глицки и Бекър бяха тръгнали направо към местопрестъплението. Лапиър отиде лично до дежурния съдия, за да вземе разрешително за претърсване на дома на семейство Къртли, понеже вече никой нямаше и най-малко съмнение кой точно е отговорен за това убийство.

Фаръл светна лампите в антрето и в същия миг откъм кухнята се чу познатото дращене на Герт по ламинирания паркет; кучето идваше да посрещне стопанина си. Сигурно беше спала в кошницата си до печката, изморена да чака своя стопанин. Фаръл се пресегна и я погали по врата.

— Къде е мама? — попита той, имайки предвид Саманта, след което се изправи, остави куфарчето си под закачалката и се запъти към кухненския бокс, светвайки всички лампи по пътя си.

Отговорът дойде под формата на бележка, която Сам бе оставила на барплота. Бележката гласеше:

Уес, съжалявам, че излязох, без да ти се обадя. Може би в момента това ти изглежда прибързано и невротично решение, но сам знаеш, че от време на време все пак трябва да отделяш по малко време за мен и Герт. Самият факт, че тази вечер нито си дойде, нито звънна, и то след всички разговори за проблемите между нас...

Не се притеснявай. Днес беше като пробуждане от сън за мен. Разбрах, че трябва да направя нещо, вместо просто да приемам нещата такива, каквито са и да трупам негодувание срещу теб. Ако бях избрала да остана вкъщи и да продължа да те изнервям с приказки, това би била чисто моя грешка. Отивам в къщата на Мериан и възнамерявам да остана там поне през следващите няколко дни. Ще се радвам, ако не ми звъниш и ми оставиш време да обмисля нещата в перспектива, за да мога да реша кое би било най-добре за нас в дългосрочен план. Не знам какво да мисля. Може би и ти самият няма да искаш да се върна, щом свикнеш да не съм с теб. Трябва да признаеш, че през последните дни малкото време, което прекарвахме заедно, дори не беше качествено... Може би не съм създадена да бъда жена на политик, или, страхувам се, дори любовница на човек, поел подобни задължения. Просто напоследък откривам, че не мога да търпя повече. Всички компромиси, уговорки и разговорите за този безумен Роу Къртли просто ми идват в повече.

Още те обичам — наистина — и съм добре. Но не знам дали бих могла да продължа, и дали искам да продължа, не и по начина, по който се развиват нещата напоследък.

С обич,

Сам

П.П. Герт вече е вечеряла, но може би има нужда от разходка преди лягане. Ако искаш, може през деня да я оставяш при мен в Центъра. Вечер ще ти я връщам, ако си у дома. Звънни да се уговорим, ако така е най-добре за теб.

Фаръл се отпусна уморено в един от кухненските столове и остави бележката на малката масичка пред себе си. Герт положи глава на коляното му и той я почеса разсеяно зад ушите.

След като беше минало известно време — той не знаеше колко точно — Герт го побутна с муцуна по крака и заскимтя. Ставайки от стола с безизразен поглед, Фаръл й сложи каишката и я изведе в

антрето, след което си обу маратонките и излезе с нея в притъмнелия квартал.

Името на „Парк Лейн“, където беше домът му, бе избрано удачно — улицата се виеше покрай „Буена Виста Парк“. Той и Герт си бяха изградили рутина — тичаха по една от алеите привечер и спираха по средата, за да може тя да си „свърши работата“. Паркът бе също тъй празен, както обикновено през зимата. Тази вечер, обаче, Фаръл усети нещо различно — някакво едва доловимо заплашително присъствие, което сякаш го следваше в тъмнината.

Спирайки, той погледна към центъра на парка, след което се обърна. Няколко от уличните лампи на „Парк Лейн“, неизвестно защо, не светеха. Фаръл не можеше да си спомни дали бяха работили през изминалите дни. Алеите във вътрешността, както обикновено, бяха неосветени; акациите и плетовете отпред закриваха светлините на отсрещната улица и хвърляха дълги, назъбени сенки върху моравата. Герт задържа каишката и заскимтя тъничко. Може би искаше да се прибира. Фаръл направи още няколко крачки към акациите, след което спря отново.

Той стоя така около минута. Откъм „Парк Лейн“ не се чуваше нито звук; не се виждаше жива душа на стотици метри наоколо. Накрая Фаръл се наведе и прошепна в ухото на кучето:

— Хайде, миличка. Тръгваме си.

Герт, обаче, нямаше намерение да го слуша. Тя се наежи, изпружи врат и опъна отново каишката, ръмжейки басово, след което залая към нещо в невидимата далечина.

Стискайки здраво каишката, Фаръл се наведе и я погали по главата.

— Хайде, миличка, хайде, бебенце — каза той в ухото ѝ, след което я задържа почти насила към къщата.

Когато бяха вече вътре, Уес заключи и залости входната врата, след което свали каишката на кучето и се запъти към кухнята. Обикновено, щом правеше така, Герт вървеше по петите му, махайки с опашка. Не и този път. Тя се обърна към входната врата, оголи зъби и отново заръмжа заплашително.

— Кротко, милинка — каза той. — Всичко е наред — погали я той по главата, след което, стискайки здраво нашийника, той все пак отвори вратата и огледа спокойната си улица от край до край. Както и

преди, нямаше никой. Тишината беше необичайна, дори мъртвешка; въпреки че бе понеделник, все пак колите не бяха рядкост в този квартал на добре устроените хора с много свободно време.

Когато най-накрая успокои Герт, той я изведе в малкото задно дворче да си „свърши работата“ и я върна в кухнята, където тя се излегна на своята възглавница до печката, хвърляйки от време на време въпросително-умолителни погледи към стопанина си. Той бе твърде уморен, за да си играе с нея, затова отиде до минибара и извади бутилка „Ноб Крийк Бърбън“. След като грубиянски си наля над половин водна чаша и сипа достатъчно кубчета лед от хладилника, за да докара питието си почти до ръба, той се облегна на барплота и обърна чашата почти на екс.

Всички лоши новини от днешния ден — смъртта на Люис, напускането на Саманта и за капак тези невидими заплахи в тъмнината — му идваха в повече и не влизаха изобщо в сделката, която мислено бе подписал, когато се кандидатираше за окръжен прокурор. Дълбоко в себе си знаеше, че не е подходящият човек за този пост — не беше от хората, които са склонни да приемат живота твърде на сериозно, а и, честно казано, нямаше чак такива амбиции. Някои от уменията му бяха безспорни — беше добър оратор, разбираше се отлично с хора от всички слоеве на обществото... но Уес изобщо не се възприемаше като водач и образец за подражание. Отначало приятелите му го бяха убедили да се кандидатира с идеята, че е необходим човек като него, за да внесе свежест и промяна в закостенялата съдебна система. Той също мислеше, че промяна е необходима — опитът му като адвокат подсказваше, че полицията наистина нередко престъпва правомощията си и употребява повече сила от необходимото. Освен това, въпреки че Сан Франциско беше град-убежище, в който незаконните емигранти не се преследваха, а и законите в Калифорния бяха по-либерални по отношение на емиграцията като цяло, Фаръл бе убеден, че много от малцинствените групи в града в действителност не са равноправни по отношение на закона; борбата за човешките права на емигрантите беше един от опорните стълбове на кампанията му. Оказа се, обаче, че предизвикателствата в работата на окръжния прокурор са от съвсем различно естество.

Разбира се, Роу Къртли не беше единственият престъпник, с когото се бе сблъсквал. Като адвокат му се беше налагало да се среща с

най-различни злодеи и да ги защитава в съдебната зала, но до този момент те бяха негови клиенти. Никога досега не му се беше случвало да се страхува от някой от тях — Фаръл вярваше, че с весело и шеговито поведение, съчетано с правилната доза строгост, нямаше такива зверове, които да не могат да бъдат накарани да пеят и танцуват. Всъщност, преди години имаше един човек, от когото Уес се боеше — Марк Духър, колега адвокат, но обитаващ съвсем други социални среди. „Стратосферата — помисли си Уес. — Много малко хора достигат такива висини...“ Духър не само беше сред предпочитаните адвокати на елита в Сан Франциско — негов клиент беше и самият католически архидиоцез на града. Когато жената на Духър бе убита при явен опит за кражба с взлом, склонната към прекомерна употреба полиция в лицето на самия Ейб Глицки се бе впуснала в разследване, което от тогавашната гледна точка на Фаръл си беше същинска вендетата. Марк беше приятел на Уес — не съвсем близък, но не и твърде далечен, точно вярната дистанция на връзката, за да може Уес да се заеме със защитата му. Фаръл бе спечелил дълго и изтощително дело срещу самата Аманда Дженкинс, тогавашната изгряваща звезда на прокуратурата в града. Духър беше оневинен напълно. Това дело, широко отразено в пресата, маркираше началото на възхода на Фаръл на правния небосклон.

Единственият проблем, който впрочем възникна по-късно, беше, че Духър — примерният гражданин, филантропът, чудесният баща и съпруг, юридическият съветник на архидиоцеза — всъщност наистина бе убил жена си. Беше също така изнасилил млада жена като студент. Марк имаше медали за храброст от Виетнам, където, както се оказа по-късно, бе намушкал с щик своя съдружник в продажбата на наркотици. В джунглите на Индокитай беше намерил смъртта си и друг млад адвокат, с когото Духър имаше съдебни спорове на американска почва.

Най-после Духър беше опитал да убие самия Уес. Фаръл помнеше ясно този момент — тогавашният страх още не го бе напуснал напълно. Но по-страшното беше изненадата, разкриването на измамата, чудовищното двуличие, в което Фаръл все още не можеше да вникне.

Сега той отново бе изправен лице в лице с истински социопат. Роу Къртли можеше наистина да се състезава рамо до рамо с Духър в олимпиадата на злодеите. Беше излязъл от затвора преди по-малко от

месец и вече телата се трупаха. Нямахте съмнение, че през това кратко време е отнел три човешки живота, единият от които бе на следовател от прокуратурата. И сякаш никой не беше способен да го спре. Вай Лапийър беше предложила да подложи Роу на денонощно следене от цивилни полицаи, докато обвинението в тройно убийство бъде придвижено в съда. „Със сигурност, обаче, не е имала време да задвижи нещата днес — помисли си Фаръл. — Тази история с Мат Люис ни забави твърде много. Ще организира денонощния патрул сутринта.“ Не беше изключено Роу да чака отвън, седнал в кола или на някоя от пейките в парка. Ако беше тъй, нищо не му пречеше да влезе с взлом и на следващия ден да открият тялото на Уес наред изгоряла къща.

Едно нещо изглеждаше сигурно — Роу беше решен на всичко, за да не го върнат в затвора. За Фаръл бе ясно, че ако ножът опре до кокала, младият Къртли би предпочел да го убият в престрелка, нежели да го арестуват и върнат зад решетките — съпротивата, която бе оказал на Глицки, доказваше точно това. Роу нямаше страх от смъртта. Плашеше го единствено правосъдната система. Затова и беше готов да елиминира всеки, който представляваше заплаха за свободата му — Фелисия Нунйес, Мат Люис и, най-вероятно, Глория Гонсалвес, където и да беше тя в момента. Фаръл бе уверен, че черният списък на Роу включва Дженкинс, Глицки и него самия. Къщата край парка вече не изглеждаше безопасно място.

Глицки отключи вратата на дома си колкото е възможно по-тихо. Беше минало полунощ. Щом влезе вътре, той изхлузи обувките си и ги остави пред шкафа, след което мина на пръсти през полутъмната гостна, където Трея го чакаше с чаша чай в ръка.

— Слава богу, най-накрая си вкъщи! — каза тя и стана от дивана. — Ако са ти останали сили, имам нужда от гушкане.

Глицки пристъпи крачка напред и след миг Трея беше в обятията му. Тази вечер тя притисна своя съпруг до себе си по-силно от обикновено. Той се отпусна в ръцете ѝ почти безропотно. Усетила умората му, Трея притисна главата му до стъвката на врата си и обгърна темето му с длани. Останаха така няколко минути; тя усещаше как под дланите ѝ силните мускули в тъмнокафявия врат бавно се

отпускат. След миг, обаче, те се стегнаха отново. Трея усети, че Ейб също я притиска към себе си колкото може по-силно, толкова силно, че за секунда тя не можеше да си поеме дъх.

Това, обаче, не я притесни ни най-малко. Тя го искаше — всяко докосване, всяка минута, в която съпругът ѝ бе до нея, и колкото по-силно я прегръщаше, толкова по-добре. Ако не можеше да си поеме дъх, щеше да почака малко.

Глицки въздъхна и я целуна по врата няколко пъти, след което се отдръпна.

— През цялото това време ли ме чакаше? — попита той.

— Ти как мислиш?

— Питам просто.

— Как е Аманда? — поинтересува се Трея.

— Точно толкова зле, колкото би трябвало да бъде след смъртта на Мат и може би дори по-зле — отвърна Глицки. — Съсипва се от вина. Мисли, че за всичко е отговорна тя.

— Според мен не е.

— И аз така мисля. Но ще ѝ отнеме доста време да се примири със загубата. Искаш ли да поседнем?

— Мисля, че мога да отделя минутка — усмихна се Трея, след което се тръсна весело на дивана и придърпа одеялото, което беше донесла от спалнята. Глицки седна до нея, но без да я докосва.

— Как вървят нещата при теб? — попита тя.

— Никак. Отказаха да подпишат разрешителното за обиск.

— Не думай. Че нали твоята шефка лично подаде молбата?

— Въпреки това — намуси се Глицки. — Явно този път са решили, че Лапиър има същото право да иска разрешително, както и обикновените полицаи. Трябва ти клауза „вероятна причина“, Треј.

— Не виждам какъв е проблемът. Как ти се струва това — Мат Люис е следял Роу и малко след последното си обаждане е открит мъртъв.

— Откъде знаем, че Люис е разследвал точно Роу? — попита Глицки.

— Аманда каза, че му е възложила тази задача.

— А откъде сме сигурни, че изобщо го е догонил, или че не го е изтървал някъде из улиците?

— Знаем, че му е бил на опашката в дванайсет и нещо, когато за последен път е звъннал на Аманда — отвърна Трея.

— Да, това го знам и аз — съгласи се Глицки. — Но, мила, той е звъннал в дванайсет и петнайсет, а убийството е било извършено най-малко час по-късно. Може би през този един час е изгубил тях двамата и се е насочил към някоя от другите си задачи.

— На теб струва ли ти се вероятно?

— Никак.

— Стой за момент — оживи се Трея. — Кои са „тях двамата“? Не е ли бил само Роу?

— Някакъв друг мъж е карал колата. Не е бил Роу. Мат Люис не го е разпознал, но е казал на Аманда, че шофьорът има лице на индианец, или нещо от сорта. Двамата са излезли заедно от дома на Роу и са се качили в джипа. Сигурно е онзи същият иконом бодигард, когото срещнах първия път, когато отидох да разпитам Роу.

— Сигурно. Слушай, Ейб. Мат Люис е следил тези негодници не по-малко от час. Когато е звъннал на Аманда, е потвърдил, че кара след тях. Един час по-късно е бил открит мъртъв. Как ти се струва това, ако не „вероятна причина“? Със сигурност са знаели, че Вай Лапиър не си измисля...

— Разбира се, че не си измисля, мила, но просто не са искали да подпишат хартиятката — усмихна се Глицки, след което махна с ръка, сякаш изтърсваше боклук от ръката си. — Следовател на служба в прокуратурата е бил разстрелян, какво да си говорим, направо е бил езекутиран в колата си в един от най-лошите квартали на нашия чудесен град, квартал, пълен със сводници и наркопласьори. Мила, който и да го е сторил, се е подготвил добре — точно в тази част на Фриско има поне петдесет души на квадратен километър, които биха застреляли полицай без да им мигне окото. „Вероятна причина“ има, но все пак, ако си младши съдия без особена инициативност, можеш спокойно да си измиеш ръцете. Че защо да сочим точно Роу Къртли за това убийство?

— Как защо? Защото знаем, че е бил той.

— И най-малкото доказателство да имахме, съдът щеше да разпише хартиятката.

— Е? Кой беше дежурният съдия този път?

— Чоморо.

Трея се плесна по челото.

— Значи стават трима? — попита тя с неодобрение.

— Кои?

— Съдиите, които дават „зелени карти“ на Роу. Барето, Донахоу, Чоморо... Няма ли поне един съдия в Сан Франциско, който иска да го тикне в затвора?

— Не мисля — отвърна Глицки мрачно. — Повечето са склонни да защитават гражданските му права. Имаш ли си представа, Трей, колко точно пари са необходими, за да се избере върховен съдия в нашия град? Официалните статистики са следните: сто и петдесет хиляди долара за успешна избирателна кампания, двеста и петдесет, ако искаш сигурна победа. Всички съдии се страхуват, че началниците им са пионки на семейство Къртли, и с право.

— А кой председателстваше на първото дело, тогава, когато го тикнаха в затвора?

— Томазино.

— Не можеш ли да идеш при него за разрешително?

Глицки поклати глава.

— Не и в този случай. Ако искаш да ти подпишат разрешително за обиск, трябва да отидеш при дежурния съдия в момента, а те се въртят на случаен принцип. Чоморо е дежурен цяла седмица. Тези процедури, едва ли има нужда да ти обяснявам, се организират с цел да се осигури непредубеденост на съдебната система.

— Ейб, на нас не ни трябва непредубеденост. Не и в този случай.

— Винаги трябва — отвърна Глицки. — Но много бих се радвал поне понякога да ни се усмихва късметът.

Трея зави раменете си с одеялото. След кратка пауза, тя попита:

— Мислиш ли, че има нужда да се притесняваме от нещо, Ейб? Заплашени ли сме — ти, аз, малките?

Глицки въздъхна, след което се приближи и я прегърна през раменете.

— Да ти кажа, мисля, че аз самият се притеснявам предостатъчно за цяло семейство от четирима, но това едва ли ще те успокои. — Той взе ръката ѝ в своята. — Искане ми се да вярвам, че с нас ще спре до сплашване. Не мисля, че ще се появи на прага ни в скоро време. Ако причини нещо на теб или на децата, няма да постигне нищо. Освен това той знае много добре, че ако направи така, ще го

гоня до дупка и ще го убия лично. А ако се опита да посегне на мен, това няма да му помогне никак при следващото дело. Така че логичният извод е, че няма изгледи да ни притеснява повече. Освен това, Вай е пуслала хора да го следят денонощно.

— А не мислиш ли, че може да им се изплъзне?

— Нямам представа. Не е изключено.

Трея затвори очи и си пое дълбоко въздух.

— Както и да е, след тази вечер, след Мат Люис, не ми се струва добра идея да оставям Зак и Рейчъл на детегледачката, нито в училище. Дори и да казваш, че рискът е много малък, просто не е редно...

— Не казвам, че няма опасност.

— Знам — каза тя и въздъхна. — Ейб, не можеш да предвидиш риска. Това не сме аз и ти — това е пълен психопат.

Глицки помисли за момент, след което кимна.

— Няма спор. Права си. Какво възнамеряваш да правиш?

— Мисля, че е най-добре да напуснем града. Аз и децата. И ти също. Поне докато отmine тази история.

Ноздрите на Глицки се разшириха. Той стисна устни и белегът му отново побеля съвсем — добре познатото на Трея гневно изражение.

— Не мога да си плюя на петите, Трей. Не и преди да съм свършил с него.

— И защо?

— Защото, като изключим всички останали причини, по този начин все едно казвам на Роу, че е спечелил.

— И какво толкова, ако спечели? — Гласът на Трея стана рязък. — Какво си се захванал да си играеш на спаринг с този изрод? Не си единственият, който може да разреши случая.

— Опасявам се, че може и да съм.

— И какво ако си? Ето ти още една причина. Ако нещата между теб и него наистина са толкова лични, това не значи ли, че сме в още по-голяма опасност? — Тя стисна ръката му. — Не виждаш ли какви неща стават? Погледни Аманда само!

— Виждам. Обаче, мила, не ми е позволено да подвигвам опашка само защото някой психопат ми има зъб. Взели сме мерки — аз и Вай

— и няма причина да мислим, че той ще може да се измъкне от обръча.

— Няма ли? Кажй го на бедния Люис тогава.

Ала Глицки отново поклати глава.

— Не мисля, че ще се осмели да посегне на нас, нито на децата. Не мисля, че ще може, не и след утре сутринта, когато вече ще е под постоянно наблюдение.

— Толкова ли си сигурен, че би заложил на карта живота ни — мен, Зак, Рейчъл?

— Миличка — каза той спокойно и я погали по ръката. — Не драматизирай.

В отговор Трея веднага пусна ръката му и се изправи в цял ръст. Едва сега Глицки осъзна, че жена му е бясна, че е била бясна през цялото това време, когато го прегръщаше, когато говореха за Люис, когато обсъждаха разрешителното. Всяка негова дума, всяко уверение от негова страна, всеки негов жест бе само крачка към нажежения до бяло и същевременно студен пламък, който блестеше в нейните очи в този миг.

— Мисля, че имам право да *драматизирам*, когато животът на децата ни е заплашен, Ейб. Как можеш да приемаш нещата толкова несериозно, като някаква игра?

— Уверявам те, че съм напълно сериозен.

— Не, не си. Мислиш само за твоята безумна игра на стражари и апаши, ти срещу Роу Къртли. Все едно си герой от някакъв долнопробен уестърн! Грижа те е само кой ще спечели и всичко това — домът ни, децата ни, всичко — мислил ли си какво ще бъде да изгубиш някой от нас?

— Нищо такова няма да се случи — отвърна Глицки спокойно.

Сълзи на гняв и болка напиха у Трея.

— *Не, Ейб* — каза тя на пресекулки. — *Няма да позволя някой от нас да умре.* Не виждаш ли какво става? Колко още предупреждения ти трябват? Бедният Люис дали е подозирал нещо? Ами че не е! Бум — и го няма завинаги! А ти, Ейб, си предупреден. Предупредиха те много отдавна — изхлипа тя.

— Хей, недей така. — Той се пресегна и докосна рамото ѝ. — Опомни се.

Бутайки ръката му настрани, Трея се обърна и го погледна право в очите.

— Не ме пипай — процеди тя през зъби. — Да не мислиш, че съм истеричка? Хич не ми пробутвай твоите глупави доводи. Не виждаш ли какво става? Май ти бъркаш, Ейб. Той посяга на хората щом му *скимне*. Всичко, което сме изградили — животът ни, децата ни... защо рискуваш всичко това? Заради *работата* ти ли? Заради кариерата ти в градската полиция? Не мога да повярвам, че изобщо водим този разговор — поуспокой се тя.

— Казах ти, че вероятността...

— *Вероятността* ли! — избухна отново тя. — *Еби си майката*, Ейб, ти и вероятностите!

Псувнята от устните на спокойната Трея удари Ейб като парен чук. Тя определено знаеше как и кога да удря и познаваше отлично непоносимостта на мъжа си към простотиите. Откак бяха заживели заедно, тя никога не бе казвала нещо подобно. Глицки прекара длан по челото си. Кръвта нахлуваше неудържимо в главата му. Той стана и се разходи до прозореца на гостната, опитвайки се да се успокои.

— Знаеш ли, не съм прав — каза лейтенантът спокойно. — Забрави какво ти казах току-що. Разбира се, че ти и децата можете да напуснете града за известно време. Права си за едно — никой риск, колкото и да е малък, не заслужава да бъде пренебрегнат. Нямах намерението да те упреквам, каквото и да си мислиш в момента. Напълно си права. Ако мислиш, че е необходимо, напусни. Колкото до децата, и аз мисля, че е най-добре да не са тук.

— А ти?

Той се обърна и я погледна в очите, след което поклати глава.

— Как е *възможно*? — попита тя с неверие в гласа. — От толкова време живеем заедно, Ейб, а аз не те познавам.

— Трея — започна той, — познаваш ме. Много добре ме познаваш. Аз съм полицай откак...

Тя вдигна ръка, за да го спре, преди да е направил нещата още по-лоши.

— Стига — каза. — Не ми се слуша.

Ставайки от дивана, тя събра одеялото, завъртя се на пета и влетя в спалнята, затръшвайки вратата зад себе си.

21.

В седем и четирийсет и пет на следващата сутрин един млад сержант-инспектор от отдел „Убийства“ на име Дарел Брако почука на вратата на кабинета на Глицки, въпреки че тя, както винаги, беше отворена. Лампите, обаче, не светеха и Брако не бе съвсем сигурен дали шефът му желае да бъде безпокоен точно в момента. Щом не получи отговор, Брако надзърна вътре. Лейтенантът се беше облегал назад в своя офис стол с кожена тапицерна. Под тежестта на тялото му облегалката беше хлътнала назад почти изцяло. Протегнатата му ръка лежеше на бюрото, стисната около голяма порцеланова чаша, която по всяка вероятност беше пълна с черен чай.

— Ейб? — обади се Брако. — Искал си да ме видиш?

— Да, влизай.

— Да светна ли?

— Остави. Светлината ми дразни очите. Дръпни си стол.

Изпълнявайки инструкциите дословно, Брако дръпна един от удобните столове и седна. Глицки, обаче, не направи никакво усилие да се изправи. Дори в полутъмния здрач на кабинета, Брако забеляза някаква сивкава бледност под светлошоколадовата кожа на лейтенанта. Позата на Глицки издаваше емоционално изтощение, но когато той се обади отново, думите му бяха резки и доста прецизни:

— Осведомен ли си за Мат Люис?

Това беше риторичен въпрос. Слухът за убийтия следовател от прокуратурата се бе разпространил като горски пожар в отдел „Убийства“. Но дори Брако да бе аутсайдер, какъвто той със сигурност не беше, все щеше да си пусне радиото или телевизията у дома. Убийството на Люис бе новина номер едно на всички кабелни телевизии и местни радиостанции миналата вечер. „Кроникъл“ и „Куриер“ бяха поместили снимката на Мат на първа страница.

Брако знаеше, че името му е вписано в три от колонките на дъската със задачи, тоест бяха му поверени три неразрешени убийства: жертва на престрелка между наркопласъори в Мишън Дистрикт, тъжен

и същевременно страшен случай на захвърлено новородено бебе в гетото около „Сънсет авеню“ и петдесетгодишен търговец на застраховки, намушкан миналата седмица в алеята зад евтиното ресторантче „Алфредс“. Тези три случая бяха максимума, който Брако беше склонен да понесе, преди да обмисли варианта „гладна стачка“, особено като се има предвид, че напоследък най-често работеше сам.

Глицки, обаче, попита за Мат Люис и това живо заинтригува Брако.

— Ужасна история — каза той. — Ако няма друг начин, склонен съм да поема случая. Все пак е от нашите момчета. Ако някой друг е склонен да се заеме, обаче, бих бил много благодарен. Разписанието ми е доста пълно...

— Не те моля да го поемеш, Дарел.

— Съжалявам. Помислих си, че... — Той сви рамене. — Продължавай.

— Какво си чул за Люис?

— Люис ли? Нищо особено. Станало е в „Мор“. — „Мор“ беше жаргонът, с който инспекторите от отдела наричаха гетото Филмор. — Нямам представа какво се е случило. Има хиляди възможности... На кого си поверил случая?

— На никого още. Може би накрая аз самият ще го поема. — Глицки посегна към чашата си. — Значи ти не си чул нищо интересно, така ли да разбирам?

— Нищичко.

— А ако ти кажа, че е следил Роу Къртли тогава?

Брако остана свършено спокоен.

— Аз не получих такива сведения — отвърна той.

— Не сме ги разпространявали. Те са вътрешна информация.

— Вярно ли е?

— Съвършено вярно.

На срещата с пресекретарката на Вай Лапиър, както и в официалните комуникета, Глицки грижливо бе написал, че заподозрени по случая все още няма и че дори не са открити потенциални свидетели. Официалната позиция на отдел „Убийства“ беше, че престъплението най-вероятно е случаен акт на насилие, може би свързан по някакъв начин с наркотиците или уличните банди във Филмор, но дори това бяха само предположения. Разследването

продължаваше и в този момент полицията не можеше да предостави повече информация по случая — това беше официалната версия.

— Е? — попита Брако, чакайки отговора на Глицки.

— Имам нужда от доброволец, който да се свърже с адвоката на Роу Къртли и да поиска среща за предварителен разпит в удобен за него час. Сигурно разбираш, че аз не бих могъл да звънна лично. Денарди вероятно ще се опита да се измъкне от подобна среща, но ние сме длъжни да опитаме. Не искам някой после да каже, че Роу Къртли не е имал шанса да разкаже своята страна на нещата.

— Да предположим, че се съгласи. Да споменавам ли за Люис пред него?

— Да, обезателно. Кажеш, че искаш да говориш с него и с Роу във връзка с Люис и с Джанис Дърбин.

— Нея не съм я чувал. Какво е станало?

— Миналия петък я откриха мъртва в опожарената ѝ къща. Станало е точно като при Фелисия Нунйес, която, ако не си наясно, е била свидетелка по последното дело на Роу. Джанис Дърбин е била съпруга на председателя на журито, което изпрати Роу в пандиза.

— Виждам съвпадения — усмихна се Брако.

— Ей, момче, трудно може да те заблуди човек! — засмя се Глицки. — Добрата новина е, че, тъй като знаем, че Люис е бил по петите му, имаме разумно основание да поискаме среща с него и адвоката му, за да разберем какво е правил вчера. И докато го разпитваме за Люис, можем спокойно да го попитаме и за алибито му за Джанис Дърбин, ако има такова.

— Мислиш ли, че адвокатът ще е склонен да говорим?

— Почти нулев шанс. Обаче сме длъжни да опитаме, най-малкото за протокола.

— А Люис наистина ли го е следил? — попита Брако с недоверие.

— Мислиш ли, че си измислям, Дарел? — попита Глицки, след което, осъзнавайки, че може би е твърде рязък, вдигна ръка в знак на извинение. — Съжалявам. Миналата нощ не можах да заспя. Но да, имаме потвърждение, че Люис е карал зад Роу и неустановена личност поне час преди убийството. Звъннал е на Аманда Дженкинс в дванайсет и петнайсет точно когато Роу е излизал от „Тадич“.

— А след това?

— След това Роу е скочил в джипа си, заедно с неустановено лице — мъж на видима възраст около четирийсет, който е карал джипа.

— И Люис е хукнал след тях?

— Поне е казал на Аманда, че такъв му е планът. Не знаем какво е станало по-късно.

Брако помисли малко, след което кимна.

— На мен ми се струва достатъчно.

В офиса на главния прокурор имаше ден „доведи децата си на работа“^[1]. Трея дойде късно, към девет и половина, влачейки след себе си не твърде въодушевените Зак и Рейчъл. Около петнайсет минути по-късно се появи Фаръл, който, за всеобща изненада, водеше своето куче на каишка. За радост на всички, Герт беше кротка и обичаше децата, така че нямаше твърде голяма опасност от бели. Все пак офисът на окръжния прокурор беше далеч от най-подредените си дни.

Малко преди обяд Рейчъл и Закари се занимаваха с една книжка за оцветяване на бюрото на Фаръл, под което се беше излегнала Герт. Трея и Уес имаха някои важни въпроси за обсъждане, заради които бяха излезли в чакалнята и си говореха тихо в единия ъгъл. Не след дълго, обаче, дойдоха първите посетители и двамата бяха принудени да се преместят в офиса на Трея.

Фаръл седна направо върху бюрото ѝ.

— Колко още време ти трябва? — попита той загрижено.

— Нямам представа — отвърна тя. — Нямам намерение да оставям децата си в града при този риск. Мисля и аз да ида с тях в провинцията.

— И къде точно мислиш да идеш?

— Имам брат в Ел Ей. Първо ще идем там. Освен това бащата на Ейб има малка вила в Енсинитас, но си мисля дали все пак там не е прекалено близо... Не искам да бъдем лесни за откриване.

— А Ейб? Той какво ще прави?

Трея стисна устни.

— Той остава тук. Казва, че му трябва най-много две седмици да арестува Роу, но аз не съм толкова сигурна.

— Толкова — отвърна Фаръл. — Ако успеем да насрочим предварителното заседание дотогава. Но тази работа с Люис... Сещаш

се, нали? Аманда би трябвало да води делото, но при тези обстоятелства... — Фаръл прокара ръка през косата си. — Не знам дали ще може да дойде на себе си дотогава...

— Може ти да си прокурор, нали?

— Знам, възможно е и аз да се появя в съда. — Фаръл замълча за миг. — Но междувременно... — Той хвърли поглед около себе си. — Какво да правя с подчинените си в твоё отсъствие?

— Съжалявам за това, шефе. Наистина. Искан ми се да имаше някакъв друг начин, но просто не виждам какъв би могъл да бъде той. Сигурна съм, че все пак има някой, който би могъл да ме замести.

— Сигурна ли си? Имаш ли някого предвид?

Тя кръстоса ръце и поклати глава.

— Не мисля.

В стаята се възцари неловка тишина.

— Това е проблемът, Трея. Разбираш ли? Колкото повече свиквам с мисълта, че ще отсъстваш толкова дълго, толкова повече ми се струва, че това наистина ще ме постави в огромни затруднения.

— Да, сър, разбирам — отвърна Трея спокойно. — Това е проблем и за нас двамата с Ейб. Но какво друго бих могла да направя? Все пак имам достатъчно оставащи почивни дни.

— Това не е проблемът.

— Съжалявам, но не мога да остана. Не мога да оставя децата тук, нямам и на кого да ги поверя. Знаеш, че е способен на всичко, Уес.

Фаръл помисли за момент, след което кимна мълчаливо.

— Шибана работа — каза той, — извини ме за грубостта.

— Не си го слагай на сърцето — каза Трея. — Просто исках да дойда и да ти кажа лично и, може би, да ти помогна да ми намериш заместник.

— Мислиш ли, че ще успеем за един ден?

Трея се опита да изглежда професионално, но някак си не успя. Тя сви рамене.

— Най-малкото ще опитаме — отвърна тя. — Наистина съжалявам.

Уес опря лакти на бюрото и я погледна в очите.

— Знаеш ли, Трея, ако наистина ни напуснеш за толкова време, не мога да гарантирам, че ще получиш поста си обратно. Не че те

заплашвам, но такава е реалността. Имам нужда от някой, който е тук всеки ден.

— Разбирам — отвърна тя. — Не мога да се надявам на повече.

— Казвам ти, за да не останеш изненадана.

— Да — отвърна тя. — Мисля, че това се разбира от само себе си.

Когато Брако се появи в офиса на адвокат Денарди близо до бизнес сърцето на Сан Франциско, той веднага разбра защо бе получил съгласие за срещата. В широкия му кабинет беше седнал не само Роу; от двете му страни бяха и Клиф и Тереза Къртли. Щом ги представи на младия инспектор от отдел „Убийства“, Денарди обясни, че двамата са дошли не като родители, а в качеството си на представители на своя вестник. Младият инспектор разбра намека моментално: каквото и да се случеше на срещата, тяхното присъствие означаваше, че „Куриер“, този светъл лъч на истината в пресата на Сан Франциско, щеше да извърти това интервю като поредния опит на полицията да превърне невинен човек в изкупителна жертва.

Костюмът на Денарди беше безупречен. Сядайки на въртящия се стол, възрастният джентълмен кръстоса крака, излагайки на показ чисто новите си, ръчно ушити италиански обувки и взе малка чашка горещо еспресо от изящната масичка за кафе.

— Не съм сигурен, че моят клиент може да ви помогне — обърна се той към Брако с безукорна любезност. — Всъщност, почти напълно съм сигурен, че в този случай сме се събрали без особен смисъл и си губим времето. Ясно е, че вие и вашите колеги имате интерес да тормозите господин Къртли; може би това е във връзка с неговото положение в обществото, което го превръща в удобна мишена за показни действия. Надявам се обаче, че разбирате също така, че ние ще оспорваме всяко незаконно действие от ваша страна. Дошъл сте, за да питате къде е бил моят клиент в петък сутринта — така ми каза моята секретарка. Ние, обаче, не сме склонни да ви предоставим тази информация, преди да ни кажете защо ви е необходимо да знаете къде е бил той и какво е правил.

Брако сръбна от собствената си чаша еспресо, за да има време да обмисли своя отговор. Мълчаливото присъствие на Клиф и Тереза му

създаваше неудобство. Той огледа още веднъж каменните им лица, след което спря погледа си върху Роу, който разсеяно си играеше с метална писалка. Любимият син на семейство Къртли бе облечен в прилепнала по тялото черна копринена риза, наскоро изгладени нови дънки и автентични кожени каубойски ботуши, които според преценката на Брако струваха поне осемстотин долара. Едната му ръка бе още в гипс, най-вероятно защото имаше нужда да се показват последиците от сбиването му с Глицки и момчетата от районното, а не заради легитимна медицинска причина. Очевидно се беше обръснал тази сутрин, а перчемът му беше гладко сресан.

Когато усети погледа на Брако, Роу се усмихна пренебрежително. Младият инспектор подбираше думите си внимателно.

— Разследвам страничен случай, който не е свързан с обвиненията, предявени на вашия клиент. Бих искал да освободя клиента ви от подозрение.

— Имате предвид, че го подозирате и за друг случай ли? — попита Денарди.

— Не. Това, което искам да кажа е, че нямаме заподозрени по случая и в момента се опитваме да елиминираме всички възможности.

— И смятате, че господин Къртли е една от тези възможности, така ли?

— Още не сме елиминирали никой от възможните извършители — отвърна Брако. — Това е просто началната фаза на нашето разследване.

— Но все пак клиентът ми е възможен заподозрян, нали така?

— Да.

Роу се изсмя гръмогласно, след което се облегна в тапицирания с кожа стол.

— Не е за вярване — изръмжа той.

Тереза Къртли намери за удачно да се намеси в този момент.

— Боже мой, какви ги приказвате? — излая тя и посегна към дамската си чантичка за носна кърпичка.

Денарди вдигна ръка, за да спре и нея, и клиента си.

— Роу, Тереза, моля ви! — след това се обърна отново към Брако: — А другият случай, за който споменахте? За какво става въпрос — убийство?

— Убийство, придружено с палез, в интерес на истината.

Денарди удостои Брако с тънка усмивка.

— Разбира се. И каква е, според вас, връзката на господин Къртли с въпросното деяние?

— Жертвата е била съпруга на председателя на журито по време на делото, което изпрати Роу в затвора преди десет години. Името ѝ е Джанис Дърбин; мъжът ѝ се казва Майкъл Дърбин.

Последва нова неодобрителна усмивка от страна на Денарди.

— Разбирам. Но можете ли, все пак, да ми опишете накратко начина, по който ужасната смърт на тази бедна жена сочи към моя клиент като заподозрян?

— Била е удушена, господин Денарди, след това някой е подпалил тялото ѝ — отвърна Брако. — Станало е по същия начин, както с Фелисия Нунйес. Да не забравяме, адвокат Денарди, че Долорес Сандовал, за чието убийство вашият клиент бе осъден преди години, също е била удушена. За нас съвпадението е твърде голямо, затова решихме да поканим вашия клиент на тази среща с цел да го елиминираме като заподозрян. Бих се радвал, ако вашият клиент ни сътрудничи в този случай и не виждам какви възражения бихте могъл да имате.

Клиф Къртли прочисти гърло, но не каза нищо.

Денарди, сякаш разбрал знака му, отговори:

— Инспектор, моите възражения не са свързани със самия случай, който разследвате. Ние всички, като американски граждани имаме право на известни права и свободи, а едно от най-важните ни права е защитата на личното ни пространство. Моят клиент на практика не е длъжен да ви се отчита за действията си в петък сутринта, нито по което и да било друго време.

— Не, разбира се, че не е длъжен — отвърна спокойно Брако. — И ние не твърдим иначе.

— От друга страна — поколеба се Денарди и погледна към Роу; някакъв мълчалив сигнал мина между двамата и възрастният адвокат продължи: — Ако ни предоставите няколко минути насаме с моя клиент и родителите му, инспектор, мисля, че ще мога да удовлетвори желанието ви. Нямате нищо против, нали? — с тези думи Денарди стана, последван от Роу, Тереза и, най-накрая, от Клиф. Четиримата напуснаха просторния кабинет и влязоха в някакво странично помещение.

Брако се облегна назад в стола си и кръстоса крака, след което завъртя глава, за да огледа няколкото големи платна, шедьоври на калифорнийския модернизъм от края на миналия век, които украсяваха стените. В кабинета впечатляваха не само те — махагоновите лавици, фотопортретите на богатите и известните, както и всичко останало до най-малкия детайл, оставяше човека, който идва тук за първи път, дълбоко впечатлен. След кратко колебание Брако стана и се разходи до прозореца, откъдето се откриваше чудесна гледка към залива, притулен от утринната мъгла; виждаха се „Фери Билдинг“, едната от кулите на моста „Голдън Гейт“ и елегантната извивка на новия „Бей Бридж“, който водеше към Йерба Буена и Трежър Айленд.

Организиран като за парад, Денарди, Роу и семейство Къртли влязоха обратно в кабинета.

— Инспектор — започна Денарди, още преди да е седнал, — би било чудесно, ако успеете да убедите вашите колеги в департамента на полицията, че винаги сме готови да сътрудним, ако те следват правилните процедури. Господин Къртли би искал доброволно да даде обяснения за своето местонахождение в петък сутринта. Имате ли диктофон или друго устройство, с което да запишете показанията му за протокола?

— Разбира се.

Всички заеха предишните си места.

— Ако нямате нищо против, госпожа Къртли също ще си води бележки — каза Денарди.

— Няма проблем — съгласи се Брако с усмивка, след което извади диктофона си и го сложи на масата. След стандартните въвеждащи изречения, с които обясняваше ситуацията и правата на свидетеля, той попита: — Имате ли спомен какво сте правил в часа и датата на престъплението?

— Събудих се късно, в около девет и петнайсет в дома си — отвърна Роу. — Слязох на долния етаж и поздравих родителите си, които тъкмо закусваха, след което аз самият хапнах леко — добави Роу. — Обслужваше ме нашата чудесна нова прислужница, Линда.

— Ние сме готови да потвърдим това — намеси се Клиф Къртли, махайки с ръка към жена си. — И двамата бяхме там. Искате ли да знаете какво закусвахме?

Брако не се поддаде на изкушението.

— Не е необходимо — отвърна той, след което, обръщайки се към Роу, попита: — А след закуска?

— Взех душ, облякох се и малко преди единайсет отидох при моя доктор, който провери гипса ми — отговори той. — Дотук харесва ли ви? Може би искате да продължим?

— Да, моля — усмихна се Брако.

През следващите десет минути той и Роу проследиха действията на младия заподозрян през целия петъчен ден, след което инспекторът зададе няколко уточняващи въпроса.

— Чудесно — каза той, след като свършиха. — Може ли да ви попитам още два въпроса за сутринта? Вижда ли ви е някой, преди да станете в девет и петнайсет?

Роу се замисли за миг.

— Да — отвърна той. — Линда почука на вратата ми в девет и това ме събуди. Бях доста ядосан...

— В девет значи. А преди това?

Денарди реши да сложи Брако на мястото му.

— Преди това, инспектор, е спял в леглото си в собствения си дом. Има ли нещо, което ви смущава?

— Ни най-малко.

— Чудесно тогава! — леко плесна с ръце адвокатът. — Струва ми се, че получихте това, което искахте от нас. Имате показанията на моя клиент; бяха ви предоставени доброволно. И аз, и той ви сътрудничихме изцяло. А сега, ако ни извините...

Брако, обаче, не посегна да изключи диктофона си. Вместо това той кимна любезно.

— Все пак! — каза той. — И без това сме седнали да говорим. Как е, напоследък, храната в „Гадич Грил“? Чудесна както винаги, вярвам.

Одобрителният поглед, който Денарди и Роу си разменяха в този миг, изчезна като попарен от слана, но не толкова бързо, че Брако да не долови момента на смущение. И адвокатът, и клиентът бяха наясно, че младият полицай е забелязал нещо.

— Стига с тия простотии! Майната му! — обърна се Роу към Денарди. — Няма да спрат, освен ако не направим нещо. Ще ви кажа нещо, инспектор — извика Роу в лицето на Брако. — Ако искате,

подложете ме на детектор на лъжата! Искам да се сложи край на тези истории веднъж завинаги. Как ви звучи това?

Денарди замаха с ръка.

— Роу!

Ала младият мъж продължи:

— Не, Тристан, това е пълна гавра! Това са същите лайна, в които се опитват да ме накиснат откак всичко това започна! Не съм застрелвал никого, нито вчера, нито днес, нито онзи ден! Щом обядвах с Ез, се качихме в колата и отидохме до планетариума.

Денарди стана от стола си с бързина, нехарактерна за общественото му положение.

— Роу, млъкни, за бога! Достатъчно!

Роу обаче не изглеждаше способен да се овладее. Той се изправи в цял ръст, след което с почервеняло лице се обърна към адвоката си.

— Какво, за бога, Тристан? Трябва ли да понасям всичко това ден след ден? Той отново тръгна да ме обвинява...

— *Не говори*, за бога — изрева възрастният мъж като ранено магаре. — Нито дума повече! — след което бързо се обърна към Брако. — Тази среща свършва, и то още сега! — Каза той, опитвайки се да се овладее. — Веднага!

Брако бързо сграбчи диктофона си от масата, след което, без да го изключва, каза:

— За какво точно искаш да те разпитваме с детектор на лъжата, Роу? Не съм споменавал да са стреляли по никого!

— *Не отговаряй* — каза Денарди спокойно, но властно. Вените на челото му обаче, все още видимо пулсираха.

— Няма страшно, той вече ни даде отговор — отбеляза Брако.

— Пълен абсурд! — каза Клиф Къртли, изправяйки се в цял ръст. Денарди се обади като негово ехо:

— Така е, нищо не е признал. Въобразявате си.

— Добре — усмихна се Брако. — Щом е така, не би имало защо да се притеснявате.

Роу пристъпи към него заплашително.

— И без това нямам от какво да се притеснявам, мърльо — процеди през зъби той.

— Стига, Роу — спря го Денарди с костеливата си ръка, след което му препречи пътя с цяло тяло. — Тръгвайте, инспектор —

наполовина извърна лице той.

— Готово — каза Брако, отстъпвайки крачка назад. — Тръгвам, си. Добре си поговорихме. Приятен ден на всички ви — усмихна се той.

[1] Американска традиция — веднъж годишно в повечето учреждения служителите водят децата си на работното си място с цел да се развесели обстановката. Най-често при подобни събирания има нещо като импровизиран коктейл. — Б.пр. ↑

22.

Повечето от репортерите в „Куриер“ работеха в общите помещения. Мареняс беше единствената, която имаше собствен офис. Бе постигнала този статус не само заради отличния си, непогрешимо индивидуален писателски стил, но и защото нейната коментарна рубрика „Нашият град“ беше всъщност най-популярната и най-четената част от целия вестник. Мареняс имаше истински журналистически нюх за новините и особено за тази част от тях, която бе конфликт под похлупак, който можеше с умела журналистическа намеса да бъде раздухан в сензационен скандал. Не пречеше също, че Мареняс беше отгледана от малка със система от убеждения, която съвпаднаше с тази на нейните началници^[1], и защитаваше тези си виждания със страстния огън на истински вярващ човек.

В офиса на „Куриер“ тъкмо беше свършила обедната почивка; Мареняс влезе с леко закъснение в сградата, след един плодотворен обед с прессекретарката на Лийлънд Кроуфърд. Все още се чудеше как да опише в статията си първите седмици от мандата на новия кмет — наистина, той си имаше силни страни, а и беше доказал, че е верен на хората, които го подкрепят. Лийлънд заслужаваше най-добрите възможни думи. Мареняс не се притесняваше особено за своята обективност — още от много отдавна я бяха обвинили в едностранчива защита на собствените позиции, а и обективността, като цяло, беше съмнителна ценност в света на медиите. Освен това тя вече беше не само репортер — имаше си собствена рубрика, беше коментатор. Изразяването на лично мнение, нюансирането на събитията по начин, който тя сметнеше за правилен, влизаше в спецификата на официалната ѝ длъжност.

Мареняс знаеше, че единствената практическа роля на вестниците е като инструмент за формиране на общественото мнение; те бяха най-вече средства за реализиране на политически планове чрез умовете и сърцата на масите. Лийлънд Кроуфърд бе приел доста от парите на Клиф Къртли по време на кампанията си за кмет. Сега бе

още в началото на мандата си; трябваше му още време, за да овладее най-важните лостове на своя пост. Въпреки това обаче, Кроуфърд показваше недвусмислено, че не е забравил кой му маже филията с мед и масло — новият кмет имаше голям потенциал като бъдещ съюзник на семейство Къртли в политическите войни, които не стихаха в Сан Франциско. Една окуражителна статия от страна на Мареняс — и може би благосклонността на Кроуфърд щеше да бъде осигурена завинаги; според Мареняс, която имаше немалък опит, не се изискваше твърде много, за да стане кметът верен съюзник на Клиф и Тереза. Те, със сигурност, щяха да имат нужда от неговата подкрепа през следващите години.

„Как ли точно да подхожда? — мислеше си Мареняс. — Може би няма да е лоша идея да сравня безупречното представяне на Кроуфърд с безумните публични изяви на Уес Фаръл и спорните му качества на главен прокурор.“

Една подобна стратегия със сигурност имаше потенциала да се превърне в сериозно оръжие.

Тъкмо когато Мареняс влезе в своя офис, стационарният телефон на бюрото ѝ звънна. Тя вдигна слушалката, цвърчейки името си в микрофона по стандартен, заучен начин.

— Шийла, Клиф се обажда. Излезе нещо ново. Имаш ли минутка? Отлично. Слизам веднага.

Мареняс отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади оттам ръчно огледалце, за да се увери, че изглежда безупречно. Нямахше от какво да се притеснява — на четирийсет и три тя изглеждаше по-добре, отколкото петнайсет години по-рано. Със сигурност бе успяла да си изгради собствен стил, едновременно професионален и интелектуално издигнат за пред по-неопитните погледи. Лъвската грива от гъсти черни къдрици, която бе носила като студентка, сега беше опитомена в чупливи черни вълни, които се спускаха по раменете ѝ. Лицето ѝ бе по-добре поддържано от всякога — усмивката ѝ, блеснала под черните като въглени очи, внушаваше истинност и доверие у хората, особено след успешната операция преди няколко години. Зъбният хирург бе успял не само да подмлади тази усмивка, но и да я направи по-хубава, отколкото самата природа се беше осмелила.

Мареняс остана повече от доволна от външния си вид; тя върна огледалото в чекмеджето и си позволи кратка доволна усмивка, мислейки, че ако вестникът отиде към съкращения, спокойно можеше да осигури мястото си, като съблазни Клиф, който винаги я бе намирал привлекателна. Вкусовете на самата Мареняс, обаче, вървяха в друга посока — тя по-скоро би спала с Тереза, отколкото с Клиф. От друга страна, какъв беше смисълът да съблазняваш втория човек в йерархията? Дилемата оставаше нерешена.

— Ах, ето те и теб! — поздрави я Клиф с усмивка. — Смея ли да твърдя, че изглеждаш дори по-добре от обикновено?

— О, спри с тези ласкателства — усмихна се доволно Мареняс, след което излезе иззад бюрото и приближи своя началник, подлагайки първо едната, после и другата си буза на целувките му. Както беше техен обичай от край време, тя и Клиф се настаниха на противоположните краища на кожения диван, който гледаше през остъклената двукрила врата на балкона към улица „Кастро“ и залива в далечината.

— Как мина твоят обяд с кмета? — попита Клиф вместо предисловие.

— Не с него, с пресекретарката му — поправи го Мареняс. — Но мина доста добре, смея да твърдя. Тя говори много четивно — усмихна се Шийла. — Все едно се беше подготвила да я цитират във вестник. Впрочем няма нищо чудно — това ѝ е работата. Извадих някои доста хубави неща от интервюто — засмя се тя. — Но да не ти развалям изненадата — с тези думи тя се премести по-удобно на дивана и кръстоса крака. — Чувам, обаче, че кметът остава на заден план и си дошъл при мен с по-горещи новини. Вярно ли е?

— Не толкова горещи, колкото смуцаващи — отвърна Клиф. — Нов епизод от разправията на Роу с властите...

Мареняс се засмя весело.

— Сигурно се шегуваш! Мислех, че след миналата седмица вече са се отказали...

— Не знам дали са способни да се учат от грешките си — отвърна Клиф.

— И ние не сме способни. Какво е станало, отново онзи Глицки ли?

— Не, въпреки че той все още е шеф на „Убийства“ и е ясно, че от него са дошли заповедите. Беше друг инспектор, на име Брако.

Мареняс кимна.

— Дарел. Познавам го. Какво е направил този път?

— Може би всъщност трябва да му благодарим — усмихна се Клиф. — С действията си от тази сутрин всъщност ни предоставя възможността да напишем тази история. Днес Брако дойде на среща с нас в офиса на Тристан Денарди, с цел да ни зададе няколко въпроса. Тристан до последно настояваше да не се съгласяваме при никакви обстоятелства, но аз не го послушах. Тъй като ти беше заета с други неща, решихме, че Роу все пак би могъл да даде показания с напътствието на Денарди, обаче поставихме като условие да присъстваме и аз, и Тереза.

Шийла вдигна вежди с изненада.

— Продължавай — подкани го тя.

Облягайки длан на брадичката си, Клиф замълча за момент, след което се наведе към нея и каза с привидно спокойствие:

— Глицки, оказва се, разследвал друго убийство, някаква нелепа случайност в онази част на града, която е към края на „Сънсет авеню“... Разбира се, той е сметнал, че нещата не са случайни и кой, мислиш, е първият заподозрян? Мисли, че Роу е свързан и с това убийство, затова поиска днешната среща под претекст, че дава на Роу възможността да потвърди алибито си за времето на другото убийство.

— За другото убийство ли?

— Да, Шийла. Доста странна тактика, нали?

— Разбира се. Но кое друго убийство имаш предвид?

— Една жена е изгоряла в дома си миналия петък — отговори Клиф.

— Чух — прекъсна го Мареняс. — Беше в официалните комуникета на полицията, пускаха го и от информационните агенции. Но каква е възможната връзка на Роу?

— И аз това попитах. Ще се изумиш, като ти кажа. Шийла, просто трябва да се посмеем заедно на това безумие. Помниш ли онзи нелеп, твърдоглав председател на журито по време на делото на Роу преди десет години?

— Майкъл Дърбин — сбърчи вежди Мареняс, след което щракна с пръсти. — Ето кой беше онзи човек — възкликна тя с блеснал

поглед.

— Кой човек, Шийла? По-свързано, моля.

— Миналата седмица. На делото при съдия Донахоу имаше един тип, който ми изглеждаше леко познат. Опитах се да му задам няколко въпроса, и той веднага се впусна в словесни нападки срещу мен! Знаех, че съм го виждала някъде и преди. Беше Дърбин. Сигурна съм в това.

— Бил е на делото за гаранцията на Роу ли? — учуди се Клиф. — Че защо му е трябвало?

— Нямам представа — отвърна Мареняс и поклати глава. — Е, каква пък е неговата роля в цялата работа? Да не са убили и него?

— Не. Шийла, изгорената жена от миналия петък е била съпругата му, Джанис Дърбин. Някой ѝ е светил маслото, след което е изгорил цялата къща около нея.

Мареняс си пое дълбоко дъх, след което въздъхна и призна:

— Това никак не е хубаво.

— Изобщо не е. Но това, което искам да ти кажа за цялата работа е, че полицията, по някаква тяхна си изкривена логика смята, че Роу има нещо общо с тази работа. Цялата работа е толкова мъглява... Не ми се вярва дори в полицията да мислят сериозно, че Роу я е убил, но това убийство им идва твърде удобно, за да не го използват като начален сигнал за поредната атака срещу сина ми. И не ги спря дори фактът, че Роу беше с нас почти цялата сутрин в петък... Той обясни това на Брако и ние с Тереза го подкрепихме, понеже наистина бе вярно. Това е самата истина, Шийла. Той наистина спа в стаята си до късно миналия петък, след което дойде да закуси с нас малко след девет и половина и, давам ти честната си дума, не е убивал никаква жена в „Сънсет“ и не е подпалвал дома ѝ. Това просто не се е случило...

Шийла кимна.

— Все пак ченгетата са решили да го тормозят с въпроси — сбърчи вежди тя.

— Точно така. И искаш ли да чуеш още нещо? Следиш ли новините от снощи — онзи следовател от прокуратурата, когото са застреляли наред бордеите на Филмор?

— Да, какво за него?

— Очевидно и това го е свършил Роу, особено ако питаш Брако и Глицки.

Мареняс се усмихна мълчаливо.

— О, боже! Момчето ти явно не си е почивало тия дни! — засмя се тя.

— Да, не мислиш ли? На какво друго ти прилича тази работа? Всъщност, тогава е обядвал с Тристан в „Тадич“. Дватамата са обмисляли стратегията си за следващото дело, след което двамата с Ез са се разходили до планетариума. Особено ли ти се вижда? Според мен, денят им е бил достатъчно забавен и без да застрелват някакъв си следовател по пътя. — Клиф замълча за миг, след което въздъхна. — Цялата работа, обаче, отдавна е надминала границите на забавното и дори на приемливото, Шийла.

Най-бляскавата звезда на „Куриер“ се изправи и се протегна, излагайки на показ безупречното си тяло. Когато се обърна, тя попита:

— И какво възнамеряваш да правиш сега?

Клиф се наведе напред и посрещна погледа ѝ.

— Е, цялата история, тези полицейски безумия... Разбираш, Шийла, нали? Откак пуснаха Роу, полицаите го подозират за всяка нелепа смърт в Сан Франциско. Мисля, че това трябва да се каже черно на бяло. Но по-важното е, че трябва да се напише нова статия за тази проклета Джанис Дърбин, история, в която Роу да не се споменава изобщо, защото аз съм абсолютно сигурен, че той няма и най-малката връзка с това безумно семейство. Не е убивал нито нея, нито онзи копой от прокуратурата...

— Клиф, мисля, че общественото мнение отдавна е на наша страна — увери го Мареняс. — Особено след последните две чудесни статии за полицейския произвол в града, не мисля, че някой взема на сериозно техните мерзки нападки.

— Съгласен съм — усмихна се Клиф. — Би било интересно в следващата статия да опишеш колко далеч може да стигне полицията, водена от слепи предубеждения и желание да се намери изкупителна жертва. Мислиш ли, че можеш да направиш мъничко журналистическо разследване и да напишеш тази история?

— Със затворени очи, сър. Изобщо не се притеснявайте за мен!

— Да не сте си нещо сърдити с мама? — попита Рейчъл.

Глицки тъкмо беше спрял своя „Форд“ на паркинга пред летището. Трея беше слязла с децата и той реши да ги изпрати до вратите на терминала. Ейб настоя да ги изпрати до самите багажни гишета, желание, което жена му посрещна с ледено мълчание. Цялата тази непривична студенина доведе до въпроса на Рейчъл.

Двамата, баща и дъщеря, бяха изостанали около десетина метра зад Трея и Закари, за да могат да разменят дума-две необезпокоявани. Рейчъл стискаше с едната си малка ръка голямата лапа на Глицки, а с другата дърпаше розовото си багажно куфарче на колелца. На гърба си момичето носеше своята любима раница-маймунка, която тя наричаше Алис.

— Не, миличка, просто имаме временно неразбирателство — успокой я Глицки.

— Но ти не си й сърдит, нали?

— Не съм — казах ти вече!

— Знам, но мисля, че тя ти е сърдита — възрази Рейчъл.

— Може би, миличка, може би.

— Че защо?

— Защото реших да не идвам с вас на почивка.

— Защо не, татко? Нямах ли нужда от ваканция? Мама каза, че това било „нещо като почивка“.

— Знам, миличка, но „нещо като почивка“ не значи почивка. Ако наистина отивахме да се забавляваме, щях да дойда.

— Но защо все пак не можеш да дойдеш?

— Опитай да познаеш.

Рейчъл вдигна малкото си личице и погледна баща си в очите.

— Ако позная, ще се ядосаш.

— Няма — успокой я Глицки. — Обещавам.

— Работата е, нали?

— Точно тъй, миличка.

— Винаги е работата, татко — намуси се Рейчъл.

— Вече звучиш точно като майка си — захили се Глицки.

— Но трябва ли да работиш през цялото това време?

— Ако не се налагаше, смяташ ли, че нямаше да дойда с вас?

— Не зная. Сигурно.

— Не, миличка, ако не трябваше да остана тук, винаги бих дошъл с вас! — усмихна се Глицки. — И знаеш ли защо? Защото ви обичам! Обичам всички ви — теб, Зак, майка ви.

— Дори и мама ли?

— Особено мама.

В това време Трея и Зак вече бяха достигнали ескалатора, който водеше към металдетекторите. Трея се обърна и викна подир тях:

— Хайде, вие двамата! Елате, време е да тръгваме!

Рейчъл погледна към баща си за последен път.

— Не ми пука какво казва мама. Мисля, че се е побъркала.

— Мисля, че си права, миличка — усмихна се Глицки тъжно.

Не след дълго семейство Глицки се нареди на опашката на багажните гишета. Закари все още носеше своята предпазна каска. Ейб и Трея все пак решиха да се прегърнат преди заминаването, за да разсеят поне малко подозренията и мрачните предчувствия на децата. Тъкмо бяха струпали куфарите на купчинка, когато Глицки се наведе към Зак и Рейчъл и им каза да се държат за ръце и да пазят багажа.

— Имаме нужда с майка ви да си кажем довиждане само ние двамата — обясни той, след което стисна ръката на Трея. След кратко колебание тя се съгласи, след което отстъпи няколко крачки встрани, следвана неотлъчно от Ейб.

Глицки прегърна жена си през кръста и я притисна до себе си. Отначало тя стоеше като истукан, сякаш мислено се намираше някъде другаде, но най-накрая въздъхна и притисна ръце към гърба на мъжа си.

Отмятайки глава назад, тя най-накрая каза:

— Обичам те, Ейб, да знаеш!

— Аз също те обичам, мила. Съжалявам, че се налага...

Тя го спря с жест.

— Млък, глупчо! Аз също съжалявам, просто се налага да измъкна децата оттук...

— Разбрах това.

— Ейб, направи необходимото. Вкарай този звяр в клетка. Свърши това, което си започнал. Знаем, че иначе не може.

— Най-малкото ще се опитам — кимна Глицки. — Това се изисква от мен. И, държа да отбележа, „за протокола“ както казват

вашиите тиквеници от прокуратурата, че ще внимавам. Спокоен съм, миличка. Нищо няма да ми се случи.

Трея се насили да се усмихне.

— Надявам се, Ейб. Въпреки че някой и друг урок не би ти дошъл в повече.

— Пазете се и вие, и приятно прекарване!

— Ще се опитаме.

— И ще си говорим всеки ден по телефона, нали? — усмихна се Глицки.

— Да — отвърна Трея. — Всеки ден, да знаеш, че ще си водя бележки и за най-малкия пропуск.

— Може би няма смисъл да питам, но мислите да се върнете, нали?

— Да, Ейб — успокои го Трея и го целуна по бузата.

Часовникът, вграден в свода на терминала, показва кръгъл час. Трея погледна циферблата крадешком, след което отново стисна ръката на мъжа си и се обърна към Рейчъл и Зак, които бяха седнали върху два обърнати куфара. Глицки им помахаша и смигна хитро като анимационен герой, след което тръгна обратно към паркинга.

[1] В Щатите голяма част от богатите са републиканци; републиканската партия подкрепя освобождението на богатите от данъци за хора с висок доход — намекът тук е точно за това. — Б.пр. ↑

23.

Когато лейтенантът се върна от летището, Брако вече го чакаше, седнал на дивана в малкото помещение пред двете заключени стаи за разпити. Двамата инспектори прослушаха записа на интервюто с Роу в една от стаите, след което с широки усмивки като на деца калпазани решиха да звъннат на Фаръл и да оставят на него решението за понататъшната стратегия по отношение на Роу.

Окръжният прокурор се забави двайсетина минути и се появи доста изморен. Глицки също изглеждаше малко потиснат, затова двамата размениха само няколко думи и се заеха с нещата по същество. Около половин час по-късно те бяха на долния етаж, където се помещаваше кабинетът на дежурния съдия-изпълнител. Панелът на вратата, който бе направен от пластмаса, с цел да се подменя лесно, гласеше: „Съдия Лео Чоморо, окръжен съд на Сан Франциско, Калифорния“.

Фаръл смигна на Глицки и сви рамене, след което почука на вратата. Разбира се, той беше звъннал, за да уговори предварително срещата, затова Чоморо би трябвало да ги очаква, въпреки че официалното му работно време бе изтекло преди десетина минути.

От другата страна се чу скърцане на стол върху износен паркет, след което вратата се отвори и двамата се здрависаха със съдия Чоморо, облечен все още в своята официална черна тога. „Негова чест“ се усмихваше, но мургавото му мексиканско лице не издаваше и следа от сърдечност. Зад него в малкия кабинет се мярна друга фигура, която беше облечена в официален смокинг. Оказа се съдия Сам Барето; нито Глицки, нито Фаръл можеха да си обяснят какво прави Барето в покоите на Чоморо. Двамата съдии не ги улесниха с обяснение — Барето просто се здрависа възпитано с двамата новодошли, след което излезе и затвори вратата зад себе си.

След като ги поздрави малко сковано, Чоморо покани Фаръл и Глицки да седнат на черешовата маса, която той явно използваше за работно бюро. Кабинетът беше най-спартанският и неуютен офис на

съдия-изпълнител, който Фаръл някога бе виждал. Три от стените бяха голи и леко опушени от цигарен дим, а на четвъртата бяха скупчени няколко евтини лавици, огънати от тежки юридически справочници. Всъщност, едната от стените не беше съвсем гола — обръщайки се леко назад, Фаръл отбеляза с учудване, че около вратата са наредени дипломите на Чоморо и няколко снимки на съдията с известни личности. С изключение на голямата черешова маса, кабинетът бе почти празен — имаше само два стола за посетители, а в ъгъла се мъдреше нещо като полукресло-полудиванче, чиято цел беше неясна, понеже бе твърде голямо за един човек, но не можеше да побере двама. На тази мебел бе облеган сак със стикове за голф.

Правейки бележка в мисленото си тефтерче, Фаръл седна в един от неудобните столове с подлакътници пред масата на Чоморо, след което извади папката с новите обвинения на Роу Къртли.

— Господа, събрали сме се тук по молба на господин Фаръл — посочи Чоморо към главния прокурор с неловък жест. — Какво бих могъл да сторя за вас?

— Ваша чест, разбирам, че въпросът, за който сме тук, е нещо, по което сте отсъдил снощи — усмихна се Фаръл. — Имаме обаче нови доказателства, така че ще ви ги покажа направо — много са приятни! Тази сутрин инспектор Брако, мой подчинен от отдел „Убийства“, е провел интервю с Роу Къртли, с когото, надявам се, сте добре запознат.

Лицето на Чоморо потъмня, но той успя да се овладее.

— Дотук добре. Продължавайте!

— Дватамата с лейтенант Глицки внимателно изслушахме цялото интервю и искрено вярваме, че то представлява един вид признание от страна на обвиняемия, затова бихме искали да го споделим с вас.

— С каква цел? — попита Чоморо.

— За да ви помолим отново да ни дадете разрешително за обиск на дома на семейство Къртли — обясни Фаръл.

Чоморо стисна устни. За всички беше ясно, че молбата на окръжния прокурор не е нито рутинна, нито незначителна. Случаят с Роу Къртли беше получил твърде голяма публичност, а и всеки с капчица ум знаеше, че намесата в делата на семейство Къртли не е добра идея. Чоморо също знаеше, че ако отмени вчерашното си решение, това щеше да влезе в заглавията на вестниците и то съвсем не в положителна светлина; съдиите, повече от всички други, нямаха

право на грешки. Да не говорим пък какво биха могли да направят семейство Къртли — съдия Чоморо далеч не беше сред най-обичаните граждани на Сан Франциско; щяха със сигурност да се намерят зложелатели, готови да сътрудничат в евентуална кампания срещу него. Предишната вечер Чоморо бе отказал на Вай Лапиър не заради липсата на „вероятна причина“. Това беше стандартна клауза, която беше достатъчно гъвкава, за да се използва в почти всички случаи. Всъщност, познавайки семейство Къртли отблизо, Чоморо бе почти сигурен, че нещата са станали точно според описанието на Лапиър и това беше доста добра причина да не си вре носа, където не му е работата.

Възрастният съдия си пое въздух, след което се почеса по врата.

— Добре. Да чуем записа ви, господа.

Глицки извади сивия полицейски диктофон и го сложи на масата.

— Господа, гласовете са на инспектор Брако, Роу Къртли и неговия съдебен защитник, Тристан Денарди — обясни той. — Можете от време на време да чуete и Клиф и Тереза Къртли, но те не са важни в случая.

Лейтенантът се усмихна, след което натисна копчето. Записът започна от средата на въведението на Брако, в което той обясняваше правата на заподозрения.

„Събудих се късно, в около девет и петнайсет в дома си — започна записът. — Слязох на долния етаж и поздравих родителите си, които тъкмо закусваха, след което аз самият хапнах леко. Обслужваше ме нашата чудесна нова прислужница, Линда...

Ние сме готови да потвърдим това — чу се гласът на Клиф Къртли. — И двамата бяхме там... Искате ли да знаете какво закусвахме?“

— Това е Клиф Къртли — обясни Глицки.

— Досещам се — каза нетърпеливо Чоморо.

Въпреки това, Глицки продължи с обясненията:

— Сега чуваме отново Брако.

„Не е необходимо. А след закуска?“ — чу се от записа.

— Сега е Роу. — Глицки сложи диктофона на пауза, след което го пусна отново.

„Взех душ, облякох се и в около единайсет отидох при моя доктор, който провери гипса ми. Дотук харесва ли ви? Може би

искате да продължим?“

Чоморо кимна.

— Познавате вече гласовете, нали? — попита Глицки.

— Точно така.

— Значи отиваме към важната част — усмихна се лейтенантът и отново натисна копчето.

Все пак! — чу се гласът на Брако. — И без това сме седнали да говорим. Как е, напоследък, храната в „Тадич Трил“? Чудесна както винаги, вярвам.

— *Стига с тия простотии! Майната му! — излая Роу през малкия високоговорител на диктофона. — Няма да спрат, освен ако не направим нещо. Ще ви кажа нещо, инспектор — ако искате, подложете ме на детектор на лъжата! Искам да се сложи край на тези истории веднъж завинаги. Как ви звучи това?*

Глицки натисна „пауза“, след което се усмихна слънчево на Чоморо.

— Ето тук, Ваша чест, адвокатът му се опитва да овладее положението, но не може. Вижте само с какъв хъс продължава малкият:

„Не, Тристан, това е пълна гавра! Това са същите лайна, в които се опитват да ме накиснат откак всичко това започна! Не съм застрелвал никого, нито вчера, нито днес, нито онзи ден! Щом обядвах с Ез, се качихме в колата и отидохме до планетариума.

— *Роу, млъкни, за бога! Достатъчно!*

— *Какво, за бога, Тристан? Трябва ли да понасям всичко това ден след ден? Той отново тръгна да ме обвинява...*

— *Не говори, за бога! Нито дума повече! Тази среща свършва, и то още сега! Веднага!*

— *За какво точно искаш да те разпитваме с детектор на лъжата, Роу? — чу се отново гласът на Брако. — Не съм споменавал да са стреляли по никого!“*

Чоморо направи знак на Глицки да прекъсне записа с ръка.

— Разбирам — каза той. — Има ли още нещо важно?

— Чуйте го до края — настоя лейтенантът, след което отново пусна записа:

„Нищо не е признал. Въобразявате си — Гласът беше на Клиф Къртли.

— Добре. Щом е така, не би имало защо да се притеснявате.

— И без това нямам от какво да се притеснявам, мърльо!

— Стига, Роу! Тръгвайте, инспектор! Веднага!

— Готово. Тръгвам си. Добре си поговорихме. Приятен ден на всички ви...“

Глицки се пресегна и изключи диктофона.

Чоморо наклони глава настрани, очевидно изпълнен с любопитство.

— Това ли беше? — попита той. — Не е точно самопризнание.

Лейтенантът запази спокойния си тон, понеже не искаше да изглежда като човек, който се опитва на всяка цена да изтъква очевидното.

— Брако никога не е споменавал за какво точно пита, Ваша чест — каза той. — Роу сам направи връзката с убийството на Мат Люис. Мисля, че изводът трудно би могъл да е по-очевиден.

— Всъщност би могъл да бъде, лейтенант. Този млад мъж, този Роу Къртли, е напълно наясно, че вие и вашите момчета го преследвате и не бихте се спрели пред нищо, за да го вкарате отново в затвора, и то въпреки съдебните решения на двама от най-уважаваните ми колеги. Толкова трудно ли е, лейтенант, щом го попитат по подвеждащ начин за местонахождението му в онзи следобед, да се досети, че го разпитват за убийството на вашия колега от прокуратурата, което бе широко оповестено в медиите? Роу просто приема, и то, бих могъл да добавя, съвършено правилно, че неофициално го подозирате и в това престъпление, и реагира подобаващо. — Чоморо замълча, за да си поеме дъх. — Господа, Мат Люис беше във всеки вестник! Повече бих се изненадал, ако не знаеше за смъртта му!

— Но, Ваша чест... — започна Фаръл.

Чоморо отново го прекъсна с вдигнат пръст.

— Моля ви, господа! Важно е да действаме според правилата... Това е единственият начин, по който законът постига справедливост. Знаем го и тримата... Ако започнем да арестуваме хора и да претърсваме къщи без необходимите основания, може направо да затворим Съдебната палата, защото няма да има смисъл от нея. Нашата цел е да спазваме закона, и смея да добавя, в този случай, повече отколкото във всеки друг, сме длъжни да спазваме буквата на закона.

Така че моят отговор, който, страхувам се, е окончателен, е, че в момента не бих могъл да ви дам разрешително.

— Няма проблем — отвърна Фаръл. — Благодаря ви, все пак, за отделеното време, Ваша чест.

— Ако откриете неоспорими доказателства, не се колебайте да дойдете отново — каза Чоморо извинително. — Ще се радвам да преразгледам въпроса отново. Просто доказателствата в момента не са достатъчни.

— Мислех, че си струва да опитаме — обади се Глицки.

— Не сте постъпили грешно — отвърна Чоморо и стана, давайки знак, че срещата е приключила.

Той ги изпроводи до вратата с куп любезности, след което, тъкмо когато Глицки и Фаръл се канеха да си тръгнат, каза:

— Знаете ли, подобни доводи биха били доста убедителни пред някое жури — каза той. — Покажете ги на някое добре организирано предварително заседание и съм сигурен, че ще проработят. Нямам съмнение, че журито ще бъде склонно да се предяви формално обвинение.

— Разбира се, Ваша чест — отговори Фаръл. — Благодаря ви. Това беше и все още остава нашият резервен вариант.

— Все пак ще имате нужда от малко повече от това, което ми показахте — добави Чоморо.

— Правим всичко възможно — усмихна се Глицки.

— Все пак си мислим — вметна Фаръл, — дали не е най-добре да обединим делото за първото убийство, това, за което беше осъден, с тези последни случаи. По този начин бихме могли да получим „особени обстоятелства“... Но както сигурно знаете, подобно обвинение ще отнеме две седмици, може би повече.

Чоморо се подпря на касата на вратата, държейки я отворена; може би не искаше да ги отпраща с толкова малко подкрепа от своя страна.

— Знам, че и за двама ви случаят е много важен. Усещам, че вече нещата са станали лични, и не се учудвам. Но ако този калпазанин е направил повечето от това, в което го обвинявате, мисля, че със сигурност някъде е допуснал грешка и ако е така, съм сигурен, че ще я откриете.

— На това се надяваме — отвърна Фаръл уморено.

— Но колкото и скоро да стане, все пак не е достатъчно скоро —
добави Глицки.

Въпреки че му се полагаше служебен шофьор, Фаръл рядко чувстваше нуждата да използва тази привилегия и почти не ангажираше автопарка на Съдебната палата. Понякога, когато срещите му го изискваха, той с радост се качваше в колата на някой от следователите към прокуратурата, или на някой от подчинените на Глицки инспектори. Това някак си му доставяше радост; той не обичаше да подчертава тежестта и високия статус на новата си длъжност, а и разговорите с момчетата от полицията нерядко бяха забавни — те имаха практически поглед върху закона и не бяха обременени с твърде много юридически казуси. Най-често се качваше при някой от тях, когато отиваше на големи публични мероприятия, например срещи, организирани от неправителствените организации или кампании с благотворителна цел. Колите на инспекторите бяха най-подходящите за тази цел — те караха спретнати и елегантни „Линкълн Таун Кар“, които бяха едно ниво над патрулните „Форд Краун Виктория“ на районните полицаи; това бяха служебни коли средно ниво, представителни и същевременно не твърде набиващи се на очи. Най-често обаче Фаръл предпочиташе да кара собствената си кола, която паркираше всеки ден на едно от местата на паркинга зад Съдебната палата.

Тази сутрин обаче, донякъде заради безсънните нощи напоследък, които го правеха невнимателен шофьор, донякъде заради наскоро застигналия го страх за собствената му безопасност, Фаръл поръча по телефона една от служебните коли, която спря пред дома му в осем без петнайсет. Работният ден бе свършил. Минаваше шест и половина и Фаръл се запъти към главния вход на Съдебната палата, пред който го чакаше същата кола. Днес умората и напрежението му идваха в повече; имиджът, който бе решил да поддържа, някак си не изглеждаше вече толкова важен и Фаръл с огромна радост се запъти към спрелата кола, водейки Герт след себе си.

Шофьорът беше млад сержант на име Риц Нейгроу. Фаръл го познаваше от няколко месеца и се разбираше с него добре. Тази вечер Риц още не се беше прибрал у дома, което най-вероятно значеше, че е

останал да дежури в извънработно време. Щом Фаръл приближи, Риц излезе и отвори задната врата, поздравявайки учтиво. Герт радостно скочи на седалката, следвана от Фаръл, който уморено се настани до нея. Риц затвори вратата, след което заобиколи колата и зае шофьорското си място. Подкара, отначало бавно, после ускори плавно, щом излезе на булеварда.

— Накъде ви водят общинските дела тази вечер, сър? — попита Риц любезно.

Фаръл вече се беше отпуснал в меката седалка със затворени очи. С усилие, което му се стори Херкулесово, той се надигна и отвърна:

— Към едно събиране на занаятчиите и търговците в китайския квартал, ако не ме лъже паметта. Може би ме лъже, а и не съм си поглеждал календара днес. Това е работа на Трея, която излезе в отпуск, без да ме уведоми предварително.

Риц се обърна изненадано.

— Как се случи това? Не е в неин стил.

— Наистина не е. Но тя е жена на Глицки, нали знаеш?

— Да, разбира се — отвърна Риц. — А, да, сецям се. Заплахите от Роу Къртли, нали?

— Да, прие ги доста насериозно.

— И аз бих...

— Е, не се притеснявай. Вече сме сложили двацет и четири часова опашка на този пакостник. Надявам се да го затрудним. Все пак си е опасен... Но ми се иска Трея да не беше тръгвала. Направо не знам какво ще правя без нея.

— Е, ако настояваш, шефе, ще намина покрай колибката на Роу и ще го гръмна от движение, докато ти говориш пред китайските магазинери — засмя се Нейгроу. — Само че после ще твърдиш, че съм бил с теб в китайския квартал и всичко ще бъде наред. После вече можеш да кажеш на Трея да се върне, хоризонтът ще се е изчистил.

— Окей — каза Фаръл. — Добър план!

— Добре е, че има план — отвърна Нейгроу. — Къде точно отиваме?

— Хотел „Мандарин Ориентал“, ако не ме лъже паметта.

— На десетина минути е оттук. Може да подремнете дотогава.

— Това са десет минути повече сън от миналата нощ — отговори Фаръл.

— Може ли да ви помоля нещо?

— Разбира се.

— Може ли, следващия път, когато се качвате с кучето, да кажете на диспечерката да прати някой друг? Не че ми е неприятно, но имам силна алергия...

— Към Герт ли?

— Към всякакви животни — котки, кучета... И към цветен прашец.

— Съжалявам, Риц. Не бях наясно. Има ли начин да уредим друг шофьор за подобни случаи?

— Разбира се. Лично ще говоря с момчетата. Често ли смятате да вземате Герт, за да знам как да организирам нещата?

— Нямам представа, Риц. Понякога ще ми се налага, но не твърде често — обясни Фаръл, след което отново се облегна назад и затвори очи. — Приятелката ми ме изостави, да ти кажа — изтърси той внезапно. — Снощи.

Риц се извърна изумен.

— Шегуваш ли се? Сам?

— Същата.

— Господи! Първо Трея, после Сам.

— Всъщност в обратен ред. Първо Сам, после Трея.

— Но все пак имате мен — сви рамене Нейгроу.

— Разбира се, Риц — усмихна се Фаръл. — Разчитам на теб.

Нейгроу замълча за миг.

— Доста тежка седмица...

— Да — отговори Фаръл. — Чувствам се като хаитянин, на когото му се е срутила къщичката...

Нат Глицки, бащата на Ейб, миеше чиниите след скромната вечеря в малкия апартамент на Трето авеню, който той и жена му Сейди Силвърман споделяха. Кухничката беше наистина миниатюрна — два на три метра, и въпреки това служеше и за трапезария; в средата ѝ се мъдреше кръгла дъбова масичка с антикварна стойност, на която Нат и Сейди обичаха да вечерят, седнали на груби дървени столчета. Нат вече не беше в първа младост; всъщност тъкмо бе прехвърлил осемдесетте, но за тази възраст изглеждаше повече от добре; беше

доста отслабнал и, което беше може би по-лошо, бе изгубил инч и половина от височината си, но косата му, макар и вече бяла, още не беше оредяла.

Сейди, която седеше на масата и пийваше чашка шери, отгърна нова страница от книгата си, след което въздъхна и се отказа.

— Никак не ги разбирам тези вампирски истории — каза тя. — Това ми е третата книга за вампири, която подхващам, но все ми се вижда пълна дивотия.

— Да — отвърна Нат начумерено. — Сигурно защото в истинския живот няма вампири.

— Но няма и джедаи, пък „Междузвездни войни“ ми допадат — засмя се възрастната жена. — Няма и хобити, но харесвам Толкин.

Нат остави чиниите за момент.

— Че откога няма хобити? — попита той учудено.

— Стига си се закачал — скастри го Сейди. — Ами онези истории, Давид, Соломон, Червено море?

— Това е друго — усмихна се Нат. — Това, миличка, са чудеса. Те се случват всеки ден. Погледни, например, мен и теб!

— Сменяш темата — захили се Сейди и свъси вежди с престорен яд. — Не е честно. Впрочем, ние двамата наистина сме големи късметлии.

— Ами, късмет. Цяло чудо си е, че още сме заедно!

— Окей. Няма да споря.

— И по-добре недей, да не те удари някоя мълния! — намръщи се Нат, след което се наведе и я целуна по темето. — Ще си отрежа парче медена торта. Ти искаш ли?

— Малко парченце — отвърна Сейди.

В този миг някой позвъни на вратата.

— Татко ти е прав, Ейбрахам — обади се Сейди недоволено. — Нещо си измършавял. Какво ядеш?

— Най-различни неща.

— Редовно ли?

— Разбира се.

— Какво си ял последно и кога?

— Ами сега — отвърна Глицки. — Храна се с питателна домашна медена торта.

— Май не спиш редовно — скастри го Нат.

В малката кухничка, седнал между двамата си възрастни родители около достойната за британска детска стая масичка, Ейб Глицки изглеждаше като същински гигант.

— Нека да започнем първо с яденето, пък после ще мислим и за сън — отвърна Глицки, отпивайки глътка зелен чай.

— Май твърде много гониш този разбойник Роу Къртли — отбеляза Нат. — Даже чета във вестниците...

— Арестувах го, защото заплашваше децата — обясни Глицки. — Но отново го пуснаха и Трея реши, че не може да остане... Взе малките и замина.

— Къде?

— В Ел Ей. При брат си.

Нат почти се задави с парченцето торта.

— Да не те е напуснала?

Ейб кимна.

— Не точно. Мисля, че ще се върне. Заминаха днес следобед.

— А те защо го освободиха този Роу? — учуди се Сейди.

— Защото са невменяеми. Тези чиновници не знаят на кой свят живеят.

— Много ли е сърдита Трея? — попита Сейди.

Глицки стисна устни.

— Би ми се искало да кажа, че ме разбира, но и аз вече не съм толкова сигурен. Важното е, че аз оставам.

— А тя напусна ли работа? — поинтересува се Нат.

— Не. Взе отпуска без предизвестие, но това е общо взето същото.

— А ти какво ще правиш? — попита Сейди.

— Нямам представа — отговори Глицки. — Работата никак не върви. Нямам достатъчно човешки ресурси в отдела. Не съм най-обичаният човек в Сан Франциско, но някой трябва да закърпи положението. Не мога да оставя нещата на някой друг. Може би звучи глупаво и старомодно, но чувствам, че ми е нещо като... дълг.

Нат помълча няколко секунди, след което каза:

— Май няма друг вариант.

— И аз така мисля — отвърна синът му. — Наистина няма.

24.

Първата среща на Тристан Денарди за деня беше с неговия личен частен детектив, Майк Мойлън. Майк тъкмо сядаше в един от големите тапицирани столове на Денарди, когато каза:

— Не успях да я открия.

Денарди, който подписваше купища документи един след друг, вдигна поглед изненадано.

— Как така? Какво имаш предвид? Досега винаги си успявал да откриеш когото трябва. И обикновено го правиш за десетина минути!

— Знам. Но не и този път, Тристан. Просто е пропаднала вдън земя.

— Но ти сам ми каза, че това е напълно невъзможно!

— Много е трудно, шефе, но не и невъзможно. Първото условие е да използваш само пари в брой. Никакви кредитни карти! Второ, трябва ти комплект от фалшиви лични документи и, трето и най-важно, необходимо е да прекъснеш всички връзки с предишния си живот. Ако направиш всичко това, Тристан, а имай предвид, повечето хора не са склонни да загърбят напълно предишния си живот, ставаш на практика невъзможен за откриване.

Денарди се облегна назад в стола си.

— Мислиш ли, че Глория Гонсалвес е била чак толкова хитра, че да успее?

— Очевидно, въпреки че, шефе, не се изисква особена хитрост, а желязна воля... Който и да реши, може да си организира живота без кредитни карти и банкови сметки. Петдесет долара, може би сто — и имаш фалшив личен документ... Шофьорска книжка, паспорт или нещо от сорта. Но повечето хора просто не могат да напуснат изцяло предишния си живот — някой се жени или пък някой умира, ти разбираш по някакъв начин, сещаш се нататък... А Глория не е направила това, поне доколкото успях да разбера. Имам списък с нейните близки в Щатите и у дома...

Замислен за миг, Денарди остави химикалката си на масата, след което разтърка брадичка.

— Мислиш ли, че може да е в програмата за защита на свидетели?

— Няма начин. Обикновено там ги държат само докато дадат показания... След това ги оставят да се оправят сами.

— А какво е правила тя, след като е дала показания? Имаш ли и най-малка представа?

— Никаква — отвърна Мойлн. — Просто е изчезнала. Някой най-вероятно ѝ е обяснил как става.

— Клиентът ми никак няма да е доволен, Майк...

— Съжалявам, сър. Мога да продължа да я търся, ако настоявате, но откровено казано смятам, че е безсмислено. Не се е появявала в никоя от моите бази данни и не съм сигурен откъде да започна.

— Опитвал ли си твоя специалитет, как го наричаше, „списъка на пицариите“? — преди години Мойлн беше впечатлил Денарди неимоверно с едно свое откритие — големите вериги, които доставят храна по домовете, включително „Пица Хът“ първо питаха за телефона и адреса на своите клиенти, след което за името за контакт. Най-сериозните вериги си съставяха списъци, които после биваха продавани на организации, занимаващи се с маркетинг и реклама, но и на други заинтересовани лица, включително частни детективски агенции, както Мойлн бе успял да разбере. „Списъкът“ беше изключително мощно средство за откриване на издирвани лица.

Мойлн отново поклати глава.

— Няма смисъл.

— Защо не?

— Заради сумите, които се изискват. Трябва да платя на трети лица да търсят в базите данни на всички щати, което ще струва много пари. А и резултатите ще излязат най-малко след ден-два. Когато ме пусна да я търся, ти ми даде срок от само четири часа, което никак не беше достатъчно. Тристан, най-вероятно е тя изобщо да не се представя като Глория Гонсалвес...

— А не мислиш ли, че може да е просто „Глория“ някоя си?

— Разбира се. Даже вероятно е точно така.

— Няма ли начин да провериш най-подозрителните Глории в околността?

— Трис, има сигурно стотина-двеста страници с Глории в Калифорния и съседните щати. Говоря ти за страници с по две колони, ситен шрифт. И то ще ми отнеме време да се добера до тези страници. Как мислиш, в нашата испаноезична общност дали е рядко това име?

— Не можеш ли да започнеш само с Калифорния, и още по-добре, направо с нашия град и околностите?

Мойлън се захили.

— Да, шефе. По този начин ще останат само няколко хиляди имена. На всяка ли искаш да звънна? Ако го направя, ще отнеме седмица, може би повече. Както го смятам, към осемдесет човекочаса минимум и успехът е съмнителен. *Меко казано* съмнителен. Не ме разбирай погрешно! С удоволствие бих го направил, но трябва да ти кажа предварително какво да очакваш...

Денарди стисна устни.

— Клиентите ми *наистина* искат да говорят с нея, „шерифе“. Тя е последната останала свидетелка и се надяват да я убедят да не дава показания отново.

— Желая им успех. Но знаеш ли... — Мойлън замълча за миг. — Ако е толкова неуловима, искрено се съмнявам, че и от прокуратурата ще успеят да я открият.

— Да, и аз така мисля. Но ако все пак я открият първи, веднага ще я пратят в програмата за защита на свидетели и тогава, Майк, ще бъдем наистина прецакани. По-скоро бих направил всичко възможно да се доберем до нея преди тях.

— Значи настояваш да продължа, така ли?

Денарди кимна.

— Търси я до началото на следващата седмица. Тогава ще решим какво да правим.

Шийла Мареняс влезе през парадния вход на малкия частен офис на Майкъл Дърбин и се нареди на опашката, сякаш просто си чакаше реда. Когато най-накрая се озова пред гишетото, тя свали тъмните си очила и се усмихна на Майкъл, който четеше вестник в малкия си полутъмен офис и от време на време поглеждаше към своите подчинени през вратата. Щом се увери, че я е забелязал, Мареняс

размаха своята значка на представител на пресата и попита дали могат да говорят насаме.

Още щом се увери, че това е точно тя, Дърбин пребледня като платно.

— Не мисля — отговори той. — Не смятам, че е добра идея.

— Не искате ли да изразите вашата страна от нещата, господин Дърбин?

— Моята страна от кои неща?

— Смъртта на жена ви — уточни Мареняс. — Разбирам, че сте говорил с инспектор Глицки...

— Откъде знаете?

Мареняс сви рамене.

— Има ли значение? Според мен не е важно откъде аз съм научила, Майкъл. Моята работа е да говоря с хората и понякога те също идват да говорят с мен. Давам ти възможност, от която, мисля, все пак имаш нужда. Давам ти възможност да разкажеш всичко от твоя гледна точка, или поне да ми разясниш някои неща, за които говорят хората...

— Че защо да го правя? Мигар мога да разчитам на обективно и безпристрастно отношение? Добре си спомням какво стана миналия път...

— И тогава ти дадох всички шансове да се защитиш. Тогава ти ги пропиля по същия начин, по който мислиш да направиш и днес.

— И какъв шанс е това точно? Предлагате ми да оборвам измислени, изфабрикувани от вас обвинения, в които няма и зрънце истина. Това ли наричате шанс? За мен това е по-скоро капан.

— Казвате, че никога не сте задигал каквото и да било от предишната си работа, тъй ли? Хартия, канцеларски материали — нищо? Нима не сте подправял удостоверения за прекарано на работното място извънработно време?

— Не коментирам. Господ знае, че доколкото съм допускал грешки, те са били малки и не от значение и, за бога, бяха част от работната култура на фирмата. Всеки там прави това, в което обвиняваха и мен, ако не и повече.

— Това „всеки“ включва и вас, нали?

— Независимо дали включва и мен или не, бих искал да ви кажа, че получих много по-големи наказания, отколкото бях заслужил.

Знаете ли, всеки въпрос, който ми задавате, е от типа: „Кога спряхте да биете жена си?“. Просто няма правилен отговор.

— Добре тогава — усмихна се Мареняс. — По същество, значи. Наистина, кога спряхте да биете жена си?

Дърбин сниши гласа си и прошепна почти в лицето ѝ:

— Махайте се оттук веднага!

Внезапно от задната врата влезе Лиза Сатоу и застава до своя началник.

— Има ли проблем? — попита тя. — Майкъл, всичко наред ли е?

— Изобщо няма проблем, Лиза — отвърна той. — Оттук нататък повече няма да обслужваме тази жена в нашия офис. Искам да напусне по най-бързия възможен начин.

Шийла Мареняс, обаче, току-що забелязала значката на Лиза, която показваше името ѝ, под което с по-малки букви пишеше „заместник-мениджър“, не беше готова да си тръгне без бой. Тя погледна косо към младата жена и изстреля:

— Госпожице Сатоу, вярно ли е, че господин Дърбин е закъснял за работа в онази петъчна сутрин, когато се случи фаталният пожар в дома му?

— Не отговаряй, Лиза — предупреди я Майкъл. — Каквото и да кажеш, тя ще намери начин да го извърти.

Сатоу поклати глава в лицето на Мареняс.

— Нямам мнение по въпроса — каза тя. — Знам само, че моят началник настоява да напуснете. — Тя се обърна към Майкъл. — Да звъня ли на деветстотин и единайсет?

Четиримата останали клиенти от сутрешния час пик бяха започнали да се споглеждат, ала в този момент мястото притихна: дори касиерите прекъснаха работата си за момент. Дърбин погледна към гишетата, след което кимна на своята помощничка.

— Давам ѝ десет секунди — каза той.

— Добре — каза Мареняс, отстъпвайки крачка назад. — Но не ме обвинявайте по-късно, ако вашата страна не бъде представена после в статията. Опитах се да ви дам шанс.

— Опитвайте се да ме вкарате в капан. Ето защо сте дошли. Имате още две секунди и след това Лиза ще повика полицията.

— *Вие* ще страдате — отвърна Мареняс. — Сам си го изпросихте — с тези думи тя се обърна и излезе.

— Не — каза Брако и вдигна крака на бюрото си. — Това не е съвсем вярно. Казах ви, че разследването продължава и оттам нататък не мога да ви предоставя допълнителна информация.

— Но, инспектор Брако — парира го Мареняс. — Снощи сте интервюирал Роу Къртли във връзка с тези убийства.

— Това е свършено вярно.

— И смятате, че този разпит не е част от системния полицейски натиск, оказван на Роу през последните седмици?

— Съвсем не. Полицията няма за цел да тормози нито господин Къртли, нито когото и да било друг.

— Имате ли предвид други заподозрени, освен Роу Къртли?

— Градът е пълен с възможни заподозрени, госпожо — отвърна Брако.

— Включвате ли и Майкъл Дърбин в списъка?

Инспекторът се поколеба за миг.

— Не сме открили доказателства, които да свързват господин Дърбин по някакъв начин с престъплението.

— Но нямате доказателства и по отношение на Роу, ако разбирам правилно.

— Вече казах всичко, което имам да кажа по въпроса.

— Защо решихте, че е необходимо да интервюирате господин Къртли, без да имате доказателства срещу него? — попита Мареняс.

— Решихме да му дадем шанса да ни предостави алиби.

— И той успя ли да направи това?

— Както предполагам знаете, той ни предостави алиби за времето, в което е било извършено престъплението.

— Това го изважда от списъка на заподозрените, не съм ли права?

— Освен ако алибито не се окаже скалъпено — усмихна се Брако. — Но ако показанията му са верни, можем да приемем, че не е заподозрян в убийството на Джанис Дърбин — увери я Брако, след което свали крака от бюрото си и продължи: — Слушайте, Шийла, съжалявам, но трябва да прекъсна нашия разговор всеки момент. Разследването ни продължава — това е единственото, което мога да ви кажа в момента. Съжалявам, че не мога да ви бъда от полза.

— А убийството на Мат Люис?

— Не съм запознат със случая — отвърна Брако. — Това убийство се разследва от мои колеги.

— Все пак сте попитал къде е бил Роу в момента, когато престъплението е било извършено, нали така?

— Госпожо Мареняс, при всяко убийство на служител на закона ние хвърляме мрежите си много нашироко.

— Отново, обаче, нямате доказателства, които да уличават Роу по някакъв начин, нали?

— И двете разследвания продължават, госпожо Мареняс, и още не сме елиминирали никого от списъка със заподозрените.

Веднага щом приключи разговорът с Мареняс, Брако се замисли дали да не звънне на Глицки. Лейтенантът още не беше елиминирал никого от своя списък на заподозрените в убийството на Джанис Дърбин, най-малкото Роу Къртли. Нещо повече — Глицки и Арни Бекър бяха готови да заложат главите си, че именно Роу я е убил. И докато младата надежда на семейство Къртли очевидно имаше пръст в смъртта на Мат Люис или поне така личеше от разпита, случаят със смъртта на мисис Дърбин вече не изглеждаше толкова прост. Роу бе предоставил алиби; нещо повече — беше го направил доброволно, уверено и без присъщата си арогантност. Имаше и четирима свидетели, готови да потвърдят думите му. Разбира се, не можеше да се разчита изцяло на показанията на Клиф и Тереза, нита на другите двама, които Роу беше споменал — Езтли и онази домашна прислужница, Линда. Но това алиби, макар и под въпрос, все пак навеждаше младия инспектор на мисълта, че може би някой друг е убил Джанис.

— Земята вика Брако — чу се весел басов глас.

Дарел вдигна очи от бюрото, посрещайки погледа на своя началник.

— Здравей, Ейб — каза той, отмествайки с ръка купчината непопълнени документи, която се бе натрупала на бюрото му.

— Трябва и аз да се науча на този трик — засмя се Глицки. — И на мен ми се иска да мога да спя с отворени очи.

— Не спях, а размишлявах — отвърна Брако.

— Добре тогава — потупа го по рамото Глицки. — Размишлението е една от дейностите, които одобрявам. И за какво си се замислил толкова?

— Шийла Мареняс се отби преди малко. Току-що приключих едно доста досадно интервю.

— Надявам се, че не си й казал твърде много.

— Казах само, че двете разследвания продължават и още нямаме основен заподозрян по нито едно от тях.

— И тя повярва ли ти?

— Според мен не я беше грижа особено какво й казвам. Мисля, че ще напише статията си по начина, по който си е наумила, какъвто и да е той.

— И така, кажи ми за какво размишляваше преди малко.

— Свърших това, което ми поръча, шефе, и ми се струва все вероятно, че алибито на Роу за Джанис Дърбин е истинско.

— Щом така смяташ...

— Роу каза, че има четирима свидетели, готови да потвърдят думите му.

— Да, знам — родителите му и двама от прислугата — каза Глицки язвително, след което погледна своя подчинен с известно съмнение.

— Не споря, Ейб — усмихна се Брако. — Просто казвам...

— Все пак интересни наблюдения — каза Глицки и се облегна на бюрото, след което присви очи. — Любопитни неща ми казваш, Дарел. Ще ги имам предвид.

— Има още нещо — добави Брако, склучвайки ръце пред себе си на бюрото.

— Слушам.

— Ръката на Роу, шефе. По време на срещата още беше гипсирана.

— Е? Какво толкова странно има в това?

— Ами следното. Ти сам ми каза вчера, че Джанис Дърбин е била удушена, и то с голи ръце. Няма следи от колан, въже или нещо от сорта. Нали така? — с тези думи Брако погледна своя началник в очите, следейки неговата реакция.

Едва ли трябваше да се изказва по-ясно — всяко ченге, което се занимаваше с разследването на убийства, знаеше колко трудно е да

удушиш човек с голи ръце, дори и без гипс. Жертвите винаги се бореха, и то продължително. Самата мисъл, че някой би могъл да извърши подобно нещо с една ръка бе абсурдна. Разбира се, това все пак беше възможно, но се искаше голяма разлика в силите на убиеца и жертвата му.

От промяната, която настъпи в лицето на лейтенанта, Брако разбра, че се е изразил достатъчно ясно. Той продължи:

— Страут откри ли някакви признаци, че е била съборена на земята преди да я удушат? Някакви прорезни рани, охлузвания по главата?

— Трябва да проверя, за да сме сигурни — отвърна Глицки. — Но, ако не ме лъже паметта, не спомена да е имало. А това е Страут, нали се сещаш? Ако имаше нещо, щеше да каже.

Брако се облегна назад, видимо доволен.

— Интересна картинка — усмихна се той. — Представи си само! Роу Къртли е в онази къща и души Джанис с една ръка, без да я е съборил на земята, без да я е удрял по главата. А тя рита, блъска... Вероятно е викала. И при все това знаем, че притежава огнестрелно оръжие, ако приемем, че именно той е застрелял Мат Люис по-късно същия ден. Любопитно, не мислиш ли?

25.

Въпреки че не издаде смущението си пред Брако, Глицки беше по-объркан и по-разколебан в себе си, отколкото му харесваше. Машинално се разхождаше по коридорите на третия етаж на Съдебната палата, където обикновено срещаше Трея, за да прекарат по няколко минути заедно в разгара на работния ден. Днес, обаче, това очевидно не беше в кръга на възможностите — усещаше пустотата от отсъствието ѝ все по-осезаемо. Той се спря пред стъклената врата на кабинета ѝ. Помещението беше празно — явно Фаръл още не бе успял да я замени. От съседния офис се чуваше гласът на главния прокурор. Глицки подмина вратата на Трея и надникна в отворения офис на Фаръл; Уес седеше на едно от диванчетата вътре и говореше с някого по стационарния си телефон.

— Не — тъкмо казваше той. — В момента не можем да ви дадем повече информация... Съжалявам, не коментирам.

Глицки почука по касата на вратата. Фаръл му даде знак да изчака, след което махна към телефона с отвращение и се обърна отново към слушалката:

— Сигурен съм, че е така, но на този етап не можем да ви кажем повече... Да, разбирам, че трябва да направите това, което ви се налага... Но да, в момента още няма резултати... Не можем да ви кажем повече. Най-добре е просто да изчакаме и да видим как ще се наредят нещата... Съжалявам, имам неотложна среща и трябва да ви оставям, а и нямам какво повече да ви кажа. Да. Благодаря ви... Приятен и на вас.

С тези думи Фаръл хлопна слушалката, показва среден пръст на телефона и се обърна към Глицки, който тъкмо се чудеше кой стол да избере.

— Някой малоумник се е изпуснал пред пресата, че скоро смятаме да повдигнем нови обвинения срещу Роу. Това, ако още не си се досетил, беше Мареняс.

— Днес е доста заета — намръщи се Глицки. — Само преди половин час е дошла да тормози мойто момче Брако, но не го е питала за новите обвинения, а за разследването. Бог знае какво е намислила.

— Е, сигурно е говорила и с още някой — въздъхна Фаръл. — Понеже мен ме разпитваше за предстоящото предварително изслушване. Дори от някого беше научила, че възнамеряваме да обединим трите дела за убийства в едно, за да покрием изискванията за „особени обстоятелства“ и да искаме отмяна на гаранцията...

Глицки се разходи до масата за четене, която Фаръл ползваше за бюро и почука два пъти по повърхността ѝ. Той помълча малко, след което се обърна към Уес.

— Нямам идея кой би могъл да ни издаде. Не мисля, че е Чоморо. На срещата снощи ми се стори леко особен, но според мен не е пионка на Клиф Къртли. Въпреки че не ни подписа разрешителното за обиск, останах с впечатление, че е на наша страна.

Фаръл кимна в знак на съгласие.

— Спомни си, обаче, кой тъкмо излизаше от кабинета му.

— Барето.

— Това е правилният отговор, Ейб — усмихна се Фаръл. — Печелиш сто долара награда.

— Мислиш, че е звъннал на нея ли? На Мареняс?

— Да, но няма значение кой на кого е позвънил. Има куп други възможности. Не е изключено да е някой страничен човек. Някой от администраторите, някой пристав... Няма нужда да почваме ново разследване, Ейб — смигна Фаръл.

— Лошото е, че тя е чула и възнамерява да си отпечата статията. Няма съмнение, че и Роу и Денарди вече знаят и са подготвени.

— Добре. Значи знаят. И какво от това? Не бяхме планирали да разберат, но какво значение има, в крайна сметка?

— Доста голямо, мисля.

— Дали?

— Да. Представи си какво ще стане, ако Роу реши да се добере до някой, който в момента е член на журито в районния съд. Ами ако реши да посегне на Аманда и дори на мен?

Глицки се настани в един от простите дървени столове и огледа стаята замислено.

— Защо не звъннеш на Мареняс? Можеш да ѝ кажеш, че е получила грешна информация. Кажи следното: „Госпожо Мареняс, имате фалшива информация. Държа да отбележа това, за да не стават недоразумения. След като затворих, обмислих стратегията, която ми предложихте и прецених, че е изначално погрешна. Не знам как сте попаднали на тези слухове, обаче искам да ви уверя, че разследването на полицията продължава и в момента в прокуратурата няма единно мнение как да се действа по-нататък. Още нямаме достатъчно доказателства за нови обвинения, затова в момента смятаме да изчакаме преразглеждането на старото дело на Роу“. Как ти звучи?

— Ами после? — попита Фаръл с известно съмнение в гласа.

— После, естествено, ще задвижим делото.

— Предлагаш да излъжа ли?

— Не, за бога. Просто, Уес, ще кажеш, че отново си променил решението си. Даже, ако те питат после от медиите, можеш да кажеш, че си чул тази идея от тяхната колежка Мареняс и, след като си размислил, ти се е сторила удачна. Забавно, нали?

Фаръл се отпусна в диванчето и разтърка слепоочията си.

— Да помислим пак. Ако все пак задвижа делото, Мареняс веднага ще каже на целия свят, че съм я излъгал най-безочливо. Как мислиш, ще ми се отрази ли на репутацията? Ейб, не подценявай „четвъртата власт“^[1]!

— Че кого го е грижа? Вече ще си задвижил обвинителните процедури — отвърна Глицки. — Роу ще бъде в предварителния арест, което е най-важното. Няма да може да убие никого междувременно. Планът ми изглежда добър, а на теб?

Фаръл поклати глава.

— Не ми е позволено да лъжа, Ейб. Трябва да оставя нещата така. „Без коментар“ е най-доброто, което мога да постигна в момента. Срещу това никой не може да възрази — действията на прокуратурата, както знаеш, могат да бъдат пазени в тайна, ако това е необходимо. Така казва законът. И знаеш ли защо — за да не могат да бъдат заплашвани свидетелите, съдиите и журито. Никой не може да оспори този казус — предвиден е, за да можем ние да си вършим работата без страх от отмъщение, а, да ти кажа, Ейб, в момента ме е страх не на шега. Ако не знаех, че го следят денонощно, сигурно щях да се замисля дали да повдигам това обвинение...

— Като си говорим за това — усмихна се Глицки мрачно. — Днес чух, че още от сутринта са му изгубили дирите.

Роу и Езтли се смееха, леко напушени и възбудени от това колко лесно им се бе удало да избегнат подозрителната сива кола, която бе чакала в една от преките до имението. Не беше никак трудно — икономът бе излязъл да огледа околността рано сутринта, след което, забелязвайки подозрителната кола, бе подкарал по улицата видимо сам в ранния следобед. Роу просто беше легнал на задната седалка на джипа. Едва три пресечки по-нататък джипът бе спрял, за да може Роу да заеме любимото си място до шофьора.

— Ако не беше толкова смешно, щеше да е направо тъжно — обади се Роу, след което за пореден път избухна в неконтролируем кикот. Двамата с Езтли се смяха до сълзи.

Малко по-късно господарският син и неговият иконом чакаха в един полупразен склад в индустриалната зона северно от Сан Бруно, едно от работническите предградия на Сан Франциско. По-късно същата вечер складът щеше да се превърне в арена за кучешки бой със залагания, който щеше да започне в осем. Имаше още четирийсет минути до началото на боя и Роу бе настоял да подранят, за да заемат хубави места. Младият мъж изглеждаше доста нетърпелив и изнервен. Вината за това беше, може би, в разговора, който току-що бе провел със своя адвокат. Денарди го беше уведомил за липсата на успех в търсенето на Глория Гонсалвес; това никак не беше добра новина. Тази жена трябваше да бъде открита и неутрализирана по най-бързия начин, иначе Роу отново можеше да се окаже в затвора. Ако Денарди не беше способен да я открие, може би Роу сам трябваше да се заеме със задачата.

Двамата с Ез бяха обсъдили възможностите и, както винаги, по-възрастният мъж имаше добър и доста практичен план как да бъде решен този въпрос. Езтли отдавна беше изградил приятелство с Лупе Гарсия, който не само организираше боевете с петли и кучета, но и беше неформалният тартор на една от най-големите гватемалски банди в цялата околност. Лупе беше човекът, към когото винаги можеше да се обърнеш, ако искаш пари назаем, ако желаеш да разиграеш големи

суми на комар, да си купиш наркотици или немаркирано оръжие, или да си намериш жена за съпруга или секс робиня.

Металната врата на склада се отвори и голямото помещение бързо започна да се пълни. В тълпата беше и Лупе, обграден от три дебеловрати горили. Той се насочи към една широка странична врата и я отключи; вратата, както Роу вече знаеше, водеше към арената, където се провеждаше самият бой. Лупе обичаше лично да чисти мокета, който беше необходим, за да могат питбулите и мастифите да имат стабилна опора и да не им се хлъзгат лапите. Не че Гарсия нямаше възможността да натовари някой друг с тази задача... Просто обичаше да върши някои неща сам, а и миризмата на кучешка кръв му допаднаше.

Езтли, Роу и бодигардовете застанаха пред вратата и зачакаха. Гарсия беше вътре и миеше с маркуч следите от боя предишната нощ. Трябваше му само няколко минути. Когато свърши, той спря кранчето, след което излезе и затвори вратата след себе си. Преди това обаче, Роу успя да хвърли един поглед в помещението — беше подредено не без вкус; в средата бе построена арена с високи метални огради, около седем на осем и половина метра; застлана беше с червен мокет, а около нея бяха наредени три редици столове.

Лупе приближи с топла приятелска усмивка и размени съзаклятнически поглед с Ез. Гарсия не беше едър мъж, но не бе и твърде дребен — около метър и седемдесет и пет висок, жилест и мургав, той носеше косата си на опашка досущ като своите индиански прародители. Дрехите му бяха съвсем обикновени — сини дънки и зелено брезентово яке, под което се виждаше черна памучна риза. Единственото по-особено бяха каубойските му ботуши. Тежка на вид сребърна обеща-кръст висеше от дясното му ухо, а татуировки покриваха опакото на ръцете му и се губеха в ръкавите на ризата. Двамата с Езтли си стиснаха ръцете, след което, без да се пускат, се прегърнаха с незаетите си ръце.

Двамата заговориха бързо и, разбира се, на испански. Лупе напомняше на Роу на гангстерите от „Ла Еме“, които беше срещал в затвора. Мексиканските бандити не си общуваха особено с останалите в „Сан Куентин“, особено с белите, но бяха направили изключение за Роу, за което той най-вероятно трябваше да благодари на Езтли. Подобно беше положението и в момента; Роу беше сигурен, че ако бе

дошъл сам, изобщо нямаше да го пуснат да влезе. Ез представи Роу възпитано, след което обясни, вече на английски, защо са дошли. Лупе кимна няколко пъти. Лицето му изразяваше разбиране и съчувствие за проблемите на Роу със закона. След като свърши с обясненията, Езтли му подаде бял запечатан пощенски плик.

— Две хиляди долара — обясни той. — Това е, задето те притесняваме. Останалите пет хиляди ще ги дадем на теб, или на който и да е друг, стига да получим информация за тази Глория Гонсалвес.

Лупе се усмихна радостно, като малко дете, на което са дали голям подарък. Не след дълго Роу и Езтли се сбогуваха с него. Оставаха само десет минути до началото на боя с кучета, но двамата единодушно решиха, че не е добра идея да остават. Щом се върнаха в колата, Езтли подкара към центъра по едно от живописните шосета, които се виеха из хълмовете. Роу запали един джойнт и дръпна от него няколко пъти, след което подаде ръчно свитата цигара на своя иконом.

— Лупе ми допада — каза бавно той, издишайки дима. — Но трябва да ти кажа, че постъпихме много добре, като не донесохме и останалите пет хиляди. Видя как реагира при вида само на два бона, нали? Мисля си, че ако му бяхме дали и петте в добавка, щеше да си помисли дали да не ги задържи за себе си и да забрави за Глория изобщо.

— Нямаше само да си помисли — усмихна се Езтли. — Щеше да направи точно така — с тези думи икономът избухна в дрезгав кикот. — Според мен сега се чуди как да се добере до останалите пет хиляди. Но ти не се притеснявай. Не е наша грижа как ще открие онази жена, но съм почти сигурен, че ще успее. Още утре ще е пуснал цяла армия гладни разбойници по дирите ѝ.

— Колко време смяташ, че ще му отнеме?

— Когато си говорехме двамата, ми каза, че около седмица. Бих се изненадал, ако не успее и за по-малко време. Имай предвид, че в нашата диаспора слуховете се разпространяват моментално, а няколко хиляди долара са страшно много пари за някои хора.

— Ез, Денарди взема по няколко хиляди долара в хонорари всеки ден. Нищо не са.

— Ето, виждаш ли — отвърна Езтли, подавайки джойнта, — просто два различни свята. Но ти трябва да познаваш и двата.

По времето, когато беше партньор с Дизмъс, Фаръл бе изключително доволен от умениято, с което Филис се справяше на рецепцията. Тя беше безукорно любезна с хората, с които трябваше да се поддържат добри отношения и отпъждаше останалите с настървението на адския пес Цербер, който пазеше вратите към отвъдното. За изминалите седем години Фаръл не си спомняше да е вдигал слушалката на телефона си, без да знае точно с кого говори и по какви въпроси. Откак бе оглавил окръжната прокуратура, за това се грижеше Трея.

След като жената на Глицки бе напуснала, телефонните разговори се бяха превърнали в един от основните проблеми на Фаръл. Налагаше се да намери някой друг, който да изпълнява нейните задължения със същото умение, но до този момент подходящи кандидати още нямаше. Въпреки че бе отпратил Трея с предупреждение и строги думи, Уес би я взел обратно на работа без колебание. Никак не му се искаше да повишава временно някой от другите чиновници в съдебната палата, защото това означаваше да се довери на човек, когото почти не познава, а последните дни бяха показали недвусмислено колко опасно би могло да се окаже това. Фаръл едва сега разбираше колко е важно да има доверени хора около себе си, особено по време на кризисна ситуация, в каквата той се намираше непрекъснато през последните няколко седмици. Освен това Уес възнамеряваше да назначи Трея на предишния пост веднага щом тя се върне. Ако повишеше някого, дори с уговорката, че е временно, рискуваше да си има проблеми със синдикатите след това. Фаръл знаеше, че може да разчита на Трея Глицки; бе сигурен, че тя няма да го предаде при никакви обстоятелства. Всеки новоназначен човек можеше да се окаже нечия пионка. Всеки второстепенен човек в Съдебната палата можеше да се окаже потенциален шпионин на враговете, независимо дали това бяха семейство Къртли, или някой друг, подобен на тях.

В този момент стационарният телефон звънна и прекъсна мислите на Фаръл за пореден път. Уес не знаеше кой го чака от другата страна на линията, но в същото време не можеше да рискува да не вдигне. Въздъхвайки дълбоко, той посегна към слушалката.

— Окръжната прокуратура — каза той, — Уес Фаръл.

— Господин Фаръл — чу се от другата страна един глас, който Уес вече познаваше доста добре. — Клиф Къртли е. Днес получих доста смущаващи новини.

— О, мистър Къртли! Радвам се да ви чуя. Как сте?

— Никак не съм добре, по дяволите, и ако искате да знаете истината, досега разчитах на вас. Мислех, че сме се разбрали.

— За какво точно?

— За това, че вече трябваше да сте сложил точка на всички тези безумия, които вашите хора мътят с цел да навредят на сина ми — повиши тон гласът от слушалката. — Мислех, че след цирка миналата седмица всичко е на път да се изясни. Роу е отново при нас, за което, мисля, трябва да благодаря и на теб. След като го пуснаха, останах с впечатлението, че ние двамата — вие и аз — все още работим в рамките на нашето споразумение. Мислех, че се появихте в съда единствено по политически причини, бях сигурен, че ще оставите Роу на свобода до преразглеждането на делото. Не беше ли така. Уес, знам, че бяхте на наша страна съвсем доскоро.

— Не точно, господин Къртли.

— Да, но постъпвахте *правилно*. А сега няма и следа от предишното разбирателство между нас. Уес, забравяте своите покровители! Колкото до сина ми, нямате никакви доказателства, иначе Глицки вече щеше да го е оковал във вериги. Ще ви кажа единствено това: ако придвижите това обединено дело, не мисля, че ще ви се отрази добре.

— Заплашвате ли ме, Клиф? Наскоро разгледах отново клаузите за наказанията, които се полагат при опит за оказване на натиск върху служител на закона.

— Не, Уес. Нищо подобно. В момента вие ме заплашвате. Всичко, което искам да ви кажа е, че вие самият ще се почувствате много по-добре, ако турите край на това безумие. Направете го веднага, докато още има време. Това, ако приемем, че моята информация е вярна, разбира се. Бог знае — може би съм чул просто слухове. Ако е така, на което искрено се надявам, нито аз, нито вие, господин Фаръл, имаме за какво да се притесняваме.

Езтли и Роу се бяха разположили на бар „Момо“, популярно заведение, в което те току-що бяха обядвали; бяха недалеч от мястото, където „Джайънтс“ тренираха. Както обикновено Езтли беше пил малко. Но в ранния следобед Роу вече беше ударил четири чаши уиски *Джаск Даниълс*, плюс две наливни бири и два джойнта от хубавия материал на Езтли. Все пак младият мъж не изглеждаше много обременен от тях.

Роу говореше с Тифани, една разголена сервитьорка, млада, светлокестенява, със свежо лице, страхотна усмивка и предизвикателни гърди.

— Не, абсолютно вярно е — обясняваше Роу, — нямаше ме цели девет години.

— Не е възможно! — Тя погледна през рамото му към Езтли. — Вярно ли е?

— Да, мис — каза той. — Накрая го освободиха за преразглеждане на делото.

— О, боже — каза тя. — Искам да кажа, че, разбира се, това е супер, дето са го освободили, но девет години! Как сте издържали?

— Продължавах да твърдя пред всеки, който може да го чуе, че съм невинен — каза Роу. — Аз просто никога не съм губил вяра, че това е може би единствената страна в света, в която може да получите някаква справедливост, ако сте наистина невинен. Понякога това отнема време, но искам да вярвам, че системата наистина работи.

Със своите съвършени и добре лакирани пръсти момичето докосна ръката на Роу, положена върху масата.

— Е, вие сте по-стабилен и се владеете, отколкото аз въобще бих могла. Ако бях аз, щях да мисля само за това, колко много от живота си съм загубила. Щеше да ми бъде толкова мъчно...

— И аз бих могъл да мисля по този начин, предполагам, но би било губене на време. Това мога да ви кажа. Вижте ме сега, седнал в страхотен ресторант в най-великия град на света, млад и здрав, говоря с красива жена...

— О, моля ви...

Роу вдигна здравата си ръка.

— Не ви четкам, скъпа, това не е комплимент, щом е истина. Надявам се, че не отивам твърде далеч, като казвам един очевиден факт. А важното за мен е, че не искам да прекарам дори само ден от

живота си като гледам в миналото със съжаление. Цялата оная работа остана назад. Предпочитам да гледам напред с надежда. И животът в този миг е тъй хубав! Целта ми е да правя, ако трябва, дяволски усилия, но да продължавам така завинаги. Впрочем, разрешено ли ви е да пиете, докато сте на смяна. Може ли да поръчам, за вас, едно...

Тя отметна коса и го удостои със сияйна усмивка.

— Съжалявам, не мога. — Тя отново докосна с пръсти ръката му.
— Трябва да нагледам другите си маси.

След като тя се отдалечи, Роу се обърна към Езтли:

— Ти беше прав. И аз си мислех, че ако спомена „затвор“, тя ще се впечатли.

— Някои го правят, други не. — Езтли сви рамене.

— Ако продължим навън — каза Роу, — аз ще взема такси от нейното място. Или ще остана там и утре ще се стиковаме.

— Чудно. Хайде, каквото стане. — В този момент мобилният изцвърча в колана му, Езтли го взе, погледна дисплея и каза: — Баща ти.

— Той живее с жена, която се казва Сам Дънкан — каза Клиф. — Тя управлява Центъра за подпомагане на жертвите от изнасилвания на Хай стрийт.

— Ти се шегуваш — каза Езтли. — Всичко се урежда чудесно.

— Знам, че е така. Не бихме го измислили по-добре. Всъщност няма значение с какво се занимава тази Сам. Проблемът е, че както Шийла е разбрала от своите източници в Палатата, Фаръл продължава с още от своите законови трикове. Готви се да свика Голямото жури и се надява, че то ще запрати Роу обратно в пандиза, без никаква възможност за гаранция.

— Колко пъти могат да пробват неща от сорта срещу нас?

— Очевидно толкова често, колкото си искат.

— Как искате да го отиграя?

— Виж, замисълът е да се прати послание на Фаръл, но не искаме да изглежда, както стана при Глицки, като лична заплаха, дори съвсем косвена. Знаеш по какъв начин те поддържат напрежението в Съдебната парата. Както казва Шийла, някой да ги настъпи по крака, те веднага ще опитат да го свържат с Роу, за да го докарат в съда.

Мисля, че просто трябва да накараме Фаръл да помисли какво е най-доброто и в негов интерес — да даде заден ход на тази мръсотия, да се откаже от безсмислицата с Голямото жури, да си използва мозъка, в крайна сметка.

— И мислиш, че ще стигнем до него чрез тази жена?

— Не мисля, че тя лично трябва да пострада, Ез. Не мисля, че това ще реши нещо, освен да ги вбеси още повече. Мисля си, може би, за някаква поразия на мястото, където работи. Нищо сериозно. Но така направено, че Фаръл да разбере за какво става дума. Както го направиш, по твое усмотрение.

— И в рамките на колко време?

— Колкото е удобно за тебе. Направи си разчетите. Следващите два или три дни, може би, но нещата са променливи...

Глицки говореше с Нед Монтен от отдел „Изчезнали лица“. Навън вятърът отново бушуваше и в малкия кабинет свистенето му постоянно отекваше. Монтен беше кабинетно ченге от кариерата — около четирийсет и пет годишен, оплешивяващ и възпълен, с около четирийсет паунда над идеалната форма за командос. Той се усмихна приветливо под червеникавото си снопче мустаци.

— Аз дори не знам дали гледам на правилното място, Ейб. Осем или девет години, това е съвсем студена следа. Приемам, че вече сме гледали във всяка обичайна база-данни.

Глицки кимна.

— Шофьорски книжки, имиграционни и социални служби, както каза ти. И аз гледах там преди няколко часа. Но си мисля, че тя се е омъжила и е променила името си.

— Тя би имала същия номер на правоспособен шофьор. И същия паспорт, да приемем. Мислиш ли, че живее и работи легално?

— Тя е дошла от Гватемала с работна виза. Валидна, докато тя беше в програмата за защита на свидетели. След това, не знам.

— Получила ли е гражданство?

— И за това нищо не знам.

— Добре, ако е получила, ще има някъде протокол за това. Безполезен, разбира се, ако по-късно си е сменила името. Но не си ли

помислял, че се е върнала у дома, може би? Тук тя е била жертва на престъпление. Може би вече не иска да е у нас.

— Бих казал, че това е възможно, Нед. Но как да намериш някоя си Гонсалвес в Гватемала? Все едно да откриеш някой Смит в САЩ.

— Е, добре дошъл в „Изчезнали лица“ — каза Монтен с характерната си усмивка. — Ако някой наистина иска да изчезне и да си остава изчезнал, това не е сложно като ядрена физика. Освен ако... ей, ти можеш да помислиш за наемането на частен детектив. Те използват всяка база-данни, която могат да купят или даунлоднат и която ние нямаме право да използваме. Разбира се, и те нямат право, но като си в частния сектор, никой не те проверява.

— Голяма новина ми казваш, Нед — каза иронично Глицки. — Покъртително.

Монтен сви рамене и се усмихна под мустак.

— Просто ти припомням как стоят нещата, Ейб. Това е начинът.

— Да. Впрочем, нямам достатъчно бюджет за моите хора. Как бих могъл да наема частен детектив. Не ми се и мисли как бих оправдал разходите.

— Ще кажа, че вероятно не би могъл.

— Аз пък ще кажа, че вероятно си прав.

[1] Синоним на „медии“. Първите три власти в демократичното общество са законодателната, изпълнителната и съдебната. Заради влиянието на медиите върху общественото мнение, някои историци и социолози шеговито ги определят като „Четвърта власт“, която служи за коректив на другите три основни институции. — Б.пр. ↑

26.

НАШИЯТ ГРАД

АВТОР: ШИЙЛА МАРЕНЯС

Дълги години в тази рубрика документирахме с факти една опасна тенденция: Полицейското управление на Сан Франциско реагира непропорционално, тормози и третира грубо нашите граждани. Когато кметът г-н Кроуфърд назначи афроамериканката Вай Лапиър за шеф на полицията, това породя надежди, че подобни практики няма повече да бъдат толерирани при тази администрация. Тези надежди бяха до голяма степен разбити през последните две седмици, особено заради третирането на Роу Къртли, син на издателите на този вестник.

Както нашите читатели вече знаят, наскоро г-н Къртли напусна затвора, освободен от Апелативния съд на 9-ти окръг. После, вече тук в града, съдията Сам Барето освободи под гаранция г-н Къртли, докато очаква повторното разглеждане на делото си. Това решение не се хареса нито на окръжния прокурор Уес Фаръл, нито на лейтенант Ейб Глицки, началника на отдел „Убийства“. Само няколко дни след освобождаването на Роу, Глицки представи нов комплект съмнителни обвинения срещу него и така се стигна до широко отразения в медиите инцидент: Глицки арестува Роу след тежък побой, заради който господин Къртли бе хоспитализиран с тежки наранявания.

И отново съдия от върховния съд — Ерин Донахоу — реши, че Роу не представлява опасност за обществото. Той за втори път бе освободен под гаранция.

Но изглежда, в нашия град нормалните процедури на съдебната система не действат, след като прокурори и полицаи са предрешили нечия лична вина, дори в разрез със съдебните решения. По този начин вчера сутринта, Роу бе отново подложен на неоправдан полицейски тормоз. Това бе разпит — за щастие този път без насилие — във връзка с убийството, в петък, на жена, която се казва Джанис Дърбин. При този разпит, на който Роу дойде доброволно и с желание да сътрудничи, стана ясно, че той има стабилно алиби за времето на убийството. Освен това, инспектор Дарел Брако, който проведе разпита, заяви за нашия вестник, че няма доказателства, сочещи към Роу, за това престъпление. Чувайки това, всеки би бил изкушен да попита, както направи пишещата тези редове: „Е, като няма доказателства, по какви критерии вие решихте да разпитвате Роу? Как да се разглежда това освен като тормоз?“.

Отговорът на инспектор Брако бе, че няма да коментира.

И все пак, полицията определи, че госпожа Дърбин е била жертва на убийство. След като някой е извършил това престъпление, а Роу показва, че не може да е бил той, защо полицията все още е втръчена в него и негово възможно участие? Не би ли могло отговорът на тази мистерия да лежи, както често се случва, някъде в дома и семейството, сред най-близките на госпожа Дърбин? Едно бързо разследване, което направих, вече показва, че например съпругът на г-жа Дърбин, Майкъл, не може да опише точно местонахождението си по време на престъплението. Нещо повече, източници от неговото работно място ми казаха, че той има някакво романтично увлечение с една от своите служителки.

Пиша всичко това, не за да обвинявам г-н Дърбин в някакви грехове, а просто за да покажа някои възможни насоки за разследване, които досега полицията съзнателно пренебрегва, докато лейтенант Глицки и окръжният

прокурор Фаръл продължават своята лична и незаконна вендета срещу Роу Къртли.

— Трябва да я съдиш — каза Чък Новио. — Нея, нейния вестник и самия Клиф Къртли. Това е най-ужасната клевета, която някога съм чел.

Беше малко след седем сутринта и почти всички — Майкъл, Чък и децата на семейство Дърбин — седяха около масата в трапезарията. Кейти с близначките беше в прилежащата кухня. Правеха омлет с бекон и печени филии. Джанис щеше да бъде кремирана същия ден в единайсет часа, така че всички деца си бяха взели свободен ден от училище, Чък бе отменил лекциите си. Вторият син на Дърбин, Питър, се беше събудил първи и така му се падна първи да види ужасната статия на Мареняс в сутрешния вестник. Едва ли беше успял да я прочете до края, когато изтърча нагоре, за да събуди баща си и да му покаже писанието.

— Но тя казва определено, че не ме обвинява в нищо — отговори Дърбин.

— Това е пълна простотия — каза Питър. — Тя казва, че ти си го направил, татко. Казва, че ти си убил мама.

— Ти няма да я оставиш да се измъкне безнаказано за това, нали? — попита Джон. — Ако не се държиш твърдо, ти по същество признаваш, че тя е права. — Големият син се тръсна обратно в стола си със скръстени ръце, гледайки намусено стената.

— Съгласен съм с Джон, Майк — каза Чък. — Ти трябва да я подгониш.

Тринайсетгодишната Али, едва сдържаща сълзите си до този момент, бе мълчала цяла сутрин и накрая проговори с треперливо гласче:

— Не си го направил, нали?

Дърбин протегна ръка през масата и докосна дланта на дъщеря си.

— Не, миличка. Разбира се, че не. Аз обичах твоята майка и тя толкова ми липсва!

— И на мен. И на мен вече безкрайно ми липсва — изхълца Али, след което избухна в сълзи.

Кейти, с очи, зачервени от недостигане и скръб, връхлетя откъм кухнята и обгърна с ръце племенницата си.

— Никой не мисли, че баща ти изобщо е направил нещо лошо — каза тя. — Ти никога не бива дори да се съмняваш в него.

— Мареняс го мисли — каза Джон. — И сега може би вече половината град. Време е татко да го отрече, просто и ясно.

— Не смятам да придавам истинност на това, което е писала, като ѝ отговарям. Това би означавало да се принизя до нейното равнище, а аз не смятам да правя това.

— Трябва да отговориш, татко. Трябва да кажеш високо и ясно, че не си го направил, ако не си...

Майкъл удари по масата с юмрук, прекъсвайки Джон.

— Разбира се, че не съм го направил, по дяволите! Надявам се, че не трябва да обсъждаме това.

— Не — вметна Чък. — Не бъди смешен.

— Тогава го опровергай — каза Джон. — Кажеш го в прав текст!

Майкъл клатеше глава, докато вътре в него се надигаше бяс. От кухнята долетя гласът на една от близначките.

— Мамо! Има някакъв телевизионен бус пред нас.

— Майната му — изруга Чък, след което погледна през прозореца. — Откъде са разбрали, че ти и децата живеете тук?

— Бас държа, че Мареняс е научила по някакъв начин — каза Майкъл, който също стана. — И ако тя знае, знаят и други. Може би трябва да изляза и да ги питам какво искат.

— Знаеш какво искат — отбеляза Питър. — Ти си прав, татко. Аз не бих им казал нищо.

— Грешка, Питър — каза Джон. — Какво си говорихме досега? Той трябва да отрече, ако не, излиза, че го е направил. Ето защо Али плаче. И на нея ѝ се вижда по същия начин. И всеки би помислил същото.

Рязко повишавайки глас, Дърбин се нахвърли върху Джон.

— Чуваш ли се какво казваш? Недей да говориш така!

— Просто казвам...

В този момент звънна домашният телефон.

— Господи, какъв цирк — каза Чък. — Би ли го вдигнала, Лес?

Лесли, една от близначките, вдигна слушалката в кухнята.

— Момент, моля — каза тя — чичо Майк, за тебе е. Някакъв си Джеф Елиът от „Кроникъл“.

— Исусе! — възкликна Питър.

— Бих казал на тия палячовци да си обират крушите незабавно — каза Чък.

— Не съм говорил с никой от „Кроникъл“.

— Те биха могли да те разберат, татко — каза Джон. — Това все пак не е Мареняс.

— Няма какво да се разбира. Продължавам да ти го набивам в главата.

— Тогава им кажи това, което наистина се е случило, твоята версия — каза твърдо Джон.

— Аз пък не бих им казал — намеси се Питър. — Не им казвай нищо.

— Джон, един момент. Погледни ме — каза Майкъл. — Какво искаш да кажеш с това „ако е така“. Не ми харесва тонът ти, нито пък намекът ти. Нямам нищо общо със смъртта на майка ти.

— Само това приказваш. А какво ще кажеш за онова нещо, дето Мареняс е написала, че си се забил с някоя си от работата ти? Защо ще го пише, ако няма нищо?

— Джон — кресна Кейти. — Спри да говориш така. Веднага! Това е смешно! Не говори против баща си, не и днес!

— Точно днес трябва някой да каже нещо — кресна големият син на Дърбин, след което внезапно събори стола си, изруга по най-грубия възможен начин и излезе от стаята. Шумът от стъпките му показваше, че се качва по стълбите.

— Джон — извика Дърбин след него, — сине!

Но топуркането продължи, докато на горния етаж се затръшна някаква врата.

— Какъв му е проблемът? — попита Питър.

В отговор Дърбин само поклати глава, с ръце, разперени в умоляващ жест.

— Чичо Майк! — дочу се гласът на Лесли, пак от кухнята. — Той още чака.

— Нека си чака. Не, кажи му, че не мога да говоря с него. Не, чакай, аз сам ще му кажа.

— Не се връзвай, татко — каза Питър.

— Не се тревожи, няма.

Али, с насълзено, покрито с червени петна лице, се измъкна от прегръдките на леля си.

— Не искам повече това да става — проплака тя. — Искам мама да се върне! Искам си мама!

Езтли също беше станал рано в четвъртък сутринта.

Роу бе останал да се закача до късно със сервитьорката от „Момо“. В три през нощта, малко след като Езтли си тръгна, тя тъкмо приключваше смяната си и Роу я беше задържал на по две чашки Куерво^[1] които, по всичко изглеждаше, че няма да бъдат последните за вечерта.

Според Езтли всичко това бе хубаво и правилно. Когато икономът се върна у дома, цивилните ченгета отново бяха паркирали на улицата до имението Къртли. Макар че бяха загубили следата вчера, те по всяка вероятност щяха да продължат да слухтят наоколо. Колкото по-дълго Роу прекарваше извън къщи, толкова по-голяма мобилност щеше да има, поне докато го прихванат отново. А скоро младият Къртли най-вероятно щеше да има нужда от свобода на действието, за да може да извърши това, което беше необходимо...

За щастие те не го следваха през изминалите два дни и Езтли дори не разбра защо така са решили. Може би защото вчера беше отпрашил привидно сам и след това се завърна отново сам. Дали не мислеха, че Роу е все още заврян в къщата? Е, да си мислят каквото щат. Те не бяха по следите му и днес и това беше най-важното.

Утрото бе ясно и мразовито. Малко преди осем сутринта Езтли взе лилавото „БМВ“ кабрио на Роу и подкара по Хай стрийт. Не след дълго намери място за паркиране по диагонал срещу стъклената фасада на етаж, заеман от Центъра за подпомагане жертвите на изнасилвания. Слизайки от колата, той пресече улицата и повървя плътно покрай Центъра. Една тежка на вид градинска пейка от метал и дърво беше здраво закрепена с вериги и катинари пред вратата на сградата. Центърът трябваше да започне работа след още половин час, но вече се виждаха запалени светлини и се усещаше някакво движение вътре.

Стъклената фасада, помисли си той, предоставяше някои обещаващи възможности. Той би могъл да се върне някъде около полунощ и да надупчи с куршуми стъклата. Но Езтли не бе убеден, че това ще е недвусмисленото послание, което се опитваше да прати на Фаръл чрез приятелката му Сам. Някой може би таеше злоба спрямо политиката на Центъра или неговия персонал. Това не би бил сигнал, толкова ясен, колкото Клиф Къртли искаше.

Езтли повървя до следващата пресечка, след което пресече улицата и се върна по другия тротоар, за да се ориентира добре в района. Това бе типичната Хай стрийт — почти изключително фасади и витрини на малки фирми. Като се върна в колата, Езтли погледна електронния часовник на таблото и разбра, че до отварянето на Центъра оставаха вече само двацет минути. Веднъж дошъл, той можеше да почака. След това можеше да отиде и да поиска среща със Сам Дънкан и да ѝ каже, че е много важно Фаръл да остави своя план за случая Роу пред Голямото жури. Както беше се случвало много пъти преди, той знаеше, че само присъствието му би могло да има магически ефект.

В този момент едно черно такси зави в улицата, намали скорост и спря точно срещу сградата. Секунда по-късно задната врата се отвори и от нея излезе самият Уес Фаръл, следван от жълто-кафявото куче, с който се беше разхождал предната нощ пред дома си. Наблюдавани от Езтли, човекът и кучето отидоха до вратата на Центъра. Фаръл почука и една доста хубава жена малко над трийсетте отвори вратата, после пое каишката. След като размениха няколко думи — очевидно бяха договорили оставянето на кучето и следователно жената беше Сам — Фаръл се върна в колата и отпътува.

Езтли продължаваше да мисли, седнал в кабриолета. Най-различни идеи се въртяха безредно в главата му, докато след още няколко минути вратата на Центъра се отвори отново. Жената излезе на тротоара, водейки красивото куче, след което го завърза за единия крак на градинската пейка. След като тя потупа по летвите на пейката, кучето послушно скочи и се намести отгоре.

Езтли изгуби още няколко минути в наблюдение. Улицата бавно се събуждаше. Саманта, защото това очевидно беше тя, лично се разходи до Центъра и обърна табелката „Затворено“ на „Отворено“, след което влезе вътре за минута-две и излезе с две големи червени

паници, очевидно храна и вода за кучето. Тя ги остави на тротоара под пейката. Красивият лабрадор слезе, яде и пи малко вода. После, като всяко куче, подуши наоколо и накрая уважи с естествените си нужди крака на пейката. След като свърши, Герт се върна на мястото си отгоре и се протегна да поспи под утринното слънце.

Тристайният апартамент на Глицки не беше от най-престижните в града и най-характерната негова черта бе, че неговите сто и двацет квадратни метра бяха вечно недостатъчни и препълнени с вещи. Когато за първи път се нанесе тук с първата си жена преди трийсет и пет години, двамата вече имаха две момчета, Айзък и Джейкъб. А следващата година към тях се присъедини Орел. След като Фло почина от рак на матката, трите момчета бяха заели двете спални зад кухнята, а домашната прислужница Рита имаше почти денонощно присъствие зад своя параван в почти неизползваемата дневна. Когато Трея и дъщеря ѝ Рейни се нанесоха при Ейб и Орел, апартаментът се превърна в импровизиран драматичен театър заради постоянните караници на двамата тийнейджъри. Сега Рейни и Орел вече бяха пораснали и самостоятелни. Но тяхното място се заемаше от Рейчъл и Закари, чиито характери съвсем не бяха от най-кротките.

Тази сутрин тук нямаше и следа от децата, нито от Трея. Глицки седеше сам, пиейки чая си на масата в малката кухня, опитвайки се да свикне с тишината, която му се струваше осезаема и заплашителна.

Когато телефонът звънна, той тъкмо оставяше чашата си. Дрънченето бе силно, остро вибриращо и твърде неочаквано в тишината на опустелия апартамент; Глицки трепна и разля малко чай през ръба на чашата върху скута си. Скачайки, гневен на себе си, изтръсквайки светлия си панталон, за да не попие течността, той най-накрая стигна до телефона, който висеше на стената на гостната и взе слушалката, ръмжейки „тук Ейб Глицки“.

— Ейб, Вай се обажда. Съжалявам, че ти звъня вкъщи, но ти не беше още в службата и реших да те потърся у дома.

Упрекът, макар и само намекнат, нямаше как да повиши настроението на Глицки.

— Няма проблем — каза той. — Какво става?

— Мислех си дали случайно не си чел днешната рубрика „Нашият град“?

— Не още.

— Е, истински късмет е, че те открих у дома, за да мога да те подготвя. Този изрод Мареняс се нахвърля съвсем безогледно срещу начина, по който движиш, или не движиш, бих казала, случая Джанис Дърбин. За начало на тази сутрин ми звънна пресекретарката на полицията — да, както се досещаш — вкъщи — и ми прочете конско евангелие за това което става. Трябвало да покажа, че не смятам да прекарвам своя първи месец на работа по този начин, и че не бива всеки път да защитавам себе си и своя началник-отдел „Убийства“.

— Хич да не ти пука. Шийла е безотговорно животно.

— Може и така да е. Но тя доста силно е повлияла на Лийлънд, и той вече не е склонен на компромиси. Ейб, той иска оставката ти, и то веднага.

Глицки въздъхна дълбоко.

— Знаеш, Вай, че по този въпрос аз съм доста изкушен да кажа „дай му я“. Кой има интерес от усложнения? Ако ми кажеш, ще си подам оставката веднага.

— Не ме изкушавай, ако обичаш. Не искам да си подаваш оставката, специално за това нещо, за което получавам удари, докато ти просто се опитваш да си вършиш работата. Да не говоря за моето бъдеще! Представи си само, да се снишавам от първия път при този род идиотщини, които едва започват с цялата си гнусота. Но аз трябва да имам някакви отговори за Лийлънд и за публиката, преди всичко това да излезе от контрол.

Глицки отново изпусна тежко дъха си.

— И какво казва тая, Мареняс?

— В общи линии едно и също. В твоето старание да върнеш Роу зад решетките, ти пренебрегваш доста по-добре видим заподозрян, който е под носа ти.

— И кой е той?

— Съпругът на Джанис, който няма алиби, а също така има, очевидно, някаква извънбрачна афера с една от своите служителки.

— И Мареняс е напечатала това черно на бяло, така ли?

— В този дух. И въпросът, естествено, бил защо не се насочваш към мъжа на Джанис, вместо да гониш Роу.

— Може би защото Роу го е направил, между нас казано. А иначе, трябва да те уверя, че съм разпитвал съпруга вече поне два пъти и мисля да продължа. Междувременно, държа да отбележиш, че още никого не съм арестувал — нито Роу, нито Майкъл Дърбин или някой друг и това е ясен знак, че още нямам „любим заподозрян“.

— Добре, ако така стоят нещата, може би ще бъде в твой интерес да подготвиш някакъв вид изявление в този дух. Аз ще направя същото.

— Не, всичко това трябва да се разбира от само себе си.

— Виж, този път не можем да си играем на „това не е така, както изглежда“.

— Какво ще кажеш да заявим, че не можем да коментираме, защото разследването продължава?

— Последния път, когато се опита да го кажеш, отиде на вятъра. Мисля, че трябва да бъдем малко по-далновидни. Говоря ти сериозно, Ейб. Не знам колко време ще се задържа на поста си, ако продължават да ни натискат по този начин. Вече вървя по достатъчно тънък лед. Нека опитаме „умиротворяване чрез сила“, как ти звучи? Подготви едно малко шоу в полза на своя отбор.

[1] Марка текила. — Б.пр. ↑

27.

На церемонията в крематориума бяха дошли шейсетина души. Глицки седеше на задния ред, като слушаше и си водеше бележки, докато роднини и познати на Джанис Дърбин ставаха, за да кажат по няколко думи за покойната. Майкъл Дърбин бе на ръба да се разплаче, но се владееше. Той стана, за да изтъкне качествата на покойната си жена като партньор, професионалист, помощник и майка. Кейти Новио, избухвайки в сълзи на няколко пъти, покани всички в къщата си за помена по-късно, след което трогна присъстващите, като разказа за детството на сестра си и нейната любов към семейството, за привързаността ѝ към работата и пациентите, и най-вече за вярата ѝ, че светът е хубаво и сигурно място. Въпреки станалото, Кейти бе сигурна, че Джанис не би искала някой да си тръгне от тази церемония, изпълнен с мъка и отчаяние. Две приятелки на покойната, едната от училище, а другата — от Медицинския университет, разказаха колко ведра и забавна и колко всеотдайна приятелка е била покойната. Семейният пастор говори с уверения тон на човек, който я познава много добре. С мощен, резониращ баритон той разказваше за доброволната ѝ работа с умствено непълноценни деца, за нейното благородство и вяра.

Всичко това беше, мислеше си Глицки, обичайният репертоар, обичайните излияния на почит към живота на Джанис Дърбин. Но той самият не спираше да умува кой от гостите — а той бе уверен, че е някой от тях — я беше заразил с хламидия. Дори може би Джанис бе успяла да предаде болестта на някого от присъстващите.

Когато речите свършиха, Глицки излезе и застана до задната врата, оставяйки навалицата да се изниже покрай него. Не знаеше дали някой го е разпознал и със сигурност не усети никакъв намек на враждебност от който и да било гост заради начина, по който провеждаше разследването за убийството на Джанис.

Глицки бе видял всичките деца на Майкъл и семейство Новио предната събота. И сега, когато семействата си отиваха, пробивайки си

път сред навалищата, той видя, че мъката от последните дни беше взела тежък данък.

Кейти, обратно на ведрата ѝ реч вътре, беше като изпепелена от гняв и тъга. Тя държеше за ръце двете си дъщери, мрачно втренчена в празното пространство пред себе си. Няколко стъпала зад нея, съпругът ѝ пристъпваше внимателно и някак вдървено. Джон, по-големият син на Дърбин, беше с гневно лице като навъсен облак. Той изблъска хората на вратата и веднага след като излезе от сградата си тръгна сам, без да се сбогува с никой от останалите. Майкъл Дърбин се опитваше да го следва с по-малкото си момче Питър и дъщерята Али, която водеше за ръка. Той повика големия син, но Джон само се извърна, отпрати ги с ръка и продължи по пътя си.

Присъствието на Глицки тук бе част от умиротворителната стратегия на Вай Лапиър. Той смяташе, че репортери от „Куриер“, „Кроникъл“ и някои телевизионни канали могат също да дойдат. Така те щяха да изтълкуват неговото присъствие като нещо, свързано с разследването, но не като действие срещу Роу Къртли. Освен това, той бе дошъл на церемонията с намерение да дръпне настрана Майкъл Дърбин в опит да се добере до някаква по-точна информация: или за алибито му по времето на убийството, или за възможната му връзка с Лиза Сатоу. Глицки даже мислеше, че може да тръгне по следата с хламидията и да види къде ще го отведе тя.

Но виждайки всички от семейството тъй очевидно наранени, а и с децата си наоколо, той само посрещна погледа на Дърбин и му кимна със съчувствие, когато Майкъл мина покрай него и заедно с другите отиде към колата си.

— Мисля, че трябваше да говориш с Джеф Елиът — каза Чък, пиййки бира в ъгъла на кухненския тезгях. Той говореше на Майкъл Дърбин, докато поменът продължаваше в дневната. — Трябваше да дадеш интервю за „Кроникъл“, да продължиш офанзивата.

— Ами ако офанзивата се стовари върху мен? — попита Майкъл. Той държеше чаша бърбън и отпи от нея. — Ще стане както Питър каза тази сутрин — колкото повече отричам, толкова повече ще изглежда, че крия нещо.

— Майк. — Чък положи ръка върху рамото на Дърбин. — Чуй ме. Ние знаем кой го е направил, нали? Забеляза ли нещо да липсва от статията на Мареняс? Като мотивите, известни досега и които сочат към Роу. Спомена ли тя, че си председателствал журито на процеса Роу? Не. Или че Джанис беше твоя съпруга? Не. Или убийството на другата жена, свидетелката? Не. Или някаква друга сносна причина Глицки да се е насочил към Роу, а не към теб? Ти на мига можеше да кажеш на Елиът много неща, защото твоята страна на нещата не намира място в публичната дискусия, нали така?

— Не мисля. Не мога повече нищо да направя. Имам предвид, след като дори Джон си мисли, че...

Чък го прекъсна с жест.

— Не, не го мисли. Стегни се, Майкъл. Джон е просто съсипан от смъртта на майка си и кой може да го съди за това? Той не смята, че ти наистина имаш нещо общо, гарантирам ти. По дяволите, той е само на осемнайсет години. Чуди се накъде да насочи всички тези свои чувства, които дори не признава, че изпитва. Просто Мареняс му е „пуснала мухата“ и той си го изкарва на теб.

— Грещиш, Чък. Джон не е толкова глупав.

— Така е, но точно сега е в много тежко положение. Остави го да се оправи.

— Какъв друг избор имам? Дори не зная къде е отишъл.

— Той ще се върне, не се тревожи за това. Междувременно можеш да се обадиш на „Кроникъл“. Знаеш, че те са готови да говорят с теб. В цялата история дай на Роу главната роля, която му принадлежи.

— Този кучи син! Ами ако реши да отмъщава на мен или на децата, тогава какво?

При тези думи Чък замълча и отпи голяма глътка бира.

— Не бях помислил за това — каза той.

— И аз не бях мислил твърде сериозно. — Майкъл надигна чашата си и я пресуши. — Знаем какво трябва да направя и не се шегувам. — Снисшавайки глас, той каза: — Трябва да убия този човек лично.

Чък поклати глава.

— Не. Това е много лоша идея.

— В гаража е останала една стара ловна пушка. Имам я отдавна; остана от покойния ми баща. Не могат да направят балистична експертиза на ловна пушка, нали? Просто ще ида пред къщата на Роу някоя нощ, ще почукам на вратата, и после стрелям и не питам. След това ще хвърля пушката в залива. Ще кажем на Глицки, че съм бил тук през цялото време с теб, давейки мъката си в алкохол.

— Вече ти казах, че това е лоша идея. Сега ти го казвам пак. Наистина, Майк, много лоша идея.

— Нямам никаква друга.

— Тогава остави тази. Тя издиша отвсякъде. Ти не си убиец, Майкъл, не можеш да го направиш. Това ще съсипе живота ти.

Дърбин остави чашата си, приключвайки с пиенето за тази вечер.

— Не мога да търпя това повече, Чък. Трябва да направя нещо, просто още не съм решил какво.

Шийла Мареняс дебнеше зад вратата на конферентната зала на третия етаж на съдебната палата. Вай Лапиър вече излизаше от обедната си среща. Говореше с един от своите главни детективи и не забеляза репортерката, преди тя да се стрелне и да ѝ прегради пътя.

— Извинете, госпожо, имам само един кратък въпрос към вас.

— И аз ще се радвам да отговоря — каза Лапиър, поглеждайки часовника си — след четирийсет и пет минути на моята пресконференция. Затова правим пресконференции, за да отговаряме на печата. Сега, бихте ли били...

Тя тръгна напред, но Мареняс я изпревари странично, като блокира отново пътя ѝ.

— Това не може да чака!

— Е, боя се, че ще трябва, защото...

Мареняс ѝ прегради пътя.

— Не е ли вярно, че сте разпоредили денонощно наблюдение, за да следите къде ходи Роу Къртли? Че сте предвидили бюджет и дори извънредно работно време за това наблюдение? И въпреки цялото време и прахосничество, май никой не знае къде е Роу в момента? Не е ли вярно това? Нали имахте идеи за ефективно изразходване на полицейския бюджет, който е вече в преразход? Как бихте могли да оправдаете толкова скъпо и безполезно пилеене на пари и персонал?

Устата на шокираната Лапиър увисна полуотворена за момент, но тя бързо се овладя.

— Без коментар — каза тя. — Без коментар. Сега ще ме извините...

При тези думи, нейният сащисан в същата степен заместник, взе ръката ѝ. Без да докосва Мареняс, той внимателно отведе Вай настрана, след което двамата бързо влязоха в нейния кабинет и той затвори вратата зад тях.

Хектор Мурильо не бе запознат с концепцията за шестте степени на разделение^[1]. Той беше двайсет и седем годишен работник гастарбайтер, който бе дошъл от Мексико преди няколко години и още си оставаше нелегален. През последните осем месеца Хектор постоянно работеше в четиричленния екип за градинарство и дребни домашни ремонти на Ернесто Серано. Беше все още ниско в йерархията по две причини: работил бе най-кратко време за Роберто, освен това беше мексиканец, а не гватемалец.

Но общо взето печелеше добре.

Разликата между „ниско“ и „високо“ в йерархията не беше чак толкова голяма, особено когато началникът му Роберто правеше сам това, което и другите правеха: да се почисти някоя отводнителна тръба, да се разпръсне чакъл, да се напръскат или подкастрият дръвчета. В крайна сметка Хектор бе благодарен да има редовна работа, за която му плащаха в брой всяка седмица.

Хектор живееше в къмпинг за каравани малко на изток от междущатска магистрала 101 в Маунтийн Вю. Вечерта често засядаше на бутилка бира с други мъже, главно от Мексико, които се намираха горе-долу в неговото положение. Точно това бе правил миналата вечер, когато Хорхе Кристобал, един от приятелите му в къмпинга, спомена за наградата от пет хиляди долара, предлагана от Лупе Гарсия за откриването на жена, чието име преди години е било Глория Гонсалвес. Говореше се, че майка ѝ е починала в Гватемала, а преди това е придобила добри пари. Нейните адвокати намерили Лупе, с неговите връзки в землячеството, с надеждата, че срещу процент от наследството някой ще помогне да открият дъщерята, така че тя да си вземе парите.

Във всеки случай такава беше версията, която Хектор чу.

Отначало, той не бе мислил много по въпроса, освен че се опитваше да си представи какво значат пет хиляди долара накуп. Той изкарваше шейсет и два долара на ден, шест дена седмично, около хиляда и петстотин на месец. Това покриваше храната, наема, дрехите и бирата. И много малко други неща. Той не притежаваше кола дори в съсобственост; нямаше здравна осигуровка. И при всички лишения, беше струпал спестявания, близки до нулата, за две трети от годината тежка работа.

Хектор лежеше в леглото си, опитвайки се да спи с тази огромна цифра долари, плуваща в мозъка му. Чак тогава си спомни, че жената на Роберто се казва Глория. И тя беше гватемалка — или поне трябваше да бъде, тъй като Роберто беше от тази народност. Със сигурност би било странно, ако Глория не беше оттам.

Мексиканецът се събуди с тази възможност в главата си. Мислеше върху нея, докато работеха сутринта в първите си за деня шест къщи. Не искаше никому да издаде това, което знаеше. Той познаваше Роберто. Знаеше, че ако му каже за парите, а жена му наистина е била Гонсалвес, Роберто можеше сам да отиде при Лупе и да поиска наградата. Хектор щеше да е късметлия, ако получи малка част от нея. Същото се отнасяше и за тримата работници, неговите колеги. Ако имаха някаква представа за какво става дума, те непременно щяха да искат част от наградата срещу всяка информация, която му дадат. Хорхе Кристобал от къмпинга щеше да бъде достатъчно лош, ако се окажеше посредник между Хектор и Лупе. Изглеждаше, че всеки, който би поискал наградата, трябваше да бъде в комбина с някой като Хорхе. Но най-малкото, ако Хектор отидеше при Хорхе с истината — ако това беше истината — той все още можеше да има някакъв коз в ръцете си и би могъл да сведе неговия дял от петте хиляди долара до минимум.

Пет хиляди долара! Това беше невъобразима сума!

Те не си оставяха много време за обяд, не повече от двацет минути. Но този път Хектор се уреди да седне близо до Роберто, който обикновено обядваше малко настрана от екипа си. Когато храната бе наполовина изядена, Хектор подхвана разговор с началника си, под предлог, че сам имал приятелка и възнамерявал да се жени.

— От колко време — попита на испански той — си женен?

— От осем години. — Роберто вдигна рамене малко учудено.

— И как е?

— Добре. Имах късмет. Глория работи много и е добра майка. Недей да се жениш за момиче, което не обича децата.

— Не това е проблемът — каза Хектор.

— Ако имаш проблем, може би трябва да помислиш повече за решението, което ще вземеш. Не бива преди женитбата вече да имаш проблеми.

— Може би не е чак такъв... не знам. Затова исках да питам тебе.

— Не знаеш дали имаш проблем?

— Знам, че има нещо, но не знам дали е проблем.

Роберто почака мълчаливо.

— Тя е...

— Как се казва?

— Мария.

— Дотук добре.

— Мария живее в Щатите от седем години.

— Има ли гражданство? Защото, ако има, да, жени се за нея!

— Не. Не още. Тя е като мен. Но тя е прихванала разни идеи от някои жени, които познава. Тя казва, че не би било справедливо да я карам, ако се женим, да променя името си.

Това изглежда обърка Роберто за момент.

— Че как така да променя името си? Има ли по-хубаво име от Мария?

— Фамилното име — каза Хектор. — Да стане като моето, Мурильо.

— Мурильо е добро име. Защо да не иска да го приеме?

— Не става въпрос за името. Тя иска да бъде съвременна американска жена.

— Но тя не е американка.

— Така е. Но тя говори добър английски. Тя иска да се вписва тук. Това е моята нова култура, казва.

Роберто се намръщи.

— Тя никога няма да се впише в културата тук. Не го ли знае? Децата ѝ или техните деца, може би. А може би не. Не искам да ти казвам какво да правиш с тази жена, но ще бъда откровен. Това не ми

звучи добре. — Той отхапа от своето бурито и бавно задъвка, сякаш обмисляше въпроса от всички гледни точки.

Хектор не пропусна възможността да продължи.

— И жена ти нямаше колебания да смени името си?

— Разбира се — кимна Роберто. — Изобщо не сме го обсъждали. Не бих позволил да се обсъжда това. Тя е моя жена, значи носи моето име.

— Точно така си мислех и аз — каза Хектор. Освен дето се притеснявам, че моето име, Мурильо, няма да ѝ подхожда добре.

— Глупости. Че какво значение има това. Как се казва тя сега?

— Гонсалвес — каза Хектор. — Мария Гонсалвес.

Роберто каза нещо като „я виж“ и триумфално размаха ръце във въздуха.

— Знаеш ли, че това беше името на жена ми, точно Гонсалвес. Щом веднъж го смени, то никога не ѝ липсваше. Кажете това на своята жена. И ако още не иска да го направи, не те съветвам да бързаш с тази женитба. Жена, която не иска да носи твоето име, може да ти създава и други неприятности.

Езти купи две пирожки от един малък руски магазин в близките предградия. Той захапа едната, докато вървеше обратно към Хайстрийт. Когато я изяде, разопакова другата и взе блистера с таблетки, който беше купил от един агромагазин. От него извади четири хапчета и с притискане ги напъха в плънката на пирожката, след което хвърли мазната хартия и опаковките от таблетките в един контейнер за отпадъци на две пресечки от руския магазин.

Зави вдясно на една пресечка от Центъра за подпомагане жертвите на изнасилвания. Даваше вид, че се шляе напосоки, безцелно, разглеждайки витрините. Спирайки на две врати от Центъра, за да разгледа ваканционните оферти на една туристическа агенция, той изчака, докато двойка възрастни жени спря да се порадва на хубав жълт лабрадор, който беше завързан на пейката. Кучето изглеждаше в добро настроение; то лижеше ръцете на възрастните дами, които го галеха.

[1] Социологическа концепция, залегнала донякъде в основата на теорията на социалните мрежи, която твърди, че всеки двама души на земното кълбо имат връзка, която минава най-много през шест кръга на общи познати и приятели. — Б.пр. ↑

28.

Рано следобед Фаръл седеше в мрачно настроение и безцелно въртеше ръчките на масата си за джаги, държейки топката в движение.

Някой почука на вратата му. Той вдигна поглед, остави ръчките и топката отбеляза гол в дясната врата.

— Влизай — каза Фаръл.

— Къде е Трея?

— Не питай. Затвори вратата, ако обичаш.

Днес Аманда Дженкинс не показваше крака. Носеше изтъркани джинси и обикновена черна тениска. Тя не си бе ресала косата след ставане от сън, а и нямаше вид да е спала много, преди да се събуди. В първия миг, когато я видя, Фаръл бе на път да направи саркастичен коментар за външността ѝ на работното място, но виждайки зачервените ѝ очи, той реши да не бъде нито придиричлив, нито саркастичен и вместо това ѝ каза простичко:

— Не очаквах да си тук, Аманда. Не би ли искала да си вземеш няколко дни отпуск, за да оставиш нещата да се уталожат?

— Бъзикаш ли ме? — попита Дженкинс. — Знаеш защо съм тук. Не искам нищо да се уталожат. Искам да вържа това копеле за топките.

— Искаш да излезеш пред Голямото жури?

— Точно! И за разлика от тебе го искам по-скоро.

— Съмнявам се. — Той направи няколко крачки, след което се облегна гърбом на масата за джаги. — Можеш ли да подготвиш случая достатъчно бързо?

— Ако не спя, а май точно това става.

— Е, бързай, но да не е за сметка на подготовката. Нали не желаш да се изсилиш и пак да не го пипнеш?

— Ще го пипна! Христос ми е свидетел, ще го пипна!

— Мислиш, че наистина, до следващия вторник...

— Да, събрах доказателствата по случая Сандовал, взех свидетелски показания за възложената на Мат задача, имам Нунйес,

също Джанис Дърбин като случай на отмъщение. Ще видя какво още мога да събера от Ейб, но...

— Като говорим за Ейб, видя ли статията на Мареняс тази сутрин?

— Майната й!

— Разбира се, но четете ли статията?

— Не. Защо?

— Защото пак се е заела да обстрелва Ейб с лайна.

— Срещу Ейб? Е как така?

— Че не разследвал Майкъл Дърбин. Че се е втренчил в Роу. Било лично отмъщение. Дрън, дрън, дрън... И, за всеки случай, започнаха разни простотии. Познай кой ми се обади вчера по въпроса за Голямото жури?

Дженкинс прокара ръка през косата си.

— Какви са тия глупости, Уес? Това е абсурд, „Алиса в страната на чудесата“.

— Здравсти! Ти не живееш ли в Сан Франциско случайно...

— И кой ти се обади за Голямото жури? Мареняс?

— Разбира се, тя първа. Но истински забавното беше... Клиф, самият Клиф Къртли, който изглежда си мисли, че личната заплаха е приемливо средство за преговори.

— Заплашва теб, или някой близък?

— Несъмнено. Тъй или иначе, нямам дори детска книжка с инструкции какво прави окръжният прокурор в такива случаи. Той ме заплашва и аз съм се сврял тук в службата си без никакъв ясен план как да се боря с него. Започвам да си мисля, за съжаление, че не съм способен да се справя с това.

— Ще пипнем Роу, Уес, наистина.

— Е да, все някой ще пипне някого. Това е сигурно. — Уес прекоси стаята и почти се срина върху кушетката. — И не мисли, че не разбирам колко аз самият съм вътре, какви грешки съм допуснал във всичко това. — Той вдигна очи към своята заместничка. — Толкова съжалявам, Аманда, за Мат и за теб. Да не говоря за другите жертви. Аз трябва да си подам оставката.

— Е, спри дотук — каза Аманда, опитвайки се да смекчи нещата. — Не и сега, когато тъкмо започваш да се справяш.

— Не лъжи себе си — каза Фаръл. — Изобщо не съм започнал да се справям.

Мобилният телефон на колана му се обади, Уес го извади, погледна номера на дисплея и каза на Аманда:

— Това е Сам. Трябва да я чуя. Само за минута — и натисна бутона за отговор.

— Здравей... Не, аз просто... По-спокойно де. Какво?... Какво й е?... Викай полицията и прати някого долу, веднага. Аз тръгвам.

Затваряйки телефона, Фаръл сякаш се бе преобразил в объркана и парализирана от ужас карикатура на самия себе си.

— Сега пък какво? — попита Аманда.

— Някаква гадина е убила моето куче — каза Фаръл на пресекулки. — Убили са хубавата ми Гертруда.

Глицки подкара от крематориума към Полк стрийт, където паркира и се нареди на опашка за Суон Ойстър Депоу. Час и половина по-късно той се върна към дневната светлина от най-затънтеното къоше на бара, а стомахът му бе обезпокоително претъпкан. Бе нарушил всички закони на здравословното хранене, за които бе чувал поне малко. Бе погълнал две дузини сурови стриди, половин дузина миди сърца, половин самун традиционен хляб с неизброими бучки съвсем истинско масло. За капак на всичко това послужи един голям рак с майонеза, плувнал в още масло, този път разтопено, и първите му две бири — всъщност първите глътки алкохол, които поемаше от три години.

Като се върна в колата си, той позвъня на Трея в Лос Анджелис и двамата имаха кратък разговор, който нищо не реши. Тя все още нямало да се връща вкъщи; децата били добре. Ейб й каза с няколко думи за статията на Мареняс и тя отговори „Е, а ти какво очакваше?“. След още пет минути той й каза дочуване, добавяйки „обичам те“. На което тя отговори „Добре“.

Прегрявайки гумите на колата с бясното си изскачане от паркинга, той продължи да кара в потиснат гняв до имението на Роу. Наоколо нямаше и следа от двацет и четири часово наблюдение. Но после Глицки съобрази, че проследяващият екип може би е последвал Роу нанякъде. Рискувайки Роу да се появи — без каквото и да било

план какво прави, ако това се случи — Глицки постоя в улицата срещу къщата около двайсет минути. Тръгна си, когато главата му натеза твърде много, за да продължава да стои.

Седнал в колата, прекара в дрямка около половин час и се събуди дезориентиран и с пресъхнала уста. Той запали колата, направи обратен завой и запрепуска из града с превишена скорост. Мрачната страна в неговата природа сякаш жадуваше да стане още някоя мизерия — някой патрул да го спре, да му състави акт или нещо от сорта.

Джеф Елиът, едър и брадат мъж, седеше на своята инвалидна количка в стъкленото си редакционно сепаре в сградата на „Кроникъл“ на долния етаж. И разбира се, щом чу, че Глицки е на пропуса, веднага разпореди да го пуснат. Щеше да го направи във всички случаи, тъй като двамата мъже се познаваха, главно като негласни съюзници, повече от двайсет години. Освен това днес Глицки бе в полезрението на медиите, така че ако искаше да отдели време за Джеф, журналистът също имаше време за него.

И лейтенантът бе вече тук, застанал на вратата, тежко дишащ през носа, с плътно стисната уста, а разрезът през устните му бе побелял. Лицето на Глицки, и без това страховито, имаше някакъв нов, още по-заплашителен израз, който Елиът не можеше да разбере. Всъщност, изражението му бе такова, че журналистът несъзнателно се дръпна назад, преди да се овладее и да си наложи една приветствена, може би обезоръжаваща, усмивка.

— Доктор Глицки — каза той — на какво дължа това удоволствие?

— Без запис, докато ти кажа, че може.

— Разбира се, добре — съгласи се Елиът.

— Аз искам да убия някого, Джеф. В прекия смисъл, искам да кажа. И, мисля си, ако не бях се махнал от улицата, наистина щях да го направя.

— Роу Къртли?

— Него за начало.

— Шийла?

— Да, нея също. Сигурно ще ме убедиш да не го правя?

— Че защо бих поискал да те разубеждавам? — Накрая Джеф изпусна една въздишка, която дълго задържаше и посочи стола вляво от вратата. — Искаш ли да седнеш?

Глицки кимна, сякаш убеждаваше самия себе си.

— Бих могъл — каза той. И седна с вдървено изправен гръб.

Джеф го погледа мълчаливо още няколко секунди.

— Лош ден в Блек Рок^[1], а?

— И още как — поклати глава Глицки.

— Ако искаш да ми кажеш твоята гледна точка, аз ще отпечатам всичко.

— Първо, за да си съвсем наясно — започна Глицки, — нямам още заподозрян за убийството на Джанис Дърбин, нито пък изключвам някого — нито съпруга ѝ, нито Роу Къртли. Но да твърдиш, като Мареняс, че Роу няма сериозен мотив, е просто налудничаво. Той е видял Майкъл на съдебното заседание миналата седмица и го е разпознал. Широко известно е, че Дърбин беше старши заседател на процеса срещу Роу. Именно той е убедил неколцина колебаещи се заседатели да променят позицията си и да гласуват „виновен“. Така че тук е налице мотивът „отмъщение“ и който не вярва в това, зальгва себе си.

Елиът взе диктофона си от бюрото и го нагласи.

— „Осведомени източници“? — попита Глицки.

— Какво ще кажеш за „високопоставени източници от полицейското управление“?

— „Източници, запознати с разследването“.

— Договорено — каза Елиът и пусна диктофона.

Езтли подкара отново големия „Фор рънър“ и прибора Роу от „Момо“. Там Роу бе обядвал и се бе закотвил на бара, на същото столче, както вчера. Тифани беше на работа, днес в късната смяна. Роу не искаше да я чака до два часа или когато там, по дяволите, трябваше да излезе тя, така че викна Езтли да го прибере.

— Знаеш ли какво пропускам в момента? — попита Роу, докато караха по Ембаркадеро. — Това момиче е с наистина фантастичен задник. Още малко и, Бог ми е свидетел, тя щеше да е моя.

Езтли му хвърли поглед, изпълнен с нещо като привързаност. Харесваше арогантното поведение на това голямо дете.

— Ти ми разби сърцето — каза той. — А по оная работа има някои промени. Най-важното е, че те са махнали опашката.

— Може да обикалят наоколо. И аз съм си загубил една „опашка“. Да ми я хванат! — Роу тихо изкудкудяка от смях на собственото си остроумие. — Сигурно имаш джойнт в себе си, нали?

— Разбира се. — Езтли извади една ръчно свита цигара от вътрешния си джоб и му я подаде. — Имам предвид опашката от ченгета, които трябваше да ни следят — добави той.

— Е, все пак не са ни направили мръсно. — Роу запали цигарата и дълбоко всмука, изпълвайки дробовете си с дим. После, издишайки, той каза: — Не разбирам защо са ги махнали. Нещо не ми се връзва.

— Шийла се намеси. Казала е на Лапиър, че щяла да пише нашироко за „опашката“ в утрешния брой, че това си е полицейски тормоз. А Лапиър не може да си позволи още пукотевица срещу себе си...

— Бих искал да начукам тази жена.

— Лапиър?

— Не. Е, и нея, може би. Но говоря за Шийла. Ще дръпнеш ли? — Той подаде цигарата с джойнт. — И така, излиза, че отново сме свободни.

Езтли пое малко дим.

— Така изглежда.

— Имаш ли някакви планове?

— Нищо определено.

— Е, аз пък си обмислях нещо — каза Роу. — Имам една идея.

Глицки говори пред Джеф Елиът повече от час. После се отби в Съдебната палата, колкото да отбележи присъствие. Фаръл бе излязъл нанякъде. Повечето хора от войнството на Глицки караха на автопилот, описвайки подробно своите случаи. В неформални разговори всички инспектори от отдел „Убийства“ му даваха да разбере тяхната подкрепа. Поемайки всеки полъх на доброжелателност, който идваше отнякъде, Ейб постоя за малко в отдела, за да побъбри.

Той вече обикаляше около дома си, опитвайки се да намери място да паркира не по-далеч от пет-шест пресечки, но вече губеше надежда.

Усложнявайки нещата, откъм запад се задаваше стена от мъгла и това предсказваше края на студеното, но ясно време, на което се бяха радвали. Следващите дни, мислеше си Глицки, щеше да бъде студено и мокро. Мъглата, оловносива и злокобна, сякаш вече го притискаше, макар и все още на трийсетина улици разстояние.

Когато мобилният му извънря, той се изкуши просто да го изключи, без дори да погледне дисплея. Беше свършил работния си ден, достатъчно изтощителен, въпреки; усещаше и леко гадене от глупавото си преяждане по обяд. Чувстваше се изсмукан. Като размисли обаче, реши, че може би го търси Трея и погледна да провери.

Беше Майкъл Дърбин.

— Лейтенант — каза той — трябва да дойдете тук. Няма да повярвате какво е направил.

[1] Заглавие на един от най-зловещите американски трилъри (1955 г., със Спенсър Треиси). — Б.пр. ↑

29.

Докато Глицки стигна с колата си до „Ривера стрийт“, капризите на лошото време вече поглъщаха видимия свят наоколо. Чистачките на предното стъкло се носеха наляво-надясно с максимални обороти, фаровете се бореха с мъглата и мрака... Когато намери номера на Дърбин и спря, очертанията на къщата бяха едва видими от улицата.

В колата, зад която Глицки паркира, се виждаше човешки силует на волана. Веднага след като спря, вратата на предната кола се отвори и фаровете осветиха излизания на улицата Майкъл Дърбин. Ейб угаси фаровете и също излезе, когато Майкъл дойде при него.

— Благодаря ви, че дойдохте. Мисля, че е нещо важно, наистина.

Глицки разтри дланите си една в друга, усещайки щипещия мраз през връхната си дреха.

— Е, нека да видим — каза той.

Дърбин мълчаливо го поведе по алеята към задната част на къщата. Един външен гараж заемаше над половината пространство на дворчето. Тъй като не беше част от къщата, гаражът не бе засегнат от пожара. Стъпвайки по хрущящи парчета стъкло и угаснали въгленчета, двамата отидоха до страничната врата. Една слаба крушка светеше над вратата.

Дърбин извади връзка ключове, намери подходящия ключ и го вкара в ключалката.

— Може би трябваше да съобразя и да не пипам топката — каза Дърбин, сочейки дръжката на вратата. — Но никога не ми е хрумвало, че тук може да се прави оглед.

Глицки сведе поглед към стандартната топка от гладък месинг, идеално място за оставяне на пръстови отпечатъци.

— Задръжете. Влизал ли сте вече по този начин?

— Само веднъж.

Глицки отстрани Дърбин, отиде по-близо и си сложи чифт латексови ръкавици, каквито винаги носеше със себе си.

— Сега ще отворя аз. И не искам да докосвате нищо друго вън или вътре. Абсолютно нищо. Ясно ли е?

— Да.

Глицки завъртя ключа, посегна с ръката си в ръкавица, завъртя топката и бутна вратата. Той пристъпи вътре, обърна се към стената вдясно от себе си и започна опипом да търси вътрешния електрически ключ. Когато включи осветлението, стаята се окъпа в светлината на три луминесцентни лампи, които грееха ярко от тавана.

Макар и донякъде предупреден какво да очаква, Глицки все пак не бе напълно подготвен за гледката, която го посрещна. Дърбин очевидно бе използвал това място като ателие, двайсетина от картините бяха големи и колоритни портрети, които се видяха на Глицки доста професионално направени. От платната гледаха наистина живи и земни лица. Картините бяха окачени или облепени по цялата дължина на задната и страничните стени. В центъра на пространството между тях имаше още три платна, видимо незавършени творби. Те бяха изправени, опрени на триножници и стативи.

Някой обаче бе разрязал всяко от платната. Някои бяха посечени само веднъж, други по пет-шест пъти и буквално висяха разкъсани на парцали. Но Глицки не видя нито една картина, която да не бе срязана. Това, което правеше варварството още по-разтърсващо, бяха самите творби. Глицки не смяташе себе си за някакъв особен познавач на живописиста, но почувства, че тези платна — всяко в размер не по-малко от три на четири фуга, някои доста по-големи, шест на осем — всички те очевидно бяха дело на истински художник, най-малкото талантлив, ако не и блестящ. Каквито и да бяха другите му опасения около Дърбин, умението на този човек бе с несъмнена стойност; картините, дори и разрязани, излъчваха несъмнена творческа мощ.

Глицки още стоеше като хипнотизиран до вратата, забравяйки да пристъпи вътре, когато Майкъл застана до него. Взирайки се за миг в лицето на Дърбин, лейтенантът не бе твърде изненадан от напирещите сълзи в очите му.

— Мислите, че Роу го е направил? — попита Глицки.

— Сигурен съм, абсолютно.

— Как е могъл дори само да знае за това?

— Мареняс. Тя писа за моите подражателски, любителски и смехотворни драсканици същия ден, когато ни дамгоса и двамата. Това

място винаги е било моето ателие. Не съм се и опитвал да го крия. Защо да го крия? Кой го е грижа?

Глицки продължително се взря в една незавършена картина, опряна до статива на пода. Това беше лице на жена, излизащо сякаш от нищото в рамката, без фон зад себе си. Дърбин беше уловил лицето в движение, леко извърнато. Кожата бе сякаш осезаема, а красивите очи изглеждаха загадъчни. Дори с прореза, тръгващ от дясното око през носа и устата, тя беше ненагледна, особено в тази изпълнена с живот, извърната поза. Впечатляваща картина, макар и незавършена.

— Това Лиза Сатоу ли е? — попита Глицки.

— Тя е. Или по-скоро, беше.

— Идвала ли е тук да ви позира?

— Не, разбира се, че не. Хората нямат време да позират. Аз също нямам време да работя с тях по този начин. Най-много мога да започна със снимка. — Той се загледа в картината. — Лиза е красива, нали?

Глицки кимна.

— Да, красива е. А жена ви? Знае ли за това, виждала ли го е някога?

Дърбин поклати глава.

— Продължавам да ви повтарям, лейтенант, аз не съм убил Джанис. Не съм направил и това, да срежа картините си. Те са делото на моя живот през последните десет години.

Това сигурно беше така. Но Глицки не забравяше, че Дърбин не е отговорил на въпроса му.

— Жена ви знае ли за това? — попита отново той.

Победен, Дърбин отпусна рамене.

— Просто не зная. Тя никога не е била моят най-голям поддръжник в изкуството, лейтенант, и аз не мога да я обвинявам. Не можех да продам картините, въпреки че семейството ми наистина се нуждаеше.

— Изглеждат ми напълно продаваеми.

— Е, благодаря ви, но не познавате пазара, нито как се играе на него. Той се отнася твърде сурово към реалистичното изкуство, каквото за беда аз правя и винаги съм искал да правя. Но то не носи пари. А това е основното, когато имаш жена и деца. Тъжно е, но е вярно. Тъй че аз дори не съм опитвал да продавам от много години.

Той пробяга с очи по съсипаните си творби.

— Но това не означава, че станалото не е разбило сърцето ми. Не означава, че не го чувствам по-жестоко от почти всичко друго, което бих могъл да си представя.

Глицки нямаше как да не го разбере. Варварската гледка в гаража бе разбиващо душата действие на пълна безчовечност. Ейб чувстваше как стомахът му се свива пред този акт на разрушение. Но той също си даваше сметка, че Майкъл Дърбин все пак би могъл да извърши този вандализъм със собствените си творби в усилието да държи Роу Къртли на фокус като най-вероятен кандидат за обвиняем по убийството на Джанис. Моментът на разкритието — тъй скоро след като Роу Къртли си беше осигурил алиби за времето на престъплението — беше подозрителен. Също такъв беше и фактът, че Майкъл Дърбин бе човекът, който бе открил срязаните картини. Това наведе Глицки на следващия въпрос.

— И така, кога открихте, че е станало?

— Точно преди да ви позвъня.

— Просто си спомнихте, че картините са тук, или дойдохте да проверите?

— Не, лейтенант. Съвсем наясно бях, че те са тук. Знаех, че огънят не е докоснал гаража, така че нямаше защо да идвам спешно и да видя какво става с картините.

— Значи сте дошъл днес да рисувате?

— Има ли значение защо съм дошъл? Жена ми е мъртва. Децата ми се отдръпват от мен. Животът ми такъв, какъвто беше, е свършен. След това, което Мареняс написа тази сутрин — трябва да сте го чели, както и аз — трусовете в истинската ми работа са твърде фатални, за да бъдат овладени. Освен това, изглежда един от моите хора й донеся какво става в работата ми.

— Защо ми го казвате?

— Някой е казал на Мареняс, че съм останал до късно миналия петък.

— Знаете ли кой е? Или защо?

— Лиза Сатоу мисли, че това е едно момче от гишетата на име Питър Баси, което ревнува, защото тя харесва мен. — Погледът на Майкъл издаваше обърканост. — Ей, какво мога да кажа? Ние се харесваме взаимно. Ние се погаждаме. Не съм извършил престъпление. Днес не исках да оставам с Питър, който мъти водата в

работата ми. Имах цял свободен следобед, скука и прозевки пред себе си. Така че дойдох да се насладя на картините си. — Той посочи с ръка съсипията. — И намерих това. После ви се обадох. Ако Роу е бил тук, сигурно е оставил някаква следа. Как мислите?

Глицки не отговори. Той набираше някакъв номер на мобилния си телефон. Вдигайки го към ухото си, каза:

— Ейб Глицки от отдел „Убийства“. Искам екип за оглед на местопрестъпление, колкото може по-скоро.

С лъщящи от сълзи бузи, Сам Дънкан седеше неутешима на един от меките дивани в запуснатата приемна в Центъра, където работеше. Уес Фаръл, изцяло съсипан, седеше до нея, държейки ръката ѝ. Тялото на Герт лежеше от другата му страна, с глава в скута му. Със свободната си си ръка той нежно галеше главата на мъртвото животно. Очакваха служба „Контрол върху животните“ и Сам още се мъчеше да схване какво точно е станало, макар че за Уес не беше тайна.

— Казвам ти — говореше Сам — тя беше тук навън върху пейката цялата сутрин, лежейки си просто на слънце, както обича да прави.

— Видя ли някой да спира?

— Да, всичко живо спираше. Малки деца, възрастни жени, даже бездомници, които минават оттук. Това е Герт, нали. Любимката на всички, както знаеш.

— Знам, да. И все пак някой е спрял и я е отровил.

— Не знаем това. Не със сигурност.

— Аз знам.

— Как?

— Просто знам. Та тя беше само на пет години, в идеално здраве и сега изведнъж ѝ се появява пяна на устата и умира. Това не става току-така.

— Понякога става. Защо някой би искал да убива сладко животинче като нея?

— Това няма нищо общо с нея, Сам. Помниш ли конската глава в леглото, „Кръстникът“, първа част. Това е било същото. И е работа на Клиф Къртли.

— Но аз съм го срещала, Уес. Той е чаровен мъж. И дава пари на нашия Център, за бога! Той не може да направи такова нещо.

— Не лично, разбира се. Да, той е чаровен, но би наредил да го направят на мига. Бих се хванал на бас за един милион долара, че именно той стои зад това.

— Но защо?

— За да ме предупреди, че работата е сериозна. Той не се шегува. И да ми покаже недвусмислено какво ще направи следващия път. С някой, по-близък до мен, като теб, например. Може би дори с мен самия.

— Ще го направи следващия път ако...?

— Ако продължавам да движа към Голямото жури случая на малкото му момченце.

Тя прокара свободната си ръка по главата му, през косата.

— Господи, не мога да повярвам. Как би могло да стане това?

— И двамата знаем отговора, Сам. Аз не действах твърдо, за да отхвърля пускането на Роу под гаранция. Сега той усеща отново вкуса на свободата и няма да се даде без бой. И битката няма да е само една.

Очите му се сведоха към кучето.

— Проклет да е — каза тихо той.

Сам се пресегна и нежно докосна муцуната на Герт, после положи глава върху коляното на Уес.

— И тъй, какво ще правиш сега?

— Не знам. Всъщност нямам никаква представа. Може би трябва да прибера Роу веднага, да събера Голямото жури на извънредно заседание, утре например, след което да придвижа напред обвиненията на Аманда.

— Но ти каза, че е бил Клиф Къртли, а не Роу?

— Не знам. Може би така е било. Не знам дали има значение. Всичко е толкова прецакано. Ето защо някакъв друг мой вътрешен глас иска просто да се обадя на Клиф Къртли, да му кажа, че съм получил посланието и той печели. Оттегляме всичко, което трябва да се прави с Роу, освен повторното разглеждане, което е насрочено чак за месец август. Може би това ще спре касапницата или ще я отложи.

— Вярваш ли си?

Фаръл поклати глава.

— Не. Роу все пак ще иска да намери другата главна свидетелка, жена на име Глория Гонсалвес. Тя все още може да се окаже в опасност. Не, тя вече е в опасност, което почти обяснява защо аз не мога просто да се откажа. Да оставим настрана, че това е последното нещо, което искам да направя. Капитулация няма да има. Аз трябва да поддържам натиска върху тия копелета, да им покажа, че са попаднали на неподходящ човек, ако мислят да мърсят така и да се измъкват с това.

— Ами ако ти отвърнат с нещо още по-лошо?

— На мен или на един от нас, искаш да кажеш. — Той поклати глава. — Няма да им дам време. Макар и да знам, че след като са способни на това — той даде на Герт дълга милувка, — няма нищо, на което да не са способни. Тебе мога да те изпратя на сигурно място, докато всичко свърши.

— Аз не искам.

— Вярвам ти, но би било разумно.

Сам се измъкна от ръката на Уес, стана и отиде до вратата. Застанала там, със скръстени ръце, отправила поглед в мрака и мъглата, тя би изглеждала като статуя, ако не беше лекото повдигане и отпускане на раменете ѝ. Накрая тя пое дълбоко въздух и се обърна.

— Майната му на всичко. Щом тебе не са те уволнили и мен няма да ме изгонят. Да си живеем живота.

— Да, но ти не си се нагърбила с отговорност като моята. Не е същото.

— Достатъчно близко е.

— Не е. Нали ти си отиде преди няколко дни заради моята работа, затова че я върша зле. И знаеш ли, беше права. Не бих го доказал по-добре през последните две седмици, дори и да исках.

Тя вече се бе върнала обратно към кушетката и приклепна пред него на едното си коляно.

— Това не беше заради работата ти, Уес, а за това, как ние двамата си говорим какво правиш ти, какво става в живота ти. Както си говорим сега, например. И ти не можеш да оставиш ония хора да се измъкнат след това, което са направили... а може би и по-лошо.

Той я погледна умоляващо.

— Трябва да бъда честен. Не знам точно как ще ги спра, Сам, какво точно ще направя, но съм дяволски сигурен, че ще дам най-

доброто от себе си. Просто няма друга възможност, дори и да не съм най-добрият за тази работа.

— Но ти си, Уес. Ти си може би единственият човек на такъв пост, който може наистина да го направи.

— Имаш ли представа как?

— Не точно в момента, но *ние* ще имаме. Обещавам.

— Ние?

— Да, ние. Разбира се, че ние. Ти какво си помисли?

30.

Дърбин остана около два часа в гаража зад изгорената си къща заедно с Глицки и момчетата от екипа за оглед на местопрестъплението. Те работеха бързо и ефикасно: вземаха пръстови отпечатъци от подходящи повърхности, правеха снимки, вземаха проби от праха, събираха влакна, косъмчета и всичко друго, каквото можеха да търсят в такива случаи. Не намериха нищо, което пряко да хвърля подозрение върху Роу Къртли или някой друг. Нямахте го режещият инструмент, използван за варварския акт. Тъй като следващият етап от разследването щеше да бъде в полицейската лаборатория, те казаха, че са свършили и си отидоха. През цялото време Глицки беше неопределено и смътно заплашително присъствие; той държеше Майкъл настрана от другите служители, не даваше никаква информация и почти не говореше.

Вече бе осем часът, когато Дърбин се появи на вратата към кухнята в къщата на Новио. Къщата бе неосветена, потънала в почти пълна тишина. Чуваше се сякаш слаб звук, като че някой гледа телевизия в някоя от стаите. Майкъл бе малко изненадан, когато откри Кейти, седнала на един стол до кухненския си тезгях с някакво питие пред себе си.

Бе плакала доскоро и вдигна очи, когато Майкъл влезе.

— Здравей — каза тя едва чуто.

— Здравей. — Той отиде до тезгяха и спря. — Добре ли си?

Тя леко вдигна рамене.

— Какво пиеш? — попита той.

— Знам ли... бърбън, май.

— Имаш ли нужда от компания? Знам, че не ти е липсвала през деня, тъй че ако...

— Не, остани ако искаш. Ще бъде добре. Бутилката е там, на тезгяха. Можеш да ми сипеш пак, ако не възразяваш.

Майкъл си взе чаша, сложи малко лед и я напълни с бърбън, след което вдигна бутилката и сипа още на Кейти. Седнал до нея, той отпи

една глътка и попита:

— Върнал ли се е Джон?

— Не, пратил ми е съобщение, че ще се забави.

— Докога?

Тя се взря в него.

— Докогато... докато реши да се върне. Той е добре, Майк.

Всичко ще бъде наред.

— Той мисли, че е възможно аз да съм убил Джанис.

Тя поклати глава.

— Съмнявам се. Просто е разстроен. Всички сме разстроени и всеки го показва по различен начин.

Дърбин си сипа още уиски.

— А къде са другите?

— Момичетата гледат телевизия. Питър е заспал горе, струва ми се. Чък е в университета.

— В университета ли?

— С един куп писания, които трябва да оцени. — Тя замълча за миг, след което отново отпи от своя бърбън. — Това няма край.

— Не знам откъде той има толкова енергия.

Тя го погледна бегло, но очите ѝ бяха непроницаеми.

— Пести от други места.

— И аз така си мисля — каза Майкъл, без да знае как да разбира този отговор.

Двамата помълчаха над чашите си.

— Не трябваше да казвам това — каза Кейти. — Май съм пиана.

— Всичко е наред. Имаш право да се отпуснеш...

— Не искам да упреквам Чък, но понякога е толкова трудно, в ден като днешния, например. Купища хора напред-назад, шетане, сноване насам-натам... Понякога си мислиш колко добре би било съпругът ти да не трябва никъде да ходи по работа. Вместо това да си остане, да бъде с теб и може би... Не знам. Да бъде както беше с вас двамата преди...

Тя вече не хлипаше, но сълзите внезапно се затъркаляха отново по бузите ѝ.

— Мисля си — каза тя, — просто си мисля за бедната Джанис, умряла така ненадейно. Един миг те има и на следващия вече си отпътувал завинаги. И се питам кое е важното, защо правиш нещата,

които правиш, защо не прекарваш повече време с човека, когото вероятно обичаш и който наистина много се нуждае от теб, вместо да поправяш проклетите писания на глупавите си студенти.

Тя изтри бузите си с ръце и пи отново, след което остави чашата.

— Съжалявам, Майкъл. Толкова много съжалявам. Дори не знам какви ги приказвам. Просто съм още разстроена. И се чувствам самотна. Толкова самотна. Знаем, че го знаеш.

— Така е.

— Трябва да съм лудо ядосана на Чък, но той не е виновен. Просто се гневя срещу целия свят.

— Понякога няма как да не се гневиш на света — каза Майкъл — И с мен е горе-долу така. — Той взе питието си и пресуши чашата.

Дизмъс Харди, старшият партньор във фирмата на Фаръл, беше най-добрият приятел на Ейб Глицки. Той живееше с жена си Франи в една пресечка на трийсет и четвърто авеню, близо до Клемънт стрийт. На Ейб му беше удобно да се отбие там на път за дома след работата си в къщата на Дърбин. Когато Глицки наближи, светлини сияеха в дневната им, а от комина излизаше дим, който изчезна в мъглата, когато Ейб се отдалечи. Скоро намери място за паркиране на отсрещния бордюр, направи обратен завой и спря колата си.

Харди отвори вратата на своята самотно стояща, без близки съседи къща във викториански стил. Беше облечен в износени джинси и доста избелял, някога син, спортен пуловер, който бе виждал и по-добри времена.

— Съжалявам — каза той. — Днес не приемам тъжители. Не видяхте ли надписа? — с тези думи той затръшна вратата под носа на Ейб.

Глицки можеше да чука на вратата или отново да позвъни. Но по някакви тайнствени и ясни само нему причини той знаеше, че това е обречено да бъде губеща тактика, така че той пхна ръце в джобовете на якето и се приготви за дълго дебнене. Харди издържа около минута и това можеше да продължи още. Но Франи някак се намеси в действието и накрая отвори вратата, видимо изненадана.

— Ейб! Исусе, още колко време ще стоиш отвън?

— Колкото трябва. Диз трябваше да е отворил вече вратата.

— Не би трябвало — каза Харди. После добави: — Той просто трябваше да почука. Това е всичко.

— Надявай ми се — каза Глицки.

— И тъй, би ли влязъл вече — каза Франи. — Вместо да стоиш и да мръзнеш цяла нощ.

— Би било добре.

— Поискай му да каже „моля“ — каза Харди. — Това е достатъчно, за да мръзне още четвърт час, докато се реши.

Тя се обърна към съпруга си.

— Има нещо наистина сбъркано в тебе, знаеш ли?

— Не толкова сбъркано — отговори Харди, — колкото изплъзващо се, течашо, ефирно, трудно за определяне по най-добрия възможен начин.

— Аз съм с тебе, Фран — каза Глицки. — Бих го определил като сбъркано. Казвал съм му това години наред.

— Е, стига. Сега той наистина трябва да каже „моля“.

— И да го извика високо, нали? — Франи грабна ръката на Глицки, дръпна го навътре и затвори вратата след него.

— Това харесвам в нея — каза Харди. — Тя прави трудните решения да изглеждат лесни.

Пет минути по-късно Харди и Глицки вече седяха в кресла срещу камината. Харди пиеше хубаво шотландско уиски, а Глицки държеше чаша зелен чай, който Франи му беше направила.

— Е, добре — каза Глицки, — знам какво си чел тази сутрин, как аз съм се нахвърлил с всички сили върху Роу за тези убийства...

— Не чета „Куриер“, освен под смъртна заплаха.

— Е, това е хубаво да се чуе. Но простият факт е, че Роу има солидно на вид алиби за тази работа с Джанис Дърбин, докато съпругът ѝ реално няма.

— Мислиш, че е бил той ли?

— По-скоро мисля, че би могъл да бъде той. Но всъщност не го виждам. Имам предвид, че човекът е природно талантлив художник. Не го виждам да разкъсва собствените си картини, опитвайки се да натопи Роу и после да не остави нищо наоколо, което да води към Роу. Това изглежда ли ти смислено?

— Не твърде.

— Така че да, все още мисля, че може би е Роу, но ако греша и Уес представи моя случай пред Голямото жури? Виждаш ли какъв е проблемът?

— Разбира се. Той се проваля в едно от обвиненията и цялата работа пропада. Така че недей да използваш Джанис.

— Но без нея ние нямаме достатъчна мотивна връзка между престъпленията на Роу.

— Имате. Свидетелката — как ѝ беше името? — първата жена, която той уби, след като излезе.

— Фелисия Нунйес — кимна Глицки. — Това е наистина една връзка с предишния процес, но без Джанис Дърбин, тя остава единствена. Няма как да покажем устойчив модел на поведение на престъпника.

Харди погледна към огъня в камината и сръбна от питието си.

— А Мат Люис?

Глицки предупредително вдигна длан.

— Връзката е твърде тънка, в най-добрия случай. И отново Роу, както и неговият иконом, имат алиби. Виждаш ли, двама ентусиасти, влюбени в астрономията, решили да гледат шоу в планетариума...

— Е, това е поне правдоподобно — отговори Харди, като направи присмехулна физиономия, след което добави по-сериозно: — Аз не вярвам на твърде съвършените алибита. Мирише на предумишлено и предварително планирано престъпление.

— Не е ли същото в нашия случай?

— И така, какво ще правиш?

— Изглежда, всичко опира до Джанис Дърбин, но тук ние нямаме нищо стабилно, свързано с Роу. Бих предпочел поне да разреша моите съмнения около съпруга, преди Уес да продължи с Голямото жури.

— Е, мислиш ли, че ще изскочи зайче от храстите?

— Да, със сигурност. Но не бих искал следващото, което изскочи, да е свързано с ново убийство.

— Кой например?

— Не знам. Някой. Уес, Аманда, моя милост. Не се шегувам. Най-вече другата и вече последна свидетелка от неговия процес, ако той успее да я намери...

— Коя е тя?

— Глория Гонсалвес. Една от жертвите на неговите насилия.

— Взехте ли я под защита?

— Не. — Лицето на Глицки изрази чувство на немощ. — Дори не мога да я намеря.

— И както стоят нещата сега, тя няма да бъде свидетел при повторното разглеждане — навъси се Харди.

— Освен ако не я намерим.

— Така че за това преразглеждане... ще имате свидетелски показания, но не и действителен свидетел?

— Точно.

Харди изръмжа нещо в гърлото си и Глицки без думи разчете ясно мисълта му — без свидетели, повторното разглеждане бе изложено на риск. Роу можеше никога повече да не се върне в затвора.

Харди си наля още скоч. Франи се появи откъм кухнята и попита Ейб дали иска още чай.

— Всичко е наред, благодаря.

Франи кимна и след кратко колебание продължи:

— Знам, че не остава много време, но ние сега разбрахме, че вашите малки сладури ще си бъдат у дома този уикенд. Може би вие с Трея и децата ще наминете в събота, просто да се видим и да вечеряме.

Глицки се поколеба, преди да отговори.

— Те всички заминаха при нейния брат в Лос Анджелис. Пак заради поразията на Роу. Трея се бои, че той може да нападне някое от децата.

— Трея от нищо не се бои — каза Франи.

— Е, не много — призна Глицки. — Но доста се впечатли от Роу Къртли. Накрая започна и да се бои.

— И тъй, кога се връща? — попита Франи.

— Това — каза Глицки, — е добър въпрос. Все някога, да се надяваме.

Харди се наведе към приятеля си, видимо развълнуван.

— Е, хайде, Ейб. Разбира се, че ще се върне.

Глицки замислено кимна, сякаш обсъждаше този въпрос в главата си, накрая леко въздъхна и каза:

— На това се надявам. Но не мога да се обзаложа, че ще стане.

Когато чу по домофона, че Майкъл Дърбин е долу на входа, Лиза отначало не знаеше какво да прави.

Той никога не бе идвал на гости в нейния хубав едноетаен апартамент на Честнът и Лагуна, недалеч от универсалния магазин.

Повече от година вече Лиза беше влюбена, и то немалко, в него. Това чувство бе тръгнало от някаква първоначална естествена симпатия; отначало тя имаше друг приятел. След време се превърна в едно добро приятелство през годините, когато работеха заедно.

И накрая, коледното парти по-миналата година... Те играеха бiliarд в един бар на Северния бряг, където цялата компания се бе изнесла след вечеря. Когато се навеждаше — а тя беше в блуза с дълбоко деколте — Лиза усети, че той я харесва. Джанис вече си беше тръгнала, а Лиза през цялата вечер беше пила доста. Майкъл се усмихваше и свиваше рамене, сякаш искаше да каже „ти ме грабна“. Очите ѝ не можеха да се откъснат от неговите. В един момент тя се изправи, обиколи масата, отиде при него и направо му каза, че го обича.

Той призна, че също я обича. После се наведе и я целуна с широко разтворена уста — една дълбока, жадуваща и страстна целувка, която накара коленете ѝ да отмалаят.

Но после, почти веднага, той би отбой. Още се държаха един за друг, когато Майкъл разбра какво прави и се отдръпна. Каза ѝ, че съжалява, че не е трябвало да го прави, че това е било грешка.

Следващия понеделник, вече на работа, той я изведе да обядват заедно и отново ѝ се извини. Не че не я чувстваше привлекателна, според думите му, не че не оценяваше какъв човек беше тя. Но той бе женен за Джанис и беше обречен на нея и на тяхното семейство. Имал бе моментно увлечение към Лиза, на което се беше поддал в миг на слабост. Но това, според думите му, бе всичко между тях.

Предложи ѝ да избира: Ако се чувстваше неудобно да продължи работата си при него, щеше да я разбере и, ако може, да ѝ помогне да си намери друга работа, еднакво добре платена. Или, разбира се, ако Лиза искаше да остане, той щеше да се радва да я задържи, но без повторение на онова, което бе станало онази нощ.

И повторение нямаше.

... Без колебание, тя натисна бутона, за да му отвори входната врата. Вече бе на вратата на апартамента си, а той излезе от асансьора и се обърна да я види, застанала там. Когато стигна до нея, тя

пристъпи и се отпусна в ръцете му. Те останаха прегърнати, вкопчени един в друг, сякаш за цял живот.

31.

Идеята на Роу по-рано същия ден беше повече или по-малко в насоката на играта. Той бе говорил на Тифани за някои от нещата, които се бяха променили през годините, прекарани от него в затвора. Не само iPod-ите, телефоните и всякакви други технологии, но и другите промени, които бяха направили света да изглежда толкова различен едва десет години по-късно.

Гигантските търговски центрове и обширните хипермаркети с намалени цени, с всичко онова, което някога можеш да помислиш да купиш, събрано на едно място. И от друга страна, изчезващите независими книжарници. Сега, ако искаш да купиш книга, каза Тифани, имаш един или два основни избора, Бордърз или Барнс и Ноубъл. И те бяха горе-долу едно и също. Или кафенетата — Старбъкс на всеки ъгъл и прочее. Кой би могъл да предвиди това?

Но тези примери подсетиха Тифани да му разкаже за още едно от най-новите неща из града, което отначало ѝ се бе видяло трудно за вярване, но което, според нейни приятели, видели го с очите си, вече не се смятало за необичайно — хората носели оръжие без да се крият и на обществени места. Това било очевидно улеснявано — според Тифани — от Туитър, Фейсбук и прочее социални мрежи, все названия, за които Роу не беше чувал и даже не знаеше за какво говори тя. Но тези хора някак си влизали във връзка и се срещали в определени заведения от веригата Старбъкс. Там правели демонстрация на Втората поправка^[1], излагайки на показ пушката си, носени открито в кобури както някога в Дивия Запад.

Това, според Тифани, ставаше всеки ден, а защо пък точно в Старбъкс и тя не знаеше. Но не било само в кафенетата. Някъде миналата седмица, тълпа от около седемдесет души ходели на показ по Бейкър Бийч^[2], всичките въоръжени. Интересно, нали?

И Роу мислеше така.

Тънкостта била, че оръжията не могат да бъдат заредени. Това щяло да бъде незаконно, защото имаше градски, областни и щатски

закони, забраняващи носенето на заредени оръжия на обществени места. Но за Роу беше поразително, че самото носене на незаредени оръжия, ако не са скрити, не само не се забраняваше, но дори бе специално защитено от Втората поправка.

И всичко това беше толкова безсмислено! Защото можеш да си носиш желязото празно като музеен експонат, но с три-четири пълнителя патрони в джобовете и всъщност да заредиш толкова бързо, за колкото време си вадиш цигарите. Обаче за Роу важното беше не дали има някакъв смисъл, а че изобщо се случва. Толкова хора, разхождащи се открито с напълно истински пищови на бедрата си! Той каза на Езтли, че те двамата наистина трябва да се разходят из града и да намерят едно от тези места, което те веднага направиха.

Бяха късметлии и с времето, което избраха, за да потеглят. Наближаваше пет, когато излязоха от „Момо“ и се появиха в едно кафе Старбъкс съвсем наблизо. Още преди да спрат колата, забелязаха от улицата не само необичайната навалица в заведението, но и трите черно-бели патрулни коли, паркирани отпред. Нито Езтли, нито Роу имаха страх от полицаите, а освен това знаеха, че полицаите пред Старбъкс са просто участъков обход. Ако не друго, тяхното присъствие носеше някакъв колорит. Така че Езтли остави колата на общинския паркинг на една пряка разстояние, извади патроните от своето оръжие и затъкна пищова в колана си, след което свали сакото на костюма си и го остави върху седалката на колата, тъй че да няма никакво съмнение дали оръжието беше скрито, или не.

И двамата бавно тръгнаха да видят какво е положението.

Със сигурност имаше четирийсетина души, чакащи без видима цел или пиеси своето макиато^[3], или каквото там беше, и носещи патлаци. Униформените ченгета — осем в момента — бяха учтиви, но внимателно проверяваха, че оръжията са незаредени. Всичките фукльовци бяха сравнително добре облечени и добре изглеждащи. Мнозина имаха вид на хора със стабилна професия. Бяха предимно мъже, макар че имаше повече жени, отколкото Роу би предположил — седем или осем.

Когато Роу влезе в заведението, той беше може би единственият без оръжие, допуснат вътре, с изключение на персонала.

Двамата с Езтли останаха достатъчно дълго, за да пийнат кафе, все още летящи в небесата на марихуаната, докато тълпата започна да

се разпръсква. Разбира се, както и очакваха, полицаите не ги разпознаха. Връщайки се към гаража, те изчакаха на алеята, докато видяха един от фукльовците. Това бе шкембест, оплешивяващ мъж на средна възраст в донякъде небрежно делово облекло. Оръжието в кобура на бедрото му изглежда бе голям полуавтоматичен пистолет с дръжка, правена по поръчка. Той ги подмина и влезе във входа.

Езтли го настигна бързо и тихо, след което го просна на земята и вѐн от съзнание с бърз саблен удар по врата. След по-малко от пет минути Роу носеше трофейното оръжие и бе прибрал патроните в джоба си. Двамата с Езтли излетяха от гаража, ревейки от смях, защото всичко това им се видя едно истинско и добро приключение.

Малко по-късно, около единайсет и половина, Роу току-що бе изгасил доскучалия му телевизор в стаята си. Той не бе толкова уморен, колкото отегчен, а когато беше отегчен, ставаше развратен. И със сигурност не искаше да чака до два часа или по-късно, когато Тифани щеше да излезе. Освен това, не искаше да започва нещо сериозно с която и да било мацка, не и докато имаше толкова възможности на една ръка разстояние.

Стаята на Роу бе на третия етаж, на другия край на къщата, над спалнята на неговите родители. Езтли, готвачката и две чистачки имаха стаи два етажа под тази спалня, в сутерена. За да улеснят връзките в къщата с площ седемстотин квадратни метра, семейство Къртли бяха инсталирали сложна интерком система между различните етажи и стаи.

Това, което бавно се зараждаше в него този ден бе придобило завършен вид и го човъркаше отвътре. Започнал да се възбужда, Роу стана от леглото, отиде до шкафа си и взе пистолета, който бе задигнал този следобед. Пробва тежестта му в едната си ръка, после и в другата, оценявайки дизайна. Беше си просто красота. Чисто нов. Около двайсет и пет сантиметра дълъг, с голям пълнител, побиращ седемнайсет патрона. Атлазеният гланц и направената специално за клиента дървена ръкохватка радваха окото на Роу. Едно оръжие, което няма как да не забележиш, влизайки в стаята.

Двайсетгодишната Линда Салседо чу тихото бръмчене на интеркома през одеялото. В първия момент дори не можа да разбере

откъде идва повикването. Когато се събуди напълно, тя полежа в мрака на стаята. Искаше да разбере дали това ѝ се бе причуло, или някой Къртли наистина се нуждаеше от нещо, макар и толкова късно през нощта. Това щеше да бъде необичайно, тъй като нейната работа да поддържа стаите лъснати от чистота ѝ отнемаше целия ден и тя си я вършеше. Накрая почистваше трапезарията след вечерята и оттам нататък по правило времето си беше нейно. Но, разбира се, ако някой се нуждаеше от нещо по което и да е време — да зареди тоалетна хартия, да отпусне мивка, да смени крушка и прочее — тя трябваше да отиде и да се погрижи за това.

Ето, наистина, интеркомът бръмчеше, вече за втори път.

Въздъхвайки, тя отметна завивките, отиде бързо до вратата и натисна бутона за отговор.

— Да.

— Линда, здравей. Аз съм Роу. Съжалявам, че те безпокоя толкова късно.

— Не ме безпокойте. — „Не, просто си седя тука в полунощ и чакам да свърша нещо, надявайки се някой от вас да позвъни“ — помисли си с досада тя.

— Добре. Виж какво, като вземах душ, съборих шампоана и го разлях. Мисля си дали не можеш да дойдеш и да го почистиш. Не бих искал да стана и да се подхлъзна посред нощ.

— Окей — каза тя, изпускайки въздишка на умора и разочарование. „Разлял си шампоан. И не би искал да опиташ сам да го почистиш, нали? Боже опази!“ — След две минути, сър, може ли?

— Да — каза той. — Две минути е добре. Даже три. Спокойно.

— Gracias.

— De nada.^[4]

Тя беше спала по нощница. Размисли дали да я свали и да облече обичайната работна униформа. Но това ѝ се видя излишно усилие — нали трябваше просто да се качи и да почисти нещо разлято. Щеше да ѝ отнеме не повече от минута. Така че тя реши просто да си метне пенъоара и да си обуе сандалите. Щеше да свърши бързо и след пет минути да се върне и отново да заспи.

Изглежда нямаше други будни в къщата. Но коридорите бяха осветени от малки нощни лампи в нишички по стените. В тяхната светлина тя изкачи три етажа, до най-горния; на площадката се обърна

вляво, отиде до затворената врата на Роу в най-далечния край на коридора и леко почука.

— Влизай! — чу се отвътре.

Когато тя влезе, първо се изненада, че Роу вече бе угасил всички светлини. Вероятно отиваше към заспиване и нямаше защо да ѝ говори отново — вече ѝ беше казал какво има да върши.

— Би ли затворила вратата след себе си? — чу гласа му тя оттам, където трябваше да бъде леглото.

Линда направи каквото ѝ бе казано и наоколо остана само мрак. Тя постоя в пълно мълчание, очаквайки очите ѝ да свикнат с тъмнината и да може да отиде в банята, където Роу бе разлял шампоана.

— Можеш да светнеш лампата — каза той.

Линда отново изпълни каквото ѝ беше наредено, като се извърна да натисне ключа до вратата. Когато се обърна в посоката на гласа, тя леко отскочи назад и нададе тих, уплашен вик, с ръка на устата и разширени от ужас очи.

Роу, излегнат върху покривалото, бе чисто гол и с пълна ерекция. Той държеше пистолет, насочен към сърцето ѝ. С другата си ръка той потупа мястото до себе си на леглото и се усмихна широко.

— Никой няма да ти направи нещо лошо, ако си разумна — каза той. — Просто ела насам и свали това от себе си. Ще легнем с тебе и ще се чувстваме добре.

Връщайки се с колата си от жилището на Лиза към къщата на Чък и Кейти, Майкъл Дърбин усещаше само, че кашата е пълна.

Чувстваше вина, без съмнение, но и блаженство, заради времето, прекарано с Лиза. Повтаряше си, че не е отишъл при нея, за да легнат заедно, а просто защото чувстваше необходимост от някого, с когото да говори, на когото можеше да може да се довери. Имаше нужда от някой, който вярваше в него. Но беше ли предполагал, карайки към Лиза, че те ще се развихрят да правят секс? И ако беше, какво толкова? Толкова скоро, след като Джанис бе мъртва? И какво толкова, каза си отново той. Нали Джанис бе наистина мъртва и вече кремирана. Той беше верен, докато смъртта ги раздели, както се бе заклел. И не ѝ дължеше нищо след това.

Дърбин се чувстваше объркан от всичко, през което трябваше да мине и мислеше, че Лиза е достатъчно умна и чувствителна, за да му помогне да го премине. Джанис я нямаше. Нямаше ги и неговите картини. По-големият му син мислеше, че баща му е способен да убие. В работата му започваха големи сътресения. И при цялата тази бъркотия какво толкова, че беше спал с друга жена за първи път от двайсет години? Също, че караше из града с ловната си пушка в багажника на колата...

Не бе сметнал за нужно да каже на Глицки истинската причина защо бе ходил до гаража си по-рано тази вечер, след последната почит. Той просто съвсем неочаквано бе попаднал на срязаните си платна; дори не бе дошъл, за да прави нещо с картините си. Всъщност бе отишъл да вземе пушката. Не беше съвсем наясно дали се нуждаеше от нея за отбрана, или за нападение. Но след като веднъж му дойде мисълта да има това оръжие на една ръка разстояние, той вече не можеше да я прогони от главата си.

Като паркира в алеята на Новио, Майкъл провери колко е часът, преди да угаси двигателя. Беше един и двайсет през нощта. Той излезе и отиде да отвори багажника. Пушката си беше там, заедно с кутията патрони дванайсети калибър, която вървеше с нея. Така че той взе и пушката, и кутията и ги пренесе до вратата на кухнята. Няма смисъл да притежаваш оръжие, помисли си той, ако не ти е подръка в краен случай.

Една лампа все още светеше в дневната. Майкъл мина през кухнята, а Чък го изгледа от мястото си, в стола за четене. В скута му имаше листове хартия, а други лежах на купчина до него, на пода.

— Още ли си буден? — попита Майкъл.

— Не мога да спя. А ти какво правиш с това нещо? — Чък небрежно посочи към оръжието.

— Държа го под ръка.

— Заредена ли е? Не бих се чувствал много спокоен със заредено пушкало в къщата.

Вместо отговор, Майкъл скърши цевите и погледна през тях.

— И двете цеви са празни — отвърна той, след което показа малката картонена кутия. — Патроните са тук.

— Къде ще я държиш?

— При мен. А Кейти каза ли ти... последното?

— Не съм я виждал. Беше заспала, когато се прибрах. Какво е станало?

Майкъл седна, оставяйки пушката на масичката за кафе между двамата и му разказа как е намерил съсипаните картини.

— Всички? — Чък се наведе напред в стола си.

— До една.

— Кучи син — каза Чък. — Защо го е направил?

— Защо е убил Джанис? По същата причина — да удари мен.

Чък се отпусна назад, сякаш бе изтощен. Той се взря в пушката, после в лицето на Дърбин.

— Не ме заблуждавай — каза той. — Мога да разбера какво те изкушава.

— Малко е да се каже, че ме изкушава, Чък. Ако не бяха децата...

Майкъл загуби контрол над себе си за момент, срина се, после забрави за какво бе говорил и мисълта му се отклони в друга посока.

— Да се върнем на думата. Виждал ли си Джон тази вечер?

— Не, бях зает и не съм виждал никое от децата. Защо?

— Той не се беше върнал, преди да изляза същата вечер. Пратил е съобщение на Кейти, че ще си дойде по-късно. По-добре да отида и да проверя.

С тези думи той стана и напусна стаята.

Чък отново се наведе напред, пресегна се и взе пушката, след което скърши цевите на коляно и отново ги провери, лично. После ги изправи.

Майкъл отново се появи на вратата.

— Още не се е върнал. По дяволите!

— Джон е голямо момче, Майк. Всичко ще бъде наред.

— Престани! Мразя тези думи! Писна ми от всичко! — Майкъл пристъпи напред в стаята. — Какво правиш с пушката?

— Пак проверих дали не е заредена. Не бива да се разхождаш със заредена пушка, Майк. Джон ще се върне късно, можеш да го застреляш по погрешка.

— Едва ли. Къде е той?

— С приятели, сигурен съм. Прати му съобщение, кажи му, че се безпокоиш.

Дърбин отстъпи към дивана и тежко се отпусна върху него.

— Прав си. Да, прав си.

— И помисли дали да не поспиш малко.

— Ти също. — Майк замълча за миг. — Мисля, че ти почваш да липсваш на Кейти.

Чък рязко вдигна поглед. Гневни бръчки се изписаха между очите му.

— Защо го казваш?

— Тя спомена нещо такова.

— Това не е работа на другите!

— Не бих казал така. Просто предавам нещо важно, което си заслужава. От мъж, който е останал без жена си, до друг, който все още има жена.

За няколко дълги секунди Чък се взираше в Майкъл с нещо като откровена злоба, после въздъхна тежко. Гледайки купа хартия на пода и по-малката пачка листа върху коленете си, той си докара измъчена усмивка.

— Съжалявам, Майк. Май че и двамата сме уморени. Може би трябва да отложим всички тези разговори...

[1] В Конституцията на САЩ; разрешава притежаването на лично огнестрелно оръжие, главно с цел поддържането на боеспособно опълчение, тъй като е приета наскоро след Войната за независимост с Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Зона за отдих в Сан Франциско, на брега на океана, близо до моста Голдън Гейт. — Б.пр. ↑

[3] Итал. кафе еспресо с малко мляко или мляко с малко кафе; едното се казва „кафе макиато“, а другото — „лате макиато“. — Б.пр. ↑

[4] Няма за какво (исп.). — Б.пр. ↑

32.

ГРАДСКА БЕСЕДА^[1]

ОТ ДЖЕФРИ ЕЛИЪТ

Вчера източници, близки до следствието побеседваха с автора на тези редове, за да обяснят събитията от последните няколко седмици, свързани с Роу Къртли и с убийството на Джанис Дърбин. Обсаденият отвсякъде началник на отдел „Убийства“, лейтенант Ейб Глицки, бе под кръстосания огън на кмета Кроуфърд и на един съпернически ни вестник, който го обвини в тормоз и полицейски произвол.

Известно е на нашата общественост, че Глицки и Къртли имат дълга история на противоборство. Тя започва с ареста на последния през отдавнашната 1998-а. Обвиненият в изнасилване и убийство господин Къртли бе признат за виновен и осъден на двацет и пет години затвор. По-рано тази година Федералният апелативен съд за 9-ти окръг (Калифорния и Западното крайбрежие) прекатури това решение и постанови преразглеждане на делото. Оттогава господин Къртли е на свобода под гаранция. Също така, непосредствено след освобождаването му от затвора „Сан Куентин“ трима души, свързани с предишния процес, бяха убити. Това са Фелисия Нунйес, основна свидетелка срещу господин Къртли, Мат Люис, детектив към службата на окръжния прокурор, и Джанис Дърбин, съпруга на Майкъл Дърбин, старши съдебен заседател в журито при процеса Къртли преди десет години.

Едва последната седмица, в рамките на една широко отразена и коментирана поредица от събития, лейтенант Глицки арестува отново господин Къртли по обвинения в диапазона от заплахи със смърт и съпротива при арест до опит за убийство. При ареста г-н Къртли се сблъска с полицията, включая самия лейтенант Глицки, и получи няколко наранявания, сред които счупена ръка. Двама служители от екипа за арест също бяха ранени. И отново Роу Къртли бе освободен под гаранция.

Общият знаменател на всички тези престъпления е Роу Къртли. Служители потърсиха и получиха разговор с господин Къртли, в присъствието на неговия адвокат, за да определят неговото местонахождение и дейност при всяко от двете по-късни убийства, в усилие да го елиминират като заподозрян във всяко едно от тях. Той представи алиби и за двете, и тук е същността на нещата сега.

Въпреки истерията, създавана от „Куриер“, вестникът на семейство Къртли, враждебно настроен към полицията, няма никакви причини да твърди, че тези действия са били нещо друго, освен част от обикновени разследвания при убийство. Полицията не назова заподозрени за убийствата на Мат Люис и Джанис Дърбин.

Широката кампания срещу „полицейския тормоз“ от страна на някои кръгове може да се разглежда и по друг начин, като опит от страна на богатите и могъщите да използват своето политическо и медийно влияние, за да изключат себе си от разследването на поредица брутални престъпления.

Седнал на кухненската маса, Ейб кимна в нещо като изпълнено с благодарност облекчение, когато прочете последните думи на коментара. Както обикновено, Джеф Елиът беше точен и поддържаше разумен тон. Сръбвайки чай, Глицки си помисли, че това може би ще

охлади температурата около цялата тази лудост и той отново просто ще може да си върши работата.

Той сгъна „Кроникъл“ и пресуши чашата си, готвейки се днес да отиде на работа по-рано, когато телефонът иззвъня. Беше малко след шест сутринта, което му даде знак кой можеше да звъни. Беше един глас, който се надяваше да чуе. Той бързо прекоси кухнята и вдигна слушалката още преди второто позвъняване.

— Ало.

— Ей!

— Ей, здравей! Нали всичко е окей?

— Всичко е наред, освен че ми липсваш.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Мислех, че си ми ядосана.

— Полудяла, не ядосана. Разстроена. Но вече ми мина и сега просто ми липсваш.

— И ти на мен. Мога да долетя този уикенд, ако останеш там.

— Ако остана?

— Нали ще останеш?

— Не знам. Не съм решила. Изглежда ми толкова глупаво и мелодраматично да съм тук, но там при теб е твърде грубо и заплашително. Просто не зная какво ще направи той, Ейб.

— Никой не знае. Точно затова, миличка, той е заплаха за обществото.

— Имам предвид — какви са вероятностите, че той наистина ще опита да направи нещо с някой от нас?

— Ако има вероятности, те наистина са големи.

— Сега звучиш като мен.

— Добре. Ти наистина си по-умната. — Той замълча, след което продължи: — Знаеш ли, ако премислиш, май ще трябва да останеш там още няколко дни. Аз мога да прелетя, да си направим ваканция за уикенда. Как се справя Сиксто с децата?

— Брат ми? Ти шегуваш ли се? Той иска да ги задържи завинаги.

— Може би ние ще направим с него малко споразумение. Да се измъкнем за една нощ.

— Бих могла да го направя.

Глицки си пое дъх.

— Не бях сигурен, че при вас всичко е наред. Наред ли е?

— По-различно е, но е наред. Няма да поемам рискове.

— И не бива.

— Ти също.

— Е, тогава ще трябва да си сменя работата.

— Кое ти не искаш да направиш.

— Не, не искам. Някой трябва да виси в тая служба и да върши работа. А това е такава работа, за която просто съм роден. Тя си е истинско проклятие, но това съм аз — не мога да го променя.

— Знам. И не искам такава промяна. Обичам те такъв, какъвто си.

Внезапен прилив на чувства замая главата му. Той вдигна ръка и се подпря на стената.

— Ще ти се обадя, като разбере кога ще мога да пристигна в Бърбанк — каза той.

Лу Гъркът започваше работа в шест сутринта всеки ден с изключение на неделя. Барът ресторант заемаше един недотам хигиеничен полусутерен при Съдебната палата от другата страна на улицата. Това правеше заведението любимо място за ченгета, съдебни заседатели и юристи. По обедно време беше претъпкано с хора. Малките масички и сепаретата за по шест души бяха еднакво нагъчкани; между тях едва можеше да мине сам човек. И всичко това въпреки факта, че единствената точка в менюто бе специалитетът за деня — най-често приятна, и понякога дори възхитителна комбинация от вкусове и аромати, заети от твърде несравнимите кулинарни школи на Гърция и Китай. Само Гърция и Китай. Според „Кроникъл“ Чиу, жената на Лу, преди няколко години бе получила прозвището „Най-изобретателния майстор готвач в града“. Тя проявяваше несъмнена ловкост в своите комбинации: сувлаки на жар, сиу бао, червена свинска мусака, люто-горчиво-кисело задушено телешко „Долма“ с извара, джобове с хрупкаво патешко и тайнственото, винаги популярно агнешко в гювечета.

Но преди обедната почивка и особено рано сутринта, при Лу бе убежището на сериозните пиячи, не толкова бедни и бездомни алкохолици, както може да се предположи, а предимно добре облечени

мъже и няколко жени със съзлививи очи. Те често се редяха на опашка пред вратата по времето, когато Лу отваряше, което винаги беше при пукването на зората. На бара, който бе затворил през нощта само четири часа по-рано, пиячите се нареждаха върху столчетата преди Лу да приеме първата поръчка.

Този петък обаче, главните действащи лица не бяха на бара, а в най-отдалеченото сепаре вдясно. И никой не пиеше алкохол. В приповдигнато настроение, издокаран в тържествено спретнат костюм „Армани“, Фаръл бе вече взел някои важни решения и по същество вече се бе хвърлил в битката още през нощта. Накрая се бе свързал с няколко началници, които трябваше да бъдат ангажирани в неговия план, като им каза да дойдат при Лу в седем сутринта.

И така, той вече седеше до стената, в съседство с Аманда Дженкинс. На масата, от другата страна, бяха още Глицки и неспокойната Вай Лапиър. Вече всички бяха изразили своите съболезнования и гняв за станалото с Герт, кучето на Уес. После казаха добри неща на Ейб заради рубриката „Градска беседа“ в днешния „Кроникъл“. Когато и тази тема бе изчерпана, Фаръл пийна малко кафе, прочисти гърлото си и заговори. Гласът му, макар и твърд, бе толкова спокоен, че звучеше като приглушен монолог на театрална сцена.

— Ще говоря извън протокола, така, както никога не съм говорил с някой от вас. Много държа нито дума да не се разчуе извън нас четиримата. Приемате ли всички това?

Другите свъсиха вежди от изненада, но никой не възрази. След малко всички кимнаха в знак на съгласие.

— Добре тогава — продължи Фаръл. — Събрах ви тази сутрин, защото след всичко онова, което Роу и семейството му ни сервираха последните две седмици, аз реших, че е време да кажем „Дотук беше“. Имам намерение да върна Роу зад решетките до довечера.

— Яко, отличник — каза Дженкинс, вдигайки юмрук. — Съгласна!

Глицки бе кимнал с привидно съгласие, но челото му непокорно се смръщи. Лапиър, видимо смаяна, хвърли кратък поглед към Ейб, после се обърна към Уес.

— Как предвиждаш да го направиш?

— Краткият отговор е, че ще повдигна обвинение срещу него.

За няколко минути Фаръл обясни какво мисли да прави пред Голямото жури. Това бе сравнително нова ударна стратегия: престъплението, за което бе съден Роу, да се обвърже чрез мотивите си с последните престъпления, в които бе обвинен, без трите случая да се обединяват в един. Така можеше да се получи категоричен отказ от пускане под гаранция.

Когато Фаръл свърши, Аманда го погледна озадачено.

— Разбрах стратегията, Уес, но Голямото жури се събира чак във вторник и дори тогава...

Но Фаръл поклати глава.

— Аз ги събрах на извънредно заседание тази сутрин в осем.

— Тази сутрин? Но как успя?...

— Звънях им по къщите снощи. Накарах четиринайсет от тях да поемат ангажимент да дойдат, оставих съобщения на другите шест, а имам нужда само от дванайсет гласа. Така че добре ще е да тръгваме.

— Изключая това, че аз не съм дори и наполовина подготвена...
— измънка Аманда.

— Това няма да бъде проблем. Ти знаеш основния аргумент. Точно това трябва да им дадеш.

— Но без нови доказателства, това няма да е достатъчно...

— Имаме стабилни и отлични доказателства от първоначалния процес. За Сандовал, повиках добрия доктор Страут да дойде и да каже, че тя е била изнасилена. Ще има и човек от лабораторията, който да потвърди, че спермата в нея е на Роу. И тъй като Нунйес е мъртва, ние можем да прочетем протокола за показанията ѝ. Това е всичко, от което се нуждаем за нея.

— После Страут ще може да каже как е умряла Нунйес — продължи Фаръл. — Момчетата от екипа за оглед казват, че тя е била гола, с изключение на обувките на краката ѝ, а пък Арни Бекър може да свидетелства, че това е било палейж. Ще накараме един от чиновниците да удостовери, че Роу е бил на свобода под гаранция, в очакване на процес, при който Нунйес е трябвало да бъде призована като свидетел. Това ни дава редица утежняващи вината обстоятелства, в частност убийство на свидетел с цел да се предотврати даването на показания пред съда.

Дженкинс, очевидно въодушевена от тези възможности, все още имаше своите съмнения.

— Ами Джанис Дърбин? Имаме тук проблема „Джонсън“. — Тя говореше за прецедента, който изисква окръжния прокурор да каже на Голямото жури дали има възможни оневиняващи доказателства. — Ако поискаме показания по алибито на Роу за Дърбин, алибито от неговите родители, те ще знаят какво правим. Денарди ще може най-малкото да отложи цялата процедура, може би да я блокира за неопределено време.

— Правилно — каза Фаръл. — Така че ето какво ще направим. Първо представяме обвиненията за Сандовал и Нунйес. Запознаваме Голямото жури със случая Дърбин, представяйки може би и някои свидетели. После призоваваме хората, които поддържат алибито на Роу, семейството, икономата и прислужницата, но дотогава той ще е вече под стража за първите две убийства и те могат да блъскат по решетките колкото си искат. Когато имаме обвинение за Дърбин, добавяме го към първите две. Ако нямаме, той е все още в пандиза по обвинение в няколко убийства, без пускане под гаранция. — Фаръл се огледа и се видя сред мнозинство от явни скептици. — Вижте, аз съм прекарал десетки години в слушане на мъдростта, че прокурор, който става за нещо, може да обвини пред Голямото жури дори сандвич с шунка. Ето, предлагам да разберем дали аз ставам за нещо и да го докажем веднъж завинаги, ако можем.

— Това не означава ли, че ще трябва и да го съдиш по тези обвинения — попита Лапиър.

— Може би, в крайна сметка.

— Мислех, че това ще стане след шейсет дни — каза Глицки.

Фаръл си позволи самодоволна усмивка.

— Да, и ако адвокатите на Роу искат да докажат, че са готови за процес след шейсет дни, познайте какво става. Тогава те очевидно са готови да го защитават по върнатото дело, което е по съвсем идентичен случай, нали? Не могат да постъпят по друг начин.

Глицки вдигна ръка.

— Не ме разбирай погрешно, аз бих се радвал да го видя в пандиза довечера. Но все още имам съмнения около Джанис Дърбин...

— Какви съмнения?

— Виж, Роу има свидетели на алибито си. Дори те всички да лъжат, това е силен неприятелски огън, който не може да се пренебрегне, дори от Голямото жури...

— По времето, когато чуят за свидетели на алибито, той ще бъде вече задържан по двата ни по-силни случая — каза Уес. — Мисля, че ще го обвинят и за Дърбин напук на алибито, но ако не стане, няма вреда — няма проблем.

— Добре — упорстваше Глицки, — но за реалния процес...

— Ще повторя това, което казах преди минута. Те нямат избор. Ако са готови за единия процес, трябва да са готови и за другия. А междуременно Роу е във от обръщение, което е цел, достойна за нашите желания. Мисля, че тук всички ще се съгласим.

— Бих казал „Слава богу“, ако стане — каза Глицки.

— Правилно, браво — добави Дженкинс.

Лапиър най-накрая проговори.

— И така, какво очакваш от мен, Уес?

Фаръл пое въздух и повъртя чашата за кафе между двете си ръце.

— Знам, че ти получаваше шамари за този случай откакто пое поста си, шефе. Разбирам също защо беше убедена да оттеглиш проследяващия екип, който беше прикачила на Роу.

Лицето на Лапиър помръкна.

— Как изобщо си чул за това?

— Всичко се знае, началство. Така става. Но въпреки всичко ти можеше да ми окажеш това внимание и да ме уведомиш.

— Ние всички имаме работи, които трябва да вършим тук, Уес — каза тя. — Ако Негова чест кметът бе получил още един повод да ме отпрати, а това наблюдение щеше да бъде повод...

Фаръл вдигна ръка.

— Казах ти, че разбирам твоя проблем. Сега те моля да правиш това, което аз правя.

— И какво точно?

— Преструваш се, че нищо — нищо от всичко това, което си говорим конфиденциално тук тази сутрин — не се е случило. Забравяш, че ние отиваме при Голямото жури. Ние сме бити и усмирени до покорство. Преструваш се, че не държим Роу под наблюдение.

— Но ние наистина не го...

— Да, но ще го поставим — тук Фаръл удари по масата, после изпусна дъха си. — Това, което предлагам да направим тази сутрин е да изпратим две необозначени коли до къщата на Къртли, веднага щом

свършим тук. Те имат пет автомобила — три в гаража и две еднакви бели коли, използвани от техния иконом или прислугата. Която и кола да напусне къщата и двора, започваме да я следим. При първото спиране, някой бутва проследяващ чип GPS под бронята.

Лапиър стисна ръцете си една в друга върху масата.

— И защо правим това тутакси? — попита тя.

— По две причини. Първо, всичко, направено от Роу досега, ни води до заключението, че той издирва и другата свидетелка на своя процес, която се казва Глория Гонсалвес. Ако я намери, това вероятно няма да бъде никак добре за Глория. Да не ви напомням, че ние я търсим, за да свидетелства при преразглеждането на делото. Логично е да се надяваме, че той би могъл да ни заведе при нея, и ако това стане, ние трябва да я вземем под закрилата си.

— Значи казваш, че искаш да го следим отново? — попита Лапиър.

— Не — уточни Фаръл. — Не мисля, че можем да го направим. Изисква твърде много хора. Да не казвам, че е скъпо и твърде набиващо се в очи.

— Добре, но ако не го следим, как ще разберем, че е стигнал до нея? И помисли, той може да не остане в колата. Излиза от града при спирката на метрото, после какво правим?

Глицки си прочисти гърлото.

— Освен това, Уес, аз също имам проблем.

— Какъв?

— Ако следваме всяка кола, която напуска къщата, рано или късно ще забележат и ще почнат да говорят за това. Доста вероятно е също някой от тях да има предвид и GPS-те.

— Боя се дори да мисля за шумотевицата в печата, ако това се разбере — каза Лапиър. — Играем си с огъня сега.

Аманда едва не подскочи.

— Ние със сигурност можем да оправдаем наблюдението на осъден убиец и насилник. Нали не забравяме, че Роу е такъв? Каквито и да ги върти Шийла Мареняс, това е разумна и защитима стратегия.

Лапиър също й се озъби.

— Каквито и стратегии да имаме, едва ли ще има разлика. Особено за кмета.

— Майната му на кмета — каза Аманда. — Той, както винаги, събира подкрепа за изборите по всякакъв начин.

— Добре, но ще ме извиниш, че не искам да го предизвиквам повече, отколкото съм го направила досега. Ако не играем по правилата...

— Това е по правилата — вметна спокойно Глицки. — Няма нищо незаконно да го следим или да му закачим GPS, като се има предвид, че колата е на обществено място и ние поставяме джаджата по някаква външна част, като бронята или калниците. Няма проблем с Четвъртата поправка^[2]. Законно е. Край. Дори Федералният съд за Девети окръг ще се съгласи, колкото и да не харесва това, което правим.

Фаръл възбудено почна да чука по масата, сякаш биеше барабан.

— Такава е нашата работа, хора, съвсем проста и не бива да губим отново. Особено ако получа зелена светлина днес пред журито. Ние ще трябва веднага да се възползваме от нея. И за да стане така, трябва да знаем къде е Роу.

Той огледа хората си, събрани около масата.

— Можем ли всички да сме единни за това?

Аманда и Глицки веднага кимнаха, Фаръл се взря в Лапиър.

— Вай?

Накрая и тя стигна до решение.

— Дано поне поставят дяволски внимателно тези проклети джаджи по колата.

[1] Непреводима игра на думи с изкуствено създадена дума на английски; по звучене е близка до „градски съвет“, а означава нещо като „градски разговор“, „разговор за града“ и пр. — Б.пр. ↑

[2] В Конституцията на САЩ. Гласи, че всеки гражданин е защитен от неоправдано претърсване, следене или арест. — Б.пр. ↑

33.

Точно в десет Езтли се качи и намери Роу сам, седнал на масичката в стаята си. Роу пиеше кафе и закусваше с плодове и пушена шунка. Беше бос, облечен само в един сив пуловер, с който вероятно беше спал. Още не беше се бръснал, нито пък сресал косата си.

— Току-що ми се обади Лупе Гарсия — каза Езтли. — Някой му е казал, че са намерили Глория Гонсалвес.

Роу остави парчето пъпеш, което беше набол на вилицата си.

— Ти се шегуваш.

— Не. Няма майтап.

— Само за два дни?

— Казах ти, парите говорят.

— Страхотно — каза Роу. — Къде е тя?

— Момчето няма да каже, докато не види парите. И това е разумно...

— Е, тогава какво правим?

— Той е сега при Лупе.

Роу си взе парче бекон и подъвка мълчаливо, сякаш преживяше. После скочи от стола и грабна чашата си с последната глътка кафе.

— Времето е пари — каза той с победоносна усмивка, — нека да навлека някоя дреха, скоро ще бъда долу.

— Ще те чакам — каза Езтли. — Има още нещо...

— Какво?

— Сигурно няма да ти хареса, но не вземай оръжие.

Роу спря до вратата.

— Да не нося патлака? Какво ми говориш? Това нещо ми харесва.

— Знам, но едва ли ще ти хареса да е при теб, ако ни претърсят по някоя причина. Което, както видяхме, може да се случи. Баща ти и майка ти ще ме убият, ако оставя да те арестуват за такава глупост.

— Те няма да ме арестуват отново. Няма и да се опитат.

— Ако носиш пищов, няма да имат друг избор.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти си носиш пушкалото, нали?

— Имам разрешително. И, разбира се, това не е същият пищов от оня ден. Другият е в моята стая, в сейфа, докато намеря начин да се отърва от него.

— Но аз си имам мой. Как си представяш, колко време ще бъда без него? Така човек се чувства гол... в лошия смисъл на думата.

Езтли въздъхна, сдържайки нервите си; търпението му се изчерпваше.

— Разбирам. Знам, че се чувстваш потиснато. Но вчера, когато турихме ръка на тази играчка, си беше просто за упражнение, забавно и поучително. И в краен случай, ти знаеш къде я държиш. Но днес нямаме нужда от такива неща. Разбрано?

— Не ми харесва, но... Е, добре.

Тъй като двамата трябваше да спрат при банката, за да изтеглят пари в брой, те се появиха при Лупе някъде чак по обяд. Вече пристигнали, минаха с колата зад гърба на вече познатия склад, където бе разположена една каравана-жилище. То стоеше някак неуместно пред гол, мрачен хълм, който някога ще да е бил открита мина. Небето бе оловносиво. Рязък ветрец духаше, когато двамата слязоха от колата, качиха се по стъпалата до предната врата на жилището и позвъниха. Отвори им една ниска и яка латиноамериканка. Тя кимна простичко за добре дошли, после ги поведе по малко коридорче покрай кухнята към другата част на ремаркетото, която мъжете очевидно използваша за делови цели.

Лупе и още трима латиноноси бяха насядали, всеки с бутилка бира Негра Модело, в нещо като дневна. Тя би била достатъчно широка, ако не бе претрупана с вещи в безпорядък. Имаше телевизор с огромен плосък екран, ниска масичка за кафе от тъмно стъкло, метална скамейка, две кушетки и три кресла Баркалаунджър. Покрай тези обичайни вещи, Лупе или някой друг складираха разни неща както им падне. Покрай стените, върху пода бяха сложени каси бира или текила — наченати или още затворени — използвани кутии за пица, купища от списания: порно, за коли, за бойни кучета и прочее. Трите

прозореца — два на едната стена и още един на другата — нямаха завеси и дори през този мрачен ден стаята изглеждаше добре осветена.

Когато Езтли и Роу влязоха, Лупе се изправи. Той и Езтли се поздравиха с прегръдки и тупване по гърдите. После Лупе делово кимна на Роу и каза нещо на испански. Езтли отговори, после преведе за Роу:

— Казва, че това е добър начин да търсиш хора. Като обявиш награда.

Роу сви рамене.

— Всичко е добро, стига да върши работа — каза той.

— Тука е вашият човек, Хектор. — Лупе заговори на английски заради Роу. Той посочи към един от мъжете, който се залюля напред върху своя Баркалаунджър, чувайки името си, после се изправи. Приятно очакване и услужливост бяха изписани на лицето му, ръцете му бяха стиснати пред гърдите.

Роу го погледна и се засмя.

— Това момче изглежда сякаш ще се напикае всеки момент. — Отново се чу смях, подобен на кучешки лай. Същевременно Роу направи знак към Хектор и дребният работник подскочи, сякаш го бе ударил ток. Всички други се изкискаха. Роу се изправи и се засмя отново, после се обърна към Лупе:

— Кажи му, че не хапя. — После се обърна към Хектор направо: — По-спокойно, Хосе, не хапя.

— Хектор — каза с треперлив гласец мъжът.

— Хектор, Хосе, все тая. Да си дойдем на думата, къде е Глория?

Хектор хвърли жален поглед към Лупе, който тутакси го разтълкува на английски и каза:

— Първо парите.

— Първо парите? Естествено — с драматична въздишка и дълбоко кимване Роу бръкна в предния джоб на джинсите си и извади дебела пачка сгънати стодоларови банкноти. Като протегна ръка към Лупе, той каза: — Искаш ли да ги преброя пред вас?

— Не — каза Лупе. — Ако не са точно, той ще ни каже. — После погледна към Хектор, чиито очи бяха приковани в банкнотите. — Е, Хектор, тези хора са били пътя дотук, за да говорят с тебе. Време е да им кажеш каквото знаеш.

Хектор извади мобилния си телефон.

— Нали това е жената, която търсите. — Той посочи снимката на дисплея.

Роу я позна тутакси.

— Точно така. Къде е тя?

Но Хектор, разбирайки може би, че държи положението само преди да е изгърмял козовеце си, изписа на лицето си извинително изражение и каза на английски:

— Съжалявам, но преди това бих искал да получа парите си.

— Ето ти ги парите — каза Роу, посочвайки пачката и погледна към Лупе: — Дай му проклетите пари.

Лупе отново се обърна към Роу.

— Какво ще прави той с всичките тия мангизи? Къде ще ги сложи? Има ли изобщо банкова сметка? Аз искам да му спестя доста неприятности.

— Мен какво ме засяга всичко това? — каза Роу.

В крайна сметка Лупе неохотно подаде пачката, после мина отново на испански и каза нещо на Хектор, който просто взе банкнотите, кимна удовлетворено и ги набуца в джоба на панталоните си.

Роу се обърна към Хектор.

— Окей, ти си взе парите. Казвай сега.

От другия джоб на панталона Хектор извади сгънато парче хартия, отвори го и го подаде на Роу. Той видя името ГЛЮРИЯ СЕРАНО, изписано с молив и печатни букви, улица, адрес и думата Сънивейл най-отдолу. Роу посочи името и попита Хектор:

— Значи, Глория Серано.

— Да.

— Знаеш ли със сигурност, че живее на този адрес — каза Роу, после друга мисъл му мина през главата. — Какво правим, ако излезе, че адресът не е точен?

Хектор направи обидена физиономия.

— Знаем, че е точният адрес. Познавам съпруга й.

— Знаете ли къде живее тоя глупак, ако нещо се окаже грешно? — каза Роу на Лупе.

Лупе се обърна към един от другите двама мъже и каза нещо на испански.

— Близо до Хорхе. Той ще може да го намери.

— Наистина ли?

— Да — каза Лупе. — Няма проблем. — После посочи парчето хартия. — Това е твоята жена.

Хектор каза още няколко изречения на испански, след което всички останали латиноси се спогледаха, накрая избухнаха в смях.

— На какво се смеят — обърна се Роу към Езтли.

— Хектор посъветва Лупе как би могъл да смъкне някоя пара, когато жената получи наследството си. Лупе може да намине и да си направи устата за малка награда, тъй като е помогнал да я намерят, така че тя да си поиска своето.

След като на свой ред потъна в смях за близо минута, Роу погледна Хектор със зловеща ирония и каза:

— Добра идея, Хосе. — После се обърна към Езтли. — Да си ходим, Ез. Изпяхме си урока тук.

Лупе, свитата му и Хектор все още се навъртаха из стаята, когато Лупе отиде до единия прозорец да наблюдава Езтли и Роу. Двамата влязоха в колата си и скоро потеглиха от паркинга.

Хектор стоеше и чакаше бог знае какво, близо до Хорхе Кристобал и съдружника на Лупе, един жилав мексиканец, когото наричаха Даниел. Като се увери, че колата на Роу е изчезнала зад ъгъла на склада, Лупе се обърна и се запъти към Хектор.

— Ей, човече — заговори с Хектор на испански, — още изглеждаш като някой, дето ще се подмокри. Трябва да пуснеш една вода, май.

Хектор наистина местеше тежестта си от крак на крак, с ръце в джобовете, сякаш му беше студено. Лицето на Лупе, извито в полуусмивка, още не издаваше каквато и да било заплаха, когато дясната му ръка, свита в юмрук, внезапно се вдигна и удари лошо Хектор по бузата.

Хектор залитна, блъсна заднишком прасците си в масичката за кафе и тежко се преобърна през нея, падайки по гръб върху пода. Преди изобщо да има време да дойде на себе си, Даниел вече се бе заел с него. Притисна ръцете му с колене и забъхти лицето и главата му с вихрушка от юмручни удари. След като го смаза и докара до

безпомощно състояние, Даниел скочи на крака и, все още не излял докрай беса си, ритна Хектор по главата два, три, четири пъти.

Докато накрая Лупе се пресегна и го задържа.

— Даниел! Престани!

Сякаш неспособен да се сдържи, Даниел нанесе още един удар с крака си и най-после неохотно отстъпи, дишайки тежко. Продължи да отстъпва, докато Лупе мина покрай масичката и се наведе над почти неподвижното тяло на Хектор. Той посегна към джоба на джинсите му. Извади пачката долари, после се изправи и му даде като бонус още един ритник.

— Идиот.

После се обърна към Хорхе и Даниел, като разлистваше пачката и броеше.

— Две, три, четири, пет.

Той подаде първите пет стотачки на Хорхе, после преброи същия равен дял за Даниел. Накрая сведе поглед към все още легналия в несвяст Хектор.

— Предложих му на това копеленце две хиляди, а той ми казва не, парите си били негови.

Той отново се върна към Хектор, стрелна се с глава и се изплю върху него, после даде с поглед знак на Даниел.

— Върви да разкараш някъде тази мърша — каза Лупе. — Хорхе, извади за всички по една бира, ако обичаш.

Фаръл имаше нужда от числото дванайсет, за да прокара обвинение. Но както се оказа, той бе убедил цели четиринайсет от членовете на Голямото жури да дойдат в почивния си петък на извънредно заседание. От час и половина те седяха с лице към Аманда Дженкинс и слушаха внимателно; мнозина си водеха бележки, докато тя приключваше с изложението на случая Роу Къртли.

Дженкинс знаеше, че въпреки по-ранната присъда за Сандовал, сега нещата бяха на ръба. Тя се нуждаеше от дванайсет гласа, за да мине обвинението. Беше почти сигурна, че вече има десет. Но всичките четирима скептични членове на журито, независимо един от друг, правеха на пух и прах свидетелите с въпроси около липсата на физически доказателства при случая Нунйес.

Особено настъпателен бе един от тях, пенсиониран учител на име Джулиън Рос. Не намирал ли инспектор Глицки за необичайно това, че полицията не е открила физически доказателства, насочващи към г-н Къртли като евентуален убиец на Нунйес? Глицки подчертавал наличието на мотив, състоянието на трупа при откриването му и други сходни черти между двете убийства — на Сандовал и Нунйес, но не давал конкретни доказателства.

Аманда бе почти на края на силите си.

Скоро членовете на журито щяха да получат формални инструкции и да започнат дебатите си. Фаръл бе посъветвал Дженкинс да им даде кратка почивка преди това. Той имаше още нещо, което да извади пред Голямото жури.

Уес бе вече тук, на мястото за свидетели. Той бе дошъл по време на почивката, след като Аманда му бе звъннала на мобилния телефон. Двама чиновници от окръжната прокуратура го придружаваха. Един от тях буташе количка с доста голяма картонена кутия, която те взеха и положиха на масата за доказателства пред своя шеф.

Присъствието на Фаръл тук пораждаше, меко казано, крайно сериозни проблеми. Той знаеше, че когато един окръжен прокурор е свидетел по свой случай, това можеше да бъде политическо самоубийство, или най-малкото огромен юридически гаф. Съдът можеше да каже, че с главния прокурор като свидетел, неговата служба не би могла да продължи да се занимава със случая. Можеше дори да отхвърли всяко обвинение като резултат от прокурорска липса на професионализъм и лошо ръководене.

Фаръл можеше да си представи как думи като *неетично* и *незащитимо* се появяват в крайното решение.

Фаръл знаеше какво се очакваше от него в този случай: да се обърне към отдела за конфликт на интереси към Федералния съд и да му предаде за решаване казуса с Роу Къртли. Дори и да не го знаеше, Аманда Дженкинс му го беше повторила три пъти в рамките на пет минути преди той да излезе на мястото за свидетели.

Фаръл, обаче, не искаше и да чуе. Ако ме изгонят от прокуратурата, мислеше си мрачно той, поне ще мога да нося всяка шибана тениска, която ми харесва.

Междувременно прогониха от залата всички, с изключение на Аманда, Фаръл и членовете на журито. Всичко ставащо тук щеше да остане в тайна, докато приготвят препис от решението и го връчат на защитата. И междувременно, дай боже, Роу Къртли щеше да бъде зад решетките, докато Фаръл и хората му се прегрупират и подготвят планове как да го задържат на топло. Дори ако Федералният съд поемеше случая, за да го приключи, Фаръл и неговата служба щяха да са направили каквото могат.

Заседанието започваше.

Запитан от Дженкинс, Фаръл обясни на Голямото жури защо се явява пред него.

— Вчера следобед ми се обади Клиф Къртли, бащата на Роу. Той се бе добрал до информация, че аз събирам Голямото жури в редовното време следващия вторник, за да му представя доказателствата, които чухте днес.

— Кажете на Голямото жури какво ви каза той — обади се Аманда.

— Каза ми, цитирам ви точно: „Не искам това нещо да се движи пред Голямото жури. Иначе ще стане лошо за вас лично“.

Изведнъж Фаръл се хвана за предното перило на свидетелското място, сякаш щеше да припадне. Преглъщайки тежко, той се бореше да потисне веднага емоциите си и да възвърне самообладанието си.

— Извинете ме, каза той — трудно е.

Дженкинс взе донесената по-рано картонена кутия, маркирана като „веществено доказателство“ и я постави пред него.

— Кажете ни, моля, разпознавате ли съдържанието на тази кутия?

— Да.

— Бихте ли показали съдържанието на Голямото жури.

След като отвори картонения капак, Фаръл се пресегна с две ръце, вдигна тялото на Герт и внимателно го положи на масата. След като бавно и дълго я погали с обич, за последно, той погледна към членовете на журито, някои от които изглеждаха буквално поразени.

— Това е моето женско куче Герт. Вчера то беше завързано в градинката срещу работното място на моята приятелка.

Аманда попита:

— Господин Фаръл, направихте ли нещо по въпроса? Как постъпихте с тялото на Герт?

— Отнесох го рано снощи в полицейската лаборатория за изследване.

Аманда се обърна към членовете на журито и обясни:

— Господин Фаръл не може да свидетелства за резултатите от изследването, защото не го е направил сам. Но това, което са му казали лаборантите обяснява това, което той е направил после, така че аз ще го попитам: Господин Фаръл, какво научихте от лабораторията?

Фаръл не можеше да прикрие чувствата, изписани на лицето му.

— Някой е отровил моето куче.

— Господин Фаръл, вие споменахте работното място на вашата партньорка. Какво е то?

— Тя управлява Център в помощ на жертвите от изнасилвания на Хай Стрийт.

— Има ли този Център средства за наблюдение?

— Да.

— Въз основа на казаното от лабораторията, прехвърлихте ли някакви фотоси от средствата за наблюдение?

— Да.

Дженкинс извади една черно-бяла снимка на БМВ Z-4 „Роудстър“ и я отбеляза като веществено доказателство.

— Според данните от средствата за наблюдение, кога е заснета тази снимка?

— Около времето, когато кучето е било отровено — каза той.

— Можете ли да видите регистрационния номер на тази кола? — Тя извади заверен документ от Департамента по моторни превозни средства, маркира го като веществено доказателство и го подаде на Фаръл. — Кажете на Голямото жури, господин Фаръл, въз основа на снимката и на този документ, чия кола е била паркирана пред Центъра точно преди да бъде отровено кучето ви?

— Според регистрационния документ — каза Фаръл — тази кола принадлежи на Роу Къртли.

Дженкинс направи дълга пауза, около минута, преди да завърши.

— Въпроси от Голямото жури? Господин Фаръл, вие сте свободен.

След като, подобно на другите свидетели, получи от председателя напомнянето да не обсъжда своите показания, Фаръл стана. Кимвайки сдържано на минаване край Дженкинс, той излезе от залата.

Слязъл в кабинета си, Фаръл затвори и заключи вратата зад себе си. Осъзнаваше с цинична откровеност страшната стъпка, която беше направил и цялото му тяло се тресеше от вътрешно напрежение. Отивайки до масата за джаги, той стисна две от ръчките и се отпусна върху тях с цялата си тежест, след което, затваряйки очи, преглътна мъчително, за да не повърне.

В миналото бе преодолял трудни моменти: много от съдебните дела, проваления си брак, проблеми с децата, всякакви проблеми в живота. Но никога преди не беше губил напълно вяра в себе си като добър човек, честен човек, с добър характер. И току-що бе направил — по своя воля, преднамерено, съзнателно — точно това.

Фаръл не се самозалъгваше. Съзнаваше, че това, което беше казал и показал на Голямото жури можеше да бъде от второстепенно значение — дори тук той беше стъпил на тънък лед. Но знаеше също, че начинът, по който го беше направил, излизайки като свидетел на собственото си дело, беше най-малкото непрофесионален, ако не и откровено неетичен. Направил бе нещо, което не трябваше.

В залата на Голямото жури никой не можеше да оспори неговата власт. Тя беше фактически абсолютна и следователно абсолютно податлива на корупция. Спомни си какво му каза Трея Глицки през първия му ден на новия пост: че неговият предшественик Кларънс Джакман беше останал толкова дълго, защото се бе прирастил към властта. И сега Фаръл ясно разбираше какво тя бе имала предвид.

Това беше неговият Рубикон: той бе постъпил нечестно, знаеше, че е нечестно и пак щеше да постъпи нечестно при подобни обстоятелства.

После изведнъж бурята в него се уталожил до спокойно приемане на нещата. Той отпуснал мъртвата хватка върху ръчките на масата за игра, усети отново собствената си тежест върху краката си. Наблюдавайки сякаш отвисоко разбитите остатъци от своята съвест, той не чувстваше нито мъка, нито вина, а само повеи на тъга и

съжаление заради предишната си благородна привързаност към правилното и честното, последен спомен от идеализма на неговата младост.

Имаше само едно нещо важно за него сега: в свещената потайност на онази зала, Дженкинс да получи дванайсет гласа.

34.

— Съжалявам, Ейб — каза Аманда, — но изглежда не мога да спра да плача.

— Няма лошо да плачеш. Ние позволяваме да се плаче в правозащитната система, дори го насърчаваме понякога. — Глицки се опита да го обърне на шега, но без успех.

— Дори не знам защо съм толкова разстроена. Дали заради кучето, глупавата кучешка красавица. Или просто се разтоварвам. Или Мат. Искам да кажа, Мат... Още не мога да повярвам... — не можеше да продължи и поднесе кърпичката към очите си.

Глицки я обгърна с ръка. Тя беше слязла до неговия кабинет с надеждата да сподели с него предстоящите добри новини за обвинението, но мъката я връхлетя внезапно. В крайна сметка, не можеше повече да издържа притисната между стените на Съдебната палата. Глицки ѝ даде назаем мушамата си за дъжд и те бързо слязоха по задните стълби към Брайънт стрийт и вече се разхождаха в мъгливия, студен и ветровит ранен следобед.

— Знаеш ли какво друго не мога да спра? Не мога да спра да мисля, че трябва да го убия — каза тя. — Просто жадувам за това обвинение и после искам той само да си помисли за съпротива при ареста и да го убият.

— Може би ще го направят.

Повървяха в мълчание още малко. Глицки обгърна с ръка раменете ѝ, после я пусна. Двамата продължаваха да вървят рамо до рамо.

— Да допуснем, че журито гласува в наша подкрепа, ще можем ли да се справим с него? — попита тя.

— Не виждам защо да не можем. Справихме се последния път. Не без известни трудности, но се справихме. Пак ще го пипнем.

— Кой ще отиде?

— Лапиър събира два специални екипа. Ако допуснем, че Голямото жури реши достатъчно скоро, те ще го чакат, когато се върне

вкъщи.

— Ти няма ли да отидеш?

Глицки поклати глава.

— Твърде съм замесен със случая. Мъдрите глави побеждават.

— Мислех, че искаш да бъдеш там.

— Исках. Вай взе предвид моя интерес и, мисля, реши правилно.

Повървяха до следващата пресечка. Имаше ресторант с щастливи, рано запили се петъчни веселбари, автосалон за външни поправки, студио за татуировки; навъртаха се и няколко бездомници.

— А той откъде трябва да се върне вкъщи? — попита Дженкинс.

— Откъдето... където са се развявали.

— Те?

— Той и техният иконом. Потеглиха около десет и четвърт сутринта. Следихме колата им с GPS, когато спряха в „Мишън Дистрикт“ десетина минути по-късно.

— И къде отидоха после?

— В Сан Бруно, където останаха не повече от половин час и накрая сега са в Сънивейл, отскоро. Проверих точно преди да дойдеш. Той беше още там.

— Какво има там?

— Не знам точно. Може би някое хубаво място, където да обядват. Или някой бардак. Аз...

Глицки се запъна. Той рязко хвана Дженкинс за ръката.

— Какво има, Ейб?

— Току-що ми дойде ужасна мисъл. Може би греша. Сигурно греша...

— Какво?

Глицки вече бе обърнал посоката и се връщаше с бързи стъпки към Съдебната палата.

— Трябва да се върнем и да проверим за всеки случай — каза той.

— Какво толкова? — отново попита тя.

— Не какво, а кой, Аманда! — отвърна Глицки мрачно. — Глория Гонсалвес.

Глория си правеше работния график така, че да има възможния максимум от време за децата си. Нямаше как да не оставя бебето, тригодишната Бетина, всеки ден при Анджела, която си беше направо находка — осемнайсетгодишна и приличаше повече на голяма сестра, отколкото на детегледачка. Момчетата — Рамон и шестгодишният Джералдо — вече прекарваха на училище пълен ден. Тя можеше да излезе едва след като те вземат автобуса в осем сутринта. Можеше да чисти пет или шест часа (само четири в петък) и трябваше вече да си е къщи към четири следобед, когато момчетата се връщат.

Днес тя бе приключила малко по-рано от обикновено. Закара двете си помощнички до техните жилища, после напазарува плодове и зеленчуци за вечеря и за уикенда. Накрая спря при Анджела, за да вземе Бетина. След като зави в пресечката, където живееха, имаше някъде около час преди момчетата да се върнат. Това бе достатъчно време да сложи нещо да се пече за вечеря и да поиграе сама с малката си дъщеричка — една специална и рядка наслада, която и двете обичаха.

Нейната улица, проточила се в равнините чак до магистралата на запад, носеше дрипавата си зимна носия: голите дървета, малките самотни къщички в избледнели пастелни цветове и останалите тук-таме ливади, оловносиви като небето над тях.

В района живееха основно работещи хора. Плътната линия коли, паркирани по бордюрите през нощта и в почивните дни, още не се бе появила. Улицата изглеждаше пуста. Глория си помисли, че тук е малко странно да се види автомобил като чисто новия бял спортен джип, паркиран през няколко къщи от тяхната. Хората на тази пресечка не си купуваха коли на ниво автосалон, като тази тойота, лексус или каквото там беше. Бялата кола изглеждаше толкова не на място, че Глория внимателно я огледа докато минаваше край нея. Обаче шофьорът — латино — ѝ се стори някак си близък — добре облечен, но явно един от „нашите“, който принадлежеше към тази общност. Може би някакъв братовчед или новото гадже на някое момиче.

Тя спря в алеята към къщата си своята зелена и с ръждиви петна хонда от средата на деветдесетте години, след което бавно приближи към гаража на заден ход, така че от колата да може да се влезе почти направо в кухнята. Бетина беше закопчана в нейното бебешко столче

на задната седалка. Глория отиде при задната врата на колата, отвори я, наведе се и бързо целуна детето по бузата.

— Ей сега, миличка.

После отвори дясната предна врата и взе двете торби с покупки.

С торбите в ръка, тя се обърна, за да изкачи трите стъпала до задната площадка на къщата. Оставяйки покупките, потърси връзката ключове в голямото си портмоне, намери ги и отвори задната врата. Отнесе торбите навътре, сложи ги на кухненския тезгях. После си спомни, че бе купила няколко опаковки *Дулче де Лече* — любимия сладолед на Роберто. Не искаше да го остави да се затопли и да почне да се топи. Тъй че прерови чантите, откри сладоледа и прекоси кухнята, за да сложи опаковките във фризера.

През цялото време тихичко си тананикаше, както често правеше, когато се чувстваше щастлива. Изведнъж ѝ се стори, че е чула някакъв непривичен шум. Като затвори фризера, тя се спря на място и напрегнато се заслуша, с глава, наведена настрана.

Какъв беше този звук?

В настаналата тишина Глория чуваше по-ясно и отговорът дойде като мълния — вратата на колата се отваряше! Тя се обърна, светкавично изскочи през задната врата към площадката.

Видя мъж, който бе вече вън от колата, откъм страната на Бетина, по-близката до къщата... той се изправи и се обърна, държейки в ръце нейното момиченце.

Глория спря и замръзна на място. Очите ѝ се разшириха от ужас.

Роу Къртли държеше нейното дете.

— Ей, Глория — каза той с жестоката си усмивка, — толкова години минаха и ти все още си добре изглеждаща жена, дяволски добре.

Докато тичаше към Съдебната палата, Глицки отвори телефонния указател на мобилния си и натисна бутона, набирайки номера на полицейското управление в Сънивейл. Тъй като повикването не бе минало през 911, диспечерът в Сънивейл го постави на изчакване. След две пресечки тичане, почти при стъпалата на палатата, Глицки се отказа, прекъсна и набра 911, откъдето автоматичен запис му каза да изчака.

С влизането на Глицки в сградата, сигналът изобщо се загуби.

Ейб пробяга през вътрешния коридор до Южната станция — закрыта полицейска зона, която се намираще на приземния етаж на палатата. Намери сержант Гил Харис, който наблюдаваше данните от GPS — проследяването. Тук Глицки научи, че колата на Роу все още е паркирана някъде в Сънiveйл, където се намираще вече повече от час. Сега инспекторът разполагаше с необходимата информация, такава, каквато беше за момента. Набра отново спешния телефон, който отново даваше заето.

Чак когато се върна в кабинета си — минал с усилия през тълпата във фойето и влачен нагоре от най-бавния асансьор на света — той можа отново да набере спешния телефон. Този път имаше някакви смущения, но в крайна сметка Глицки успя и след още две минути разговаряше със сержант Брансън от полицейското управление в Сънiveйл.

— Заподозреният е Роу Къртли — обясняваше Глицки. Наложил му се да диктува името буква по буква. — Той е на свобода под гаранция, по случай изнасилване и убийство...

— Няма гаранция при изнасилване и убийство — каза сержантът.

— Не питай — отсеке Глицки. — Във всеки случай, той е въоръжен и опасен. До няколко часа трябва да получи обвинение за още три убийства. Така че нямам думи колко ще ви бъдем благодарни, ако можете да го приберете, по който и начин да намерите.

— Да го приберем? Какво означава това? Обвинен ли е той, или не?

— Ще бъде, по времето, когато го намерите.

— Ами ако не бъде?

— Тогава най-малкото можете да го пратите да си върви.

Още няколко секунди колебливо мълчание в ефира. После Глицки чу:

— А какво прави тук?

— Мисля, че заплашва една от свидетелките, която вероятно отново ще даде показания, а може и да й навреди.

— Коя е тя?

— Глория Гонсалвес, въпреки че фамилното име вероятно не е същото. Тя може да е омъжена, или просто под друго име.

— Ясно. Значи някоя си Глория.

— Точно така.

— И къде го показва GPS-ът?

Глицки бе записал тази информация, той погледна бележника си и каза:

— Изглежда е пресечка 900 на шосето Денис, между Бърнам и Агнес.

— Добре. А има ли данни за адреса?

— Не.

— Номерът на колата?

Глицки му го даде.

— Добре, а къде живее жената. Адресът ѝ?

— Това също не зная.

Отново мълчание от другата страна и нещо като въздишка на досада.

Глицки усещаше как кръвта бие в слепоочията му и в центъра на челото му.

— Виж, този тип е опасен като чума и вече е там. Той дебне тази Глория. Вие трябва просто да пратите няколко патрула да проверят какво става. Трябва да има присъствие! Там сигурно всички живеещи са латиноси, ако видите мъж, който е външен, вижте му личната карта. Ако е Къртли, задръжте го. Ако обвинението вече е излязло, приберете го.

— Предлагате да проверяваме врата по врата?

— Да. Точно така. Трябва!

— Бихте ли ми продиктували пак вашето име?

— Разбира се. — Глицки вдъхна дълбоко, за да потисне напрежението си, после каза името си буква по буква. — Аз съм началник на отдел „Убийства“ в Сан Франциско.

— Добре. Разбрах ви. Ще пратя патрул.

— По-добре повече от един.

— Ще видя какво мога да направя — отговори гласът след кратко мълчание.

Въпреки че дори на ченге като него не бе разрешено да използва мобилния си телефон при шофиране, Глицки се обади отново на

сержант Брансън по пътя към Сънивейл. Сержантът бе изпратил две патрулни коли към „Денис Роуд“, но полицаите не бяха видели нищо подозрително там. Патрулите бяха счели за неуместно да проверяват врата по врата.

Глицки се обади отново до Южната станция в Съдебната палата и се свърза със сержант Харис, който продължаваше да наблюдава GPS-а. Разбра, че колата на Роу е напуснала Сънивейл и се намира вече на магистрала 280, движейки се на север, вероятно се връщаше към Сан Франциско. Наблизо нямаше никакви патрули, магистрални или местни, и не можеше да се започне физическо проследяване. Но Харис увери Глицки, че щом излезе обвинението, ако излезе, въпросът ще бъде решен. Полицията можеше да изпрати кола и да прихване Роу — трябваше известна координация с мобилните патрули, но това не беше проблем.

Глицки знаеше, че той е прав. Заради неговата история с Роу, тъй като шефката на полицията не искаше нищо лично, което да оплеска ареста, Лапиър стриктно държеше Глицки настрана от вземането на решения. Тя си имаше стратегия да осигури обвинение за Роу и да го върне в ареста. Шефката събираше специален екип за операцията и доколкото Глицки бе чул, полицаите щяха да бъдат при къщата на Роу или наблизо, където да изчакат връщането на младия Къртли.

Ако, разбира се, Голямото жури можеше до края на деня да вземе решение за обвинение по първите две убийства.

По това време Глицки бе вече на две трети от пътя до Сънивейл. Той още можеше да бъде полезен. Имаше свои си причини да открие Глория Гонсалвес.

Докато караше към полуострова, облаците се бяха събрали и потъмнели. Пронизващ студен дъжд вече удряше по предното стъкло, когато Ейб зави по „Денис Роуд“. Скоро Глицки влезе в улица 900, за щастие сравнително къса. Гаснещата светлина едва се прецеждаше през облаците, но беше достатъчна, за да се види, че нито една от двете коли на Роу не бе паркирана върху бордюра.

Без да знае още къде иска да отиде, Глицки паркира наслуки успоредно на бордюра. Изчака, надявайки се дъждът да поспре, тъй като за жалост имаше само яке — беше заел мушамата си на Дженкинс за разходката из града и Аманда сигурно още я носеше. В крайна сметка се отказа да чака, тъй като на дъжда не му се виждаше краят.

Изскочи от колата и пробяга до най-близката къща, която светеше. Скри се под козирката на входната врата и натисна звънеца.

След малко вътрешната врата зад стъклото се отвори със скърцане и женски глас попита:

— Кого търсите?

Глицки никога не получаваше повече от твърде резервиран прием при неочакваните си посещения, а понякога го посрещаха с неприкрит страх. Какво да очаква един едър чернокож мъж с дълъг, напречен белег през устата? Жената отсреща не направи изключение. Така че той просто извади картата си и се представи, после продължи:

— Търся жена с малко име Глория, която живее на тази улица, фамилията ѝ беше, а може би още е, Гонсалвес. Мисля, че тя е може би в опасност и желая да говоря с нея.

Жената дори не благоволи да отвори вратата докрай, просто каза нещо от рода на „съжалявам“ и затвори.

Глицки не желаше да губи време в надеждата да промени мирогледа ѝ за полицаите, които ходят по домовете, за да събират информация. Съобрази, че тя може би познава само хората от съседната къща, затова прескочи следващата ограда, после и съседната, тичайки под дъжда. През няколко къщи, още една имаше запалени светлини и той отново позвъня. Този път обитателят бе един афроамериканец на средна възраст, който широко отвори вратата си и се усмихна.

— Не се ли намокрихте достатъчно навън? — каза той.

— Горедолу. — Глицки му показа картата си и му обясни за какво става дума.

Човекът се замисли само за кратко.

— Това ще да е Глория Серано. — Той излезе навън и застана до Глицки при малкия портал, стараяйки се да бъде в помощ. — Натам е, четвъртата къща от другата страна, със сините жалузи. Тя добре ли е?

— Надявам се — каза Глицки, — благодаря ви.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не. Помогнахте ми достатъчно. Благодаря ви.

Половин минута по-късно Глицки позвъни на Глория. Изглежда вътре имаше няколко души. Усети се някакво вълнение — детски възклицания и после властен мъжки глас. Когато вратата се отвори, Глицки отново показа картата си на очевидно разгневен и разтревожен

латиноамериканец, който изглеждаше около четирийсетгодишен. В дясната си ръка той държеше ръжен, вероятно от камината си. Изглеждаше готов да го използва и при най-малкото предизвикателство.

— Е?

— Ейб Глицки, отдел „Убийства“, Сан Франциско — каза инспекторът. — *Homicidio. Comprendo?*

Отзад, неголямата дневна изглеждаше добре осветена. Две малки момчета сезираха в Глицки иззад краката на баща си. Ейб срещна погледа на жена, седнала на кушетката, която държеше малко дете в скута си. Чувайки името на Глицки, тя стана и се появи в светлината на лампата.

— Роберто, всичко е наред — каза тя. — Аз го познавам. Пусни го да влезе.

Глория подаде на Глицки малка хавлиена кърпа да си подсуши главата и окачи подгизналото му яке на гърба на един стол над вентилаторна печка. Къщата беше спретната и подредена, макар и скромна. Вътре беше топло и прозорците бяха събрали капки охладена пара. Глицки седна срещу Глория, встрани от Роберто, на уютна масичка с ламинирана повърхност. Тя отново взе детенцето в скута си, а бащата нареди на момчетата да седят на кушетката без да вдигат шум, което те изпълниха без възражения. На Глицки му изглеждаше, че в стаята има достатъчно напрежение, за да пламне изведнъж и да се изпепели.

— Радвам се, че ви намерих невредими — започна Глицки.

Тя се усмихна учтиво, но с очевидно усилие.

— Добре е, че ви виждам. Аз също се радвам. Има ли проблем?

Облекчението да я види жива и невредима беше основно за Глицки в момента, но имаше да върши работа...

— Е, може да има проблем. Не знам дали сте чула, но Роу Къртли бе освободен от затвора.

Тя хвърли поглед, предупредителен, може би, на съпруга си, после поклати глава в знак на отрицание. Привлече детенцето поблизо, обгърна го с ръце, после започна да го люлее на коляно.

— Как стана това?

— Той обжалва присъдата „виновен“ и сега трябва да бъде съден отново. Междувременно го освободиха под гаранция.

— Защо са го освободили?

— Нямам добър отговор за това. Важното е, че е навън. Та значи не ви се е обаждал?

— Не. Защо трябва да ми се обажда?

— Той може би иска да ви окаже натиск. Вероятно би искал да се откажете да свидетелствате. Защото, ако има нов процес, ние ще се нуждаем отново от вашите показания.

— Но аз вече съм го направила миналия път.

— Да, зная.

— То не важи ли отново? Това, което казах.

— Важи. Но би било по-убедително да го кажете отново пред журито.

— Съжалявам — каза тя, — но не мисля, че мога да го направя още веднъж.

Глицки, разбира се, никога не бе мислил, че ще е лесно да я убеди.

— Мога да разбера как се чувствате — каза той. — Но се е стигнало дотам вие да сте най-важният свидетел от миналия процес и ние се надяваме на вас да го пратим обратно в затвора.

Глория отново погледна към съпруга си, чийто поглед не беше мръднал от Глицки и чието лице оставаше каменно, откакто бе седнал.

— Как се е стигнало дотам? — попита Глория. — Какво става с другите свидетели? Какво става с Фелисия?

Глицки спря за малко и си пое дъх, преди да изплюе камъчето.

— Фелисия е мъртва.

Глория се прекръсти с треперещи устни.

— Тя изгоря — каза Глицки.

— След като Роу излезе от затвора?

Колебливо мълчание, след това кимване.

— Да.

— Той е убил Фелисия?

— Вероятно. Това не е невъзможно.

Внезапно Роберто проговори.

— Тя не може да направи това отново — каза той. — Това е всичко.

— Добре, но се боя, че това не е всичко, сър. Аз се опитвах да открия Глория от почти един месец. След като съм я намерил, заедно с всички вас, бих искал да я включа — нея и цялото ви семейство — в програмата за защита на свидетели, поне докато отmine съдебното дело.

— Не. Не можем да направим това — каза Глория. — Направих го миналия път, когато бях сама, но сега имаме работа, деца, живот, както виждате. Не мога просто да изчезна отново.

— Това би било само докато свидетелствате, както миналия път.

— А кога ще бъде това?

— През август, най-рано. Може би и по-късно.

Тя отрони някакъв тъжен смях заради абсурдността на молбата.

— Не — каза тя. — Аз не съм заплаха за него и той не е опасност за мен, ако не свидетелствам. Така че няма да го направя. Просто и ясно.

Глицки изведнъж усети вътрешен студ и потрепери. Той не искаше да прилага прекомерен и незаконен натиск върху тази жена. Тя обаче трябваше да осъзнае опасността в тази ситуация.

— Знаете ли как ви намерих тук? — попита той и когато тя поклати глава, продължи: — Ние поставихме проследяващ чип на колата на Роу. Той навъртя километрите до тази улица днес и стоя тук около два часа.

Роберто и тя отново се спогледаха за миг.

— Аз не бях тук — каза тя.

— Не сте ли го виждала? Не ви ли е говорил?

Този път мигновеният поглед на Глория до съпруга ѝ препрати ясно послание: „Не казвай нито дума“.

— Не — каза тя. — Аз просто ще позвъня на неговите родители и ще им кажа, че няма да свидетелствам. Той няма да ме търси.

Глицки държеше ръцете си здраво вкопчени една в друга върху масата, срещу мъжа и жената. Той усещаше напрежението в тях и съзнателно искаше те да се успокоят. Не искаше да скърца със зъби или да бъде заядлив — това бяха позиции, от които нямаше връщане назад. Той срещна погледа на Глория и се опита да смекчи тази обтегнатост, която виждаше в нейното изражение.

— Роу намина отгук този следобед и заплаши децата ви, нали? — каза Ейб с равен, почти безизразен тон. — Нали това се случи?

Глория изобщо не бе свикнала да лъже. Очите ѝ се разшириха, после тя погледна за помощ към съпруга си, който не можеше да стори друго, освен да свие рамене, сякаш искаше да каже „какво мога да направя“. Накрая тя поклати глава няколко пъти, малко прекалено бързо.

— Вече ви казах.

— Да, казахте ми. Че не е направил нищо подобно. — Глицки се наведе към нея. — Истина ли беше това?

Тя пак отправи към съпруга си мълчалива молба да се намеси, но той или не отгатна знака ѝ, или просто не знаеше какво да прави. Очите ѝ преминаха през стаята към двете момчета, седнали на дивана. Същевременно ръцете ѝ още по-закрилящо притиснаха малката в скута ѝ. Накрая, тя отново поклати глава.

— Не съм го виждала. Не знам защо би паркирал наоколо.

Глицки сниши гласа си до почти недоловим шепот.

— Не искам да плаша децата ви, Глория, но аз мисля, че той е дошъл тук да ви убие, както е убил Фелисия Нунйес. И после, като е видял децата ви, му е хрумнала по-добра идея.

Тя просто се втренчи в него.

— Той трябва да бъде върнат в затвора — каза Глицки, — така че да не може да нарани някой друг.

— Той няма да нарани децата ми, ако аз не свидетелствам — каза тя. — Не би имало причина.

— Как може да знаете това? — каза Глицки. — Как може да сте сигурна?

— Моля ви! Не е нужно. — Тя повдигна брадичка и посрещна очите му. — Просто знам.

35.

Ейб Глицки се връщаше към града по Бейшор Фриуей. Чистачките по предното стъкло на колата свистяха на високи обороти. Ейб се опитваше да се утеши с факта, че сега поне имаше името и адреса на Глория Серано, а други, по-убедителни души в прокуратурата можеха да я склонят да свидетелства отново срещу Роу. Това все още можеше да стане, мислеше си той, особено ако успееш да го върнат под стража и той да не бъде повече пряка заплаха за децата й.

Мислите му продължаваха да се връщат на въпроса как Роу бе открил Глория толкова бързо и това го връщаше към старата позната тема за нещастния бюджет на градската полиция. Беше сигурен, че успехът на Роу е резултат от финансовите му възможности да наема частни детективи, които можеха да използват специални и в някои случаи откровено незаконни методи за издирването на изчезнали лица. Или пък лица, които искаха да бъдат в положението на изчезнали. Той все още се човъркаше по тази тема, когато мобилният му телефон звънна на седалката до него.

Виждайки името „Уес Фаръл“ на дисплея, Ейб започна направо:

— Кажи ми, че вече имаме обвинение!

— По-добре късно, отколкото никога. Получихме обвинението. Преди петнайсет минути.

— Алилуя.

— Аз си казах същото. Съжалявам, че не ти звъннах по-рано, мислех, че Вай трябва да научи първа.

— Напълно вярно. Тя прати ли екипите на място?

— Не още. Току-що й звъннах. Последно тя научи от GPS службата, че той вече се е върнал в града, някъде от полуострова.

— Сънивейл — каза Глицки, — той намери Глория Гонсалвес.

— Майната му, господи, не... — Гласът на Фаръл стана глух. — Нали не искаш да кажеш...

— Не. Просто заплаши децата ѝ. Сега тя казва, че няма да свидетелства срещу него. Би било много трудно да я върнем в съдебната зала.

— Е, може би когато разбере, че той е пак в пандиза...

— Точно на това се надявам и аз. Впрочем, каза ли шефката кога ще могат да тръгнат?

— Каза, че трябва да събере войнството. Част от тях очевидно вече са се прибрали вкъщи, така че са на повикване. Освен това тя първо трябва да разбере къде отива Роу. От последната информация отгатна, че си отива у дома.

— Отгатна?

— Той е в града по 19-то авеню, което води натам. Имаш ли някакво друго предположение?

— Не, мисля, че не...

— Обаче...?

— Нищо. — Глицки не искаше да критикува шефката си, която бе стояла твърдо зад него въпреки сериозния и непрекъснат натиск, който ѝ бе оказван. Обаче, вътрешно той се ядосваше, че тя не бе изпратила „опашка“ след колата на Роу на минутата, когато е влязъл в града, и дори по-рано. Но също като Ейб, а може би дори повече, тя се бореше с бюджетните проблеми.

— Просто искам да видя Роу в ареста — добави Глицки.

— Така ще бъде, след не повече от два часа, може би — каза Фаръл.

— По-добре по-скоро.

— Искаш ли да звънеш на Лапиър и да ѝ го кажеш?

— Не — каза Глицки, — не мисля, че ще бъде от полза.

Предната вечер Джон Дърбин тъкмо се прибираше вкъщи, когато видя как баща му потегля от къщата на семейство Новио по алеята, водеща към улицата. Без да има представа за къде баща му може да тръгва късно вечерта в четвъртък, той го последва. Мина през Голдън Гейт Парк, след това отиде в северна посока, накрая стигна до Честнът, където видя баща си да паркира на бордюра.

След като спря на половин пресечка разстояние, Джон видя как той слиза от колата и върви до входа на голям жилищен блок на

югозападния край на улицата. След като звънна, Майкъл изчезна във входната врата.

Джон го последва минута по-късно, спря пред пощенските кутии и се зачете в имената на обитателите. Когато видя името Сатоу, отначало не можеше да повярва, после се почувства съвсем наясно. Усети, че стомахът му се обръща и го притисна с ръка.

Баща му и Лиза!

Колко противно, шибано и просташки биещо на очи!

Мислеше ли баща му, че може да прикрива това и да се измъква? Мислеше ли, че всички други са лековерни глупаци?

След всичко това, Джон и не помисляше да се връща у дома. Остана при най-добрия си приятел Рич и отиде на училище във вчерашните си дрехи и почти без да мигне.

Днес той през целия ден бе кипял от гняв и черна злост се надигаше в него час след час. След като бе свършил училище, първо се бе върнал у Рич. После бе решил, че трябва да действа след вчерашните си разкрития, да извади всичко на показ. Така че се бе върнал у Новио към пет без четвърт, горе-долу когато дъждът се отприщи.

Още не бе решил със сигурност какво точно щеше да направи. Но все нещо...

Бе се върнал в къщата, без да е нужно да обяснява на леля си Кейти. Тя бе още разнебитена — като всички други, извън проклетия му баща — от жестоката реалност, че майка му беше убита. Той се качи на горния етаж до спалнята, която споделяше с брат си Питър, взе душ, после се излегна върху леглото и лежа със затворени очи някъде към половин час, докато брат му се върна.

— Хей!

— Къде беше, Джон?

— У Рич. Не за дълго. А по-рано снощи... знаеш ли какво правих снощи?

— Че то си е твоя работа. Кой го е грижа?

— Тебе. Ти трябва да знаеш. Проследих татко.

— Кога?

— Когато излезе. Знаеш ли, че той излезе?

Питър поклати глава.

— Аз съм закъртил рано. Нищо не съм усетил. Ти си го проследил? Защо? И докъде?

— Защото исках да разбера къде отива. И познай къде беше. У Лиза Сатоу.

Питър бе като ударен от гръм след тази новина. Трябваше му малко време, преди да попита отново.

— Какво е правил там?

— А ти какво мислиш?

— Може би защото тя е приятел, а той е искал да поговори с някого...

— Да... или това, или я чука.

— Глупости! Ти няма как да си сигурен!

После усети, че брат му искаше да му каже и нещо друго. Като разбра напълно за какво става дума, Питър пристъпи към леглото на Джон.

— Нали не мислиш, че тате е убил мама, не искаш да кажеш това? Май така мислиш, но това е пълна глупост.

— Мислиш, че не е възможно ли? Да е имал любовница и никой да не знае за нея? Аз мисля, че точно така е било и това е причината да убие мама.

— Той не е имал причина да убие мама! Той не го е направил! Той я обичаше! — Питър избухна в сълзи. — *Той я обичаше, по дяволите, обичаше я!* — Побеснял изведнъж, Питър се хвърли с двете ръце напред, блъсна раменете на брат си и го събори върху леглото. — Майната ти!

Джон успя да вдигне крак от пода и започна да рити. Удари брат си в гърдите и го отхвърли назад, като бързаше да се вдигне от леглото, продължавайки да ръси грубости и да хвърля удари във въздуха като подивял. Питър нападна отново, навел глава. Успя да хване Джон през кръста и да го блъсне към стената, като пътъом разби една от настолните лампи.

Джон се изправи отново, като се олюляваше и търсеше опора. Успя да удари Питър в лицето, при което малкият брат проскимтя животински и кръвта му бликна от разбития нос, но той продължаваше да напада както можеше. Двамата се изтърколиха през леглото и паднаха от другата му страна. Сцепиха една масичка в махагонов цвят, събориха още една лампа, трошаха всичко около себе си.

Майкъл Дърбин огледа пораженията в стаята на момчетата, намерил се в чудо какво да прави след това поредно бедствие. Обърна се към Чък, който стоеше до него:

— Не знам какво да кажа, освен че страшно съжалявам. Ще платя всички щети, разбира се.

— Това не е проблем, Майк.

— Е, ще платя поне част. — Той отново хвърли поглед върху безпорядъка. — Исусе! Какво им е станало?

— Говорил е на Питър — каза Чък. — Долових, че става дума за теб.

— За мен? Че какво за мен?

Чък положи ръка върху рамото му.

— Може би ти трябва да говориш с Питър?

— Мисля, че съм твърде луднал, за да говоря с Питър.

— Ако трябваше аз да съм луднал, Майк, това щеше да е заради Джон.

— Достатъчно луд съм заради двамата. — Майк за пореден път огледа стаята. — Исусе! Сякаш бомба е паднала. И какво още за Джон?

— Очевидно е казал на Питър, че ти имаш пръст в смъртта на Джанис.

Главата на Дърбин клюмна и се отпусна толкова ниско, че брадичката му почти опря в ключиците.

— Как може да го мисли собственият ми син? Как може да го мисли някой, който изобщо ме познава.

— Той те е проследил снощи, Майк. Джон го е направил, когато ти излезе оттук. Следил те е до апартамента на Лиза Сатоу.

Дърбин се обърна към своя баджанак.

— Исусе — каза той. — Не и ти, нали?

— Изобщо не бих го помислил, Майк. Просто ти казвам какво говореше синът ти. — Той посочи стаята. — С което започна всичко това.

— Аз се нуждаех да говоря с някого — каза Дърбин. — Достатъчно се жалвах на теб и Кейти. Трябваше да изляза оттук за малко, това е.

— Няма нужда нищо да ми обясняваш. Джанис е била убита от Роу Къртли и това е. Виж какво е направил с картините ти!

— Джон не може да мисли, че аз съм го направил.

Внезапно един друг глас — гласът на Питър, дрезгав и задавен — се чу зад тях.

— Точно това мисли той за картините, тате. Че ти си го направил, за да изглежда като че ли е бил Къртли...

Дърбин се обърна към по-малкия си син. Той още носеше разкъсана и оцапана с кръв риза. Лицето му бе подпухнало, очите червени, бузите му лъщяха от сълзи, носът му бе сякаш изместен встрани и хлътнал, може би разбит.

— Питър! — Дърбин, поразен от нещастния вид на милия си малък син, заговори по-меко, отколкото бе решил. — Какво, по дяволите...?

— Знам. Съжалявам. Не помня точно как тръгна всичко. Джон просто заговори налудничаво и аз му се нахвърлих. — Той погледна зад баща си към разнебитената стая. — Толкова съжалявам, чичо Чък, толкова съжалявам!

— Това е добро начало, да съжаляваш — каза Чък. — Но трябва да ти кажа, Питър, че имаш още път да извървиш. Знаеш ли къде е отишъл Джон?

Питър поклати глава в знак на отрицание.

— Той е бил у Рич, но не знам къде е сега. И не ме е грижа. Надявам се никога да не се върне.

— Не, недей да искаш това — каза Майкъл. — Той се държи по този начин, защото мама му липсва. Тя липсва на всички ни. Той не знае какво да прави и си го изкарва на мен. И на теб. Може би на всички нас. — Дърбин докосна ръката на своя син. — Но защо си го е набил в главата, Питър? Само защото отидох да видя Лиза?

Питър кимна.

— Той смята, че ти си имал нещо с нея. Аз му казах, че няма начин. Ти обичаше мама.

— Наистина обичах майка ти, Питър. Толкова я обичах! И още я обичам.

— Това му казах и аз. Казах, че ти и Лиза сте просто приятели, това е всичко. И това е истината, нали? Искам да кажа, нали това е напълно вярно?

— Разбира се — каза Дърбин. — Напълно, сто процента вярно.

Увереният отговор на бащата сякаш донесе някакво облекчение на сина. Той тежко изпусна въздух през устата и поседя със затворени очи, после отговори тихо:

— Добре. Добре тогава.

36.

Езтли и Роу се прибраха вкъщи малко след шест.

Отначало Роу искаше да се отбие отново при „Момо“, където да хапне и пийне нещо на бара, докато дойде Тифани. Но беше петък вечер и Езтли бързаше да се прибере в дома Къртли навреме. Бяха му казали, че трябва да си облече смокинга и към осем да откара съпрузите Къртли в хотел „Сейнт Френсиз“, където имаше някакъв благотворителен търг на редки вина. Така се движеше разписанието на Езтли през последния месец. Въпреки че беше много натоварен и с Роу, той бе съвсем наясно кой му разписва чековете всеки месец и ако Клиф и Тереза се нуждаеха от своя иконом, той трябваше да си бъде на мястото.

Любезен и с повдигнат дух заради благоприятния развой на следобедните събития с Глория Серано, Роу не бе възразил. И така в седем, Езтли и тримата Къртли бяха събрани всички в така наречения „мальк кабинет“ — тиха, сравнително малка стая с книжни рафтове и камина, точно до трапезарията.

Облечени полуофициално, Клиф и Тереза споделяха бутилка шампанско „Кристал“, седнали коляно до коляно на малкото канапе срещу играещите пламъци на камината. Роу седеше във високо кресло, поставено на пряко. Той бе взел душ и се бе преоблякъл в синя копринена риза с дълги ръкави и панталони в цвят каки. Голите му стъпала бяха положени на едно диванче. Роу държеше чаша от оловен кристал и бутилка „Реми Мартен“. Езтли стоеше в официалното си облекло срещу двамата родители и сина, близо до камината, където можеше да държи под око входа на стаята. Той не бе пушил марихуана с Роу по пътя, нито пък беше пил със семейството тази вечер. Тъй като щеше да бъде на двойна служба — шофьор и бодигард — носеше полуавтоматичен пистолет четирийсети калибър в кобур под мишницата си, различен от оръжието, което беше използвал за Мат Люис.

Роу разказваше на родителите си за добрия си късмет днес, за това, че бе намерил Глория и я бе разубедил да свидетелства.

— Ей, хора, учудващо беше да я видиш. Тази промяна в нея, която добре разбирам и която показва какво означава да живееш във вина — разказваше той. — Тя беше съвсем различна. Каза ми, че изпитвала само угризения, задето е свидетелствала срещу мен последния път.

— Вярвам ти — каза Тереза. — Винаги съм мислила, че е добро момиче, преди тя да изрече ония лъжи на свидетелската скамейка.

— Много добро — присъедини се Клиф. — И мисля, едно от най-хубавите, наистина.

— Още е такава — каза Езтли.

— Във всеки случай, яко дупе — продължи Роу. — И наистина важното е, че няма начин да отиде отново да свидетелства. Тя дори ме попита има ли как да говори с Тристан и да се отметне от нещо, може би от всичките си показания последния път.

— Роу — каза Клиф, — това е фантастично. Наистина фантастично!

— Но ми е любопитно как я намери — попита Тереза. — Разбрах от Тристан, че това се е оказало малко трудно и под въпрос.

— Е, той използваше частен детектив. Аз пък имах Ез.

Всички очи се обърнаха към иконома, който сви рамене в знак на скромност.

— Аз просто пуснах слух сред братята хиспанос. Не беше трудна работа. Имаме си мрежа от сговорни хора. И всъщност, тя не се криеше.

— Е, добре, но въпреки това, твоите усилия бяха доста по-ефикасни от работата, свършена от нашия адвокат, комуто плащаме, нали?

Езтли се усмихна.

— Имахме късмет. Но аз понякога предпочитам да имам късмет, отколкото само ум.

— Виж — каза Тереза, — тази Глория не беше ли последната? Имам предвид, последната, която може да бъде призована за следващия ти процес?

Роу блажено сръбваше от своя коняк.

— Е, никога няма да свидетелства, както излиза. Тя дори не е разбрала, че съм бил в затвора и съм излязъл.

Доста безизразното лице на Тереза почти успя да изрази изненада.

— Как може да не знае за това?

— Не мисля, че тя е голяма читателка на вестници, мамо — усмихна ѝ се Роу. — Нито пък гледа новините.

— Тя има три малки деца — добави Езтли. — Изглежда е доста заета с тях.

— Е, това обяснява всичко — каза Тереза.

Клиф добави:

— Това е, общо взето, целият случай, няма да извадят други доказателства, прав ли съм?

— Да се надяваме — каза Роу. — Те нямат нови свидетели, вече нямат и старите. Точно на това Тристан се надяваше от началото и сега изглежда, че точно така се получава.

— Значи няма да те върнат в затвора? — попита го Тереза.

Роу сръбна още коняк, а на лицето му се появи унило изражение.

— Не искам да съм кутсузлията на семейството и да предизвиквам съдбата — каза той. — Знаете, че ще опитат. Не виждам да са се отказали. Но сега наистина имаме надежда.

— Глицки няма да се откаже — съгласи се Тереза. — Той е такава досадна неприятност! Трябва да намерим начин да го преместят в друг отдел или нещо подобно.

Но Клиф поклати глава.

— Не е важен Глицки. Важен е Фаръл. Ако той приеме, че няма доказателства, не могат да искат повторно разглеждане на делото. И ние трябва да се заемем с него. Всъщност, ние вече стигнахме до него. Отново благодарение на Ез.

Езтли едва доловимо потвърди, като наклони глава.

— Склонен съм да мисля, че Фаръл е почти изцяло неутрализиран — каза той.

Клиф сведе поглед към празната си чаша за шампанско.

— Е, всичко това плаче за наздравица. А тъкмо съм свършил шампанското. Ез, ти също можеш да сръбнеш, просто за да отпразнуваме всичко това.

— Както желаете, сър. Ще звънна да донесат още.

Дарел Брако стоеше отвън под неприятно ръмвящия дъжд. Бяха на същата улица, два блока по-надолу от дома Къртли и чакаха още две момчета от общо десет — толкова беше голям екипът, който Лапиър бе събрала, за да осъществи ареста на Роу Къртли. Брако вече бе разположил хората си на позиции около къщата, но искаше да бъде сигурен, че елементът на изненада няма да бъде подложен на риск. А за беда последните две момчета идваха чак от центъра, носейки заповедта за арест.

Двойка фарове проби мъглата на завоя към тази улица две пресечки по-нататък. Дарел въздъхна с облекчение, когато новодошлите паркираха зад малкия керван, образуваха се зад неговата кола. Не можейки да овладее нервите си, Брако изскочи и отиде да посрещне новите, докато шофьорът тъкмо отваряше вратата.

— Заповедта? — Това бе всичко, което можа да изрече.

— Тук е. — Шофьорът се удари с юмрук по гърдите. По звука Брако позна, че момчетата вече носеха кевлар, както и останалите от екипа.

Никой не биваше да поема рискове.

Сега вече всички бяха готови. Брако почувства нова вълна облекчение. Време беше. Той преброи хората си за последен път. Те се бяха събрали около него, всички на линия, всички добре инструктирани.

— Окей, момчета — каза. — Тихо и внимателно. Хайде да тръгваме.

Езтли отиде до масичката в дъното на малкия кабинет, върху която имаше различни ядки и хрупкави бонбончета, вече на свършване. Взе малко сребърно звънче и го разлюля. Мелодичен звън се разнесе из къщата.

Появи се една от служебно облечените млади жени в кухнята. Езтли невинаги си даваше зор да запомни имената им, защото имаше малко работа с тях. Той мислеше, че тази се казва Линда, но не би рискувал да я повика по име и да сбърка. Езтли се гордееше, че винаги е непогрешимо учтив.

— Още една бутилка „Кристал“, моля — каза той. — Голяма бутилка от хладилника. А, и още две чаши за шампанско.

Тя огледа тримата Къртли, седнали по местата си, очите ѝ се спряха на тях за момент. На Езтли му се стори, че прочита в лицето ѝ някаква борба да потисне израза си на негодувание. Той сам не бе имунизиран срещу подобни чувства и знаеше, че е трудно постоянно да усещаш непреодолимата пропаст между слуги и господари.

Когато нейните очи се върнаха към него, той кимна с разбиране и тя му отвърна с реверанс, както беше обучена. След това тя се взря в почти празния поднос с ядки и мина да го вземе, за да го отнесе със себе си. Очите му проследиха гладкото съвършенство на бедрата ѝ, докато тя пресичаше трапезарията, преди да изчезне обратно в кухнята. За момент Езтли си помисли, че може да преразгледа твърдото си поведение през целия си досегашен живот — никога да не ухажда персонала. Тази млада жена беше достатъчно хубава, за да си заслужава усилията.

Но колкото бързо му бе дошла тази мисъл, толкова бързо той я прогони. Нищо добро не можеше да излезе. Само виж какви проблеми бе имал Роу. Въпреки че станалото бе отпреди години, то още рушеше живота му. Имаше достатъчно жени, които не живееха под същия покрив и на които Езтли можеше да се радва.

Само след половин минута младата прислужница се появи отново с чашите и шампанското, увито в обикновена бяла кърпа. Пренасянето на скъпата бутилка и на луксозните изтънчени чаши очевидно я правеше нервна — чашите заплашително звънкаха една в друга — и тя остави всички тези неща на малката масичка с видимо облекчение, че е успяла, без нищо да счупи. След още един малък поклон тя се завъртя и тръгна обратно към кухнята.

Езтли поднесе бутилката шампанско на съпрузите Къртли, представяйки я за тяхното одобрение. Клиф отговори с леко кимване, а Тереза каза:

— Сигурна съм, че е добро.

Езтли долавяше нещо от разговорите на семейството, които сега се въртяха около Шийла Мареняс и последната ѝ статия. Ставаше дума за Лийлънд Крофърд, неговите виждания за полицейското управление и колко добре започвало то да работи. Икономът отиде до масичката, с опитна ръка отстрани станиола на гърлото, разхлаби телта, после

внимателно обърна бутилката, задържайки тапата на мястото ѝ. Със задоволително изпукване бутилката се отвори без разливане на скъпоценната течност. Най-напред Езтли наля една от чашите за Роу и прекоси стаята, за да му я подаде. После започна да налива на Клиф и Тереза, оставяйки за края своята половин чаша.

Той беше при Роу, когато усети зад себе си завърналата се млада жена. Този път тя идваше с поднос ядки, покрит със сребрист купол. Тя го разположи на малката масичка, като разчисти място наоколо, след което остана мълчаливо до нея за момент, като се държеше с ръце за двете ѝ страни, сякаш това ѝ беше нужно, за да запази равновесие.

Усещайки ненужното забавяне, Езтли се обърна, за да види дали всичко бе наред с нея. Точно тогава тя вдигна сребристия купол и го постави пред подноса като щит, който пречеше на Езтли да вижда какво става зад него. После младата жена спусна двете си ръце под него и извади някакъв предмет. За момент Езтли беше объркан, защото виждаше нещо странно и неочаквано за тази обстановка, толкова странно, че той бе вцепенен за момент. Тя държеше в ръце голям полуавтоматичен пистолет и започна да го вдига пред лицето си.

Когато объркването се проясни в ужасяваща и безнадеждна реалност, Езтли пусна бутилката шампанско, която държеше с дясната си ръка и със същия замах изби чашата от ръцете на Роу и тя политна към пламъците на камината.

— Ез! — Клиф трепна от внезапния шум и хвърчащата стъклария. — Какво, по дяволите...

Дясната ръка на Езтли се пресягаше за неговото собствено оръжие, а той самият се обърна към Линда, така без да иска ѝ предостави по-широка мишена, но нямаше друг избор... Преди да извади оръжието от кобура си, тя вече бе насочила своя пищов в гърдите му.

Той дори не чу първия гърмеж, тъй като оловото го удари точно над сърцето и го хвърли по гръб на пода. После, сякаш отдалеч, той вече чу и веднага усети втори изстрел, с изгаряща болка в рамото си, а после, сред затихващите и угасващи шумове на този свят, още няколко гърмежа един след друг.

Докато накрая всичко затихна.

И потъна в мрак.

Роу сякаш не вярваше, че това наистина се случва. Не така очакваше да умре.

Той бе така отпуснат от тревата и алкохола, че се чувстваше сякаш разтопен в креслото, хлътнал във възглавничката. Тъкмо се пресягаше да вземе чашата си, когато Езтли внезапно обърна глава и погледна към Линда, после хвърли бутилката и чашата и посегна, за да извади пистолета си.

Не го извади никога повече...

А тя продължаваше да натиска спусъка. Друг изстрел удари падналия Ез — Роу сякаш бе започнал да забелязва всичко около себе си в стаята, без да може никъде да избяга, без да може дори да се сниши...

Сега чуваше скимтенето на майка си, а Линда стреля в баща му, който се опитваше да стане и после отново се срина назад. Сега тя завърташе оръжието, като стреляше непрекъснато, без да има време да се прицели, но вече насочваше пицова към гърдите му и...

Той усети първото парче олово, целия му пронизващ път отпред назад в тялото си, някъде ниско в червата, а силата от удара го просна назад и встрани в креслото.

Не можеше да свали поглед от нея. Тя все още насочваше онова нещо към него. Той се опита да вдигне ръцете си, но те сякаш не му се подчиняваха.

— Недей... — започна той.

Тя отново дръпна спусъка и нещо сякаш разкъса дясната ръка на Роу. С крайчеца на окото си той видя майка си да става... после видя как Линда се обърна към нея и стреля, повтаряйки изстрела, преди Тереза да се срине на колене.

Тереза бе още жива, но Линда не си губеше времето с майката, а продължаваше да върви напред, протегнала ръце с оръжието пред себе си, прицелвайки се точно в лицето му.

Той срещна погледа ѝ.

Въпреки шока и болката, мозъкът на Роу се опитваше да намери смисъл във всичко това. Какво бе станало, защо? Какво толкова... Значи тя не е била в настроение? Снощи трябваше да се пребори с нея, за да го направи, но какво от това? Станалото, станало. Той не можеше

да повярва, че тя не е свикнала да го прави. Тя беше голямо момиче.
Тя...

Той усети как оръжието се притиска високо в дясната му буза.
— Адиос — каза тя. — Глупако.

37.

Глицки бе уведомен по телефона от Брако, който бе с една от оперативните групи. Групите се събираха пред имението на улица „Валехо“, когато чуха изстрелите от вътрешността на сградата и се втурнаха през вратата.

Ейб трябваше да спре колата си и да паркира зад редици от полицейски коли и бусове на почти две пресечки разстояние. Валеше силно и някак си изглеждаше невероятно, че такава тълпа — от полицейски персонал, любопитни съседи, телевизионни екипи, политици и репортери — се беше събрала за толкова кратко време.

От друга страна, това, което беше станало, също изглеждаше невъзможно. И всички тези хора не искаха да знаят за безжалостното време, мръзнеха под чадърите и се притискаха до жълтите полицейски заградителни ленти, опънати надлъж по улицата и покрай имота на Къртли.

Глицки си проби път през масата хора, мушна се под лентата и показа картата си на един полицаи, който пазеше на стъпалата. След като вече бе влязъл благополучно в охранявания периметър, той бързо се обърна да погледне зад себе си.

Пресметна, че там имаше цели петнайсет черно-бели патрулни коли и техните червени и сини светлини пулсираха в нощта. Някой вече беше разположил поне един комплект прожектори, които още по-ярко осветяваха мястото. Глицки преброи поне четири буса на телевизионни екипи, които сигурно бяха се усетили още преди него. Шийла Мареняс се опитваше, засега безуспешно, да си пробие път през заградителната линия. Лийланд Крофърд даваше интервю пред групичка телевизионни репортери край своята лимузина.

Глицки пробяга нагоре по стъпалата и забави ход при отворената врата, където Брако чакаше да го посрещне.

— Бързо дойде — каза инспекторът.

— Бях мотивиран. Къде е станало...

Брако посочи и сам тръгна към кабинета библиотека на семейство Къртли. Глицки вървеше по петите му.

— Тук ли е вече шефката? — попита Глицки.

— Не още.

— Дойдоха ли от „Съдебна медицина“?

— Да. Имаме и заподозрян под стража в кухнята, там в дъното. Една от прислужниците, Линда Салседо. Не ни създава проблеми.

— Да се надяваме, че така ще бъде и нататък. Намерихте ли оръжието?

— Вече е с етикет и в торбичка. Пуснала го е на пода, още щом влязохме...

— Пуснала го?

— Да, преди да отвори вратата след като ние позвънихме. После ни показа къде да вървим. Още мирише на кордит. Най-щурото нещо, което някога съм виждал.

Междувременно бяха стигнали сводестата врата на малка стая; охраняваха я двама души, за които Ейб предположи, че са от групата по задържането. Глицки спря на стъпка след Дарел и кимна на двамата мъже. Помещението бе ярко осветено от скъпия кристален полилей и двата преносими прожектора, донесени от следователите. Кабинетът библиотека беше дълъг може би пет метра и широк около четири. Изглеждаше пълен с трупове.

Въпреки дългия си опит, Глицки бе поразен от толкова много смърт в толкова тясно място.

Желязната миризма на кръв се открояваше сред някакъв сладникав дъх и миризма на алкохол. Глицки пристъпи напред, за да може да обхване всичко това с поглед.

Икономът лежеше по гръб до камината. Смокингът му беше широко разгърден и откриваше подмишничен кобур с пищова все още вътре. Червено петно бе разцъфтяло като голям кръг на ризата над сърцето. Друго олово изглежда го бе засегнало в рамото, но куршумът до сърцето явно бе достатъчен да свърши работата. Когато Езтли бе паднал, той бе съборил и паравана срещу камината, който се бе сринал на пода до главата му. От другата страна на огнището лежеше почти празна бутилка от шампанско. Огледалото над камината бе разбито и парчета от него застилаха пода около тялото.

Роу Къртли седеше отпуснат върху един шезлонг, буквално подгизнал от кръв. Той бе получил два или три куршума в гърдите и един, от наистина близко разстояние, високо в лявата буза. Силата на изстрела бе наклонила надясно главата му и цялата дясна страна на ризата бе просмукана с кръв заради пораженията от изходната рана, която бе унищожителна.

Най-страховитата гледка беше Клиф Къртли, който бе успял да стане и да се завърти преди да бъде ударен, или преди фаталния изстрел. Куршумът, който бе причинил най-очевидните поражения, го беше улучил в гърлото. Струящата кръв от сънната артерия се бе изляла върху килимчето и дървената настилка на прилежащата трапезария. Но няколко други изстрела го бяха ударили от страни и в гърба, очевидно когато се бе опитвал да се измъкне. От кървавата дيريا личеше, че той е продължил да се влачи сред собствената си кръв цели три или четири фута, преди най-накрая да спре от шока, травмите и от загубата на кръв.

Брако се бе навел над Клиф и разглеждаше с интерес раната в гърлото. Той се обърна към Глицки и рече:

— Това ще се запомни.

Глицки набързо огледа всичко наоколо и после каза, сякаш на себе си:

— Къде е мисис Къртли?

Едно момче от екипа за оглед вдигна очи към него, докато снимаше тялото на Роу в шезлонга.

— В другата стая.

— Мъртва?

Имитирайки съвършено гласа на джуджето от „Магьосникът от Оз“, криминалистът каза:

— Тя не е просто мъртва, тя е наистина най-откровено мъртва.

Глицки още веднъж си припомни правилото, че репортери не се допускат при огледа на местопрестъплението, преди техническият екип да е свършил. После се обърна, видя Вай Лапиър да идва и тръгна да я посрещне.

— Шефе — каза той. — Това, което вероятно сте чули, е вярно. Те всички са мъртви, семейство Къртли и техният иконом. Застреляни почти от упор. Имаме заподозряна, тя е обезвредена и под стража в съседната стая.

Лапиър плесна с ръце, след което си пое дълбоко въздух и тръгна през трапезарията към сводестата врата.

В единайсет екипът за оглед още работеше в кабинета. Труповите бяха поставени в чували и откарани с фургона на „Съдебна медицина“ до мазетата, където се разпореждаше Страут. Доколкото Брако говореше прекрасно испански и вече беше тук на място, Глицки му повери официалното разследване на убийствата. Брако вече бе дал на Линда инструкциите Миранда. След кратък предварителен разпит той и Линда бяха готови за пълно изявление на видеозапис. Навън, тълпата се бе разотишла в по-голямата си част. Нито кметът, нито Шийла Мареняс бяха допуснати до местопрестъплението. Двата най-накрая си бяха тръгнали, отиде си и мъжествената Вай Лапиър.

Аманда Дженкинс бе излязла на ресторант заедно с други двама окръжни помощник-прокурори. Бе научила поразяващата новина от телевизията. Сега тя седеше в трапезарията на дома Къртли с Глицки. И двамата бяха твърде развълнувани, за да си тръгнат.

— И така, нашата арестантка очевидно е чувала за предишните изнасилвания, така че е имала един вид предупреждение — казваше Глицки. — Но тя не го е приемала достатъчно сериозно.

— Твърдиш, че Роу вече е бил направил още едно изнасилване ли? След като е излязъл от затвора?

— Не. Една от другите работещи тук е чувала за тези истории. Тя е казала на Линда да бъде нащрек.

— Но Линда не е била.

— Недостатъчно, във всеки случай. Снощи той я повикал в стаята си под претекст да изчисти нещо.

— Снощи? Той е свършил това снощи? Когато вече е знаел, че сме по петите му!

Глицки оживено закима.

— Той е мислил, че ни е победил. Като е убил кучето на Фаръл. Като ни е сплашил. Като е притиснал Лапиър чрез кмета. Чудесно време да се върне и да пробва мерудиите у дома.

— Ама че кретен! Значи, била е предупреждена и пак се е качила?

Глицки сви рамене.

— Той си е бил вкъщи от един месец почти и нищо не е направил. Снощи я е повикал да почисти нещо. Тя влиза в стаята и го вижда гол, с патлак в ръка.

— И тя?

— Тя е искала да остане жива.

Дженкинс поклати глава с отвращение.

— Бих искала да го убия още веднъж!

— Разбирам те.

— А обувките?

— Очевидно не са били важни този път. Доколкото знам, не е казала нещо такова на Дарел.

— Добре, а как е взела пищова?

Устните на Глицки леко се вирнаха.

— Това бе най-интересното и за мен — каза той. — Роу просто е оставил патлака в едно чекмедже до леглото в стаята си. Зареден. После днес излязъл със своя човек, Ез и не взел оръжието със себе си. Вероятно си е въобразявал, че Линда е харесала това — секса, не пищова, или може би секса с опрян пищов. Така че днес тя се качва, уверява се, че оръжието е още там и чака благоприятна възможност. Не ѝ се е наложило да чака дълго.

— Но защо е убила другите? Защо просто не го е причакала в стаята му, когато се върне?

— Аз лично казах на Дарел да ѝ зададе този въпрос. Тя отговорила, че това било самозащита. Там, откъдето идва, ако убиеш член на могъща фамилия, убиват цялото ти семейство. Тя е знаела, че ако ще убива Роу, трябва да ги „изчисти“ всички.

Дженкинс размисли върху казаното за момент.

— Като познава семейство Къртли, може би е била права.

— Може би. От друга страна, тя е знаела, че Езтли носи скрито оръжие, така че той е трябвало да замине пръв. След което е взела на мушка Клиф и Тереза. Те са знаели какви ги върши Роу и какви ги е вършил винаги и са го улеснявали. Значи, те са били част от това, така че, по дяволите, и те е трябвало да заминат.

— Исусе! — каза Аманда. — Не съм и помисляла, че някой може да бъде толкова добър с пистолет.

— Бог е бил на нейна страна.

Аманда се облегна, погледна към тавана и затвори за момент очи.

— Ще поискам още тази вечер да направят балистична експертиза на пистолета убиец, за да видя дали съвпада с оръжието, което е убило Мат.

— Вероятно е добра идея — кимна Глицки.

— И на оръжието на Ез — помоли го Аманда.

— И на всичко, което открием — каза Глицки. — Не мисля, че заповед за обиск би била проблем сега.

В дома на семейство Новио ликуваха под сурдинка след новините за смъртта на Роу Къртли. Бяха донякъде заради тревогата си за Джон — в полунощ той все още не се беше прибрал. Не отговаряше на мобилния си, както и на текстови съобщения, дори след като Майкъл накара малката му сестра Али да му прати SMS, с молба просто да пише дали е добре.

Сега вече и трите момичета бяха заспали. А Питър, легнал на кушетка с едно топло одеяло на Кейти, заспиваше пред включен телевизор в голямата стая. Тримата възрастни седяха в дневната. Чък и Майкъл бяха седнали на една кушетка, а Кейти се бе излегнала в шезлонг. И тримата бяха съсипани от ставащото в последно време.

Накрая Майкъл се надигна и плесна ръката си.

— Стига! — каза той, ставайки. — Веднага ще се обадя в полицията.

Чък го изглежда.

— И какво ще им кажеш?

— Че синът ми е изчезнал. Да видят дали не могат да започнат някакво издирване.

— Но той всъщност не е изчезнал — каза внимателно Кейти. — Не повече, отколкото снощи, Майкъл. Той е просто объркан, опитва се да подреди нещата в главата си.

— А от друга страна, полицията няма да може да го намери. Или, помисли, те просто няма да го търсят — добави Чък. — Той е достатъчно голям и не е отсъствал толкова дълго. Струва ми се, че вече не разглеждат пълнолетен човек като изчезнал, освен ако близките му не знаят нищо за него от три денонощия.

— Е, това със сигурност дава всекиму достатъчно време да се покрива, нали? — Майкъл се тръсна обратно върху възглавничките. —

Аз просто искам да говоря с него, това е всичко. Мога да отговоря на всеки негов въпрос. На всеки, обещавам.

— Разбира се, че можеш. — Кейти въздъхна уморено. — Може би новините от тази вечер ще имат значение за него. Казаха, че полицията закрива случаите на Роу Къртли и това трябва да включва и Джанис, не мислиш ли?

— Може да се помисли — каза Майкъл, — но може и не. Глицки гледа по друг начин на събитията. Той очевидно все още мисли, че е бил Роу, но продължава да говори за нещата, които не му се връзват. Което все още не означава, че съм бил аз. Имам предвид, че доколкото знам, той не си е мръднал пръста да проучи клиентите й.

— Не знам дали може да го направи — каза Кейти. — Тук може би има „лекарска тайна“ или нещо от сорта. Освен това, защо би трябвало той да разпитва клиентите й? Знаеш ли нещо, което да насочва разследването към някой от тях?

— Само това че тя... — Той рязко спря.

— Какво? — попита Кейти. — Ти искаше да кажеш нещо.

— Не. — Майкъл повдигна ръка и притисна слепоочието си. — Просто съм много уморен, вече не усещам какво говоря.

Но Кейти упорстваше.

— Има ли нещо, което знаеш за някой от нейните пациенти. Майкъл! Това може да бъде важно.

— Не искам нищо да бъде важно, Кейти — каза той. — Сигурен съм, че е бил Роу Къртли. Другите неща просто развалят пасианса на Глицки.

— Но какви други неща? — упорстваше тя.

Чък най-накрая проговори.

— Майк мисли, че тя е имала връзка.

— Какво? Джанис? Не е възможно, Майкъл.

Дърбин сви рамене.

— Мисля, че е възможно, Кейти.

— Защо мислиш така?

— Ами... — последва кратък, накъсан смях. — Това е нещо лично, нали се досещаш.

— Говорил ли си за това?

— Не.

— Казвала ли ти е, че ще те напусне или нещо подобно?

— Не. — Той се колебаеше, гледаше ту към единия, ту към другия, накрая се обърна към Кейти. — Не сме правила... най-интимното, през последните два месеца.

На свой ред тя се засмя с нервен, накъсан смях.

— Я виж! И само това? Мисля, че трябва да го полеем, къде е пиенето?

Главата на Чък се надигна в кратък изблик на гняв.

— Кейти!

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Какво? Какво от това, ако е истина! — После се обърна към Дърбин. — Значи ли това, че е имала връзка? Дори щастливи двойки имат такива приливи и отливи. Такъв е животът. — После пак се обърна към съпруга си. — Не е ли така, Чък? Това не означава, че бракът ти е в опасност. Поне така се надявам.

— Тя е права, Майк — каза Чък. — Тя е абсолютно права. Но да се върнем на първоначалния въпрос. Бих искал да знам какви са съображенията на Глицки. Искам да кажа, за всички ни е достатъчно очевидно, че Джанис е убита от Роу Къртли. Сега Роу е мъртъв и това трябва да бъде краят на всичко. Има ли нещо друго тук, за някой от нас?

— Е, тази връзка, ако е имало такава — каза Кейти.

— Но дори да е имало — каза Чък, — тук няма нищо, което да елиминира Роу Къртли. Той е имал причина, той е разкъсал твоите картини по същата причина, Майк. Той е искал да удари тебе, да ти отмъсти за това, че си го вкарал в затвора. Дори Джанис да е имала връзка, защо някой би искал да разкъса картините? Това трябва да е бил Роу. Което означава, че пожарът също е работа на Роу. Защо не кажеш всичко това на Глицки, когато те пита следващия път?

Но целият този емоционален разговор, заедно с тревогата за сина, си имаше своите последици. Всички бяха уморени. Майк отпусна главата си и я заклати.

— Да се надяваме, че няма — каза той. — Едва ли мисли, че има причини да разпитва. Сега, ако вие, приятели, не възразявате, аз отивам да спя.

— Мисля, че и ние... — Кейти се надигна и погледна към съпруга си. — Чък?

Той надигна глава и се усмихна.

— Винаги с тебе.

— Каза, че ще се обадиш по някое време.

— Точно така — отговори Трея. — Но май споменах седем и половина. Ти никога не свършваш по-рано.

— Понякога мога и да свърша, както виждаш. Но мога да затворя сега и да ти звънна сутринта.

— Или просто можеш да ми кажеш кога ще дойдеш тук, пък аз ще отида да спя и ще се събудя навреме да те посрещна нежно.

— Е, що се отнася до това... мисля, че ти и децата можете да решите да се върнете тук, към нормалния живот.

Тя помълча, защото сърцето ѝ заби.

— Значи си се преборил за обвинителен акт и си арестувал Роу?

— Не си далеч от истината... нещо по-добро.

— Кое може да бъде по-добро?

— Ами ако някоя прислужница, изнасилена от него, му види сметката.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко.

— И той е мъртъв?

— Съвсем.

Ейб чуваше нейното дишане.

— Не знам дали трябва да съм щастлива, когато някой е умрял, но...

— В някои случаи това е неизбежно. Един от тях е този. И така, искаш ли да се върнеш у дома?

Тя отново помълча.

— Как е времето?

— Прекрасно. Седем градуса и дъжд из ведро. Може ли да бъде по-хубаво?

— Двайсет и пет градуса и слънчево, за спорт и разходки из парка.

— Двайсет и пет?

— Честна скаутска. Сиксто каза на децата, че утре ще ги заведем на брега. Сещаш ли се, че не сме водили на море нито едно от тях?

— Не се учудвам... — Ейб се замисли на свой ред. — Наистина ли ще бъде двайсет и пет градуса?

— Ако не и двайсет и осем.

След кратка пауза Глицки каза:

— Ще кацна в Бърбанк в единайсет и петнайсет. Можеш ли да ме вземеш?

— Не е невъзможно. Ще видя какво мога да направя.

38.

Фаръл прекоси прага от вътрешния коридор до външния си кабинет и спря пред рафта с книги. Устата му се разтегна в непресторена усмивка, докато ръцете му се разпериха с немалка доза театралност.

„Слънцето грее, секретарката ми се връща, Роу Къртли се измъкна към небесата, където ще го съди друг велик апелативен съд. Има ли нещо по-хубаво в живота?“

Трея се надигна от стола иззад бюрото си.

— Има мечи лапи^[1] на масата ви — каза тя. — Как сте?

— Във всеки случай добре за начало. Много мило. Благодаря!

— Няма защо. Това е нещо като извинение. Съжалявам за отсъствията, за това, че се измъкнах така. Не исках да те изоставям в този критичен момент, но...

Фаръл махна с ръка в знак, че въпросът е приключен.

— Няма нужда от обяснения, Трея — лицето му изрази загриженост, — трябваше да приема това по-сериозно. Може би да оставя Герт с вас. Може би тогава щеше да бъде в безопасност...

— Съжалявам за това.

— Аз също. — Усмивката му беше напълно изчезнала. — Опитвам се да се утешавам с мисълта, че тя беше нещо като мъченик за делото. Кучият син Клиф я уби, опитвайки се да ме сплаши и почти успя. Вместо това обаче, за моя голяма изненада, станалото ме плесна като камшик в задника и ме накара да се размърдам. Въпреки че в края на краищата, мисля, това не беше от особено значение.

— Не. Имаше значение. Така или иначе всичко щеше да свърши в петък вечер. Ти просто даде една осигуровка.

— Може би. Това е друг добър обрат. Но ако някой ми беше казал, че мога да продам живота на Герт за живота на Роу, не съм сигурен, че бих го направил. Въпреки че е животно...

— Животно беше той.

— Добре, стана тя каквато стана. — Сменяйки темата, той посочи бюрото си. — Има ли нещо, което трябва да знам, освен мечите лапи?

Трея хвърли поглед към книгата, която държеше до компютъра.

— Вай Лапиър искаше да говори с теб, когато се появиш. Също и господин Кроуфърд.

— Лично?

— Точно така. После — продължи Трея — нищо друго до 10 часа, когато ще приемете клетвата на двамата нови помощник окръжни прокурори. Имената им са в папката ти. След това, в дванайсет часа, обяд с Братството^[2] и няколко думи за подготовката в случай на бедствия.

— Точно по моята специалност! — изхили се Фаръл.

— Не се притеснявай. Взех основните теми от информационната служба. Пак ти казвам, не забравяй папката и си отличник. Искаш ли чаша кафе?

— Би било чудесно. Е, Трея...

— Да, сър?

— Хубаво е, че отново си при мен.

— Мисля, че съм изпил свръхдоза витамин D, или имам махмурлук, или каквото се сетиш от сорта — каза Глицки.

Дизмъс Харди имаше ангажимент в съда тази понеделнишка сутрин, но работите едва-едва се влачеха в отделите, така че във всеки случай неговото изслушване нямаше да започне навреме. Така че той се отби в кабинета на Глицки да похапнат заедно фъстъци и да убие време с приятеля си.

— Ти не може да си взел свръхдоза витамин D. И с моя изключителен опит в махмурлука, не съм виждал махмурлия, който да прилича на теб. Как го усещаш?

— Странно. Това е сякаш съм почти, как да кажа, щастлив, знам ли?

— Я виж! — Харди си взе един фъстък. — Това наистина ще да е странно. И колко изискано и точно определяш шибаното усещане. Почти, както казваш, ама сам не знаеш. Пусни резето, Кати, Глицки е на кеф. Случва се веднъж на пет високосни години.

— Беше като в края на тунела — продължи Глицки, правейки се, че не усеща майтапа. — Това слънчево сияние...

— Е, слънцето грее и тук.

С кисело изражение Глицки хвърли поглед нагоре-надолу по високите прозорци на кабинета.

— Я, тук било само 12 градуса. Долу беше 28. Шестнайсет градуса разлика!

— Лейтенантът също е блестящ математик. Но, мога да кажа, рядка наслада е да те видя щастлив, дори само почти щастлив. Мислиш ли, че това може да има нещо общо със семейство Къртли?

— Не го изключвам — каза Глицки, на свой ред хапвайки фъстък.

— И колко случая се изчистиха, че си почти щастлив?

— Е, като не броим преразглеждането на делото, най-малкото Фелисия Нунйес, Мат Люис и Джанис Дърбин. Без да споменавам Герт, кучето на Уес. Плюс поразииите, които Роу няма шанс никога да направи на Глория Гонсалвес, на децата ѝ, на моите деца или на нечий други...

— Без да се хващаме за дреболии — каза Харди след нерешителна пауза. — Но последния път, когато говорехме, ти каза, че има един малък проблем с Джанис Дърбин?

— Всъщност не — поклати глава Глицки. — По-скоро теоретично. Нямахме да можем да го докажем пред Голямото жури. А сега не е и нужно.

— Добре.

— Какво добре?

— Нищо — махна с ръка Харди. Още един фъстък бе сдъвкан. — Не бих искал да съм непосредствената причина да се сринеш в обичайните си страхове.

— Няма как. Точно сега съм във висините на живота си, твърде вкопчен в чувството. — Глицки се облегна в стола на колелца и се захили.

— Ако продължиш с това неестествено веселие, Бог ми е свидетел, ще викна Бърза помощ.

— Да подхванем „Би Джей Томас“ — каза Глицки.

— Знам я. „Дъждовни капки“, „Хубав ден, Чарли“ — усмихна се Дизмъс. — Знам всяка песен, която приятелите ни от университета

някога са подхващали.

— Разбира се. Не очаквам друго, при твоята жива памет.

— Добре тогава. С моята жива памет, трябва да ти кажа, че Роу Къртли има неподлежащо на съмнение алиби както за Джанис, така и за Мат. Това не е теоретично, както казваш. Това е факт.

— Е, ние никога няма да знаем със сигурност, защото родителите му бяха при Дърбин, а икономът го оправда тогава, когато убиха Мат. Доколкото и тримата са мъртви, предпочитам да вярвам, че и двете алибита ще останат под въпрос. Като получиш безплатен подарък от Всевишния, склони глава и кажи „Благодаря ти, Боже“. Тези случаи са приключени, Диз, и закрити. Това трябва да поддържаме. Това ти казвам аз, разбираш ли какво ти казвам?

— Не споря — каза Харди. — Ти знаеш по-добре. — Харди отново се изхили. — Както великият бас китарист Рей Браун каза веднъж: „Просто дойдох в града да се почерпя с шибаняците“.

Аманда Дженкинс се чувстваше не по-привлекателна от ряпа.

Тя беше спала по не повече от три часа на нощ, след като бе научила за Мат. А последния уикенд — въпреки несъмненото приключване и въздаденото небесно правосъдие, вплътено в смъртта на семейство Къртли и техния иконом — беше още по-изнурена. Тя бе имала връзка с Мат повече от година, но не бе срещала родителите му, нито трите му сестри, нито по-големия му брат. Въпреки това, в събота тя бе включена в разширения семеен кръг за помпозното опело в „Свети свети Петър и Павел“ на площад Уошингтън, след това за погребението в Колма, след което бе седяла между майка му Нан и сестра му Паула на приема във Фиор Д’Италия.

Това мъчение бе продължило някъде докъм седем. После тя и Нан — оттогава най-добра нейна приятелка — бяха отишли на старомодна шумна разпивка по Северния бряг, където се скачиха с няколко помощник окръжни прокурори и ченгета, които също идваха от погребението. Въпреки алкохола, или може би точно заради него, тя вчера, в неделя, се събуди преди изгрева и поплака доста, почти непрестанно до късния следобед. Чак тогава нейният смазващ махмурлук започна да изчезва и Аманда си позволи двучасова дрямка.

В неделя вечерта тя пи малко по-умерено, яде малко китайска храна вкъщи и отново не можа да заспи до три сутринта.

Така че, когато дойде в полицейската лаборатория в девет и половина, тя беше наясно, че е далеч от най-добрата си физическа форма. Все пак, трябваше да играе картите, които бяха в ръката ѝ. Знаеше, че нейните козове са краката ѝ, така че би било глупаво да не ги разиграе. И тъй, тя беше в тъмнозелена минипола, възможно най-късата, а за връхна дреха носеше безмилостно втален спортен пуловер. Всичко това върху триинчови токчета. Като се огледа в огледалото преди да излезе, беше основателно сигурна, че никой няма да си губи времето да открива бледността на лицето ѝ, хлътналите ѝ бузи, зачервените ѝ очи.

Тя беше подала заявката си в събота рано сутринта на едно момче стажант от Института по криминалистика, който обеща да я предаде в лабораторията заедно с останалите пратки за деня. Глицки беше прав и нямаше правен проблем да се връчи заповед за обиск в имението на Къртли. Аманда беше още там, в два часа сутринта, когато намериха сейфа в стаята на Езтли и го отвориха. Това, което откриха вътре, увеличи до 6 на брой пушката в къщата — оръжието, с което бяха убити семейство Къртли и Езтли, патлакът в подмишничния кобур на Езтли, револверът „Смит и Уесън“ в сейфа му и още три пищова в други незаключени чекмеджета по лицевата дъска на съпружеското легло. Четири от оръжията бяха калибър .40 — същият, използван при убийството на Мат Люис.

По някаква причина Аманда бе станала болезнено съсредоточена върху всички детайли около убийството на Мат. Тя усещаше, че Роу го е убил. Но някак си за нея бе станало много важно да бъде абсолютно сигурна, най-малкото по този начин да си помогне да разбере по-добре, да приеме нещата по-леко. Въпреки това знаеше, че голите факти около смъртта на Мат няма да бъдат достатъчни.

Според твърденията на Линда Салседо, оръжието за масовото убийство петък вечер е бил личният патлак на Роу. Така че Аманда бе направила заявка до лабораторията за балистичен тест с куршум от пищова, съпоставен с куршума, който бе убил Мат. След като си го беше отбелязала като приоритет, като цел за атака, тя се надяваше да има резултат веднага. Мислеше, че тестът ще бъде първото свършено

нещо в „Криминалистика“ за този понеделник сутрин, приемайки, че някой би работил дори извънредно за тази цел.

Когато позвъня в 8, надявайки се да има някакви новини, там дори не бяха започнали. Когато научи името на експерта по балистика, Джон Бътлър, после усети, че той звучеше по телефона като мъж под 30 години, тя отвори гардероба и посегна за миниполата си.

Сега Бътлър я бе поканил при себе си, като ѝ показваше с неприкрита гордост сравнително новата лаборатория. Тя се намираше във ведомствената сграда 606 в Хънтърс Пойнт — огромна и модерна постройка, последен писък на модата в сравнение с малките и клаустрофобични лаборатории от недалечното минало. Аманда охкаше и ахкаше по пътя и междувременно стигнаха неговите офиси. Бътлър явно беше омаян — нямаше съмнение, че куршумите щяха да бъдат първата му свършена работа за деня.

Предвид че никой не беше благоволил да се заеме с нейната заявка през уикенда, Аманда бе учудена колко малко време всъщност е било нужно. Лабораторията наистина бе изцяло модернизирана и увеличила възможностите си. Стрелбата и компютърният анализ на балистичните резултати вече отнемаха не повече от пет минути на тест.

Тя се бореше с нервите си и остатъчния алкохол, докато чакаше резултатите от първия тест — Хънтър сравняваше куршума, който бе убил Мат с образци, изстреляни от личното оръжие на Роу, както и с такива от револвер „Смит и Уесън“ и от полуавтоматичен военнополойски 9-милиметров „Берета“. Напрежението бе почти непоносимо. Тя седеше до микроскопа на Бътлър и докато той настройваше уреда, постоянно се опитваше да надникне през окуляра, а, когато той работеше, кършеше нервно ръце в скута си. Накрая Бътлър ѝ позволи да погледне. Резултатът от този тест беше очевиден, макар ѝ обратен на нейните очаквания. Очевидно нямаше съвпадение.

— О, боже — каза тя на Бътлър, — как е възможно?

— Всичко е точно. Имахме още три опита.

Установиха съвпадение едва при второто оръжие, което бе открито в дома на семейство Къртли.

Глицки беше слязъл в кабинета на Аманда на третия етаж. Стоеше облегал на едно от чекмеджетата, а вратата зад него бе

затворена.

— Това не означава, че не е бил Роу — каза той.

— Не, Ейб, но Мат е бил убит с пистолета на този Езтли. Имам предвид не с този, който е носил обикновено, а с немаркираното оръжие, извадено от сейфа му. Регистрирано е на негово име. И докато сме си на думата, кажи ми, ако можеш, как стават тия работи? Как толкова момче, такъв откровен главорез, може да си извади разрешително?

— Той е американски гражданин, нали? Натурализиран, но така или иначе американец. Работил е като охранител. Не е бил криминално проявен в Калифорния. Но най-вече, Клиф Къртли е бил зад него, дърпайки конците, а неговото име доскоро убеждаваше всички. Нямало е никакъв проблем да си извади разрешително.

— Да, обаче ние имаме проблем, Ейб. Не виждам как въпросният Езтли ще остави Роу да гърми с неговия патлак. Не си представям някой да даде на Роу дори да пипне личното му оръжие, пък камо ли да гърми с него. Той може да го обърне към тебе и да дръпне спусъка само за веселба!

— Би могъл — каза Глицки, прехапвайки устна. — Има ли отпечатъци на Роу по самия пищов?

— Не.

— А на иконома?

— Няколко.

— Хм...

— Тогава какво означава всичко това, Ейб? Ако Роу не го е застрелял...

— Както и да изглежда, аз все пак мисля, че най-вероятно Роу го е направил...

— Знам. Но ако все пак не е бил той? — попита Аманда с леко треперещ глас. — Тогава какво ще правим?

Глицки не можеше да предложи нещо твърде утешително.

— Разбери — каза той, — който и да е дръпнал спусъка, Роу е бил отговорен. Той е отговорен за всичко това.

Свръхдозата витамин D или каквото там беше, бе изветряла напълно, когато Глицки се появи пред бюрото на Дарел Брако с

подробности за убийството. Неговият инспектор попълваше някакъв административен доклад. Той бе изцяло погълнат в писанието си, когато Глицки се бутна в ъгъла на бюрото му, седна на плота и каза:

— Не желая дори да започвам да ти обяснявам колко не ми се ще да ти задавам този въпрос.

— Тогава недей — каза Брако, вдигайки поглед.

— Аха, ама тук са раздадени картите. Отивам аз тази сутрин на работа и светът е чудничко място. Просто щастие! Роу Къртли ни се махна от главата завинаги, както и целия му отвратителен дом. Всичките случаи изглеждат приключени. Дотук всичко е супер, нали?

— Да, и на мен така ми се струва.

— Така. И знаеш ли какво се случи? Аманда отива на работа тази сутрин и се отбива в лабораторията, за да вземе балистичната експертиза на куршума, който уби приятеля ѝ.

— Окей.

— Не е толкова окей. Всъщност този куршум не е изстрелян от пицова на Роу, а от този на бодигарда му.

— Нали не искаш да кажеш, че Роу не го е направил? — Брако се хвана за главата и погледна към небесата.

— Не искам. Тази експертиза не значи, че Роу не е виновен. Но ти знаеш най-добре какво би трябвало да си помислим. Най-вероятно Роу не е стрелял лично. Сигурно е бил другият, икономът.

— Ето защо проклетият ацтек ни предложи да мине на полиграф — попита Брако и щракна с пръсти. — Кучият син щеше да го мине успешно, нали така? Щеше да ни преметне, за бога! — досети се Брако и внезапно се ухили. — Но това са просто чуднички новини. Четиринайсет години съм ченге и накрая ми се удава истинската възможност да кажа „икономът го е направил“. Колко приятно, нали?

— Не искам да е бил икономът, така че хич не е приятно.

— Не бих се косил за това, Ейб. Вероятно е бил Роу. Както и да е, какво значение има вече? Всички, за които има значение, са мъртви.

— Не е така. Важно е за мен.

— Защо?

— Защото аз съм абсолютно сигурен, че Роу е убил Мат Люис. Той е имал мотив, искам да ти кажа. Имал е и благоприятна възможност. Едно време не се съмнявахме, че е бил точно той. Сега

вече не е толкова ясно, вече има съмнение. Може и да не го е направил, в крайна сметка.

— Пак ти повтарям, Ейб, какво от това, на кого му пука? И той, и икономът са мъртви.

— Пука ми на мен, защото започнах да се съмнявам по другия случай, за който бях напълно сигурен. Джанис Дърбин.

— Не — каза Брако. — За Джанис Дърбин нямаме никакво съмнение. С обувките, огъня и така нататък. Това определено е почеркът на Роу.

— Може би — каза Глицки. — Освен ако не е бил там. Имаше алиби, не помниш ли?

— Дрън-дрън.

— Добре, спомни си разговора си с него в кабинета на Денарди, когато Роу по същество призна, че е убил Мат Люис и все пак накрая излезе, че не е така.

— До, но аз все още мисля, че той е дръпнал спусъка.

— Добре. Мисли, каквото искаш. Но в същия разговор той ни представи алиби за сутринта, когато бе убита Джанис Дърбин. Помниш, нали?

— Разбира се. Родителите, икономът и прислужницата.

— Прислужницата — каза Глицки. — Това ще да е била Линда Салседо, нали?

Брако отново седна и се облегна назад, затваряйки очи.

— Това ли беше въпросът, който не искаше да ми задаваш?

— Не исках е дори меко казано.

— Тогава пак ти повтарям. Недей!

— Но трябва. Тя е последният човек на света, който би искал да дава на Роу алиби за нещо. Не е била на съд досега и няма адвокат. Искам да минеш през предварителния арест и да видиш дали ще проговори пред тебе. Питай я дали си спомня Роу да е излизал рано сутринта през последните две седмици. Тя вече ни каза, че заспива късно. Ако тя все пак потвърди неговото алиби... ако той не е могъл да бъде там...

— Той е бил там, Ейб, в Дърбинови. Той трябва да е бил там.

— Да, знам. Но ще бъде по-добре да сме сигурни, Дарел. Иди и я разпитай. Винаги е по-добре да сме сигурни.

[1] Популярни в САЩ сладкиши със заострена форма и различен пълнеж, най-често бадемов крем и стафиди. — Б.пр. ↑

[2] Ориг. „The Odd Fellows“ — една от най-важните благотворителни организации в САЩ. — Б.пр. ↑

39.

Джон Дърбин бе повикан по време на час по английски и трябваше да напусне класа си, помолен да се яви при директора. Когато се появи и каза името си, секретарката му нареди да отиде в една от заседателните залички в края на малък коридор, излизащ от главното фоайе.

„Какво, за бога, е станало този път?“ — мислеше си той, докато стомахът му се свиваше и главата му се въртеше. Стигна до третата стая отядно и почука.

Вратата се отвори навътре и той влезе, без да вижда баща си. Джон се огледа наляво и дясно, гневен и объркан, като хванат в капан.

— Няма какво да правя тук. Пусни ме да изляза.

Майкъл Дърбин здраво стоеше на позиция, държейки вратата затворена зад себе си.

— Искан да разменя няколко думи с теб — каза той, — после си свободен да си ходиш.

— Свободен съм да си ходя сега. Нямам какво да ти кажа.

— Добре де, но това е важно за един от нас. Имам да ти кажа нещо, кратко и ясно. Не съм убил майка ти. Не знам как това ти е влязло в главата...

— Не знаеш? Мислиш, че ние, другите, през цялото време не чувахме... не усещахме твоята агресия ли?

— Не беше винаги, не и през цялото време. Спорехме понякога. Родителите го правят от време на време. Не съм я убивал. Опитвахме се да излезем от напрегнатото положение, така че да можем да останем заедно. Малко повишавахме глас, от време на време.

— Ха-ха! Малко ли?

— Е какво толкова, Джон, какво толкова? Имахме сериозни различия във възгледите. Разбираш ли?

— Зная за какво бяха споровете. Или поне основният...

— Знаеш? Тогава можеш да ми кажеш.

— Ти и Лиза. Това беше. Какво ще кажеш?

— Е, това е просто напълно невярно, това ще ти кажа. — Ръцете на Майкъл бяха скръстени на гърдите му, пазейки вратата, бранейки него самия. Сега той ги отпусна настрани. — Не мислиш ли, че можем да седнем за малко?

В стаята имаше маса и четири стола. Джон се поколеба, после отстъпи настрани до най-близкия стол и се отпусна в него. Баща му придърпа друг стол, без да напуска позицията си до вратата. Нямахше намерение да оставя на сина си открит път за оттегляне. Сега обаче, седнал пред нея, той се дръпна малко напред с лакти на коленете и вдигна поглед към Джон.

— Не знам как ще те убедя в това, но Лиза ми е просто приятелка и нищо повече. Така е било винаги.

— Е, добре. Ти отиде там в нощта след опелото на мама. Няма да го отречеш, нали?

— Няма. Да, отидох. Аз бях сломен от мъка, Джон. Нуждаех се да говоря с някого и усещах, че вече достатъчно съм висял при Чък и Кейти. Знаех, че Лиза ще ме изслуша. Защо ти е толкова трудно да го разбереш? Мислех, че ти, сред всички други, най-лесно ще го схванеш. Ти знаеш кой съм аз. Винаги си знаел.

Спокойният тон на Майкъл бе на път да пробие най-накрая бронята от враждебност на Джон. Той се облегна и сви ръце в скута си, шарейки с поглед из стаята. Накрая погледна към баща си.

— Добре тогава. За какво бяха тези караници? Между теб и мама?

— Не знам за кои точно караници говориш, но част от тях бяха може би за пари. Майка ти искаше по-голяма къща, като на Чък и Кейти. Искаше да отворя още един офис, ако мога. Аз не исках да го направя. Във всеки случай, исках да работя по-малко и може би да се върна към изкуството. И това е другото, мислиш ли наистина, че съм се отказал от рисуването, че не ценя творбите си?

— Не знам. Ако това е бил единственият начин да ти се махнат от главата ченгетата...

— Исусе! — Майкъл отпусна главата си и я заклати наляво-надясно. — Не знам с какво съм те заблудил толкова, за да мислиш, че съм извършил нещо подобно. Не съм, кълна ти се. Не е Лиза, не съм си късал рисунките, не съм навредил на майка ти по никакъв начин.

— Защо тогава дори не казваш къде си бил онази сутрин?

— Карах си колата. Отивах на работа. Мислех за работата, как да изкарам повече пари, тревожех се за двама ни с майка ти. Тревожех се, че Роу Къртли вече не е в пандиза. Не обръщах внимание на трафика, не усещах, че закъснявам. Ти помниш ли всички подробности за пътя си до училище днес?

— Тогава кой я е убил?

— Роу Къртли го е направил, Джон. Аз бях главната причина той да лежи в затвора толкова време. Затова е убил нея и е унищожил рисунките ми, за да ме накаже. Защо не можеш да го проумееш?

— Защото, татко, той беше със счупена ръка. Какво ще кажеш за това? По всички вестници пишеше как са го наредили полицаите, когато са го арестували. Не можеш да удушиш някого със счупена ръка, не някой като мама, поне. Тя беше достатъчно силна, знаеш. Тя още можеше да бие Питър на канадска борба. Така че това не е било възможно. Тогава кой го е направил? — Той стовари разперената си длан върху масата до себе си, очите му бяха изпълнени с гняв и объркване. — Смяташ ли, че не съм мислил достатъчно? Мислиш ли, че много ми се иска да вярвам в това — че баща ми го е направил и така е прецакал живота на всички ни? Така че ако не е Роу Къртли, то кой? Особено след като не можеш да си спомниш какво точно си правил онази сутрин?

— Запомнил съм, помня, разбери. Просто не можах да стигна по времето, когато трябваше...

— Чуваш ли се какво говориш? Същото с бели конци, направо глупости...

— Беше, каквото беше, Джон. Беше, каквото беше — уплашен, че може да го загуби отново и може би завинаги, Майкъл се приближи. — Слушай — каза той с настоятелен, но спокоен тон. — Едва ли искаш да чуеш това, но не аз съм имал... връзка.

— Искаш да кажеш, че е била мама?

— Да, майка ти.

— Шибана лъжа!

— Не, истина е. Просто знай, че има още някой в картинката.

— Кой?

— Нямам представа. Инспектор Глицки не знае. Може би някой от нейните пациенти. Но лошото е, че след смъртта на Роу, Глицки вече не търси толкова усилено. Мисли, че е бил Роу.

— Не може да го мисли. Дяволски удобно е. Извън това, обаче, няма никакъв смисъл, не е убедително.

— Той все пак мисли, че е Роу. Но в крайна сметка ние може никога да не разберем кой я е убил. Тази мисъл просто ме смазва, но може накрая да останем без отговор — добави той, след което сведе глава, протегна ръка и докосна коляното на сина си. — Върни се у дома, Джон, моля те!

Устните на Джон оставаха стиснати, а стойката му — непреклонно скована. Сълзи се събираха в ъгълчетата на очите му и започваха да преливат.

— Къде живееше, впрочем?

— У Рич.

— Казват, че не си бил там.

— Зная.

Чувствата на Майкъл към семейството на Рич не бяха никак топли.

— Е, в сряда ще се изнесем от Чък и Кейти и ще отидем в мотел. Мисля, че е време да започнем да се спогаждаме като семейство. Мислиш ли, че си склонен да опиташ?

Джон яростно забърса капките сълзи, потекли по бузите му.

— Не знам, татко. Знам само, че искам да убия онзи, който е убил мама.

— Аз също, Джон. Нямах представа колко усилия са ми необходими да не ида пред къщата на Роу Къртли с някое оръжие. И Бог ми е свидетел, не бях аз. Не бях аз. Много е важно за мен да ми повярваш. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

Джон рязко се облегна назад в стола си, скръсти ръце, лицето му бе сковано като маска.

След няколко дълги мига, в които чуваше само биенето на сърцето си, Майкъл разбра, че каквото е могъл да направи при сина си за днес, вече е направено. Той стана, нежно докосна рамото му с ръка и се запъти към вратата.

Дарел Брако оформяше въпросите си към Линда Салседо така, че тя да не разбере за какво всъщност я разпитваше — а именно за алибито на Роу Къртли онази сутрин, когато Джанис Дърбин бе убита.

Той се правеше, че събира общи сведения за ежедневиия живот в имението на семейство Къртли. И тя беше непоколебимо уверена в отговорите си; откакто за първи път е бил освободен под гаранция, с изключение на задържането си във временния арест от Глицки и сие и на още една вечер миналата седмица, Роу е прекарвал всяка нощ в спалнята си. Никога не е ставал преди девет и половина сутринта. Линда помнеше всичко това особено точно, защото винаги се бе събуждала в шест и половина и графикът ѝ бе един и същ — почистване на горния етаж, преди да слезе долу и да приготви закуската. Тя минаваше пред стаята на Роу всяка сутрин, леко почукваше и открехваше вратата. Искаше да види дали е станал, за да може да почисти стаята и да оправи леглото. Но не, той си беше в стаята всеки път. Определено. Беше се появявал долу, докато съпрузите Къртли закусуваха и дори след това.

Това не бяха сведенията, които Глицки искаше да чуе.

След като Брако напусна кабинета му, Глицки към половин час седя сам на бюрото си, изпълнен с несигурност и лоши мисли. Накрая стана, мина край бюрото и отиде до черната дъска, където записваше задачите и активните случаи на отдел „Убийства“. Върху избърсаното свободно място, където до тази сутрин бе изписано името на Фелисия Нуньес, той написа името „Джанис Дърбин“. Написа го с големи печатни букви, а в празен четириъгълник вдясно изписа „Глицки“.

Прегледът на архивите на Джанис Дърбин в кабинета щеше да бъде дълга и монотонна работа, изискваща специалист, определен от съда. Изискваше се човек с медицинско образование, който да запази, доколкото е възможно, лекарската тайна по отношение на мнозинството от пациентите. Трябваше да се направи опит за намиране на доказателства за плътска връзка между Джанис и някой, който е идвал да се консултира с нея. Търсенето можеше да се влечи със седмици, дори месеци и в крайна сметка да не роди нищо. Защото истината бе, че има цяла вселена от мъже и дори жени, които може да са били в интимна връзка с Джанис, без да са ѝ били пациенти.

И всичко това беше от значение, само в случай че самият Майкъл Дърбин не бе имал връзка. Беше съвсем вероятно той да е прихванал хламидия и убил жена си — може би неволно — след като тя се е

заразила и се е нахвърлила върху него заради това. Разбира се, ако вярваше, че Майкъл е убил жена си, Глицки трябваше да вярва и в другото — че той сам е разкъсал творенията на своя живот. Това бе неприятен, но не и невъзможен сценарий, такъв, който точно би подходдал на един отчаян, обезумял от страх убиец.

Във всеки случай Глицки бе оставил да изтече твърде много време заради убеждението си във вината на Роу Къртли. Вече бяха минали единайсет дни от смъртта на Джанис и следата меко казано изстиваше.

Глицки загуби още час в попълване на документи. Подготвяше искане за специалист психиатър и заповед за обиск. Щом беше готов, той се качи в колата си и спря пред входа на широката и ниска офис сграда между търговския център Стоунстън и Държавния университет на Сан Франциско, където се намиреше кабинетът на Джанис Дърбин. Сградата беше относително модерна, без видима претенциозност и ненужни украси. Джанис бе работила в апартамент 204, точно срещу асансьора на втория етаж. Глицки вече стоеше в коридора пред отворената врата на кабинета и се взираше през полуотворените сиви щори. От входа се виждаше ясно целият кабинет.

Нямаше отделно помещение за чакалня, само голям хол с две стандартни кушетки. Едната бе покрай дясната стена. Другата беше под големия правоъгълен прозорец — също с полуспуснати жалузи — който заемаше по-голямата част от задната стена. Отляво, нисък шкаф от тъмно дърво изглежда съдържаше архива на Джанис. Между двете кушетки имаше голямо кресло от червена кожа, масичка с телефон и голяма настолна лампа отстрани. Огромен морав диван бе разположен в най-отдалечения ъгъл. Няколко картини в изящни рамки висяха на всяка от стените, но отблясъците от външния прозорец пречеха да се види точно в какъв стил бяха.

„Може би импресионизъм — реши Глицки. — Не че има кой знае какво значение.“ Виждаше чисто, спретнато и непретенциозно работно място.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Глицки се извърна и се озова лице в лице с една привлекателна, добре сложена чернокожа жена в портиерска униформа. Изглеждаше малко под трийсетгодишна. Като се представи и показа значката си, той каза:

— Както може би знаете, доктор Дърбин е била убита преди малко повече от седмица. Искам да говоря с някой от нейните съседи в тази сграда и да видя дали нещо може да хвърли светлина върху разследването.

— По какъв начин?

— По всякакъв, наистина. Все още не сме напреднали много. Познавахте ли Джанис Дърбин?

— Не точно. Само, както се досещате, от дамската или като се разминавахме по коридорите. Не можех да повярвам, когато тук се разчу какво е станало. Никой не можеше. Никога не можете да си помислите, че нещо подобно би се случило на човек, когото познавате. Или на човек като нея.

— Що за човек беше тя?

— Е, как да кажа... учтива, мила, елегантна, земна. Съвсем редовна личност.

— Знаете ли дали имаше някакви по-близки приятели в тази сграда? Хора, с които да излиза заедно, с които да е по-близка от обикновено?

— Не, наистина не знам. Не искам да кажа, че е нямало, просто аз не съм обръщала внимание. Ние не сме някаква голяма служба, както може би се досещате. В тази сграда има най-различни офиси и апартаменти и всеки си гледа своето. Аз съм от „Бейвю секюрити“, там в дъното, в двеста и седма. Може би доктор Мичъл на долния етаж я познаваше по-добре, но той всъщност е зъболекар. Държи сам цял тристаен апартамент. Той е сред асовете в бранша. Много лъскаво и скъпо оборудване, да знаете. Може би затова сградата би трябвало да има собствена охранителна служба, макар че ние можем да хвърляме по едно око заради всички.

— Е, благодаря ви — каза Глицки. — Може би просто ще почукам на няколко врати. Нямате нищо против, нали?

— Давайте — каза тя, — и късмет!

Започвайки от двеста и първа стая от другата страна на коридора, Глицки бързо провери нечетните номера на втория етаж, след което се зае с кабинетите от страната на Джанис, която гледаше на запад към широкия паркинг зад „Стоунстън“. Както жената от „Бейвю“ бе

предположила, не успя да открие нищо от значение. Шест от кабинетите бяха на лекари или психиатри. Двама от лекарите консултираха пациенти при първото му минаване и той реши да не ги безпокои. Никой от другите четирима, нито пък хората от застрахователната компания в апартамент двеста и три, познаваха Джанис повече, отколкото първата жена, която беше срещнал.

Същото бе положението и в офисите откъм страната на Джанис, докато стигна до номер двеста и осем, клуб по аеробика и пилатес. Глицки едва не го подмина, смятайки, че тази стая се използва от хората в сградата като следработен фитнес. Дори не знаеше дали определен човек държи това помещение. В крайна сметка, след като приключи с останалите стаи на втория етаж, Глицки почука.

Макар и без видим грим и леко лъщяща от изпотяване, жената, която отвори вратата беше главозамайваща. Облечена бе само в червен комбинезон, а русата ѝ коса, стегната назад с червена лентичка, падаше до раменете ѝ. Тя откриваше широко, светло чело над красиви тюркоазени очи. Вероятно малко над четирийсетте, тя имаше едва забележими бръчки в ъглите на характерните си очи. Като изключим тях, лицето ѝ би могло да бъде на двайсетгодишно момиче.

— Здравейте — каза тя, протягайки ръка — Аз съм Холи.

— Здравейте. — Глицки стисна ръката ѝ, показва значката си и подкара направо: — Аз съм Ейб Глицки, отдел „Убийства“, SFPD. Може ли да ми отговорите на няколко въпроса?

Тя хвърли поглед през рамо към очевидно празното студио и сви рамене.

— Разбира се. Това трябва да е във връзка с Джанис, нали? — попита тя, след което изведнъж невероятните ѝ очи проблеснаха. — Тази проклета гадина!

— Имате предвид доктор Дърбин ли? — Буйната реакция на Холи хвана Глицки неподготвен.

— Не, за бога! — извика Холи и размаха ръце пред лицето си. — Разбира се, че нямам предвид Джанис, а гадината, която я уби.

— Значи познавахте доктор Дърбин, така ли?

— Да. Не искам да кажа, че сме били приятелки от дълго време. Тъкмо отварях студиото преди два месеца, но тя беше... Мислех си, че ще останем приятелки завинаги, знаете как е. Срещате някого и го харесвате от раз; случвало ли ви се е?

— Не ми се случва твърде често — отвърна Глицки с леко приглушен глас.

— Сигурно не. Зная какво имате предвид. Не е твърде често, дявол да го вземе!

— Значи смятате, че бяхте на път да я опознаете добре? — попита лейтенантът.

Тя кимна, вече мъртвешки мрачна.

— Мисля, че Джанис беше на път да ми стане най-добрата приятелка. Някои дни имаше по един-два свободни часа между ангажиментите си. Тогава наминаваше при мен, а както виждате, салонът не е твърде популярен; имам доста свободно време. Виждахме се и си говорехме.

— За какво?

— За всичко. За децата, за това как да останеш във форма след четирийсетте, за собствения бизнес, за книги и филми... Каквото ви дойде на ум...

— А за мъже?

— Разбира се — отвърна тя и наклони глава настрани.

— Говорили ли сте за някого с изключение на съпруга й? — наостри уши Глицки.

— Рядко — отвърна Холи, след което, балансирайки от крак на крак, добави: — Разбирам, искате да знаете дали се е виждала с някой друг, нали така? — Тя направи кратка пауза. — Да, виждаше се.

— С някой от пациентите си ли? — попита Глицки. — Споменавала ли ви е с кого?

— Не. Искам да кажа да, спомена, че има странична връзка. Но не е някой от пациентите й.

— Сигурна ли сте?

— Освен ако ме е лъгала, но мисля, че не е.

— Тогава кой беше? Срещала ли сте го някога? Виждала ли сте го?

— Не.

— Казвала ли е някога името му?

— Не. Тя всъщност не беше много предразположена да говори за това. Сякаш не бе искала това да се случи, но вече не знаеше как да го спре. Наистина не се гордееше...

— Значи е искала да спре?

— Не зная. Всъщност не мисля така. Тя беше по-скоро уплашена, че се е влюбила. Не искаше да загуби семейния си живот и съпруга си. Но това момче ѝ беше завъртяло главата, въпреки че тя бе съвсем сигурна, че е играч.

— Играч ли?

— Знаете... Купища партньорки...

— Купища партньорки? Къде ги е намирал?

Тази реплика очевидно я развесели.

— Хей, лейтенант! — ухили се тя. — Къде гледате? Всяко момче от Сан Франциско ще си намери куп жени без проблем, вярвайте ми. Изглеждате ми нещо разстроен.

— Така е, наистина — кимна Глицки. — Ако въпросният младеж не е сред пациентите ѝ, аз няма откъде да започна да го търся. Той би могъл да бъде навсякъде.

— Мислите ли, че това е мъжът, който я е убил?

— Мисля, че може да е имал мотив, или да е дал такъв на съпруга ѝ. Така или иначе бих искал да го намеря. Знаете ли къде им е било „любовното гнездо“? Някой мотел, може би? Апартамент? Кабинетът на Джанис?

— Защо?

— Ако е използвал кредитна карта, ще го хванем — отвърна Глицки. — Ако е плащал кеш, трябвало е да показва личен документ и ще се намери в архивите на рецепцията. Само се надявам да не е плащала Джанис...

Холи сви рамене.

— Нямам представа къде са ходили. Ако това е от значение, Джанис ми каза, че е идвал минути след края на работното ѝ време — отвърна тя след кратка пауза. — Може би някой го е виждал на рецепцията.

— Със сигурност ще попитам — каза Глицки, след което, мислено ядосан на себе си, че не се е сетил за това по-рано, той благодари на Холи и продължи от врата на врата по коридора, след което се качи на третия етаж. В края на деня бе успял да говори с поне един човек от всичките двайсет и два частни офиса в сградата. С изключение на Холи, никой не бе познавал Джанис отблизо.

40.

Чакайки Майкъл Дърбин да се прибере в дома на семейство Новио след работа, Глицки бе седнал сам в трапезарията на чаша чай, който Кейти му бе донесла. След миг тя се появи в коридорчето пред кухнята и влезе с поднос, върху който имаше чинийка сладкиши и кафе във фина порцеланова чашка, украсена с китайски мотиви. Глицки я гледаше как поставя подноса върху масата. Сядайки срещу него, тя взе китайската си чаша внимателно, сякаш се боеше да не я счупи.

— Как се справяте? — попита Глицки загрижено.

— Не се ли вижда? — отвърна тя с измъчена усмивка. — Ако не върша нещо, всеки миг, когато умът ми се връща към Джанис, се чувствам сякаш пропадам. Знаете ли, тя не ми беше просто сестра. Беше най-близката душа на този свят.

— Мислила ли сте да се консултирате с някого?

— Имате предвид някой психотерапевт ли? — Тя поклати глава. — Няколко други приятели също ми препоръчаха. Може би ще го направя. Въпреки че нещо ми казва какво всъщност ми трябва. И това е време. Времето, което точно сега сякаш е спряло и ми се вижда като непосилен товар.

— Да, така го усещате — отвърна Глицки. — Времето се точи бавно. Познато ми е.

Кейти вдигна чашата си, но не отпи, а я върна на масата.

— Случвало ли ви се е? — попита тя. Погледът ѝ леко се оживи.

— Първата ми жена — отвърна Глицки. — Почина от рак много млада.

— Съжалявам...

— Беше много отдавна — отвърна Глицки, свивайки рамене.

— Като ви слушам, сякаш още боли...

— Понякога. Но най-често си спомням добрите времена — отвърна лейтенантът и погледна настрани.

— Добрите времена... Понякога мисля, че никога няма да се върнат отново — каза тъжно Кейти. — Точно сега ми се струват толкова далечни, като в друг свят...

— Знам. Виждал съм това и у другите, и у себе си.

— Боже, а как беше всичко съвсем доскоро! Аз, Чък и момичетата бяхме седнали тук, около тази маса, преди месец, не повече. Всеки се справяше с живота, всеки се смееше и обичаше другите. Беше седмица, преди да стана на четирийсет... Чък съчини някаква безумна песен, която се канеха да пеят на моя празник. „Стара, стара, наистина стара“ или нещо от сорта, това се пее в хор. „Да бе да, стара е тя“. После момичетата съчиняват за себе си по един стих, духовит и направо жесток, но и забавен същевременно. Всички се забавлявахме до скъсване. Сега виждам децата толкова тъжни, а Чък и аз сме затънали в този ужасен страх и несигурност. — Тя се втрени в Глицки с полумъртъв от умора поглед. — Мисълта, че някога бихме могли да имаме такива времена, безгрижни и щастливи, изглежда просто невъзможна.

Внезапно Кейти се изправи, избърсвайки очи си с престилката.

— Съжалявам — каза тя. — Може би не биваше да ви натоварвам с всичко това.

— Всичко е наред — отвърна той. — Такъв е животът, виждал съм го и преди.

— Не знам как се справяте — тя надигна кафето си и отпи, — всичките жертви и техните семейства... Всички са поне толкова зле, колкото нас, нали?

— Всички страдат. Всеки се справя по своему, но никога не е лесно.

— Това трябва да е полезно за мотивацията ви. Във вашата, полицейската работа, имам предвид. Мъката на жертвите...

Глицки щеше да се усмихне, но се сдържа.

— Наистина има значение — отвърна той.

Двамата се върнаха към чашите си и помълчаха.

— Може ли да ви питам нещо друго? — каза Кейти.

— Досега не сте питала нищо важно, така че давайте...

— Защо още разпитвате Майкъл? Мислех, че е съвсем ясно. Това с Джанис. Бил е Роу Къртли.

Глицки повъртя чашата чай в ръка, след което каза:

— Още нямаме отговор на някои въпроси — отвърна той сухо.

— Какви например? — попита тя, след което внезапно вдигна ръка и закри устата си. — Имате предвид, че може да не е бил Роу? Не мислите сериозно, че е бил Майкъл, нали?

— Не бива да се прибързва с изводите. Имам някои въпроси към Майкъл. Това е всичко.

Тя сложи ръце на масата.

— Той не е направил това, инспектор Глицки. Вие не го познавате. Просто не би могъл да го направи! Той обичаше Джанис, толкова я обичаше!

— Сигурен съм — отвърна Глицки.

— Що за отговор е това? — изуми се Кейти.

— Съжалявам — извини се лейтенантът, ставайки. — Наистина нямам по-добър в момента.

— Тя е имала хламидия — каза Глицки.

Двамата с Дърбин седяха в кабинета библиотека на Чък Новио. Вратата бе затворена, за да не идва шум от другите стаи, а и за да осигури известна дискретност. Глицки седеше приведен напред на бюрото, а Майкъл се бе настанил в единия край на кожения диван с крака върху масичката за кафе.

— Какво? — попита Майкъл, след което се сепна, сякаш събуден от дълга дрямка и седна на ръба на дивана. — Какво означава това?

— Предава се по полов път.

— Не, не питах за това. Знам какво е хламидия. Казвате, че Джанис е имала...

— Вие не знаехте ли?

— Не. Как бих могъл?

— Ако изискаме по съдебен ред медицинското ви досие, сигурно бихме открили, че сте се лекувал от хламидия.

— Изобщо не съм. Как открихте това при нея?

— При аутопсията.

— Защо не ми казахте по-рано, лейтенант?

— Когато получихме резултатите, положението във вашето семейство не беше никак добро. Искане да ви спестим част от мъката. Освен това тогава мислехме, че Роу Къртли е убиецът.

— Не го ли мислите все още?

— Вече не сме толкова убедени. Алибито му е извън всякакво съмнение. Той не е бил във вашия дом в онази сутрин, Майкъл.

— Нито пък аз.

— Това съм го чувал. А Джанис казвала ли ви е, че е имала заболяване, предавано по полов път?

— Не. Вече ви обясних. Не бяхме правили секс от два месеца. Което беше основната причина да подозирам, че ме маме. Сега вече знам защо сексът е бил отрязан. Щял съм да прихвана хламидия и да разбера със сигурност всичко, нали?

— Точно така — отвърна Глицки. — Вече сте подозирали жена си — добави той и се втренчи в лицето на Майкъл. — Знаели сте, освен това, всичко за Роу: как е оправял жертвите си; вече сте били наясно, че той е на свобода под гаранция... Ако искахте да изглежда като негова работа, вероятно бихте влязъл във връзка с Роу, за да гарантирате, че той няма солидно алиби в удобния за вас ден и час. Може би сте го поканил под някакъв претекст да намине у вас. Трябвало е да осигурите присъствието му в непосредствена близост до вашия дом, за да успеете да го натопите — продължи Глицки, без да извърща очи.

Дърбин посрещна погледа му.

— Знаете ли, лейтенант, аз доброволно се съгласих да се срещнем тази вечер, но трябва да ви кажа, че нямам намерение да търпя това повече. Правя всичко възможно да бъда опора за семейството си след трагедията със смъртта на жена ми. И просто нямам вече сили да споря с вас за тези безумни подозрения. Ако мислите да ме арестувате, намерете доказателства и действайте. Ако не мислите, лейтенант, отстранете се, по дяволите, от погледа ми, за да мога да продължа да живея живота си — това, което е останало от него...

На вечеря всичките осмина от голямото семейство тъкмо се готвеха да нападнат огромното блюдо от спагети и по-малкото с шведски кюфтенца в сладко-кисел сос върху широката маса, когато Майкъл взе чашата си с вино и неуверено вдигна тост:

— Първо — започна той. — Преди да се изнесем в сряда, всички ние, Дърбинови, искаме да благодарим на всички вас, Ново, за невероятната ви щедрост в този страшен за нас момент. Вие споделяхте с нас своя дом през последните десет дни. Това ни накара да оценим отново колко са важни близките хора. Вие ни дадохте подслон и подкрепа в най-тежките ни мигове. — Майкъл направи кратка пауза, след което продължи: — Второ, наздраве за Джон, за неговото връщане при нас. — Дърбин изгледа своя по-голям син изпитателно. — Синко, знам, че още имаш някои съмнения, но вярвам, че скоро всички те ще бъдат разсеяни. Искам да ти благодаря, че възвръщаш доверието си към мен.

Джон не изглеждаше твърде убеден от речта на баща си, но поне беше разколебан. Майкъл усещаше, че нещата все пак са малко по-добре отпреди; може би с времето всичко щеше да си дойде на мястото. Той погледна и към Питър, след което вдигна чашата отново:

— За двама ви, момчета, за това, че заровихте томаховките.

— И накрая — включи се Кейти. — Може ли и аз да кажа нещо? За Джанис! Винаги ще те обичаме, сестричке, и винаги ще ни липсваш. — Тя се просълзи леко.

— Точно тъй, браво! — похвали я Чък и, също леко просълзен, обърна чашата си.

— А сега — каза Кейти, — да нападаме храната, преди да е изстинала.

Но преди още всеки да си е взел от спагетите, Джон каза:

— Е, тате, за какво те търсеше Глицки днес?

— Той е разстроен — намуси се Майкъл, — защото изглежда няма как да нагласи Роу Къртли в нашата къща онази сутрин.

— Защо не може? — попита Чък.

— Е, явно тяхната доблестна прислужница Линда Салседо твърди, че той си е бил вкъщи и Глицки ѝ вярва. Сега той се нуждае от нещо, на което да наблегне и да затвори устата на онези, които го критикуват. Отнесе доста огън от пресата заради Роу, не помните ли? Вестниците го обвиняваха, че упражнява полицейски тормоз и извършва арести без доказателства.

— И как ще промениш всичко това? — попита Джон.

— Не мога — отвърна Майкъл. — Това е извън възможностите ми. Той явно има проблем и с моето алиби, но ми се струва, че вече

губи хъс. Сякаш се готви да извади друга версия съвсем скоро или сам е в голяма беда... — Дърбин замълча и остави вилицата си. — Всъщност аз се надявах да не влизам в спор с лейтенанта, но все пак бих искал да ви предупредя: не мисля, че е съвсем изключено Глицки да реши да ме арестува.

— Не, тате, не! — извика Али. Тя скочи от стола си, хвърли се към баща си и обвини ръце около шията му. — Как би могъл да го направи? Та ти нищо не си сторил!

— Така е — отвърна Дърбин. — Не съм виновен и той няма как да докаже нещо друго. Но ние трябва да бъдем единни. — Той погледна последователно Джон и Питър. — Особено вие, деца, ако той все пак реши да се заеме с мен.

— Нали не вярваш, че той наистина ще го направи? — попита Кейти.

— Не знам как ще го направи без доказателства. Но преди време той реши и арестува Роу без никакви доказателства. Не знам какво точно ще направи и дали изобщо ще го направи. Но няма да е лошо да сме поне отчасти подготвени.

— Властта на полицията — каза Чък и се усмихна. — Наистина си е малко страшничко.

Майкъл и Чък бяха седнали до тезгяха в кухнята с остатъка от бутилката вино, докато Кейти миеше съдовете. Децата се бяха пръснали из къщата — едни започваха да си събират багажа за преместването в сряда, други се заемаха с училищните си задачи. Разговорът за неговия арест, толкова невероятен и все пак възможен, беше все повече дотежавал на Майкъл по време на вечерята. Сега той пиеше шестата си чаша вино, взирайки се в стъклото ѝ.

— Не знам какво ще правя с децата, ако ме арестуват — каза той.

— Не бъди глупав — успокои го Кейти. — Знаеш, че ще ги вземем отново.

— Точно това ви трябва, сладури — засмя се горчиво Дърбин. — Пет деца вместо две!

— Бихме ги взели на мига, Майкъл — каза Чък. — Но съм сигурен, че няма да има нужда. Дълбоко се съмнявам да те арестуват.

— Радвам се, че си толкова уверен — усмихна се Майкъл. Искан ми се да имах твоето спокойствие.

— Ти сам го каза. — Чък вдигна чаша за поздраве. — Той не може да има някакви доказателства срещу теб, след като нищо не си направил. Няма доказателства, няма съд.

— Да, но ако дори само ме арестуват, цялото време преди съда ще бъда в ареста.

— Ще платим гаранция за теб, Майкъл — подскочи Кейти след неговите думи.

— Благодаря ви, но само ако можете.

— Е, хайде засега да не слагаме колата пред коня — каза Чък. — Не смятам, че Глицки се кани да те арестува.

— Аз бях с него днес, Чък. Аз го слушах. Той се кани повече, отколкото си мислиш. Мен ме оставете, но си мисля какво би причинило това на децата. Джон вече подозира, че може да съм бил аз. Ако ги загубя всички заради това... — Той взе чашата си и отпи глътка. — Не знам какво бих направил. Не мога да ги оставя да ме виждат как минавам през всичко това.

— Бъди сигурен, че можеш и ще се справиш — каза Кейти. — Ще прескочиш трапа, и ние всички заедно с теб.

— Не знам дали ще си заслужава...

— Разбира се, че да — увери го Кейти, след което мина покрай тезгяха, взе наполовина пълната все още чаша на Майкъл и го целуна по бузата. После се върна обратно към мивката и обърна чашата, за да излее виното. — Очевидно е, че тази червена помия не помага за душевното ти състояние сега — обясни тя. — Първо, никой не се кани да те арестува. И ако наистина го направят, ние всички сме на твоя страна. Ще направим всичко, за да те върнем на свобода. Разбра ли ме?

— Да. — Той въздъхна дълбоко. — Просто съм толкова уморен. Уморен от подозренията, от съмненията на сина ми, уморен от Глицки и от живота без Джанис. От живота изобщо... Писна ми вече.

— Не казвай това, Майкъл.

Той се взря в нея с размътен поглед.

— Добре тогава — отвърна той. — Няма.

Глицки се събуди с приглушен стон и се изправи в леглото с ръка на сърцето си. Поемаше въздух на тежки тласъци. До него Трея веднага се опря на лакти в леглото, след което постави едната си ръка на гърба му, а с другата се пресегна и потърси къде да я положи близо до сърцето му. Беше си спомнила неговия инфаркт преди години.

— Мили, какво ти е? Добре ли си?

Той поклати глава настрана и продължи да диша тежко.

— Ейб! Кажи ми! Пак ли е сърцето ти? Да звъня ли на Бърза помощ?

Той отрони накрая няколко думи:

— Не, не. Добре съм! Добре съм... — успокой я той, след което отново въздъхна дълбоко и мъчително и завърши това, което искаше да каже: — Просто се готвех да ставам — обясни, след което наистина започна да се надига.

— Не, недей. Просто си стой тука, лягай обратно в леглото!

— Не мога.

— Можеш, по дяволите, можеш! Успокой се!

Но той остана седнал. Бавно провлачи ръка нагоре и покри с пръсти ръката на жена си, която все още бе притисната към сърцето му.

— Добре — каза той, сякаш на себе си. — Няма да ставам.

— Какво беше това, ако не сърдечен пристъп? — прошепна Трея.
— Кошмар?

— Не е кошмар. Аз не бях заспал.

— Тогава какво?

— Джанис Дърбин — каза той. — Просто още нещо, което съм пропуснал, но то може да се окаже доста важно. — Той се обърна към нея. — Все пак трябва да стана, миличка.

— Ейб, посред нощ е. Какво смяташ да правиш?

— Не знам, но е изключено да заспя отново.

41.

Глицки седеше в колата си на широкия заден паркинг при офис сградата на Джанис Дърбин. Видя добре сложената черна жена в служебна униформа, която излизаше от своята кола няколко минути преди осем. Събирайки цялото си търпение, Глицки ѝ даде още десет минути да се разположи, след което влезе в сградата и се изкачи по стълбите до апартамент 207.

Тя го позна веднага и го посрещна със сърдечна усмивка.

— Съжалявам, не запомних името ви.

— Глицки — каза ѝ той. — Лейтенант Ейб Глицки.

— Аз съм Роберта. И тъй, какво мога да направя за вас днес, лейтенант Глицки?

— Е, както си спомняте, вчера ви питах кой в сградата може да познава Джанис Дърбин или да е близък с нея. Оказа се, че това не е бил точният въпрос. Говорих с Холи, русата жена от вашия коридор. Тя ми каза какво ѝ е споделила Джанис: имала е извънбрачна връзка и вероятно този човек е идвал в сградата след работното ѝ време. Може би няколко пъти. Сетих се, че вие сигурно имате видеокамери, монтирани над вратите, и си мисля дали някоя от тях не е заснела него или колата му.

Роберта сви устни в израз на разочарование.

— Това е могло да стане преди повече от седмица, нали?

— Точно така. Най-малко десет дни, може би доста повече.

— Съжалявам — каза тя, навеждайки глава. — Май нямате късмет. Камерите ни работят на седемдневен цикъл в тази сграда и в повечето други, които наблюдаваме. Ако трябва да идентифицираме някого заради оплакване, ние знаем кого търсим още на следващия ден. Разбирате какво искам да кажа... Обикновено се обръщат към нас заради кражба или вандализъм. Най-много три дни, ако е след уикенда. Сигурен ли сте, че това, което търсите, е станало преди толкова време?

— Боя се, че да. Дори повече време е минало — кимна Глицки, видимо разочарован. — Бихте ли ми казали по какъв друг начин

наблюдавате сградата? Забелязах, че имате аларми на вратите. Хората набират код, когато влизат или излизат, нали?

— Точно така. Но това е в извънработно време. В нормалните бизнес часове се влиза напълно свободно — изведнъж се оживи Роберта и щракна с пръсти. — Но вижте, тук може би има нещо друго.

Тя стана от бюрото си и отиде до редица етажерки с архиви до стената отдясно.

— Имаме нощен автопатрул. Минават оттук на всеки два часа от шест вечерта до осем сутринта. Всяка нощ. Извършват физическо наблюдение на сградата и паркинга. Клиентите, пациентите и наемателите са свободни да използват паркинга когато искат, но през нощта обикновено е съвсем празен. И в случай че има кола, която не е на някой от наемателите, патрулът отбелязва регистрационен номер, марка, модел, цвят и тям подобни. Поне това се очаква от тях... — с тези думи тя посегна към една от етажерките и взе две сравнително тънки папки. — Това са разпечатки от докладите за миналия декември. Данните за февруари вероятно са все още в екипа. Прегледайте ги, ако искате.

В четири без четвърт, веднага щом се върна в кабинета си след последната за деня лекция, Новио включи мобилния си телефон.

— Чък, Майкъл се обажда — включи се веднага гласовата поща. Гласът на Дърбин бе дрезгав от вълнение. — Моля те, набери ме веднага, щом чуеш това. Спешно е.

Мръщейки се заради напрежението в гласа на Дърбин, Чък натисна „отговор“ на своя новичък телефон и зачака да го свържат. Това стана още преди края на първия сигнал „свободно“.

— Чък! Слава богу! Къде си?

— В стаята си. Тъкмо приключвам.

— Може ли да се срещнем при Джанис веднага?

— В кабинета й?

— Да.

— Разбрано. А какво е станало?

— Какво ли не. Току-що говорих с Глицки. Мисля, че той е тръгнал към къщата ти да ме арестува. Искам да избегна това. Няма да

ходя в пандиза — последва кратка пауза. — Взел съм си ловджийската пушка.

Новио изруга на ум, след което каза със свършено спокоен тон:
— Не прави глупости, Майкъл. Тръгвам веднага. Дръж се!

След по-малко от десет минути Чък вече беше пред кабинета на Джанис и почука.

— Влизай!

Майкъл бе полуизлегнат на кушетката под прозореца, стиснал ръце в скута си. Лицето му изглеждаше бледо, изпито от умора и безсъние. Пушката му лежеше на шкафа до него. Цевите бяха скършени, проблясваха месинговите дъна на гилзите.

Оръжието беше заредено.

Очите на Чък шареха от Майкъл към оръжието и обратно. Той внимателно затвори вратата зад себе си, после се обърна и погледна Майкъл изпитателно.

— Какво правиш? — попита той, махвайки с ръка към пушката.
— Какво прави това нещо тук?

— Казах ти, че няма да ходя в пандиза, Чък.

— Разбира се, че няма.

— Не, казах ти буквално, че няма да стъпя в ареста. Ако Глицки идва за мен, няма да му доставя това удоволствие. Няма да оставя децата ми да гледат цялата Голгота на съда, с баща им, обвинен в убийство.

— Децата ще се справят добре, Майкъл. Ще им бъде много по-зле, ако изобщо те няма.

— Не знам дали е така.

— Добре, аз ти казвам, че е така — извърна се Чък и се облегна на ръба на коженото кресло. — Ще ти наемем най-добрия адвокат в града и...

Но Майкъл вече вдигаше ръка и клатеше глава в знак на отрицание.

— Това няма да се случи. Нищо от това, което твърдиш...

— Нищо от кое? Какво искаш да кажеш?

— Знаеш ли, исках да кажа, че дойдох тук, мислейки, че е добро място да свърша с всичко. Нещо като равностоен отговор. Джанис ме

предаде и аз ще пръсна главата си наред кабинета ѝ. Разбираш ли какво ти казвам?

— Няма смисъл да свършваш със себе си, Майкъл, ако не си го направил...

— Какво искаш да кажеш с това „ако не си го направил“? — Майкъл се приплъзна до ръба на кушетката, а гласът му стана груб и стържещ. — Ти най-добре от всички трябва да го знаеш. Дяволски добре трябва да знаеш, че не съм го направил. И ти знаеш защо го знаеш!

— Не, не знам. — Чък беше като статуя на разумно спокойствие и загриженост за своя роднина. — Освен че ти вярвам. Щом казваш, че не си, значи не си.

Майкъл едва не се срина обратно в кушетката.

— О, боже! Бива те... — каза той.

— Какви ги говориш, Майкъл? В какво ме бива? — Чък изглеждаше невъзмутим като кукувица на стенен часовник.

Майкъл се изправи, възвърнал самообладанието си.

— Може би наистина бях по-близо до това решение, Чък — да свърша с всичко. Как само щях да похабя живота си, знаейки че съм невинен. И така, докато седях тук и обмислях нещата, мозъкът ми трябва да е тръгнал на бързи обороти и аз си спомних нещо, което ти ми каза.

— Нещо, което аз съм казал?

— Първия уикенд след като Джанис бе убита... Тогава ми каза, че Глицки те е питал за многото разговори между теб и Джанис по мобилните телефони. Ти си отговорил, че вие двамата сте подготвяли парти изненада за рождения ден на Кейти. Това е бил поводът за разговорите. Спомняш си, нали?

— Разбира се.

— Добре. Само че, Чък, вие не сте подготвяли парти изненада за Кейти. Нито ти, нито Джанис.

Изражението на печално разкаяние увисна върху лицето на Чък.

— Знам — каза той. — Кейти разбра по някакъв начин и ние трябваше да отменим изненадата. Не виждам нищо страховито в това. И нищо не съм крил от теб...

— Така ли? Много забавно. Защото, щом веднъж почнах да размишлявам за тези разговори, излиза, че ти си имал връзка с Джанис.

— Спри... Ти си обезумял, Майкъл! — Чък подскочи като ръгнат с остен и вдигна двете си ръце. — Джанис и аз нищо не сме...

Майкъл го прекъсна рязко.

— И тъй, аз започнах да мисля, че вие сте се срещали всички тези вечери, когато тя ми казваше, че остава с пациенти, а ти си бил в университета, работейки до късно. И къде са били тези срещи? Вероятно точно тук. И след като тъй или иначе бях дошъл, аз отидох в охранителната служба, ей там, в края на коридора, само преди няколко часа. Знаеш ли, че те отбелязват колите на външни лица, паркирани тук през нощта? Черно на бяло, Чък! С регистрационните номера. Какво ще кажеш? Може би ще се опиташ да ме убедиш, че си посещавал някой друг в тази сграда? Всички тези нощи? Или си станал един от пациентите на Джанис? И ти доста бързо дойде, след като ти се обадох днес, нали? Изобщо не попита за адреса и как се стига дотук!

Двамата мъже дишаха тежко в напрегнато мълчание. След дълго изчакване Чък най-накрая каза:

— Не сме го искали, Майкъл, не сме го замисляли. Беше от онези неща, които просто се случват. Опитвахме се да спрем. Не искахме някой от двете семейства да бъде наранен. Толкова съжалявам...

Смазан от тежестта на това признание, Майкъл отпусна глава. Когато отново погледна напред, той попита с дрезгав шепот:

— И тъй, защо трябваше да я убиваш?

Очите на Чък се разшириха, сякаш не можеше да повярва на това обвинение.

— Майкъл, не съм я убил. Кълна се в Бога! Нямах причини да я убивам. Аз я обичах!

— Обичал си я, но си чукал и някоя друга, нали?

— Не съм...

— Чък, тя е имала хламидия. Не я е прихванала от клозетната чиния, нито пък от мен. Ти си я заразил. Откъде си я прихванал? Някоя студентка?

Чък издържаше погледа на Майкъл, докато накрая му дойде твърде много. На свой ред той наведе глава с дълбока въздишка. Когато отново вдигна поглед, видя, че Майкъл изтрива сълзи от очите си. Внезапно, бърз като гърмяща змия, Новио скочи от стола. Прекоси като мълния малката стая и сложи ръка на пушката. Щом изправи цевите,

оръжието се затвори с изщракване. Двете черни дула сочеха право в гърдите на Майкъл.

— Шибан идиот — каза той. — Кретен! Нещастен глупак, който ми се бърка! — Той се засмя с горчив, монотонен смях. — Ти и Джанис си подхождахте съвършено. Искаш ли да знаеш какво стана? Една от моите студентки дошла при нея на консултация. Избълвала купища помия! Казала, че съм злоупотребил с нея.

Новио продължи да говори все по-възбудено, сякаш се самонавиваше.

— Те искат само шибаните си сто процента на теста, да знаеш. Бяха дяволски щастливи да ги получат за чукане. Но Джанис смяташе, че съм извършил грях. Не било просто секс. Искал съм да се възползвам от бедната отличничка...

Юмруците му започваха да побеляват, стискайки пушката.

— Малоумната ти жена беше луднала срещу мен — продължи той. — Беше си направо кръстоносен поход. Настъпление на чистия морал! И знаеш ли какво искаше да направи Джанис? Не само да отиде при Кейти, но и при декана на „Сан Франциско Стейт“. Схващаш ли?

— Да. Схващам.

— И какво щеше да стане с мен. Имаш ли представа? Излезе, че малката кучка била седемнайсетгодишна. Непълнолетна. Както и предполагам, впрочем.

Снишавайки глас, той вдигна предпазителя на пушката.

— И това е равно на изнасилване, приятелю. Джанис беше готова да викне ченгетата да ме откарат в пандиза. Непрекъснато повтаряше, че като лекар е длъжна да докладва за сексуална злоупотреба с непълнолетни.

Майкъл отново се отпусна върху кушетката. Очите му сезираха в дулата на пушката.

— И какво ще правиш сега? Ще убиеш и мен ли?

Чък отново се засмя невесело.

— Аз? Няма да правя нищо. Боя се, че не дойдох достатъчно бързо. Тъкмо прекосявах вратата, когато моят нещастен баджанак, уплашен от предстоящия си арест заради убийството на жена му, се гръмна — отвърна Новио и леко се приближи. — И впрочем, направо дюшеш си е, че ловна пушка се купува без особени формалности — усмихна се той. — Твоя ли е, или по наследство?

Идвайки още по-близо, на не повече от две крачки вече, Чък дръпна двата ударника и приклезна, опрян на коляно.

— Харесва ми този ъгъл. Ще изглежда, сякаш сам си приближил това нещо до гърлото си — засмя се той и дръпна спусъците.

Глицки вече водеше Брако и други трима инспектори към вратата на Джанис, когато чуха изстрела и влетяха вътре с извадени оръжия.

— Хвърли пушката и вдигни ръце — извика Глицки. — Пушката!

Чък Новио пусна оръжието, което падна върху мокета с глух, тежък звук. Той стоеше, взирайки се в невредимия Майкъл Дърбин, сякаш виждаше призрак.

— Какво, по дяволите...

Двама яки мъже хванаха ръцете му, извиха ги зад гърба му и ги стегнаха в белезници.

Глицки подмина Новио и отиде до кушетката при Майкъл, гледайки за следи от изгаряне или други наранявания.

— Мисля, че съм окей — каза Дърбин. — Може би малко оглушал...

— Справи се добре — каза Глицки. — Изненадващо добре.

Зад тях Брако обясняваше на Новио, че е арестуван, че има правото да не отговаря, че всичко, което каже, може да бъде използвано срещу него.

Глицки се обърна към Дърбин.

— Съжалявам, че не дойдохме по-рано. Мислехме, че ще трябва повече уговаряне, но той тръгна веднага и пристигна много бързо. Добрите новини са, че ти си добре и ние всички се справихме. Това, което стана, е повече от самопризнание...

Докато инспекторите водеха Новио към полицейската кола, Дърбин опита да се изправи на крака, но разбра, че още няма сили.

— Аз трябва просто да поседя за минутка, лейтенант — каза той. — Изглежда краката ми не работят. Усещам се, сякаш ще падна всеки момент. Исусе! Бедната Кейти! Бедните момичета!

— Поеми дълбоко въздух — каза Глицки. — Сложи глава на коленете си. По-нататък ще имаш колкото си искаш време да размишляваш за всичко това. Днес, обаче, ти си направо герой.

— Хич не се чувствам като герой.

— Е, влез в клуба — усмихна се лейтенантът. — Повечето герои не си го избират...

42.

— Досега нямаше доказателства — каза Глицки. — Дори след като си помислих, че може би е той, трябваша доказателства. И трябваше да го изиграя — обясни той и огледа двете си събеседнички.

Лейтенантът седеше в сепаре в ресторанта на Лу Гърка два дни по-късно. Беше минало пладне и денят беше изненадващо свободен от досадни задължения. Доколкото прочее не се налагаше да бърза със специалитета (агнешко в повече за втори път в рамките на две седмици), Ейб пиеше студен чай. Седнали срещу него на масата, Вай Лапиър и Аманда Дженкинс сръбваша от чашите си с диетична кока-кола. Това съвсем не беше случайна среща. Лапиър бе наминала към кабинета на Глицки с цел да разбере какво е свършил инспекторът и защо, за да може после да го защити пред кмета Кроуфърд. През това време Дженкинс, която движеше обвинението срещу Чък Новио, бе дошла, за да събере цялата информация по случая. Двата разговора можеха лесно да бъдат обединени и преместени в неформалната обстановка на гръцкия ресторант срещу Съдебната палата.

— А какво най-напред те накара да помислиш за него? — попита Лапиър.

— Не можах да се сетя веднага — усмихна се Глицки с престошена стеснителност. — Всъщност изобщо нямаше да се сетя, но той ми каза една лъжа. Първия път, когато говорих с него, аз го попитах за многото му разговори с мобилния на Джанис. Каза ми, че двамата с Джанис подготвяли парти изненада за жена му, Кейти Новио. Но по-късно Кейти ми каза как те са планирали голямото духане на свещи за нейния четирийсети рожден ден. Тя беше наясно с планирането, така че изненада не е имало, нали? За щастие това противоречие ми дойде на ум преди две-три вечери.

На Лапиър не й хареса това обяснение.

— И само с тази лъжа като улика, ти, Ейб, изложи на риск живота на един гражданин?

— Добре, две неща. Не беше само лъжата. Това измислено парти изненада ме накара да се замисля за Джанис и Новио и това ме доведе до мисълта, че колата му може би е била на нейния паркинг.

— Ейб, това си е доста далече от улики за убийство — намуси се Лапиър.

— Съгласен. И аз не бих рискувал нечий живот, на гражданин или на когото и да е, ако това беше всичко, с което разполагах. След като имах Новио в главата си, след като приех, че нямам надежда във връзка с г-н Кроуфърд, Къртли и така нататък, аз до среднощ се рових в Интернет. За Новио имаше петнайсет хиляди резултата в Гугъл.

— *Петнайсет хиляди?!* — възкликна Дженкинс.

Глицки кимна, сръбвайки от своята чаша зелен студен чай с лед.

— И естествено аз намерих това, което ми трябваше, за около пет минути.

— Ти се бързикаш — втренчи се в него Дженкинс.

— Да — каза Глицки, — всъщност отне ми повече от три часа, но пак бях късметлия...

— Извинявай, Ейб, но какво търсеше? — попита Лапиър.

— Нещо като нищо, знам ли... — Глицки се загледа в салфетката си. — Сигурен бях само в едно, че ако някой ме лъже при разследване, обикновено има причина. И това бе очевидно преднамерена лъжа, а Новио би имал интереса да казва истината, ако иска да скрие извънбрачната си връзка.

— Е, какво намери? — върна го към темата Дженкинс.

— Два материала в малък вестник от Нова Англия през 1995-та. Ставаше дума за скандал, какъвто очевидно е имало и там. Новио бе посочен като един от професорите, заподозрени в търгуване с оценки срещу секс. Втората статия просто посочваше, че всички обвинения са снети вследствие на постигнато споразумение.

— Замазали са нещата, на момичето е било платено, а Новио е бил експедиран за Сан Франциско с куп добри препоръки — кимна Дженкинс.

— И аз така си помислих — каза Глицки, като сдъвка малко от натрошения лед в чашата. — И така, шефе — обърна се той към Лапиър, — аз знаех за изневярата на Джанис, за хламидията, за старите истории на Новио със студентки и за това, че е опитен лъжец. Така че отидох в офис сградата на Джанис и открих, че той често е

паркирал там в извънработно време. Спирал е точно под прозореца, където гръмна пушката завчера... Така че имах случая с изневярата на Джанис, но без доказателства и без улики за убийство.

— Окей — каза Лапиър, — ето тук вече става забавно. Значи тогава отидохте при Майкъл Дърбин. Защо при него?

— Жена му беше жертвата, шефе — усмихна се той. — Дърбин искаше да хване убиеца, който и да е той. Ако искаш да знаеш истината, аз отидох с идеята да дръпнем конците на Новио, но точно той предложи театро с пушката, което си беше направо блестящо. Имай предвид, че Новио никога нищо нямаше да признае, дори ако го бяхме хванали натясно с любовната история. Би се изпуснал за убийството само пред някой, за когото не подозира, че играе с нас.

— Но това можеше да убие Дърбин!

— Всъщност не — поклати глава Глицки. — Нямаше и най-малката вероятност. Не и с халосни патрони в пушката. В най-лошия случай, можеше да бъде обгорен.

— Лошо обгорен. И да съди града с иск за някаква огромна сума.

— Вярно. — Той посрещна погледа на прекия си началник. — Напълно възможно. Но да си кажа правичката, не се притеснявах много за това. Майкъл нямаше да го направи. От процеса на Роу Къртли го познавам като особняк с чувство за справедливост. Той постъпи както трябваше и си отнесе последствията. Беше изцяло съзнателен и знаеше какво прави, когато реши да ни сътрудничи. Беше съсипан, когато разбра за Джанис и Новио. Беше бесен, но свършено на себе си.

— И така — продължи Аманда. — Хайде да се върнем към началото. Какво е накарало Новио да замисли убийство? Излизането на Роу от затвора?

— Точно така — каза Глицки. — Джанис току-що е казала на Новио какво смята да предприеме. Щяла е да съсипе живота му — семейството му, кариерата му... Не се е решила достатъчно бързо наистина да го изобличи. И това колебание — може би няколко дни, седмица или повече — й е струвало живота. Защото приятелят Чъки си е мислил, че е свършен, че отива в пандиза и вероятно е бил прав. Междувременно Роу излиза от затвора и опожарява апартамента на Фелисия Нунйес. Новио знае за връзката на Дърбин със случая Роу и му идва тази блестяща идея. Да направи така, сякаш е бил Роу! И виж,

като отиде, да разкъса и картините. Това е съвсем като Роу, нали? — Лицето на Глицки леко помръкна. — И да знаете, аз почти помогнах на Новио да се измъкне.

Лапиър протегна ръка през масата и докосна неговата.

— Това „почти“ е пресилено, Ейб. На твоето място не бих вземала всичко толкова на сериозно. И ако приемем, че имаме случай при специални обстоятелства, което си е така, бъди спокоен за моята позиция — че Майкъл Дърбин е участвал доброволно.

Глицки кимна сдържано, помълча за малко, после кимна отново.

— Не би било неточно — каза той.

След касапницата миналия петък, редакцията на „Куриер“ беше в състояние на катаклизъм. Клиф и Тереза Къртли управляваха пряко вестника. Без тяхното присъствие в самолета нямаше пилот и Шийла Мареняс го усещаше пряко. Офис мениджърът вече беше въввлечен в битка на три фронта с отговорния редактор и директора продажби; продукцията залежаваше и слуховете за поемане на собствеността от враждебната група Маккълчи караха всекиго да се страхува.

Последните четири седмични рубрики на „гнусната“^[1] Мареняс бяха възхвалявали семейство Къртли и тяхното дело, както си му е редът. Покрай това, тя ковеше желязото, докато е горещо, обстрелвайки колкото може полицейското управление и окръжния прокурор за тяхното безскрупулно преследване на Роу Къртли. За нея той беше човек „който няма никаква вина, освен произхода си от добро семейство, дръзнало да се опълчи на закостенялата правозащитна система в града“, която в отговор се хващала за всеки възможен трик с буквата на закона в съгласувани усилия да отнеме гражданските права на Роу.

Със своята мрежа от информатори в Съдебната палата, от миналия понеделник тя бе разбрала, че всъщност Роу Къртли не е убиецът на Джанис Дърбин. И за нея това не бе друго, освен пряк и привидно логичен път да направи заключение, че той няма нищо общо и с останалите убийства.

Сега тя бе стигнала до средата на своята петъчна колона. В нея здраво бе подхванала анализа на убийствените деяния на Линда Салседо в имението на Къртли. Те били работа на слабо интелигентна

домашна прислужница, на която ѝ е крив светът. Оформяше се като емоционално излияние с общи приказки, от тоя род писания, в които Шийла най-много я биваше. Тя още се бореше с материала си, когато вратата на кабинета ѝ се отвори и един мъж нахълта като повей на беснеещ ураган.

„Кой го е пуснал този мъж? Какво правят на пропуска, че не са го спрели?“ — помисли си тя. Скоси от стола си и се хвърли да застане лице в лице с него, същевременно посегна и към телефона, за да викне охраната, а в очите ѝ проблясваше бяс заради това нахлуване в нейното творческо уединение.

— Какво, по дяволите...

В следващия момент обаче, тя го разпозна. Остави слушалката и се опря с ръце на бюрото си.

— Вие сте Майкъл Дърбин — каза сухо тя.

— Точно така. — Дърбин бе облечен в джинси и небрежно яке без ръкави и носеше голяма платнена чанта за книги през рамо. — Как сте тази сутрин?

— Добре — каза тя, — но както виждате, още пиша колоната си. Обикновено не приемам срещи, преди да си свърша работата за деня. — „Глави ще падат заради това — мислеше си Мареняс. — Кой го е пуснал тоя палячо в сградата.“ — Но след като сте тук, бих могла да ви отделия няколко минути — усмихна се тя любезно. — Какво мога да направя за вас? Желаете ли да седнете?

— Добре би било. — Той придърпа едно сгъваемо столче, опряно на бюрото ѝ. Когато се настани, Мареняс също седна.

— Е?

Дърбин сви устни и пое въздух.

— Е, Шийла, нали мога да ви наричам така? — усмихна се той. — Забелязвам, че през последните няколко дни вие промените досегашния си метод за изчистване на името Роу Къртли, вземайки всички факти от полицейското разследване и така нататък.

— Да, точно това аз...

Дърбин я спря, вдигайки ръка.

— Както се досещате, аз съм добре запознат с това, което правите, Шийла. По-добре от много други. Днес съм тук да ви кажа какви щети нанесохте, да узнаете колко близо сте били до

разрушаването на моето семейство и на мен самия, но и да знаете, че ние излязохме от всичко това по-силни и по-добри.

— Е, радвам се да го чуя.

— Моля ви! — отново я спря той. — Вие и вашите отровни писания направихте много, за да убедите сина ми Джон, че баща му е могъл да убие майка му.

Мареняс отмести погледа си.

— Много съжалявам за това. Ах следвах фактите, каквито ги познавах тогава. За протокола, не съм публикувала нищо, което е невярно като факт. Така че, ако искате да предявите съдебен иск, забравете...

— Не се съмнявам, че така оправдавате вашия занаят и поведението си на палач. Това правите вие — отбирате фактите, които ви изнасят, пренебрегвате контекста и избягвате отговорността.

Мареняс направи муцуна на обидена добродетелност.

— Аз не съм безотговорен журналист, господин Дърбин. Аз съм разследващ репортер. — Тя посочи към плакетите за своите награди и постижения. — Нали не мислите, че ги ръсят като пуканки на кого да е?

— Сигурен съм, че не. Но нека ви представя няколко факта. Можете да си вземате бележки, ако искате. Първо, разбира се, най-важния — не съм убил жена си. Второ, аз обичам децата си. Трето, след като не съм убил Джанис, предполагаемата връзка с моята добра приятелка Лиза Сатоу не може да бъде мотив за това убийство, нали така? Що се отнася до нейната поддръжка за мен на работното ни място, това беше просто приятелска лоялност, а не заговор да прикриваме нещо. Разбирате ли всичко това?

Шийла сви рамене в знак на несъгласие.

Дърбин продължи:

— Накрая няколко прекрасни новини за моите бъдещи планове. Ще взема застраховката живот на Джанис и достатъчно от застраховката пожар, за да построя нова къща. Ще възродя моята кариера като художник, за чието разрушаване помогнахте преди 10 години. Как ви звучи?

— Добре — каза Мареняс, вече определено изнервена. Погледът ѝ прехвърчаше напред-назад между Дърбин и вратата зад него. —

Звучи добре. Много се радвам, че вашите неща се уреждат. Но сега наистина ще настоя да напуснете.

Дърбин се наклони на стола си.

— Добре, но искам да знаете, че са ми останали достатъчно пари да се справя с вас. Ако някога пак видя името си във вашите колони, ще платя на когото трябва да ви убие като червей, каквато сте.

Зашеметена от словесната атака, тя само се взря в него.

— Освен ако, разбира се, не ме приемате сериозно, както ми се струва. В такъв случай ще трябва просто да го направя лично, тук и сега.

Дърбин посегна към чантата си и извади малък пистолет.

Очите на Мареняс се разшириха от страх. Тя протегна ръце пред себе си.

— За бога, недейте. Не, моля ви. Господи, ще умра от страх! Толкова съжалявам. Не съм искала никого да нараня. Просто се опитвах да върша работата, която мога най-добре. Моля ви! Моля ви, недейте!

Дърбин леко се усмихна със стиснати устни.

— Добре — каза той. — Аз изглежда получих вашето лично внимание. А това е пластмаса. — Той протегна ръка и сложи пистолета играчка върху бюрото ѝ. — Вземете го като сувенир, да ви напомня за мен. И не си и помисляйте да викате полиция. В крайна сметка, как мога да причиня вреда някому с пластмасово пищовче? И мога да ви гарантирам, че те ще се съгласят с позицията ви в статията за Роу Къртли — че да плашиш хората не е кой знае какво. Но никога не забравяйте това, което ви казах. Ако името ми се появи отново в статиите ви, ще бъдете убита. А сега — той се усмихна, — желая ви приятен ден.

[1] Непреводима игра на думи, на английски думата звучи сходно с малкото име на авторката, Шийла. — Б.пр. ↑

43.

В неделя сутринта Франи Харди се върна вкъщи, докато нейният съпруг Дизмъс похапваше своята бърканица с мляно телешко и яйца. Беше си я сготвил в десетпаундовия чугунен тиган, който държеше закачен на куката за марлин над готварската им печка.

— Къде беше? — попита той. — Почти се разтревожих.

— Точно това обичам в теб, тези „почти“ чувства.

— Давам го по-умерено — каза той. — Човек не трябва да се преуморява и да се безпокои излишно. — Той посочи към чинията. — Искаш ли от това? Направил съм доста.

— Не, продължавай. — Тя седна срещу него на масата.

— Къде беше все пак — попита той. — И не казвай нещо невъзможно, като Украйна или островите Галапагос.

— На църква — отговори тя.

— Казах ти, не се бързай.

— Не се шегувам. Бях на църква. Мога дори да ти кажа в коя точно, ако те интересува.

Дизмъс Харди остави вилницата и погледна към жена си.

— Добре е да се ходи на църква, особено в неделя сутрин, но сега аз съм малко уморен. Наред ли е всичко?

— Всичко е наред. Ние, здравето, децата, всичко върви добре.

— Обаче...

— Обаче, спомни си нощта, когато вие с Ейб седяхте тук и правехте словесна аутопсия на цялата тази лудост с Роу Къртли. Ейб ти разказа как този път всичко е започнало с огнената смърт на онази бедна жена Фелисия Нунйес, която очевидно е била също и сред първите жертви на неговите насилия, нали?

— Спомням си много добре всичко. И какво?

— Виж, по някаква причина, аз не мога да прогоня от главата си мисълта за нея. Представям си как едно момиче идва в тази страна от Гватемала, изпълнено с надежди. Бива изнасилено от сина на своите господари. Прави това, което е справедливо и свидетелства срещу

него. След това отива да работи във фирма за химическо чистене. Живее сама, може би никога не е имала приятел, заради срама от изнасилването. И накрая Роу излиза от пандиза и фактически първото нещо, което прави, е да я убие и да изгори тялото ѝ. — Франи дръпна престилката на Дизмъс и подсуши краищата на очите си. — Това е толкова нечестно, неприемливо.

— Ей. — Харди стана, обиколи масата и я обгърна с ръце. — Браво — добави той по-тихо, целуна върха на главата ѝ, а тя се облегна в него.

След минута тя въздъхна.

— Не знам защо, но това просто ми дойде в главата посред нощ. Тогава, когато Ейб казваше, че тук няма кой да скърби за нея. Никой дори, който да дойде и да вземе тялото ѝ. И това направо ме удави в тъга. Така че реших да отида на църква, да запаля свещ и да прочета молитва за нея. Знам, че това е твърде малко, може би е суеверие, може би е просто глупаво, но аз си помислих...

— Това е чудесно, Фран — каза Харди. — И ти си един прекрасен човек.

— Е, не чак толкова, но... най-малко, нещичко за някой, който никога нищо не е имал, отишъл си е без дори и най-малък шанс в живота. Разбираш ли какво ти казвам? Чувствах, че трябва да направя нещо. Така че тя поне да може да почива в мир, ако има такова нещо. Разбираш ли?

Харди притисна ръцете си към гърба на жена си.

— Амин — каза той.

Тъй като подаръкът за четвъртия рожден ден на Закари Глицки беше една сравнително голяма йоника, в ранния неделен следобед Харди остави Франи с него пред стъпалата на Глицки. После продължи да кара наоколо, търсейки място за паркиране. Когато накрая се върна пеша към входната врата на дома, той натисна звънеца, чу приближаващите се отвътре стъпки и гласа на Глицки.

— Кой е?

— Великденското зайче.

— Подранило си с няколко седмици.

— Правя скок към празника и наминавам при вас.

— Добър скок — каза Глицки.

— Ще отвориш ли вратата?

— Щом настояваш...

Около десет минути по-късно Харди още стоеше на горното стъпало, когато Уес Фаръл и Саманта Дънкан се появиха.

Фаръл носеше малка, опакована като за подарък, кутия. Той вдигна поглед и видя своя бивш партньор, който висеше в очакване, облечен в джинси и спусната риза.

— Ей, Диз. Какво правиш тука? Ейб не е ли си вкъщи? Не трябваше ли партито да бъде тука?

— Той си е вкъщи, разбира се. — Харди стисна ръката на Фаръл и прегърна Сам. — Но се оказа мързелив човек. Виж дали ще ти отвори вратата. — И Харди натисна звънеца. Отново се чуха стъпките, идващи отвътре.

— Кой е?

— Не казвай великденското зайче — прошепна Харди.

Фаръл му хвърли присмехулно-изпитателен поглед.

— Ще устоя на изкушението. — После викна през вратата: — Уес Фаръл, окръжен прокурор.

— Той обича да го казва — усмихна се Сам. — Звучи като екшън герой.

— Ей, аз наистина съм екшън герой — каза Фаръл.

Вратата се отвори. След усмивките и поздравите Глицки погледна зад двойката Уес-Сам и каза с престорена изненада:

— Ей, Диз, кога се появи?

— Току-що, с останалите от компанията.

Франи се появи откъм кухнята и застана зад Глицки. Виждайки Харди, тя каза:

— Ей, миличък! Започнах да се безпокоя. Къде намери място за паркиране?

— На няколко мили оттук — каза Харди.

Двайсетина минути по-късно тримата мъже стояха заедно в крайния ъгъл на задния двор. А шест жени, Нат, бащата на Глицки и тайфа деца бяха здраво увлечени в безмилостна игра на „Забоди на магарето опашката“^[1].

— Ти си дяволски прав, че не може да има пускане под гаранция в случая на Новио — каза Фаръл.

— Въз основа на кой член?

— Изчакване в засада с цел убийство. Това означава специални обстоятелства.

— Той е изчаквал Джанис в засада в къщата й?

— Това е моето становище.

— И колко време я е чакал?

— Достатъчно дълго.

— Идеален отговор на ченге — отвърна Харди с усмивка. — Но как разбра, че той не е чукал на вратата, както стотици пъти преди, знаейки, че Дърбин е тръгнал за работа?

— Не, този път е било различно. Ейб го разпита лично и той призна, че е чакал в засада. Недвусмислено.

— Ти си го изиграл, Ейб.

— Не бих го направил — каза Глицки. — Би било неетично.

Харди огледа другите двама.

— Вие, господа, внимавайте да не дадете на това приятелче основания за обжалване. Това ще ви кажа.

— Прилежно си записахме — каза Фаръл. — Но не смятам да се безпокоя, че възможно обжалване може да засегне ефективността на моето обвинение. Затова хората са ме избрали и по този начин аз ще водя шоуто оттук нататък.

— Най-послед звучиш като истински окръжен прокурор — каза Харди.

Фаръл замълча за момент, сякаш обмисляше отговора си.

— Дяволски правилно — каза той. — Точно това съм.

Другите подаръци скоро бяха отворени. Фаръл взе своя и прекоси дневната, където Закари седеше, заобиколен от плячката за деня — преносимо пиано, футболна топка, Геймбой, от който Ейб очевидно не бе твърде доволен, няколко книги, последното DVD на Дисни.

— Ела, Зак. Чичо Уес запази най-хубавото за края!

Закари отвърза панделката, отстрани лентата и разкъса опаковката. Виждайки формата и размера на кутията вътре, Сам каза:

— Нали не си...

— Той ще хареса това — каза Уес. — Със сигурност. Давай, момче, извади я и я носи с гордост.

Закари още не можеше да чете, което не беше най-лошото в случая. Надписът на тениската гласеше: ПАЗЕТЕ ЖЕНИТЕ И ДЪЩЕРИТЕ СИ.

[1] Популярна в САЩ детска игра. Играчът, със завързани очи и книжна опашка в ръце, насочен в грешна посока, трябва да намери картон с нарисувано магаре и да забодне липсващата му опашка възможно най-близо до точното място. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.